

Primul volum al seriei SÂNGE DE STELE

„Dragoste, măiestrie și vrajă.”

GREGORY MAGUIRE

autorul romanului *Wicked*

URZEALA
ZORILOR

ELIZABETH LIM

CORINTEENS

Pentru a-și salva regatul, o tânără ambițioasă și talentată trebuie să croiască trei rochii din ZÂMBETUL SOARELUI, LACRIMILE LUNII și SÂNGELE STELELOR...

Undeva, la marginile Marelui Drum al Mirodeniilor, Maia Tamarin lucrează din zori și până-n seară în prăvălia tatălui ei, odinioară un croitor respectat. Talentată și harnică, tânăra visează să devină, la rândul ei, maestru croitor, însă, în regatul A'landi, astfel de dorințe nu sunt pentru femei. Nici măcar pentru cele mai pline de har. Ca femeie, cel mai bun lucru la care poate spera Maia este să încheie o căsătorie avantajoasă.

Când un mesager imperial primește porunca de a-l aduce la palat pe maestrul croitor Tamarin, Maia decide să se deghizeze în bărbat și să îndeplinească sarcina primită în locul tatălui său, bolnav și incapabil să mai coasă. Este unica șansă a tinerei de a-și salva familia de sărăcie și de a scăpa de un mariaj pe care nu-l dorește. Lucrurile nu sunt însă atât de simple pe cât par: Maia este doar unul dintre cei doisprezece croitori siliți să se întrecă pentru a intra în slujba împăratului.

Competiția este acerbă, iar Lordul Vrajitor, mâna dreaptă a suveranului, pare să își fi dat seama de minciuna tinerei. Totuși, nimic nu se compară cu provocarea finală: Maia trebuie să croiască trei rochii primejdios de încântătoare, care o vor duce până la capătul pământului...

„O lectură incredibilă! De fiecare dată când bănuiam încotro se îndreaptă povestea, mă înșelam. O carte pe care o veți citi cu sufletul la gură!”

TAMORA PIERCE, autoarea seriei CERCUL DE MAGIE

ISBN: 978-606-95080-2-2

9 786069 508022

www.corintjunior.ro

12+

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

ELIZABETH LIM

URZEALA ZORILOR

Primul volum
al seriei
SÂNGE DE STELE

Traducere din limba engleză de
IORDANA FERENȚ ȘI ȘTEFAN FERENȚ

CORINTEENS

-2020-

Redactare: Alina Băltăc

Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Mihaela Ciufu

ELIZABETH LIM

SPIN THE DAWN

Text copyright © 2019 by Elizabeth Lim

Map copyright © 2019 by Virginia Allyn

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

CORINTEENS este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-95080-2-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lim, Elizabeth

Urzeala zorilor / Elizabeth Lim; trad. din lb. engleză de
Iordana Ferent și Ștefan Ferent. - București: CorinTeens, 2020

ISBN 978-606-95080-2-2

I. Ferent, Iordana (trad.)

II. Ferent, Ștefan (trad.)

821.III

*Lui Adrian, pentru că mi-a schimbat viața
în cel mai bun mod posibil*

Vârful Celii care Aduce Ploaie *

MUNTI LUNII

PAUREA DHOYA

*
Templul Secretelor

Marele Drum
al Mirodeniilor

SAMARAN

Valea Samarand

A'LANDI

NIYAN

*
GANGSUN

TILSEKTUL MALAKMARI

KALU JINGAN

Palatul de Vara

MUNTI CANTATORI

AGORIA

BALAR

MAREA TAIJIN

Palatul shanten-ului

ALANDI DE MIAZANOAPTE

REGATUL
KIATA

Palatul de Teama

Palatul de Primăvara

JAPPOR

Palatul de Iarna

MUNTH TURA

KACU LEYANG

Port Kamelan

ENSULELE ORTATE ALE LUI CAPZUR

ENSULELE TAMBU

OCEANUL CUIYAN

Dacă îmi veți cere să depășesc cel mai delicat fir, o voi face mai iute decât oricine, chiar și cu ochii închiși. Totuși, dacă mă veți ruga să spun o minciună, mă voi bâlbâi și voi șovăi.

Nu am avut niciodată talent la depășit povești.

Fratele meu, Keton, știe asta mai bine decât oricine. Chiar dacă a ridicat din sprâncene o dată sau de două ori în timp ce îi povesteam totul – despre cele trei sarcini imposibile care mi s-au încredințat, despre demonul și fantomele cu care m-am întâlnit în călătoria mea, precum și despre vraja care îl înconjură pe împăratul nostru –, fratele meu mă crede.

În schimb, *Baba*, tatăl meu, nu. El nu se lasă păcălit de umbrele îndărătul cărora mă ascund. Vede că, dincolo de zâmbetul dăruit lui Keton, ochii îmi sunt roșii și iritați, umflați după ore și chiar zile de plâns, dar nu își dă seama că, în ciuda lacrimilor ce mi se usucă pe obraji, inima mea este puternică.

Mă tem să ajung la sfârșitul povestirii mele, pentru că este plină de piedici pe care nu am avut curajul să le înfrunt. Tobe răsună în zare. Cu fiecare secundă care trece, bătăile lor se aud tot mai aproape, un avertisment tulburător al puținului timp ce mi-a rămas pentru a lua o hotărâre.

Dacă mă întorc, o las în urmă pe cea care sunt. Nu-mi voi mai vedea niciodată familia, nu-mi voi mai zări niciodată chipul în oglindă și nu-mi voi mai auzi niciodată numele strigat.

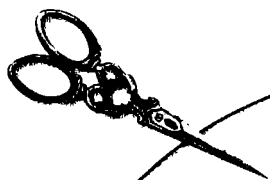
Dar aş renunța la soare, la lună și la stele, dacă asta ar însemna să-l salvez pe *el*.

El este băiatul fără nume, dar căruia i se spune în o mie de feluri în același timp, băiatul ale cărui mâini sunt pătate cu sânge de stele.

El este băiatul pe care îl iubesc.

PARTEA ÎNTÂI

PROBA

CAPITOLUL UNU

Cândva aveam trei frați.

Finlei era cel mai mare – cel curajos. Nimic nu îl înspăimânta; nici păianjenii, nici acele și nici loviturile bastonului lui *Baba*. Era cel mai iute dintre noi, cei patru copii, suficient de iute, încât să prindă o muscă doar cu degetul mare și un degetar. Dar atitudinea lui cutezătoare se împletea cu o poftă nebună de aventură. Finlei disprețuia îndatorirea de a munci în prăvălia noastră, croind rochii și cârpind cămăși cât era ziua de lungă. Și, pentru că nu era atent când folosea acul, avea degetele veșnic bandajate din cauza înțepăturilor, iar munca îi era distrusă de cusăturile inegale, pe care trebuia să le descos și să le refac așa cum trebuie ca să-l scap de dojenile lui *Baba*.

Finlei nu avea răbdarea necesară pentru a deveni croitor, precum *Baba*.

Sendo avea răbdare, dar nu pentru cusut. Cel de-al doilea frate al meu era poetul familiei, așadar singura țesătură pe care o iubea era cea din cuvinte, mai ales când

era vorba despre ocean. Sendo spunea povești despre veșmintele desăvârșite pe care *Baba* le croia, folosindu-se de imagini atât de minunate, că toate doamnele din oraș se înghesuiau să le cumpere, doar ca să descopere mai apoi că aceste haine nici măcar nu existau.

Drept pedeapsă, *Baba* îl trimitea pe pontonul din spatele prăvăliei noastre să descurce firele de pe gogoșile viermilor de mătase. Adeseori, mă furișam și eu acolo ca să-i ascult poveștile despre ceea ce se afla dincolo de nemărginirea apelor.

— Ce culoare are oceanul? mă întreba Sendo.

— Oceanul este albastru, prostuțule! Cum altfel?

— Cum vei fi cel mai bun croitor din A'landi dacă nu cunoști culorile? insista Sendo, clătinând din cap și arătând spre apă. Privește din nou! Uită-te spre adâncul lui!

— Are culoarea safirului, spuneam eu, cercetând creștele domoale și adânciturile strălucitoare ale apei. Are culoarea safirului, precum pietrele prețioase pe care lady Tainak le poartă în jurul gâtului. Dar se distinge și o urmă de verde... un verde jad. Iar spuma strălucește ca perlele.

Sendo zâmbea.

— Acum e mai bine, spunea el în timp ce îmi cuprindea umerii cu un braț și mă strângea la piept. Într-o bună zi, noi doi vom naviga pe mări. Și vei vedea albastrul din toată lumea.

Datorită lui Sendo, albastru era culoarea mea preferată, culoarea care înviora albul pereților odăii când deschideam fereastra în fiecare dimineață și zăream oceanul strălucind în lumina soarelui. Safir sau ceruleu. Azur.

Indigo. Sendo mă învăța cum să privesc, astfel încât să observ nuanțele, să disting cel mai tern maro, dar și cel mai strălucitor roz, remarcând cum lumina putea să preschimbe aceeași culoare într-o mie de feluri.

Sendo se simțea atras de ape, nu de croitorie, precum *Baba*.

Keton era cel de-al treilea frate al meu și cel mai apropiat de mine ca vârstă. Cântecul și glumele lui ne făceau pe toți să râdem, indiferent cât de sumbră ne-ar fi fost dispoziția. Keton dădea mereu de necaz, pentru că vopsea mătășurile în verde în loc de violet, pentru că pășea nepăsător, cu sandalele murdare, pe rochiile proaspăt călcate, pentru că uita să ude duzii și pentru că niciodată nu răsucea firul îndeajuns de subțire ca *Baba* să-l tricoteze într-un pulover. Banii îi alunecau printre degete precum apa. Dar *Baba* îl iubea cel mai mult, chiar dacă Keton nu avea calitățile necesare pentru a deveni croitor.

Apoi, veneam eu, Maia. Fiica ascultătoare. Primele mele amintiri sunt legate de mama, alături de care stăteam mulțumită pe când lucra la roata de tors, în timp ce îi ascultam pe Finlei, Sendo și Keton, care se jucau afară. În timp ăsta, *Baba* mă învăța să depăn firul tors de mama, ca să nu se încurce.

Îmi doream foarte mult să devin croitor: am învățat să bag ața în ac înainte de a face primii pași și să însălez perfect înainte de a rosti primele cuvinte. Iubeam lucrul cu acul și eram fericită să deprind meseria lui *Baba* în loc să ies cu frații mei. Pe lângă toate acestea, când Finlei m-a învățat să lovesc cu pumnii și să trag cu arcul, întotdeauna

ratam ținta. Chiar dacă eram captivată de basmele și de povestirile cu fantome ale lui Sendo, niciodată nu eram în stare să inventez ceva. Și mereu mă lăsam înșelată de farsele lui Keton, indiferent cât de des frații mei mai mari mă avertizau în privința acestora.

Baba îmi spunea cu mândrie că mă născusem cu acul într-o mână și cu foarfeca în cealaltă. Că, dacă nu m-aș fi născut fată, aș fi putut deveni cel mai apreciat croitor din A'landi, un meseriaș la mare căutare printre negustorii de pe o coastă pe cealaltă a continentului.

— Valoarea unui croitor nu se măsoară prin faima sa, ci prin fericirea pe care o aduce, spunea mama, observând cum mă dezamăgeau vorbele lui *Baba*. Tu vei păstra fi-rele familiei noastre laolaltă. Maia. Niciun alt croitor din lume nu poate face asta.

Îmi amintesc că îi zâmbeam larg. Pe atunci, tot ce îmi doream era ca familia mea să fie fericită și completă — mereu.

Dar, mai apoi, mama a murit, și totul s-a schimbat.

Noi locuiam în Gangsun, un oraș important de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor, iar prăvălia noastră ocupa jumătate de stradă. Tata era un meseriaș respectat, cunoscut peste tot prin partea de miazăzi a ținutului A'landi pentru priceperea sa la croitoria pentru femei. Dar vremuri grele s-au abătut asupra noastră, căci moartea mamei a scos la iveală prima fisură în voința de fier a lui *Baba*.

Acesta a început să bea fără măsură, un mod de a-și îneca amarul, spunea el, dar nu a durat mult, pentru că, în durerea lui, tata și-a înrăutățit starea sănătății până când

nu a mai fost în stare să pună strop de alcool pe limbă. Curând, s-a întors la truda din prăvălie, dar nu a mai fost niciodată cel dinainte.

Mușteriii au observat de îndată o scădere a calității lucrurilor cusute de *Baba* și au vorbit despre asta cu frații mei, însă Finlei și Sendo nu i-au spus niciodată, pentru că nu au avut inimă să o facă. Dar, cu ceva vreme înainte de izbucnirea Războiului celor Cinci Ierni, când aveam vreo zece ani, Finlei l-a convins pe *Baba* să părăsim Gangsun și să ne mutăm într-o casă cu prăvălie în Port Kamalan, un oraș de coastă mic, care se înălța de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor. Aerul proaspăt avea să-i facă bine lui *Baba*, insistase el.

Noul nostru cămin se afla la colțul străzilor Yanamer și Tongsa, vizavi de o prăvălie unde se făceau tăieței atât de lungi, că te puteai sătura doar cu unul, și o brutărie care vindea cele mai bune chifle pregătite la abur și pâinici cu lapte – cel puțin, așa le simțeam noi gustul, eu și frații mei, atunci când eram înfometăți, ceea ce se întâmpla deseori. Dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult era priveliștea pe care o oferea oceanul. Uneori, în timp ce urmăream valurile rostogolindu-se de-a lungul digurilor, mă rugam în secret ca apele sale să vindece inima frântă a lui *Baba*, așa cum, încet, încet, o vindeca pe a mea.

Afacerea mergea cel mai bine vara și iarna, când toate caravanele care se deplasau spre răsărit sau spre apus, pe Marele Drum al Mirodeniilor, se opreau în Port Kamalan să se bucure de clima noastră blândă. Prăvălioara lui *Baba* depindea de aprovizionarea constantă cu indigo, șofran și

ocru, culori pentru vopselele noastre. Orașul era mic, așa că nu făceam numai haine, ci vindeam și țesături și ațe. Trecuse mult timp de când *Baba* nu mai croise o rochie demnă de o mare doamnă, iar când a început războiul, oricum, afacerea noastră nu prea mai mergea.

Ghinionul s-a ținut scai de noi în noul cămin. Port Kamalan era suficient de departe de capitală, încât îmi imaginam că frații mei nu aveau să fie niciodată recrutați pentru războiul civil care devastase A'landi. Însă ostilitățile dintre tânărul împărat Khanujin și *shansen*, cel mai puternic războinic din țară, nu dădeau semne de calmare, iar suveranul avea nevoie de tot mai mulți oameni care să lupte în armata sa.

Finlei și Sendo erau majori, așa că au fost recrutați înaintea altora. Pe atunci eram așa de tânără și de ne-coaptă, încât consideram de-a dreptul romantică ideea de a merge la război. Să ai doi frați care devin soldați părea ceva onorabil.

În ziua de dinaintea plecării lor, eram afară și pictam pe o fâșie de bumbac alb. Polenul din florile piersicilor care mărgineau strada Yanamer m-a făcut să strănut și, astfel, am împrăștiat ultimul indigo scump al lui *Baba* pe fustă.

Finlei a râs de mine și mi-a șters picăturile de vopsea de pe nas.

— Nu te agita, mi-a spus el în timp ce încercam disperată să salvez cât mai mult din vopsea.

— Costă optzeci de jeni douăzeci și opt de grame! Și cine știe când se vor întoarce negustorii de vopsele? am

mormăit, continuând să îmi curăț fusta. Este mult prea cald acum să străbată Marele Drum al Mirodeniilor.

— Atunci îți voi cumpăra eu în timpul călătoriilor mele, a spus Finlei, înclinându-mi ușor bărbia spre el. Am de gând să văd tot ținutul A'landi când voi fi soldat. Poate că mă voi întoarce general.

— Sper că nu vei fi plecat atât de mult timp! am comentat.

Fața lui Finlei a devenit serioasă, iar privirea i s-a întunecat în timp ce mi-a dat la o parte de pe chip o șuviță din părul meu ciufulit de vânt.

— Ai grijă de tine, soră! a rostit el cu umor și, în același timp, cu tristețe în voce. Nu te osteni muncind, ca să nu...

— ... devii zmeul care nu va zbura niciodată, am terminat eu pentru el. Știu!

Finlei mi-a mângâiat ușor obrazul.

— Nu-l pierde din ochi pe Keton! Asigură-te că nu dă de necaz!

— Ai grijă și de *Baba!* a adăugat Sendo, venind în spatele meu, după ce rupsese din copacii de lângă prăvălie o floare, pe care mi-a pus-o la ureche. Și nu uita de caligrafie! Voi reveni curând ca să mă asigur că scrisul tău de mână s-a îmbunătățit, a completat el, ciufulindu-mi părul. Acum tu ești stăpâna casei.

Mi-am înclinat capul ascultătoare.

— Da, fraților!

— O faci să sune de parcă nu sunt bun de nimic, a intervenit Keton, dar *Baba* a strigat la el să-și termine treaba, iar el a sărit ca ars.

Un zâmbet s-a ițit pe fața serioasă a lui Finlei.

— Poți dovedi contrariul?

Keton și-a pus mâinile în șolduri și toți am izbucnit în râs.

— Vom vizita locuri îndepărtate cu armata, a spus Sendo cu mâna pe umărul meu. Ce pot să-ți aduc? Vopsele din Gangsengul de Apus, poate? Sau perle din portul Majestic?

— Nu, nu, am răspuns. Vreau doar să veniți acasă în siguranță. Amândoi, am adăugat, apoi m-am oprit.

— Ce e, Maia? m-a îndemnat Sendo să vorbesc.

Obrajii îmi ardeau și mi-am coborât privirea să-mi privesc mâinile.

— Dacă ajungeți să-l vedeți pe împăratul Khanujin, am început eu încet, desenați-i portretul, vreți?

Finlei a început pe dată să râdă, iar hohotele îi zgâlțâiau umerii.

— Așadar ai aflat de la fetele din sat cât de arătos este? Toate aspiră să-i devină una dintre concubine.

M-am simțit atât de stingherită, că nici nu l-am putut privi.

— Nu mă interesează să devin concubină.

— Tu nu vrei să locuiești în unul dintre cele patru palate ale sale? a întrebat Keton sarcastic. Am auzit că are câte un palat pentru fiecare anotimp.

— Keton, ajunge! l-a dojenit Sendo.

— Nu mă interesează palatele sale, am spus, întorcându-mi privirea de la fratele meu cel mai mic spre Sendo, ai cărui ochi străluceau de bunătate și, pentru

că întotdeauna fusese fratele meu preferat, am știut că înțelegea. Vreau să știu cum arată ca să pot deveni croitorul său într-o bună zi, croitorul imperial.

Keton a făcut ochii mari, auzind confesiunea mea.

— Asta este la fel de probabil ca a deveni concubina lui!

Finlei și Sendo l-au privit cu furie.

— Foarte bine, atunci! a promis Sendo, atingându-mi pistruii de pe obraz, pistrui pe care doar doi din familie îi aveam, ca urmare a orelor noastre de visare cu ochii deschiși sub razele soarelui. Un portret al împăratului pentru talentata mea soră, Maia.

L-am îmbrățișat și, chiar dacă îmi dădeam seama că cererea mea era foarte nechibzuită, o consideram, în aceleași timp, realizabilă.

Dacă aș fi știut că eram pentru ultima oară toți patru împreună, nu le-aș fi cerut nimic.

DOI ANI MAI TÂRZIU, *Baba* a primit o înștiințare care ne informa că Finlei fusese ucis în bătălie. Emblema imperială, aplicată în josul scrisorii, era la fel de roșie ca sângele proaspăt vărsat și pecetluită în grabă, așa încât literele care formau numele împăratului Khanujin erau pătate. Chiar și după foarte multe luni, amintirea îmi umplea ochii de lacrimi.

Apoi, într-o noapte, fără să prevină pe nimeni, Keton a plecat să se alăture armatei. A lăsat doar un bilet mângălit în grabă deasupra rufelor pregătite de spălat pentru dimineață, știind că va fi primul lucru pe care am să-l văd când mă voi trezi.

N-am fost bun de nimic prea mult timp. Am de gând să-l găsec pe Sendo și să-l aduc acasă. Ai grijă de Baba!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce mototoleam biletul în pumn. Ce știa el despre luptă? La fel ca mine, era subțire ca o trestie, dar nu îndeajuns de puternic să țină piept vântului. Nu putea cumpăra orez la piață fără să fie tras pe sfoară și mereu încerca să iasă basma curată dintr-o bătaie. Cum avea el să scape teafăr dintr-un război?

Pe deasupra, eram furioasă că n-am putut merge cu el. Dacă Keton considera că *el* nu fusese bun de nimic, eu în ce ape mă scăldam? Nu puteam lupta în armată. În plus, în ciuda miilor de ore pe care le petrecusem cosând și desenând modele ca să le vând, nu puteam deveni niciodată maestru croitor și nici nu puteam prelua vreodată frâiele afacerii lui *Baba*. Eram fată și cel mai bun lucru la care puteam spera era să închei o căsătorie avantajoasă.

Baba nu a vorbit deloc despre plecarea lui Keton și nu avea să vorbească despre cel mai mic frate al meu luni în șir. Dar i-am văzut degetele devenind la fel de țepene precum pietrele, astfel încât nu se puteau întinde nici măcar să țină o foarfecă. Își petrecea zilele cu ochii ațintiți asupra oceanului, pe când eu mă ocupam de afacerea noastră deloc rodnică în ultima vreme. Era de datoria mea să fac prăvălia să meargă, să mă asigur că frații mei aveau un cămin la care să se întoarcă.

Nimeni nu mai avea nevoie de haine scumpe, nu în timp ce țara era măcinată de conflicte. În consecință, făceam cămăși de cânepă pentru pescarii din vecini și rochii

de in pentru soțiile lor sau torceam inul în fire subțiri cu care reparam hainele soldaților aflați în trecere. Pescarii ne ofereau capete de pește și saci cu orez în schimbul muncii mele, iar mie nu mi părea corect să pretind plată soldaților.

Spre sfârșitul fiecărei luni, ajutam femeile care pregăteau ofrande pentru cei răposați – de obicei, îmbrăcăminte de hârtie, care era complicat de cusut – să le ardă în fața altarelor de rugăciune în onoarea strămoșilor lor. Am tighelit hârtie în pantofii negustorilor în trecere prin oraș și șiraguri de monede în brâie, ca să se păzească de hoții de buzunare. Am reparat chiar și amulete pentru călătorii care mă rugau să o fac, deși nu credeam în magie. Nu pe vremea aceea.

În zilele când nu era treabă de făcut, iar proviziile noastre de grâu și orez erau pe sfârșite, îmi scoteam coșul din ratan și îl umpleam cu câteva bobine de ață, un cupon de muselină și un ac. Cutreieram străzile, mergând din ușă în ușă, și întrebam dacă avea cineva nevoie de reparat sau de cârpit.

În port acostau puține nave. Străzile goale erau acoperite de praf și umbre.

Lipsa de activitate nu mă deranja la fel de mult ca întâlnirile neplăcute pe care începusem să le am în drumul meu spre casă. De obicei îmi plăcea să intru în brutăria aflată vizavi de prăvălia noastră, dar, în timpul războiului, lucrurile s-au schimbat. Pentru că atunci când mă întorceam spre strada Yanamer, Calu, fiul brutarului, se afla acolo și mă aștepta.

Nu-mi plăcea Calu. Nu pentru că nu fusese luat în armată, căci nici nu putea, având în vedere că nu trecuse examenul medical imperial, ci pentru că, de îndată ce am împlinit șaisprezece ani, i-a intrat în cap ideea că urma să fiu soția lui.

— Nu-mi place să te văd milogindu-te să muncești, mi-a spus Calu într-o zi.

Mi-a făcut semn cu mâna din interiorul brutăriei tatălui său. Aroma de pâine și prăjituri era purtată de vânt dincolo de ușă, iar mirosul de drojdie, de făină de orez fermentată, de alune prăjite și de semințe de susan îmi lăsa gura apă.

— Este mai bine decât să flămânzești.

Calu și-a șters pasta de fasole roșie din palmă. Transpirația de pe tâmpile a picurat în bolul cu aluat de pe masă. În mod firesc, momentul m-ar fi făcut să strâmb din nas — dacă tatăl lui Calu ar fi văzut ce neglijent era, l-ar fi dojenit —, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

— Dacă te-ai căsătorit cu mine, n-ai răbda de foame niciodată.

Obrăznicia lui m-a făcut să mă jenez când m-am gândit cu groază la Calu atingându-mă, la nașterea copiilor lui, la ramele mele pentru broderie adunând tot praful din lume și la hainele lipicioase de la zahăr. Mi-am înăbușit un fior.

— Ai avea mereu de mâncat din belșug, la fel și tatăl tău, a insistat Calu, lingându-și buzele și zâmbind cu dinții galbeni ca untul la vedere. Știu cât de mult îți plac

aluatul de foitaj al tatălui meu, chiflele pregătite la abur cu pastă de lotus și cele cu nucă de cocos.

Stomacul mi-a dat semne de nerăbdare, dar n-am lăsat foamea să mă copleșească.

— Te rog, încetează cu cererea asta! Răspunsul meu nu se va schimba.

Calu s-a enervat.

— Ești prea bună pentru mine, nu?

— Trebuie să țin prăvălia tatei, am spus, încercând să fiu amabilă. Tata are nevoie de mine.

— O fată nu ține o prăvălie, a spus el, deschizând coșul de gătit la aburi ca să scoată ultimul rând de chifle din care, de obicei, ne oferea, mie și lui *Baba*, câteva, dar nu și în ziua aceea. Ai putea fi o bună croitoreasă — cea mai bună din sat —, dar, cu frații tăi plecați să lupte pentru împărat, nu prea este timp să fii rațională și să te așezi la casa ta, nu-i așa? a mai spus el, întinzând mâna după mâna mea, cu degetele lui umede și pudrate cu făină. Gândește-te la sănătatea tatălui tău, *Maia*! Ești egoistă. Ai putea să-i oferi o viață mai bună.

M-am retras brusc, jignită.

— Tatăl meu nu ar renunța niciodată la prăvălie.

Calu s-a înfuriat.

— Va trebui să renunțe de vreme ce nu poți continua să o ții de una singură. Ai slăbit, *Maia*. Să nu crezi că nu am observat, a râs el batjocoritor și cu asprime în urma refuzului meu. Dă-mi un sărut și îți voi arunca o chiflă!

— Nu sunt câine, am spus, ținând capul sus.

— Ah, acum ești prea mândră să ceri, nu? Îți vei lăsa tatăl să moară de foame, pentru că ești foarte arogantă. . .

Nu-l mai ascultam. Am plecat fugind din brutărie și am năvălit ca o furtună pe stradă. Stomacul scotea din nou zgomote în timp ce trânteam după mine ușa prăvăliei lui *Baba*. Cea mai dificilă parte a fost faptul că am recunoscut în sinea mea că eram egoistă. *Se cădea* să mă mărit cu Calu. Dar doream să-mi salvez familia *singură*, așa cum spusese mama.

M-am prăbușit lângă ușa casei. Dar dacă nu reușeam?
Baba m-a găsit acolo, suspinând încet.

— Ce s-a întâmplat, *Maia*?

Mi-am șters lacrimile și m-am ridicat în picioare.

— Nimic, *Baba*.

— Ți-a cerut Calu din nou să te căsătorești cu el?

— Nici vorbă, am răspuns, evitând întrebarea. Noi. . .

— Calu este un băiat bun, a spus el, dar doar atât. . . un băiat. Și nu este demn de tine, a adăugat tata, învârtindu-se în jurul ramei mele pentru broderie în timp ce studia dragonul la care lucram.

Se muncea mai greu pe bumbac decât pe mătase, dar eu mă străduisem să prind toate detaliile: solzi asemănători cu ai crapului, gheare ascuțite și ochi de demon. Mi-am dat seama că *Baba* era impresionat.

— Meriți mai mult, *Maia*!

Mi-am întors privirea.

— Cum să merit mai mult? Nu sunt bărbat.

— Dacă ai fi bărbat, te-ar fi trimis la război. Zeii te au în paza lor.

Nu l-am crezut, dar, de dragul lui, am încuviințat cu o mișcare din cap și mi-am șters lacrimile.

Cu câteva săptămâni înainte de a împlini optsprezece ani, a venit vestea bună: împăratul a anunțat un armistițiu cu *shansen*-ul. Războiul celor Cinci Ierni se încheiase, cel puțin deocamdată.

Dar bucuria noastră s-a preschimbat rapid în tristețe, pentru că a sosit o altă înștiințare. Una cu pecetea roșie ca sângele.

Sendo murise, luptând în munți, cu doar două zile înainte de armistițiu.

Vestea l-a dărâmat pe *Baba*. A rămas toată noaptea îngenunchiat în fața altarului, legănând pantofii pe care mama îi făcuse pentru *Finlei* și *Sendo* când erau tineri. Nu m-am rugat alături de el. Eram prea furioasă. Măcar dacă zeii l-ar fi putut proteja pe *Sendo* încă două zile!

Încă două zile!

— Măcar războiul nu mi-a luat toți fiii, a bâiguit *Baba*, bătându-mă cu palma pe umăr. Trebuie să rămânem puternici pentru *Keton*.

Da, mai era *Keton*. Fratele meu cel mai mic s-a reîntors acasă după o lună de la încheierea armistițiului. A sosit într-o căruță, ținându-și picioarele întinse, în timp ce roțile scârțâiau pe drumul de pământ. Părul îi fusese tuns scurt și slăbise atât de mult, încât abia l-am recunoscut. Dar ceea ce m-a făcut să tresar au fost umbrele din ochii lui, aceiași ochi care cândva scânteiaseră datorită glumelor și ștrengăriilor.

— *Keton!* am strigat.

Am alergat spre el cu brațele deschise în timp ce lacrimi de fericire îmi curgeau pe obraji. Până când mi-am dat seama de ce stătea el întins acolo, sprijinit de sacii cu orez și făină.

Mâhnirea mi-a tăiat respirația. Fratele meu nu mai putea merge.

M-am urcat în căruță și l-am cuprins cu brațele. M-a îmbrățișat și el, dar cu privirea lipsită de orice expresie. Războiul ne luase mult. Prea mult. Am crezut că îmi împietrisem destul inima după moartea lui Finlei și, apoi, după dispariția lui Sendo – să fiu puternică de dragul lui *Baba*. Dar, în ziua aceea, când Keton s-a reîntors acasă, o parte din mine s-a frânt.

Am fugit în camera mea și m-am ghemuit lângă perete. Am cusut până când degetele mi-au sângerat, iar durerea mi-a înăbușit suspinele care mă distrugeau. Dar până în dimineața următoare, m-am pus pe picioare. Trebuia să am grijă de *Baba*. Și acum și de Keaton.

Cinci ierni, iar eu crescusem fără să-mi dau seama. Eram la fel de înaltă precum Keton, iar părul meu drept și negru semăna cu al mamei. Alte familii cu fete de vârsta mea angajau pețitoare să le găsească soți. Și familia mea ar fi procedat la fel, dacă mama ar fi fost în viață, iar *Baba* ar fi rămas un croitor de succes. Zilele acelea însă trecuseră de multă vreme.

Când primăvara a sosit, împăratul a anunțat că urma să o ia de soție pe fiica *shansen*-ului. Războiul cel mai sângeros din A'landi se încheia cu o nuntă între împăratul

Khanujin și fiica dușmanului său. Eu și *Baba* nu doream să sărbătorim evenimentul.

Totuși, era o veste bună. Pacea depindea de armonia dintre împărat și *shansen*. Speram că o nuntă regală avea să rezolve neînțelegerile dintre ei și să aducă mai mulți vizitatori care călătoreau de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor.

În ziua aceea, am dat cea mai mare comandă de mătase pe care ne-o puteam permite. Era o achiziție riscantă, dar nădăjduiam și *era absolut necesar* ca afacerea să se învioreze înainte de venirea iernii.

Visul meu de a deveni croitor pentru împărat se prășchimbasese între timp într-o amintire îndepărtată. Singura noastră sursă de venit în clipa aceea era talentul meu la lucrul cu acul. Am acceptat că urma să rămân în Port Kamalan pentru totdeauna, resemnată în colțul meu din prăvălia lui *Baba*.

Mă înșelam.

CAPITOLUL DOI

O cuvertură de nori cenușii și groși rătăcea pe cer, dusă de vânt. Erau atât de îndesați, că abia zăream lumina din spatele lor. Era o zi mohorâtă, ciudată, pentru începutul de vară, dar fără nicio picătură de ploaie, astfel că îmi continuam treburile matinale, ca de obicei.

Aveam sub braț o scară pe care să mă urc să verific fiecare dud care creștea în mica noastră curte. Viermi de mătase albi, filiformi, se hrăneau cu frunze, dar nu erau gogoși de adunat în ziua aceea. Viermișorii mei nu produceau mult în timpul verii, așa că nu eram foarte îngrijorată că rămâneam cu coșul gol.

În timpul războiului, mătasea fusese foarte scumpă, iar prăvălia noastră nu produsese suficientă pentru vânzare, astfel că cea mai mare parte a afacerii se bazase pe in și cânepă. Lucrul cu țesături aspre îmi păstrase degetele agile și arta, vie. Aveam speranța că foarte curând avea să sosească și comanda mea.

— *Baba!* am strigat eu, plec la piață. Vrei ceva?

Niciun răspuns. Probabil că mai dormea. De la întoarcerea lui Keaton acasă, stătea mereu până târziu și se ruga la altarul familiei.

Mica noastră piață era mai aglomerată ca niciodată, dar negustorii ambulanți nu negociau prețurile. Am luat-o încetișor, sperând că mă va ajuta să evit pe cineva anume în drum spre casă. Dar, așa cum mă temeam, Calu se afla acolo.

— Lasă-mă să te ajut! a spus el, întinzând mâna după coșul meu.

— Nu am nevoie de ajutor.

Calu a apucat brusc mânerul și l-a tras.

— Vrei să încetezi să mai fii atât de încăpățânată, Maia?

— Fii atent! Vei răsturna totul!

Îndată ce Calu a slăbit strânsoarea, i-am smuls coșul și am dat buzna în prăvălia noastră. Am închis ușa și am început să golesc coșul: suluri de in și muselină, carnete mici pentru schițe, câteva portocale, o pungă cu pier-sici galben-roz oferită de vecinii noștri, ochi de somon (preferații lui *Baba*), icre de ton și un sac mic cu orez.

Fusesem atât de ocupată să scap de Calu, că abia în clipa aceea am zărit trăsura oprită pe partea cealaltă a străzii și omul care aștepta în prăvălia noastră.

Era un zdrahon de bărbat, care făcea o ditamai umbra. Ochii mi-au rătăcit peste ținuta lui, identificând nasturele de alamă care lipsea dintre frații săi pe haina de mătase albastru intens. Aveam tendința să fiu mai atentă la veșmintele oamenilor decât la fețele lor.

Mi-am îndreptat umerii.

— Bună ziua, domnule! am rostit eu, dar bărbatul nu s-a grăbit să îmi răspundă la salut.

Omul cu pricina părea foarte ocupat să se uite prin prăvălie cu dispreț. Obrajii îmi ardeau de rușine.

În spatele tejghelei era împrăștiat material textil pe podea, iar o fâșie de bumbac ce urma să fie pictată de mână atârna pieziș pe raftul cu vopsele. Cu ani în urmă, concediaserăm tot ajutorul din afară și nu mai dispuneam de bani să angajăm servitori pentru curățenie. Eu, una, încetasem să mai observ pânzele de păianjen de pe la colțuri, iar florile de piersic pe care vântul le măturase prin ușă stăteau risipite prin magazin.

În cele din urmă, privirea bărbatului s-a rotit din nou spre mine. Mi-am dat la o parte părul din ochi și mi-am aruncat coada peste umăr în încercarea de a mă face mai prezentabilă. Apoi am făcut o plecăciune, ca și cum bunele mele maniere ar fi putut compensa în vreun fel imperfecțiunile prăvăliei. Am încercat din nou.

— Bună ziua, domnule! Cum pot să vă ajut?

În sfârșit, bărbatul a făcut un pas spre tejgheaua mea. Un pandantiv mare de jad, în formă de evantai, se balansa de lângă eșarfa lui, cu un pompon uriaș, roșu, făcut din șnururi mătăsoase înnodate.

Un funcționar imperial. Totuși, nu purta tunica tipică gri cu bleumarin pe care majoritatea funcționarilor imperiali o purtau. Nu, era un eunuc.

Ce căuta unul dintre eunucii Majestății Sale în acel loc?

M-am uitat în sus, măsurând cu privirea ochii lui bulbucăți și barba potrivită cu precizie, care nu izbutea să-i ascundă linia arcuită și disprețuitoare a buzelor.

El și-a ridicat bărbia.

— Ești fiica lui Kalsang Tamarin.

Am încuviințat. Tâmpurile îmi erau transpirate după ieșirea la piață, iar mirosul portocalelor abia cumpărate îmi făcea stomacul să se revolte. Zgomotos.

Eunucul a strâmbat din nas și a spus:

— Majestatea Sa Imperială, împăratul Khanujin, cere tatălui tău să fie prezent la Palatul de Vară.

Surprinsă, am scăpat din mână coșul pe podea.

— Tatăl... tatăl meu este onorat. Ce dorește Majestatea Sa Imperială de la el?

Funcționarul împăratului și-a dres glasul.

— Timp de multe generații, ai tăi au slujit familia imperială în calitate de croitori ai curții. Avem nevoie de serviciile tatălui tău. Lordul Tainak l-a recomandat în mod deosebit.

Inima bătea să îmi sară din piept pe când mintea se grăbea să-și aducă aminte ținuta pe care o făcusem pentru lady Tainak. Ah, da, o tunică și o fustă din cea mai fină mătase, cu magnolii și cocori pictați manual. Comanda fusese o adevărată mană cerească în timpul iernii, iar eu împărțisem cu mare atenție banii primiți, astfel încât aceștia ne asiguraseră hrana săptămâni la rând.

Nu aveam nevoie de detalii ca să fiu sigură că sarcina aceea avea să-mi salveze familia. Visul de a coase pentru împărat mi s-a înfiripat din nou în minte.

— Ah, rochia lui lady Tainak! am spus, mușcându-mi limba înainte de a dezvălui că eu o făcusem și nu *Baba*. Ce serviciu ar putea Majestatea Sa să-i ceară tatălui meu? am întrebat, nereușind să-mi ascund emoția și curiozitatea.

Eunucul a privit încruntat, deloc mulțumit de îndrăzneala mea.

— Unde este el?

— Domnule, tatăl meu nu se simte bine, dar aș fi fericită să transmit instrucțiunile Majestații Sale...

— Atunci voi vorbi cu fratele tău.

Am preferat să nu-i iau în seamă insulta.

— Fratele meu s-a reîntors recent din Războiul celor Cinci Ierni și se odihnește.

Eunucul și-a pus mâinile în șolduri.

— Fato, spune-i tatălui tău să vină, înainte să-mi pierd răbdarea și să informez că a ignorat cu insolență o convocare de la împărat!

Mi-am țuguat buzele și am făcut rapid o plecăciune. Apoi, m-am repezit să-l găsesc pe tata.

Ca de obicei, stătea îngenuncheat lângă micul altar de lângă soba noastră de bucătărie, ținând în mână bețe subțiri de tămâie. Se înclina de trei ori, câte o dată pentru fiecare dintre cele trei sculpturi diferite reprezentând-o pe Zeița Mamă, Amana.

Mama pictase statuile zeiței Amana când eram copil. O ajutasem să deseneze rochiile divine ale zeiței: una cu soarele, una cu luna și una cu stelele. Acele statuete erau printre puținele lucruri pe care le aveam și care îi aparținuseră mamei, iar *Baba* se ruga la ele în fiecare zi și mult timp în

noapte. El nu vorbea niciodată despre mama, dar știam că îi lipsea foarte mult.

Nu doream să-i întrerup rugăciunea, dar nu am avut de ales.

— *Baba!* am spus, bătându-l ușor pe umerii plăpânzi. A venit un funcționar imperial să te vadă.

Mi-am condus tatăl în prăvălie. Era atât de slăbit, că se sprijinea de brațul meu. Refuza să folosească baston, spunând că nu picioarele îi erau suferinde.

— Maestre Tamarin, a rostit sever eunucul, demonstrând că nu fusese impresionat de apariția lui *Baba*. Majestății Sale îi trebuie un croitor. Mi s-a ordonat să te însoțesc la Palatul de Vară.

Încercând să nu-mi mușc buza, am privit în podea. Era imposibil pentru *Baba* să facă un drum până la Palatul de Vară în starea în care se afla. Începusem deja să mă neliniștesc, știind ceea ce *Baba* intenționa să spună înainte de a deschide el gura...

— Cu toate că prezența voastră mă onorează, eu nu pot să merg.

L-am urmărit pe eunuc strâmbând din nas la auzul vorbelor lui *Baba*, expresia feței lui fiind un amestec de neîncredere și dispreț. Mi-am mușcat buza, știind că n-ar trebui să intervin, dar neliniștea mea a sporit. *Aveam nevoie de acea șansă.*

— Eu pot, am izbucnit exact când funcționarul împăratului se pregătea să vorbească. Cunosco meșteșugul tatălui meu. Eu am fost cea care a făcut rochia lui lady Tainak.

Baba s-a întors spre mine.

— Maia!

— Pot să cos, am insistat. Mai bine decât oricine, am adăugat, făcând un pas spre raftul cu vopsele deasupra căruia se aflau din belșug suluri brodate la care lucrasem săptămâni și luni la rând. Doar uitați-vă la munca mea. . .

Baba a clătinat din cap, avertizând-mă să mă opresc.

— Instrucțiunile Majestății Sale au fost clare, a spus eunucul, pufnind. Să-l aduc pe maestrul croitor al familiei Tamarin la Palatul de Vară. O fată nu poate deveni maestru.

Baba și-a încleștat pumnii.

— Și cine ești tu să-mi spui cine este maestrul meșteșugului meu? a rostit *Baba* cu cea mai puternică voce pe care o auzisem vreodată.

Eunucul și-a umflat pieptul.

— Sunt ministrul Lorsă din Ministerul Culturii al Majestății Sale.

— De când miniștrii joacă rol de mesageri?

— Te gândești prea mult la persoana ta, maestre Tamarin, a replicat Lorsă cu răceală. Eu am venit doar pentru că maestrul Dingmar din Gangsun este bolnav. Odinioară, munca ți-ar fi fost prețuită, dar anii risipiți cu bere și vin au afectat bunul nume al familiei tale. Dacă n-ar fi existat recomandarea lordului Tainak, nu m-aș fi aflat nicidecum în acest loc.

Nu mai puteam suporta.

— Nu aveți niciun drept să-i vorbiți în acest fel!

— Maia, Maia! a rostit *Baba*, punându-și o mână pe umărul meu. Sunt haine de cârpit în spate.

Era maniera lui de a mă îndepărta. Am strâns din dinți și m-am răsucit, dar am aruncat o privire feroasă mesajului imperial și am mers cât mai încet posibil.

— Trăsura mea va aștepta afară, pe strada Yanamer, a spus Lorsa. Dacă tu sau fiul tău nu sunteți acolo până mâine-dimineață, voi fi obligat să dau această ofertă generoasă altcuiva. Nu sunt sigur că prăvălia ta modestă va supraviețui rușinii de a-l refuza pe împăratul nostru.

Apoi, ministrul s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

— *Baba*, am spus, alergând spre el de îndată ce ușa prăvăliei s-a închis. Tu nu poți merge.

— Comanda împăratului nu poate fi ignorată.

— Este o invitație, am spus. Nu o comandă.

— Cam așa a fost rostită. Știu ce se va întâmpla dacă nu o vom lua în seamă, a spus *Baba* și a oftat. Vestea că nu am ținut cont de chemarea împăratului se va răspândi. Nimeni nu va mai intra în prăvălie și vom pierde totul.

Tata avea dreptate. Nu era vorba doar despre bani sau onoare — era o invitație obligatorie. Ca și cum am fi fost înrolați pentru a lupta în Războiul celor Cinci Ierni.

— Acum, când războiul s-a terminat, împăratul trebuie să arate restului lumii că A'landi este minunat. Va face această demonstrație angajându-i pe cei mai buni dintre cei mai buni: muzicieni, croitori și pictori. Se va cheltui oricât va fi nevoie. Este o onoare să fii invitat. Eu, unul, nu pot refuza.

Nu am spus nimic. *Baba* nu era în stare să călătorească până la palat, ca să nu mai vorbim de ideea de a deveni noul croitor al împăratului. Iar Keton... Keton nu era în

stare să facă nici cele mai simple cusături, ce să mai spunem despre niște veșminte demne de curtea imperială?!

Dar eu? Eu știam că puteam să o fac. Eu *doream* să fiu croitorul imperial.

Am mers în camera mea și am șters cu mâneca petele de pe oglindă ca să mă pot vedea foarte clar. În mod cinstit.

Baba spunea mereu că semăn cu mama, nu cu el. Nu l-am crezut niciodată. Mă uitam la nasul drept, ochii rotunzi, mari, și la buzele pline – da, toate astea erau de la mama. Dar mama fusese cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată, în timp ce eu... crescusem într-o casă plină de bărbați și nici măcar nu știam cum să mă port ca o fată.

Finlei obișnuia să mă tachineze că, din spate, arătam exact precum Keton – subțire ca un băiat. Nu mă ajutau nici pistruii risipiți pe față și pe brațe. Fetele trebuiau să fie delicate și palide. Dar poate că, *poate că* mă puteam folosi de toate astea în favoarea mea.

Nu eram în stare să cânt sau să recit o poezie. Nu știam să dansez. Nu aveam grație, farmec sau șiretlicuri. Dar știam să cos. Pe toți zeii, chiar știam să cos!

Trebuia să fiu eu.

Când *Baba* s-a reîntors la rugăciunile lui, mi-am frecat degetul pe cărbunele din șemineu și apoi l-am întins pe sprâncene. Lângă masa mea de lucru se afla o foarfecă mare, pe care am luat-o brusc, deși am ezitat. Mâinile nu mi-au tremurat niciodată când am tăiat o pânză – puteam să tai o linie dreaptă și cu ochii închiși –, așa că de ce să-mi fi tremurat în clipa aceea?

Am atins vârful pletelor mele, care depășeau talia chiar și atunci când erau aranjate în coadă. Am desfăcut panglicile și mi-am despletit cozile. Onduleuri s-au rostogolit pe spate, gâdilându-mi șira spinării.

Am coborât mâna în același timp cu foarfeca. Era de-a dreptul nebunesc ceea ce doream. Trebuia să fiu rațională, trebuia să mă gândesc la consecințe. Dar nu-l auzeam decât pe ministrul Lorsa, care îmi spunea că nu pot să merg. Și pe *Baba*, care îmi spunea același lucru.

Întreaga mea viață mi se spusese ceea ce *nu puteam* face pentru că eram fată. Singurul lucru pe care îl *puteam* face era să accept.

Am slăbit strânsoarea mânerelor foarfecii și am apăsat lamele pe ceafă. Cu o mișcare rapidă, mi-am tăiat părul la nivelul umerilor. Șuvițele s-au dus repede pe spate, căzându-mi la picioare într-o moviliță de satin negru, pe care briza intrată pe o fereastră deschisă a răsfirat-o ușor, de parcă ar fi fost din pene.

Mâinile mi s-au oprit tremurând, dar mi-am legat părul la spate așa cum o făceau Keton și toți băieții de vârsta lui. M-am simțită cuprinsă de un calm bizar, de parcă nu mi-aș fi tăiat doar temerile, ci și părul. Știam că nu era adevărat, dar era prea târziu să intru în panică. În clipa aceea, aveam nevoie de haine potrivite.

Am adus o tavă cu supă de pepene de iarnă, necondimentată, și pește fiert în aburi la patul lui Keton. Odiñoară își împărțea odaia cu Finlei și Sendo. La vremea aceea, casa noastră părea mică. Acum părea prea mare. Jumătate din camera mea era spațiu de depozitare pentru

țesături, mărgelile și vopsele, iar, în împrejurările date, Keton avea la dispoziție întregul dormitor doar pentru el.

Fratele meu dormea. Sforăia, iar trăsăturile îi erau schimonosite. Ne spusese că nu simțea niciun fel de durere chiar dacă avea ambele picioare fracturate.

— Cum să simt durere, dacă eu nu-mi simt picioarele? încercase el să glumească.

Am pus jos cina și am tras pătura să-i acopăr umerii. Apoi, am întins mâna în sertarul lui și am scos o pereche de pantaloni. I-am îndoit peste braț și am încercat să mă îndepărtez, în liniște, pe vârfuri.

— Maial a rostit Keton, mișcându-se.

— Am crezut că dormeai, am spus, răsucindu-mă cu fața spre el.

— Ai crezut greșit, a spus Keton, punându-și din nou capul pe pernă.

M-am așezat lângă el, pe marginea patului.

— Ți-e foame? Ți-am adus cina.

— Îmi furi hainele, a remarcat, arătând cu capul spre grămada de pe brațul meu. Ce vrea să însemne treaba asta?

Am încercat să mă fac una cu umbrele, ca să nu-mi poată vedea părul, și mi-am țuguat buzele.

— Mai devreme a trecut pe aici un funcționar imperial. Voia ca *Baba* să meargă la Palatul de Vară să croiască haine pentru împăratul Khanujin.

Keton a închis ochii. Războiul alungase răzvrătirea din fratele meu cel mai mic, care arăta cu câteva decenii mai în vârstă decât cei nouăsprezece ani ai săi.

— *Baba* nu a mai cusut de ani de zile. Nu poate merge.

— Nici nu va merge, am subliniat. Eu voi merge.

Keton s-a împins în sus, sprijinindu-se pe palme.

— La naiba, Maia! Ești nebună? Nu poți să... .

— Nu vreau să aud.

— Nu poți să mergi, a încheiat fratele meu, ridicând vocea peste a mea. Ești fată.

— Nu mai sunt, am spus și mi-am atins părul, strângând din dinți. M-am săturat să mi se spună că nu sunt potrivită.

— Nu este doar faptul că nu ești potrivită, a spus Keton, tușind în mânecă. Este o problemă de tradiție. În plus, nu s-ar dori ca o fată să-i ia măsurile împăratului.

Am roșit împotriva voinței mele.

— Voi merge dându-mă drept Keton Tamarin.

— *Baba* nu va fi niciodată de acord.

— *Baba* nu trebuie să știe.

Keton a dat din cap dezaprobator.

— Și când te gândești că te-am considerat mereu ca fiind cea ascultătoare, a spus el, lăsându-se pe spate cu un suspin resemnat. Este periculos.

— Keton, te rog! Trebuie să fac asta. Pentru noi. Pentru...

— Acesta este exact motivul pentru care nu ar trebui să mergi, m-a întrerupt fratele meu. Nu mai încerca să mă convingi. Dacă vei merge, să te porți ca un băiat, să nu gândești niciodată ca o fată! Nu mai privi în podea atât de mult! Privește omul în ochi când vorbești și nu ezita niciodată!

Imediat mi-am ridicat privirea.

— Nu încerc să te conving! Și *nu* ezit mereu, am spus, apoi m-am uitat din nou în jos.

Keton a gemut.

— Îmi pare rău! Nu mă pot abține. Este o obișnuință, am spus.

— Nu vei trece niciodată drept băiat, a spus el. Îți muști buzele și privești fix în podea. Și când nu privești țintă la podea, privești la cer.

Mi-am ridicat din nou privirile indignată.

— Nu-i adevărat!

— Mai mult decât atât, a continuat Keton. Vocea mai ridicată. Băieții sunt furioși și aroganți. Lor le place să fie cei mai buni la toate.

— Așa cum ești tu, Keton.

— Măcar dacă aș avea timp să te învăț!

— Am crescut cu voi trei. Știu cum sunt băieții.

— Serios? a întrebat Keton, încruntându-se. Ești o fată de la sat, Maia. Ești lipsită de experiență în privința lumii. Ți-ai petrecut viața lucrând cu acul în colțul tău din prăvălie.

— Și acum îmi voi petrece zilele lucrând cu acul în spatele palatului.

El s-a strâmbat, ca și cum gestul i-ar fi putut confirma cele spuse.

— Încearcă doar să nu vorbești prea mult! Nu atrage atenția asupra ta! a spus el, lăsându-se pe spate cu brațele sub cap. Oamenii vor vedea ceea ce doresc să vadă.

Înțelepciunea tristă din vocea lui mi-a adus aminte de *Baba*.

— Ce vrei să spui?

— Exact asta, a spus el. Coși mai bine ca oricine din această lume. Concentrează-te pe acest fapt, nu pe ipoteza că ești fată sau băiat, a mai zis el, rezemându-se în cot ca să mă studieze. Finlei avea dreptate. De la spate semeni într-adevăr cu un băiat. Și cu toți pistruii tăi, nu ești palidă ca majoritatea fetelor... *Baba* te-a lăsat să-ți petreci prea mult timp la soare...

— Cineva trebuie să adune viermii de mătase, am spus, nervoasă.

— Și nici nu ai cine știe ce forme, a continuat el, privind-mă cu coada ochiului. Iar vocea ta nu este foarte melodiouă. Nu ai fost niciodată bună la muzică.

Aproape că am aruncat cu hainele lui în el pentru insultă.

— Nu încerc să devin concubină.

— Nu strâmba din nas prea mult și nu încerca să zâmbești, a afirmat Keton într-un mod dezaprobator.

— Cam așa? am întrebat, imitând grimasa pe care o făcuse el în timp ce dormea.

— Mai bine, a spus, el lăsându-se pe spate cu un zâmbet care i-a dispărut la fel de repede cum îi apăruse. Ești sigură că vrei să faci asta? Dacă împăratul descoperă, dacă *cineva* descoperă...

— Voi fi executată, am terminat eu fraza. Știi asta.

Dar aceasta era cea mai bună cale de a-mi ocroti familia. Șansa mea de a deveni un croitor adevărat, cel mai bun croitor din tot ținutul A'landi.

— Asta va însemna bani mulți, am spus cu fermi-tate. Îi voi trimite pe toți acasă. De altfel, am început eu, reușind să zâmbesc, deja mi-am tăiat părul.

Keton a oftat.

— Nu-mi vine să cred că îți spun asta, dar ai grijă!

— Voi avea!

— Mă aștept la multe povești despre fetele de la curte când te vei întoarce, a spus fratele meu în glumă. Și despre împăratul Khanujin, s-a crispat el. Poate că îl vei vedea chiar și pe *shansen*.

— Promit! am rostit eu încet. Voi reveni plină de povești.

Am privit bastonul pe care i-l cumpărasem lui Keton când se întorsese acasă, în urmă cu o lună. Nu se atinsese deloc de el. Cum să-l folosească dacă el nici nu-și putea mișca picioarele?

— Ia-l! a spus el, urmărindu-mă cu privirea.

Lemnul era nefinisat și m-a înțepat în palmă. Foarte bine — durerea îmi va reaminti să fiu cu ochii în patru.

— Promite-mi că vei încerca să mergi! i-am spus. Câte un pic în fiecare zi.

— Voi face câte un pas pentru fiecare zi în care vei fi plecată!

Făgăduiala lui a fost suficientă să-mi întărească hotărârea. Mi-am sărutat fratele pe frunte.

— Atunci, sper să fiu plecată pentru mult timp.

ÎN TIMP CE TATA DORMEA, Keton m-a învățat cum să mă port ca un băiat. Cum să râd profund din stomac, cum să gem de satisfacție după o masă grozavă, cum să

mă schimonosesc după ce beau o cupă de vin tare. M-a învățat să nu mă scuz după ce râgâi, să nu mă ascund când trag vânturi și să scuip ori de câte ori cineva îndrăznește să-mi insulte onoarea.

În cele din urmă, când s-a simțit prea obosit să continuăm lecția, eu am mers în odaia mea și, umblând de colo, colo, am revenit asupra tuturor lucrurilor care puteau merge prost.

Dacă sunt prinsă, voi fi executată.

Dar Keton și Baba au nevoie să fac treaba asta.

În sinea mea, știam că și eu aveam nevoie. Dacă rămâneam acasă, aveam să devin nevasta lui Calu, nevastă de brutar, și degetele mele ar uita cum să lucreze cu acul.

Așadar, fără nicio ezitare, am împachetat tot ce mi-ar fi fost necesar. Încă un rând din hainele lui Keton, cele mai bune fire, ațe, sule, plus acele, panglicile mele de broderie, pernița de ace, creta, pensulele, vopselele, carnețelele de schițe și condeiele.

Soarele se grăbea să răsară sau așa părea. Lumina decolora pătura de stele de deasupra mea. Am urmărit dimineața înaintând încet peste ocean, până când a atins strada mea și casa în care locuiam.

Eram gata, cu lucrurile personale împachetate cu grijă într-o legătură pe care am aruncat-o pe umăr. Pe când mă îndreptam spre ușă, am mers încrezătoare — așa cum o făcuse cândva Keton —, cu un ușor șchiopătat, ca să completez impresia, în timp ce corpul meu se înclina peste baston pentru sprijin.

— Așteaptă! a rostit răgușit *Baba* din spate. Așteaptă!

Vinovăția mă apăsa.

— Îmi pare rău, *Baba!*

Tata a clătinat din cap.

— M-am așteptat la asta. Pentru că tu ai fost mereu cea puternică.

— Nul am șoptit. Finlei și Sendo au fost cei puternici.

— Finlei a fost curajos. La fel și Sendo, în felul lui. Dar tu, Maia, tu ești puternică. La fel ca mama ta. Tu ne ții uniți:

Genunchii mi-au cedat.

— *Baba...*

Tata ținea strâns marginea ușii cu o mână, iar cu cealaltă întindea ceea ce părea a fi o bucată de pânză.

— Ia asta!

Era o bucată de mătase atât de fină, că am crezut că s-ar putea topi la atingere. Am desfăcut șiretul auriu. Înăuntru era...

O foarfecă.

Mi-am privit tatăl, nedumerită.

— A fost a bunicii tale, a spus *Baba*, împachetând din nou foarfeca de parcă vederea ei l-ar fi durut. Nu mi-a trimis niciodată semnale. Te aștepta.

— Ce să trimită...

Baba mi-a risipit întrebările.

— Vei ști atunci când vei avea nevoie de ea.

Am deschis gura, gata să-i spun să aibă grijă de Keton și de el însuși. Dar Finlei și Sendo plecaseră cu asemenea vorbe pe buze și nu se mai întorseseră. Așa că n-am mai spus nimic și doar am dat din cap afirmativ.

— Maia! a spus *Baba* cu mâna pe umărul meu și cu o lumină în ochi pe care nu o mai văzusem de foarte mulți ani. Ai grijă! Palatul... e plin de pericole.

— Voi avea grijă, *Baba*! Promit!

— Mergi, atunci! Arată-le de ce ești în stare!

M-am sprijinit în baston, trăgându-mi piciorul drept după mine pe când șchiopătam spre trăsura.

Soarele deja strălucea, dar nu aveam nicio mână liberă să-mi protejez fața. Trăsăturile mi se încrețiseră, iar *Lorsa* a mormăit când m-a văzut.

— *Keton Tamarin*? a întrebat, măsurându-mă din cap până în picioare. Tu și sora ta semănați foarte mult.

Întregul trup mi s-a strâns, ca o sfoară răsucită prost. M-am căznit să râd ca un bărbat, dar hohotul s-a transformat într-un soi de tuse.

— Sper că doar la fizic, nu și la îndemânare. De fapt, ea nu știe să lucreze cu acul, iar eu știu.

Eunucul și-a dres glasul zgomotos, în semn de încuviințare, apoi a aruncat spre *Baba* o punguță cu jeni.

— Urcă! mi-a poruncit.

Keton avusese dreptate. Oamenii vedeau doar ceea ce doreau să vadă.

O ultimă privire spre *Baba* și spre fereastra lui *Keton*. Am urcat în trăsura, neavând nicio idee despre ceea ce mă aștepta. Doar că trebuia să reușesc... cu orice preț.

CAPITOLUL TREI

Am călătorit cinci zile cu trăsura din Port Kamalan până la Palatul de Vară. Am fost dezamăgită că nu am avut ocazia să merg cu vaporul pentru că, în ciuda faptului că trăisem într-un oraș-port, nu pusesem nici-odată piciorul pe vreo ambarcațiune. Dar nici cu trăsura nu mersesem – cel puțin, nu pe o distanță atât de lungă! Picioarele și spatele mă dureau de la șederea îndelungată, dar n-am îndrăznit să mă plâng. Eram prea emoționată. Și neliniștită.

Voi fi îndeajuns de bună ca să cos pentru curtea imperială? Și oare îl voi vedea pe împăratul Khanujin în Palatul de Vară? Trebuia, dacă urma să devin croitorul său. Nu eram sigură ce ar trebui să cred în privința asta.

Nu știam prea multe despre suveranul meu. Se născuse în anul dragonului, la fel ca Finlei, ceea ce însemna că avea douăzeci și trei de ani. Poveștile spuneau că fusese un luptător aprig în timpul Războiului celor Cinci Ierni, că putea câștiga loialitatea unui om doar făcând un semn cu

capul, că era atât de frumos, că până și soarele pălea prin comparație și că toți cei care îl întâlneau îl iubeau.

M-am întrebat totuși dacă nu cumva toate astea erau doar povești.

Dacă împăratul era cu adevărat minunat, nu ar fi vârat A'landi în război, nici dacă asta ar fi împiedicat ruperea în două a regatului. Nici măcar pentru a-și salva tronul de *shansen*-ul trădător.

Un împărat bun nu mi-ar fi răpit frații de lângă mine.

Mi-am frământat degetele în poală, iar presiunea m-a făcut să tresar. Durerea mă împiedica să mă pierd cu firea, așa cum aveam mereu neapărată nevoie să o fac când îmi aduceam aminte de sacrificiul făcut de familia mea în timpul războiului.

„Băieții nu plâng”, m-am dojenit în sinea mea. M-am întors cu fața spre fereastră și mi-am șters nasul cu dosul palmei.

Am încercat să mă concentrez asupra altor lucruri. Nu puteam să stau cu mâinile potolite, căci asta mă făcea agitată, așa că m-am ocupat cu împletitul unui pulover. Am fost rapidă și, când am terminat, l-am deșirat și am împletit un altul, apoi mi-am exersat talentul la brodat pe o bucată de bumbac.

Ministrul Lorsa nu mi-a răspuns la niciuna dintre puținele întrebări pe care m-am încumetat să i le pun și nu a făcut niciun fel de conversație. A dormit ca un urs, mirosind de două ori mai rău decât fiara din pădure. Tot ce a mâncat a împrăștiat prin râgâieli zgomotoase, astfel că am petrecut cea mai mare parte a călătoriei cu capul

afară pe geamul trăsurii, savurând mirosurile schimbătoare ale ținutului A'landi în timp ce împlTEAM.

În a cincea zi, am zărit Palatul de Vară în depărtare. Din locul unde se afla trăsura, era de mărimea unghiei de la degetul meu mare și se înălța adăpostit într-o vale largă, de-a lungul râului Jingan, între Munții Cântători. Auzisem povești despre grandoarea castelului, despre acoperișurile aurite înclinate, despre coloanele stacojii și zidurile de culoarea fildeșului și am tremurat de emoție, privind curioasă pe măsură ce devenea treptat tot mai mare și mai real pentru mine.

Deasupra noastră plana un vultur pe de-a-ntregul negru, dacă n-ar fi fost vârfurile aripilor, care păreau pudrate cu zăpadă. Ceva auriu îi strălucea pe gheare – ceva ca un inel sau ca o verigă.

— Ce pasăre ciudată! am exclamat. Este a împăratului? Ar trebui să fie... cu cătușa aceea. Ce face atât de departe de pădure?

Vocea mea l-a tulburat pe adormitul Lorsa, care m-a privit amenințător pentru că l-am trezit.

— Uite! am spus, arătând pe fereastră. Un vultur!

— Un necaz, a murmurat el, pe când vulturul a scos un țipăt. Pasăre blestemată!

Vulturul a coborât brusc, întinzându-și aripile mari, în timp ce se năpustea pe lângă trăsură. Era atât de aproape, că îi puteam vedea ochii. Erau galbeni și vizibil inteligenți, iar când mi-au atras privirea, mi s-a părut că pasărea îmi studia trăsăturile și mă observa. Am privit-o și eu. Expresia vulturului era aproape umană.

Fascinată, am întins degetele să-i mângâi gâtul. Cu o mișcare repezită, vulturul a țâșnit și s-a avântat din nou spre cer, făcându-se nevăzut în spatele unui arbore de pe terenul palatului.

Trăsura ne-a lăsat la poalele unui deal. Glicinele agățătoare se legănau în briza ușoară, înmiresmând aerul în jurul celor optzeci și opt de trepte spre intrarea slujitorilor. Urcușul, am aflat mai târziu, era un mod de a ne ține captivi în palatul nostru și de a ne reaminti că eram mult inferiori împăratului Khanujin, Fiul Paradisului.

Mi-am întins picioarele și am scos un mic geamăt, simțind înțepeneala pulpelor de la statul mult prea îndelungat.

— Nu este nimeni care să te ducă pe trepte, a rostit Lorsa cu un zâmbet superior.

Nu am înțeles ce voia să spună până când nu mi-am amintit că țineam în mână bastonul lui Keton.

— Ah, nu-ți face griji pentru mine!

În mod cert, Lorsa nu-și făcea, căci a urcat repede treptele, lăsându-mă în urmă.

M-am grăbit să-l urmez. Chiar dacă umerii mă dureau de la căratul lucrurilor personale, iar picioarele mi se tot strâmbau derutate de modul cum trebuia să folosesc bastonul lui Keton, nu m-am oprit să mă odihnesc.

Acela era locul unde avea să înceapă totul, locul unde aveam să redau onoarea numelui familiei mele și locul unde aveam să dovedesc că o fată putea fi cel mai bun croitor din A'landi.

• • •

PALATUL DE VARĂ era un labirint de pavilioane cu acoperișuri aurite, alei întortocheate de piatră cubică și grădini proiectate în mod strălucit. Pretutindeni vedeai flori în toate nuanțele de roz și violet, iar fluturi zburau de pe o corolă pe alta.

Peste tot unde priveam, dădeam cu ochii de bărbați în tunici gri cu bleumarin, purtând bărbi negre, lungi și subțiri. Servitori și funcționari mărunți umblau de colo, colo și se înclinau ușor, de parcă erau gata să salute în orice clipă. Prin contrast, eunucii în albastru intens se mișcau cu spatele perfect drept, ținându-și evantaiele închise pe lângă corp. Câțiva s-au încumetat să mă întâmpine cu zâmbete amabile înainte ca Lorsa să-i străpungă cu privirea, dar a fost suficient cât mă făcă să respir mai ușor. Poate că nu toată lumea din palat era la fel de neplăcută ca Lorsa.

O slujitoare a trecut cu un platou cu fursecuri de migdale și prăjituri cu castane aburinde, iar stomacul meu s-a trezit cuprins de o revoltă zgomotoasă în timp ce îl urmam pe Lorsa de-a lungul aleii înguste. Clădirile mi s-au părut mai apropiate, arborii și tufișurile, oarecum mai puțin îngrijiiți, pentru că ajunseserăm la cartierul servitorilor.

Lorsa tropăia de nerăbdare, când, în sfârșit, l-am prins din urmă în fața unei arcade deschise și largi.

— Aceasta este Sala Hărniciei Absolute, a anunțat el, locul unde vei lucra.

Am pătruns în interior șchiopătând, întâmpinată la intrare de statuile în mărime naturală ale celor Trei Mari Înțelepți, învățații legendari ai ținutului A'landi. Podeaua sălii era rece

ca porțelanul, pereții erau împodobiți cu pergamente pic-tate pe care se regăseau majoritatea aforismelor preferate ale Majestății Sale Imperiale sau bujori, somni și cocori. Ferestrele cu zăbrele la exterior lăsau să intre cântecele păsărilor adevărate, de afară. Nu erau vulturi, ci o mulțime de ciocârlii și sturzi cântători, chiar și la căderea serii.

Era cea mai mare încăpere în care intrasem vreodată — cel puțin de zece ori mai spațioasă decât bucătăria tatălui lui Calu și de trei ori mai mare decât templul din Port Kama-lan. În colțul sălii se aflau roți de tors și douăsprezece mese, fiecare echipată cu un război de țesut, o ramă pentru bro-derie și un coș plin cu fire textile, ace și bolduri. Spațiile de lucru erau separate cu paravane de lemn pliante, care aveau cârlige de atârnat sau drapat materialul.

Unsprezece croitori erau deja așezați la mesele lor de lucru. Toți m-au cercetat cu privirea, discutând între ei în șoaptă.

Am început să-mi cobor ochii, apoi mi-am ridicat băr-bia și m-am încruntat.

— Aceștia sunt tot croitori imperiali? l-am întrebat pe Lorsa, șchiopătând și ținându-mă după el cât de repede eram în stare.

— Va fi doar unul, a spus eunucul, îndreptându-se spre cealaltă parte a sălii, cea cu mai puțin soare, unde mi-a arătat o masă. Acesta va fi spațiul tău de lucru până ce vei fi dat afară.

Dat afară?

— Vă cer scuze, domnule, dar sunt derutat.

Lorsa s-a uitat plin de curiozitate la mine.

— Doar nu ți-ai imaginat că ai fi singurul croitor care a atras atenția Majestății Sale, nu-i așa?

— Si-sigur că nu, m-am bâlbâit.

— Cu siguranță nu ai presupus că Majestatea Sa ar angaja un croitor fără să-l supună la o probă mai întâi?

În clipa aceea, mi-am dat seama de greșeala mea. Cât de naivă eram să cred că fusesem aleasă, că avea să fie atât de ușor să salvez onoarea familiei!

Nu, nu! Nicidecum!

Voi intra în competiție pentru acest loc, iar acești alți unsprezece croitori vor fi rivalii mei!

După ce mi-am găsit curajul, m-am uitat la ei. Fiecare era îmbrăcat cu ce avea mai bun. Am zărit stropi de jad și perle, haine de catifea, eșarfe de brocart cu ciucuri de mătase și centuri țintuite cu aur... și brusc am înțeles de ce se uitau atât de intens la mine. Nu pentru că eram șchioapă sau pentru că eram cea mai tânără.

Eram cel mai prost îmbrăcată! Vopseaua de pe cămașa mea era ștearsă, pânza, uzată, manșetele pantalonilor erau rulate la glezne, iar mânecile, mult prea lungi.

Ce fel de croitor era cel care nu avea nici măcar bunul-simț să-și ținească propriii pantaloni și să-și croiască o cămașă pe măsură?

Obrajii îmi ardeau și mi-am înclinat capul de rușine, dorind cu înverșunare să mă fi gândit să transform hainele lui Keton în timp ce eram în trăsură în loc să împlutesc un pulover absurd.

Mi-am pus coșul și săculețul pe masă și am început să-mi despachetez lucrurile. Croitorul de la masa aflată

vizavi de mine i-a spus vecinului suficient de tare ca să aud:

— Pe o sută de jeni că el va fi primul care va pleca!

Un chicot.

— Păi cum să pariez împotriva?

Obrajii mi s-au aprins și mai tare și am privit furioasă spre ei. Apoi, suflecându-mi mânecile, am luat loc pe scaun și m-am uitat la Lorsa.

— Acum, că voi doisprezece sunteți în sfârșit adunați, a anunțat ministrul, putem începe proba. Numai cel mai bun croitor din A'landi este invitat să lucreze pentru familia imperială. Maestrul Huan a făcut asta vreme de treizeci de ani, dar recenta sa trecere în neființă a lăsat locul liber. Majestatea Sa Imperială, în infinita sa înțelepciune și glorie, a invitat croitori de la un capăt la altul al ținutului A'landi să se întrecă pentru această înaltă onoare. Mulți dintre voi ați lucrat deja în calitate de croitori ai curții, dar croitorul imperial este cel mai stimat și privilegiat dintre servitorii loiali ai Majestății Sale. Este o funcție care se deține pe viață și aduce multă prosperitate celui care o merită. Dintre croitorii prezenți astăzi aici, doar unul va ocupa locul liber și va începe de îndată să lucreze pentru lady Sarnai.

Lady Sarnai? Nu avea niciun sens.

— Am crezut că locul era pentru Majestatea Sa, am mormăit.

— Te-am auzit rostind ceva, Keton Tamarin, a spus Lorsa, privindu-mă cu ochii lui ca mărgelele.

Mi-am încleștat buzele. Pentru un moment, uitasem să mă asemăn la voce cu fratele meu. Oare Lorsa observase?

— Vorbește mai tare dacă ai de spus ceva!

— Hm, am început eu, descoperind că gura mi se uscase brusc. Am avut impresia, domnule, că locul era pentru un croitor în slujba împăratului Khanujin.

— Treaba ta este să-i faci pe plac împăratului, m-a corectat eunucul. Iar el dorește ca noul croitor imperial să înzestreze garderoba lui lady Sarnai.

Mi-am plecat capul, dar nu înainte de a observa că ceilalți croitori făceau schimb de priviri.

— Am înțeles, domnule!

Întrebarea mea provocase neliniște printre ceilalți croitori. Nu toți se simțeau în largul lor cu ideea de a o sluji pe fiica *shansen*-ului, mai ales din pricina războiului care se terminase cu puțin timp în urmă.

Ministrul Lorsa a continuat:

— Odată ce noul croitor imperial a fost ales, prima lui sarcină va fi să creeze rochia de nuntă pentru lady Sarnai, astfel că este de cea mai mare importanță ca modelele concepute de voi în timpul probei să o mulțumească pe lady Sarnai, precum și pe Majestatea Sa. Vom începe cu o sarcină simplă. Cum lady Sarnai vine de la miazănoapte, unde e mult mai rece, are puține articole de îmbrăcăminte adecvate climei temperate de la Palatul de Vară. Majestatea Sa dorește pentru ea un șal potrivit brizelor ușoare de seară.

Un șal? Cum, Cerule Mare, să stabilească lady Sarnai talentul unui croitor după un șal?

— Fiecăruia vi s-a distribuit un cupon de mătase albă. Puteți tăia mătasea așa cum considerați potrivit. Pecetea Majestății Sale Imperiale a fost imprimată pe fiecare colț

al cuponului și toate cele patru peceti trebuie să fie vizibile în modelul vostru. Pentru această provocare pot fi folosite doar vopsele, ațe pentru broderie și panglici din dulapurile cu materiale. Niciunui croitor nu i se permite ajutor din afară. Să aveți șalul gata mâine-dimineață!

Mâine? Am privit în jur și am văzut că toți croitorii se crispaseră. În mod clar, toți erau la fel de șocați ca mine, dar niciunul nu a îndrăznit să spună ceva, așa că le-am urmat exemplul.

— Lady Sarnai va sosi dimineață să-i aleagă pe croitorii care vor participa la următoarea rundă a probei, a continuat Lorsa. Nu uitați că titlul de *shansen* este unul moștenit, la fel ca acela de împărat, parte a unei descendențe neîntrerupte a conducătorilor militari din A'landi. Lui lady Sarnai vă veți adresa cu Înălțimea Voastră ați înțeles? a întrebat ministrul, așteptându-ne să încuviințăm. Bine! Fie ca Înțelepții să vă inspire să creați ceva demn de ea!

Nu a sunat niciun gong și niciun clopoțel, dar cuvintele au vestit libertate pentru urechile mele. M-am ridicat, am întins mâna după cuponul de pânză și caietul de schițe. Ceilalți croitori desenau deja cu furie, dar eu nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce urma să fac pentru șalul lui lady Sarnai.

Faptul că eram înconjurată de unsprezece bărbați transpirați și stăruitor de competitivi nu avea să mă impulsioneze în vreun fel, așa că mi-am adunat materialele din dulap și am părăsit Sala Hărniciei Absolute în căutarea inspirației.

CAPITOLUL PATRU

Noul meu cămin era o odaie îngustă, în forma literei L, mobilată cu un pat pliabil și o masă cu trei picioare, stabilă doar cât să țină o lumânare. Mai era și un vas mic de bronz cu tămâie, pentru rugăciune, așezat pe pervazul de lemn, un felinar din bambus care atârna din tavan și o chiuvetă de porțelan în care se înecase o muscă.

— Cel puțin este curat, am rostit cu voce tare. Și nu trebuie să o împart cu nimeni.

Eram pentru prima oară singură în aproape o săptămână. Mi-am sprijinit capul de peretele vopsit, rezervându-mi o clipă să respir înainte să mă gândesc că aveam nevoie de timp pentru mine.

Mi-am deschiat încet nasturii de la cămașă. Întreg torsul pulsa de durere. Pieptul meu era destul de plat pentru o fată, dar luasem măsuri de precauție cu feșe de in legate de jur-împrejur, și, după cinci zile de călătorie, disconfortul meu era enorm. N-am îndrăznit să înlătur feșele, dar mi-am cufundat mâinile într-un bol cu apă și mi-am șters transpirația.

Trebuia să mă obișnuiesc cu durerea.

Mi-am încheiat la loc nasturii de la cămașă și mi-am golit săculețul pe pat. Pentru prima dată, vederea micilor mele unelte nici nu m-a inspirat, nici nu m-a alinat. Am scos un oftat. Era imposibil să pot broda un șal întreg până a doua zi dimineată.

Totuși, puteam picta unul.

Eram pe punctul de a scotoci prin lucrurile mele după pensule, când pachetul cu foarfeca lui *Baba* mi-a atras privirea. Din curiozitate, l-am despachetat și am ridicat unealta, astfel că a strălucit în lumina slabă. Mânerele inelare erau mai subțiri și mai delicates decât mânerele foarfecii mele, dar, cu excepția soarelui și a lunii gravate pe mânere, nu se vedea nimic deosebit. În plus, nu aveam nevoie de o foarfecă suplimentară, așa că am împachetat-o la loc și am vârat-o sub salteaua patului.

— Acum, unde sunt vopselele pe care le-am luat? am mormăit, răscolind printre lucruri. Le-am lăsat în sală?

Aveam nevoie de ele. Cu un oftat, am șchiopătat înapoi spre Sala Hărniciei Absolute. Speram să nu dau peste nimeni în drumul meu, dar un bătrân mi-a făcut semn cu mâna în timp ce treceam pe lângă el.

El era masiv și larg în talie, dar degetele îi păreau subțiri și agile. O privire la centura sa mi-a confirmat faptul că era un croitor coleg: cei ca noi purtau bolduri și ace, așa cum un general purta medalii. M-am oprit să-l salut. Omul nu făcea parte dintre cei care pariaseră împotriva abilităților mele, eram sigură de asta.

— Tu trebuie să fii fiul maestrului Tamarin, a spus el. Fața ta este foarte ușor de recunoscut. Nu pari suficient de bătrân să-ți lași barbă!

A spus-o cu atâta voioșie, că am uitat de reținerea mea și am râs.

— Wing Longhai, s-a prezentat el. Din provincia Bansai.

I-am recunoscut numele. Maestrul Longhai era renumit pentru crearea robelor pentru bărbați. Îi îmbrăcase pe cei mai aclamați învățați, dar și pe cei mai importanți nobili. Ba chiar crease o robă pentru tatăl împăratului Khanujin.

— Keton Tamarin, m-am grăbit să răspund. Din Port Kamalan, la miazăzi de Gangsun.

Longhai a zâmbit. Avea fața ciupită cu creștături adânci și pielea mai arsă de soare decât o avea de obicei un maestru croitor, ceea ce sugera că, asemenea mie, avea origini modeste. Chiar și așa, hainele lui erau foarte stilate, iar el emana un miros discret de vin de orez care se insinua pe sub cel al unui parfum de santal și lotus.

— Ah! a făcut el. M-am gândit eu că ești de la miazăzi. Înțeleg că ai adus amulete pentru noroc și curaj? Soția mea nu m-a lăsat să părăsesc casa fără o mulțime de talismane. Maestrul Yindi deja are o duzină care-i atârnă pe masă!

Mi-am încleștat mâna pe măciulia bastonului.

— Nu cred în astfel de lucruri!

— Și mai zici că ești de la miazăzi?

— Port Kamalan este foarte mic, am răspuns tăios. Magia nu prea mai are loc pe acolo.

Longhai a clătinat din cap dezaprobat.

— S-ar putea ca magia să nu-și afle locul în Port Kamalan, dar acum ești la curtea imperială. Îți vei schimba părerea. Mai ales după ce te vei întâlni cu Lordul Vrajitor al împăratului.

Am ridicat o sprânceană. Nu știam prea multe despre vrajitori, fie lorzi, fie nu, cu excepția faptului că erau rari și rățăceau dintr-un ținut în altul. Nu mi se păreau drept sfătuitoari loiali, așa că nu înțelegeam de ce regii și împărații îi apreciau atât de mult.

Probabil că Longhai a observat expresia sceptică de pe fața mea, pentru că a spus:

— Lordul Vrajitor îl sfătuieste pe împăratul Khanujin în multe probleme. L-a slujit și pe tatăl împăratului ani la rând, dar nu a îmbătrânit deloc! Unii dintre croitori încearcă să se împrietenească cu el — sunt disperați și ar face orice pentru a obține un avantaj.

— Dar oare folosirea magiei nu ar însemna că trișează?

— Un avantaj incorect, așa spune. Dar că trișează? a spus Longhai și a început să râdă pe înfundate. Crezi că va fi o competiție doar de îndemânare?

Am ridicat din umeri. Întotdeauna fusesem sceptică în privința magiei. Dar aveam tendința să fiu sceptică în privința majorității lucrurilor pe care nu puteam să le prind laolaltă cu un ac și ață.

— Ce altceva ar mai fi de pus la încercare?

— Mai ai multe de învățat, a spus el, dar nu cu asprime.

Am mers împreună spre Sala Hărniciei Absolute, ocolind o grădină plină de alei șerpuitoare, pruni și pini.

— Curtea Păcii Divine! Nu avem voie dincolo de cascada de acolo, nu fără permisiune, adică. Dar asta nu înseamnă că nu putem să aruncăm o privire, a adăugat el, coborându-și glasul.

Croitorul s-a ghemuit, aplecând capul și dându-mi un cot ca să procedez la fel, apoi a arătat cu degetul. În cealaltă parte a grădinii, o femeie mergea repede, urmată de trei slujitoare.

Femeia era frumoasă, cu pielea ca fildeșul, părul negru în cascadă și un gât ca de lebădă. Și în mod evident era de viță nobilă, dat fiind servitorii și modul regesc în care pășea. Îmbrăcămintea ei însă era foarte ciudată: purta cizme de piele, o rochie simplă din postav albastru-deschis ce abia îi acoperea gleznele, iar pe umeri, o haină de blană căptușită, deloc potrivită pentru vremea blândă.

Slujitoarele stăruiau pe lângă ea.

— Înălțimea Voastră, nu mai este mult până la banchetul vostru de întâmpinare. Nu vă schimbați?

— Ce este în neregulă cu ceea ce port? a răspuns doamna pe un ton sarcastic care nu a lăsat loc de discuții.

Slujitoarele se țineau după ea.

— Înălțimea Voastră, vă rugăm!

Femeia pășea înainte, surdă la rugămințile lor. După ea se afla cel mai mare vlăjgan pe care îl văzusem în viața mea. Era zdravăn ca un urs și făcea ca întreaga alee să pară mititică. Avea barba tăiată scurt și ochii înguști, umbriți de sprâncene negre și groase.

— Înălțimea Voastră! a rostit el cu o voce gravă și răgușită. Ar trebui să țineți cont de sfatul slujitoarelor! Vă rog! Este ceea ce tatăl Domniei Voastre ar dori.

Femeia s-a liniștit. Deși nu își privea însoțitorul, între ei păreau că se aprinseseră scânteii. Ea și-a ridicat bărbia.

— Îți ții partea, nu-i așa, lord Xina?

N-am văzut dacă lordul Xina a încuviințat cu o mișcare din cap sau a făcut o plecăciune drept răspuns, dar doamna s-a întors spre cea mai înaltă în rang dintre slujitoare.

— Foarte bine! a spus ea cu o voce parcă mai nesigură. Voi vedea ce veșminte are de oferit Majestatea Sa. Totuși, nu promit să port vreunul dintre ele.

Longhai s-a ridicat imediat ce doamna s-a îndepărtat cât să nu mai auzim ce spunea.

— Ei bine, aș spune că a meritat osteneala. Vom avea un avantaj în fața celorlalți mâine. Acea era lady Sarnai, fiica *shansen*-ului.

Am încercat să nu-mi arăt surpriza. *Acea* era doamna pentru care trebuia să coasem? Mi-o imaginasem ca pe o războinică, asemenea tatălui ei — o fată care purta armură și pantaloni, care nu avea nicio urmă de feminitate și care crescuse sălbatică și nesupusă. Lady Sarnai părea într-adevăr feroce, dar era și... frumoasă.

Un rânjel se ițise pe fața brăzdată a lui Longhai.

— Nu-i ceea ce așteptai, înțeleg.

— Este foarte grațioasă, a fost tot ce am reușit să rosc. Dar ce poți spune despre bărbatul care o urma?

— Lordul Xina, a răspuns Longhai pe un ton ridicat. Războinicul preferat al *shansen*-ului și fiul celui mai

de încredere sfetnic al său. Prezența lui este o insultă pentru Majestatea Sa.

— O insultă?

— Se zvonește că lordul Xina a fost logodit cu lady Sarnai înainte ca armistițiul să fie anunțat. Că ar fi iubitul ei. Dar este doar bârfă de curte. Nimeni nu știe sigur.

Bătrânul croitor a strecurat mâna în robă după o sticlură. Mi-a oferit-o și, după ce l-am refuzat, a luat o înghițitură serioasă.

Am început să cuget la modul cum vorbise fiica *shan-sen*-ului cu lordul Xina – către cine se îndrepta amărăciunea din glasul ei: către iubit sau către tatăl ei? Sau către amândoi?

Longhai a pus capacul la sticlură.

— I-ai văzut haina de blană? Iepure, vulpe, lup, cel puțin trei urși diferiți. Cei de la miazănoapte poartă doar ceea ce vânează. Lady Sarnai trebuie să fie destul de pricepută, a zis el, scoțând un oftat compătimitor. Nu se va obișnui ușor cu viața de aici, a mai spus croitorul, aplecându-se spre mine ca și cum ar fi urmat să-mi împărtășească un secret. Dar pare să se bucure că îl supără pe Majestatea Sa. Lady Sarnai poartă pantaloni la ceaiul cu împăratul și cu miniștrii săi de război.

Avea curaj lady Sarnai, nu glumă! Nu mi-am dat seama dacă această constatare mă făcea să o respect mai mult... sau mai puțin.

— Sunt sigur că vom auzi despre asta mâine, a spus Longhai în timp ce ne apropiam de sală.

Ce bine era dacă spațiul de lucru al lui Longhai se afla lângă al meu, dar croitorul era așezat în capătul opus al

încăperii! Așadar, m-am reîntors la masa mea singură și mi-am scos caietul de schițe, cu gând să încep să desenez un șal și fără să mă deranjez să-i salut pe croitorii din preajmă. Am avut sentimentul că le-a displăcut prezența mea.

Din fericire, și ei m-au ignorat. Pentru că eram ultimul croitor sosit pentru probă, mi se repartizase cea mai proastă masă – cea mai îndepărtată de ferestre și spre mijloc, unde, practic, munca mea era în văzul lumii.

Niciunul dintre croitori, cu excepția lui Longhai, nu mi se recomandase, dar, prinzând frânturi din conversațiile lor, am reținut câteva nume, pe care le-am recunoscut. Asemenea lui Longhai, adversarii mei erau adevărați maștri, ale căror stiluri le studiasem, fiind oameni care lucrau cu acul cu mult înainte de venirea mea pe lume.

Maestrul Taraha și maestrul Yindi proveneau din școli diferite de broderie, dar amândoi erau genii: Taraha era specializat în flori, iar Yindi, în broderia cu două fețe. Maestrul Boyen era strălucit la împletit, maestrul Delunțesea brocart ca nimeni altul, iar maestrul Norbu era preferatul nobilimii.

Dar eu? Când locuiam în Gangsun, *Baba* îi rugase pe prietenii care îi călcau pragul să mă învețe meșteșugurile și stilurile lor regionale, iar în Port Kamalan deprinsesem tehnici de la fiecare negustor și croitor care vorbise cu mine.

Dar eu nu eram maestru, nu aveam reputație.

— Tu! s-a răstit un bărbat, întrerupându-mi șuvoiul gândurilor. Frumușelul!

Părul de pe gât mi s-a zbârlit, dar am întors capul. Maestrul Yindi era grăsuț, deși nu la fel de grăsuț ca Longhai,

cu un nas borcănat, din care strâmba fără încetare. Și el era lipsit de păr, cu excepția perciunilor cărunți care i se prelungeau pe obraji. Cam caraghios, de vreme ce barba îi era atât de lungă, că aproape îi atingea genunchii.

— Fii atent! a spus el. Pot să iau mătasea ta? Oricum, vei merge acasă curând, așa că ai putea foarte bine să o dai cuiva care o poate folosi.

În jur s-a pornit un potop de râsete, de parcă toți ar fi fost de acord că eu aveam să fiu primul croitor trimis acasă. Gura mi-a devenit o linie subțire.

— Lăsați băiatul în pace! s-a auzit glasul lui Longhai pe deasupra larmei. Dacă tot sunteți atât de grozavi, n-ar trebui să aveți nevoie de mătase suplimentară.

— Susții oamenii de rând, nu, Longhai? a bombănit Yindi. Nici nu mă așteptam la altceva, a mai spus el și s-a întors spre mine. Ești sigur că nu te vei înțepa cu acul? m-a luat el peste picior. Bărbia mea nu a mai fost atât de netedă de când eram copil.

— Ce-ai pătit la picior? a intrat în discuție un alt croitor.

O pată de cerneală a murdărit coala de hârtie. Am întors foaia pe partea cealaltă și am reînceput schița. *Oamenii vor vedea ceea ce doresc să vadă, mi-am reamintit. Mai bine un băiat ca o fată mare decât o fată băiețoasă.*

— Ești surd, frumușelule?

— Sau doar olog?

În clipa aceea, am încetat să mai desenez.

— Am luptat în război. Și un picior rupt nu înseamnă că nu-mi pot folosi mâinile! m-am răstit pe un

ton sfidător. Sunt gata să pun prinsoare că pot coase mai iute decât oricare dintre voi.

Maestrul Yindi a râs.

— Asta rămâne de văzut. Când eram de vârsta ta, încă spălam cămășile pentru maestrul meu. Nu mă lăsa în apropierea războiului de țesut, a spus el și a râs zgomotos. Lasă-mă să-ți văd mâinile, frumușelule! Pot deosebi un croitor de un spălător.

Mi-am întins degetele să-mi arăt bătăturile. Frații mei obișnuiau să mă tachineze că nu-mi voi găsi niciodată soț pentru că degetele mele erau la fel de aspre ca ale unui bărbat.

— Așadar? am spus. Croitor sau spălător?

Yindi și-a dres glasul cu afectare și, prinzându-și barba într-o singură mână, s-a reîntors la locul său.

Longhai a venit la masa mea, sprijinindu-și o mână pe partea de sus a paravanului.

— Nu-ți face griji din cauza lui Yindi! a spus el. E numai gura de el.

— Maestrul Longhai vorbește cu înțelepciune, a intervenit Norbu, spre surpriza mea, pentru că fusese tăcut și nu îl observasem când se apropiase de noi. Însă nu ne vom termina treaba dacă stăm și pierdem vremea, hărțuind băiatul. Divinitățile ne ascultă, maestrilor, a mai spus el, arătând spre statuile celor Trei Înțelepți. Vreți să le stârniți mânia?

Unul câte unul, croitorii au dat din capete dezaprobat. Chiar și Yindi, pe a cărui masă se legănau talismane care să alunge demonii și ghinionul, s-a încruntat.

— Atunci, la treabă!

Norbu avea influență pentru că deținea o prăvălie în capitală, Jappor, și avea în subordine peste o sută de croitori. Era cel mai bogat dintre noi, dar și cel mai puternic. Fiica lui se căsătorise cu un funcționar de rang înalt. Cu alte cuvinte, reprezenta nobilimea.

— Am încredere că te vor lăsa în pace acum, a spus Norbu, de îndată de sporovăiala s-a stins.

Mi-a zâmbit, iar eu am avut sentimentul clar că, din clipa aceea, îi datoram ceva.

— Mulțumesc! am spus.

Norbu s-a jucat o vreme cu ațele pe care le pusesem pe masă. Îmi amintea de o șopârlă plină până la refuz; avea trupul lung și subțire, dar abdomenul era rotund, iar ochii, pe jumătate închiși, încât păreau în mod înșelător adormiți. Nu era răutăcios precum Yindi, totuși doream să-mi fi lăsat lucrurile în pace.

— Am auzit că i-ai luat locul tatălui tău aici la probă, a spus el. Foarte nobil din partea ta! Tata a murit înainte ca eu să mă nasc, dar maestrul Huan – ultimul croitor al împăratului – a fost ca un părinte pentru mine.

Mi-am încrucișat brațele care așteptau cu nerăbdare să muncească, încercând să fiu politicoasă.

— Nu știam că el a fost maestrul tău.

— Cu mult timp în urmă, a răspuns Norbu, respirând cu zgomot pe nas. Totuși, m-a durut când i s-a găsit trupul în râul Jingan, luna trecută.

Cu greu mi-am stăpânit emoția.

— Îmi pare rău să aud asta!

— Maestrul Huan a lucrat chiar în această sală cu o mulțime de ucenici. Chiar eu am venit uneori să-l ajut, a spus Norbu și s-a oprit. Slujitoarele jură că fantoma lui bântuie palatul în unele nopți.

Un frison mi-a furnicat brațul.

— Nu cred în fantome.

— Nici eu, a spus Norbu, înclinându-și capul în timp ce ochii lui ca marmura mă cercetau. Să nu te frământați din cauza celorlalți, tinere Tamarin! Voi avea grijă de tine!

M-am liniștit când în sfârșit m-a lăsat în pace, așa că mi-am aranjat cu mare atenție șalul de mătase pe braț. În mod firesc, mătasea se simțea ușoară pe piele. Acesta era și motivul pentru care era atât de căutată și atât de scumpă!

Eram talentată la pictură, la fel ca maestrul Longhai, dar broderia era punctul meu forte, la fel ca în cazul maestrului Yindi și al maestrului Taraha. Am hotărât să pictez o grădină și să-i brodez florile. Bujori, nuferi și crizanteme, cu o doamnă care ține o libelulă pe deget. Era o scenă pe care o exersasem de nenumărate ori, iar vopseaua avea să se usuce repede. Având doar o singură zi să termin șalul, nu era momentul să-mi asum un risc inutil.

Orele treceau. Pictura îmi ținea mâinile și mintea ocupate, iar pălăvrăgeala nesfârșită a celorlalți croitori devenise doar un zumzăit.

— Asta-i muncă de servitori, a mormăit unul. N-am mai fost silit să înnod ciucuri de când eram copil.

— Vopsitul este mai greu.

— Totul pentru a fi croitorul fiicei trădătorului. Ce onoare mai e și asta?

— Privilegiul de a o sluji pe Majestatea Sa e o mare onoare, a intervenit Longhai. Un pic de onoare în plus și o să devenim preoți la Marele Templu.

Croitorii au continuat să flecărească până a trecut de miezul nopții. Pleoapele îmi cădeau de oboseală. Nu dormisem bine de când plecasem din Port Kamalan.

„Nu, trebuie să rămân vigilentă! Nu voi termina niciodată, dacă voi merge la culcare în clipa asta!”

Mi-am întins degetele și mi-am frecat un mușchi dureros de pe gât. Aveam tot corpul încordat. Să mă aplec asupra muncii ore întregi era a doua mea natură, dar nu în timp ce eram înconjurată de alți unsprezece croitori. Tentația de a mă uita pe furiș la ce făcea vecinul meu era mare, iar, din cauza sporovăielii tuturor, îmi venea greu să mă concentrez.

Mi-am rotit umerii spre spate și mi-am luat acul să brodez marginile șalului, având grijă să nu murdăresc scena pictată.

— Am făcut o mantie pentru lady de Bandeiya, brodată cu o mie de bujori, a spus maestrul Taraha, și i-a plăcut atât de mult, încât m-a plătit cu cel mai frumos colier de jad. Fiica mea este norocoasă să-i fiu tată. I l-am oferit ca parte din zestre.

— Eu am întâlnit-o personal pe lady Sarnai. Știu care-i sunt gusturile.

— Nu-mi pot imagina fiica unui barbar într-o mătase atât de fină! Ce risipă!

Mi-am înnodat ața și am tras cu putere să o desfășor de pe bobină. Măcar dacă ar termina cu pălăvrăgeala!

— Dar tu ce poți spune despre tine, Keton Tamarin? a strigat Yindi din cealaltă parte a încăperii. Ești tare tăcut! De ce vrei să câștigi micul concurs al Majestății Sale?

Am înghețat. Ce puteam să spun? Mă aflam aici pentru faimă, dar mai mult ca să-mi ajut familia.

„Să nu fii umilă!” mă avertizase Keton. „Un bărbat este mândru de meseria lui. Să fii mai puțin de atât înseamnă că te rușinezi de ceea ce faci.”

— Pentru că sunt cel mai bun croitor din A'landi, am rostit eu cu toată aroganța pe care am fost în stare să o adun.

I-am auzit pe câțiva dintre ei râzând batjocoritor.

— Nici n-ai devenit cu adevărat bărbat.

— Tinerețea însăși este un talent, a spus Norbu, liniștindu-i. Eu, unul, am încredere în judecata Majestății Sale.

Yindi însă nu părea dornic să se lase cu una, cu două.

— Și în cel fel ești cel mai bun croitor, tinere Tamarin?

Mi-am stăpânit emoția și am rostit cu îndrăzneală:

— Știu să depăn, să țes și să înnod. Am studiat cele patru școli de broderie. Pot să execut o mie de cusături diferite cu ochii închiși și sunt rapid.

Cineva a pufnit.

— Un model strălucit nu înseamnă doar viteză și cusături complicate.

— Știu, am continuat. Este vorba și despre compoziție. Și culoare...

— Crezi că știi mai mult despre culoare decât știu eu? m-a luat Yindi peste picior. Ei bine, frumușelule, vom vedea cu ce idei vii. Pariul meu este că nu vei supraviețui până dimineată.

— Presupun că frumușelul poate strâmta și tivi o pereche de pantaloni cu ochii închiși, a mormăit Boyen suficient de tare ca să-l aud. Prin urmare, de ce a venit îmbrăcat ca un țăran?

Am șovăit în privința replicii pe care să o dau, dar am surprins zâmbetul încurajator al lui Longhai.

— Veți vedea, a fost tot ce am reușit să scot.

„Nu atrage și mai mult atenția asupra ta”, m-am avertizat eu. „Oamenii ăștia deja cred că este ceva ciudat în legătură cu tine.”

Mâinile îmi tremurau. Pentru prima dată în viață aveam probleme să dau drumul aței în urechea acului.

— Ai dificultăți, Tamarin? a râs de mine Boyen. Poate că ar trebui să încerci să treci cu limba peste ață? a mai spus el, plescăind. Cam așa sunt învățați copiii să facă.

Nu mai puteam îndura. Mi-am luat în grabă bastonul și am pornit spre ușă.

— Doar nu ești obosit, tinere Tamarin! a spus Norbu, când am trecut pe lângă masa lui. De ce nu bei un ceai?

Era o idee bună și am dat din cap în semn de mulțumire. Ceaiul era ținut într-o anticameră a sălii, și, după ce mi-am umplut o cană, am luat o înghițitură zdravănă.

Când m-am întors la masă să iau șalul, am țipat. Cineva vărsase ceai pe pânza mea! Vopselele erau acoperite de stropi pe toată suprafața mătăsii. Doamna pe

care o desenasem cu mare atenție ca să semene cu lady Sarnai era doar o pată.

Cine făcuse asta? M-am uitat la croitori, dar toți m-au ignorat.

Mi-am mușcat buza și am strâns mătasea distrusă. Lacrimi mi-au țâșnit din ochi, dar m-am străduit să nu le dau satisfacție, știind că ei mă răniseră.

— Te-ai săturat, frumușelule? a strigat Yindi spre mine.

Norbu a bătut din palme ca să atragă atenția tuturor.

— Tinere Tamarin, dacă mai ai nevoie de mătase, poți să iei rămășițele mele. Eu merg la culcare.

— Mulțumesc, dar mă voi descurca! am șoptit.

— Norbu! au strigat ceilalți. Te duci la culcare deja?

— Lucrez cel mai bine singur, a spus el, înăbușindu-și un căscat. Și dimineța.

Mi-am îndesat mătasea distrusă în săculeț și l-am urmat pe Norbu afară, cu fața înfierbântată de la încercarea de a-mi înăbuși lacrimile.

Am ieșit în aerul nopții înmiresmate, abia luminate de razele lunii și de felinarele atârând grațios. Am numărat ușile, toate gri și cu încuietori de bronz, până când am ajuns în odaia mea.

M-am prăbușit pe pat. Aceasta fusese singura mea șansă de a ajunge mai mult decât o croitoreasă care tinea pantalonii și cosea nasturi în Port Kamalan. Aceasta fusese singura mea șansă de a deveni croitor imperial, cel mai bun din tot ținutul A'landi, de a mă mândri că modelele mele sunt purtate de familia imperială și admirate pretutindeni.

Și gata!

Am răsuflat din toți rărunchii. Finlei n-ar fi vrut să renunț în felul acesta. Nici Sendo. Și nici Keton... „Trebuie să câștig această funcție ca să pot avea grijă de *Baba* și de Keton. Astfel, ei nu vor muri de foame, și eu nu voi fi obligată să mă mărit cu Calu. Astfel, nu voi fi o ratată.”

Mi-am șters ochii cu marginile mânecilor, apoi m-am ridicat și am aprins o lumânare ca să pot vedea mai bine ce se alesese de șalul meu. Florile pe care le pictasem toată după-amiaza erau acoperite de pete. Chiar dacă încercam să le șterg, tamponându-le cu grijă, desenul era distrus. Singura cale de a ascunde acest nefericit accident era să o iau de la capăt, poate chiar să brodez peste pata de ceai și peste vopseaua amestecată. O sarcină dificilă, dat fiind că mai aveam la dispoziție doar restul nopții ca să lucrez.

Stând cu picioarele încrucișate, am respirat adânc, apoi am luat o foaie de pergament din săculețul meu și, istovită, am început să schițez.

„Rămâi trează!”

Mi-am sprijinit capul de perete și mi-am făgăduit că voi lua doar o scurtă pauză. Când am clipit din nou, lumânarea mea era stinsă, cu o baltă de ceară dedesubt.

— La naiba! am blestemat cu voce tare. Probabil că am adormit.

Am aprins altă lumânare și am privit intens la lună ca să-mi dau seama cât timp pierdusem.

Tâmplesle îmi zvâcneau, iar un zumzet slab nu îmi dădea pace.

Am întins mâna spre bagajul meu, bâjbâind după ace și ață, dar degetul a prins mânerul foarfecii de la *Baba*. „Ciudat!” Parcă o pusesem sub saltea.

Am strecurat-o în săculeț, împreună cu restul instrumentelor. Ce rost mai avea foarfeca în clipa aceea, când șalul meu era deja distrus?

„Liniștește-te”, mi-am spus. „Ce faci ori de câte ori ești într-o situație de felul acesta? Nu te alarmezi căci vei greși și mai mult! Calmează-te! Fă o plimbare!”

Cu un felinar în mână, m-am întors la Sala Hărniciei Absolute. În momentul acela, încăperea era goală, așa că am tras cu ochiul la creațiile fiecăruia dintre ceilalți croitori. Drapajul maestrului Boyen era desăvârșit, iar decorațiunea cu perle a maestrului Garad era superbă. Longhai crease o lebădă și brodase arbori în jurul ei – un tablou atât de frumos, încât putea fi atârnat pe perete, în chip de operă de artă. Și Yindi, în mod impresionant, brodase aproape întregul șal.

Paginile caietului meu de schițe foșneau, dar mult prea timid să fi fost atinse de vânt. Speriată, am pus caietul jos și m-am îndreptat spre cea mai apropiată fereastră.

„Nu e nicio fantomă”, mi-am spus. „Doar o pasăre.”

Cu un oftat, mi-am pus felinarul pe masă și am început să brodez.

În clipa aceea, zumzetul din capul meu a devenit mai puternic. Am privit în jos, simțind un tremurat ciudat lângă mine. La început, am crezut că venea de la foarfeca mea, dar, pentru că era imposibil, am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Apoi, foarfeca a început să strălucească.

Am luat-o în mână, cu gând să tai o ață care atârna, și am descoperit că nu mai reușeam să o pun jos. Brusc, cu ochii minții, am putut vedea șalul terminat, exact cum îl schitasem. Dar nu aveam cum să pot duce la bun sfârșit ideea în cele câteva ore rămase.

„Dar poți”, m-a asigurat o voce. Vocea mea, dar cumva mai încrezătoare.

Foarfecă a lunecat peste șal și a pus stăpânire pe acesta, fără ca mâinile mele să se poată împotrivi în vreun fel. Ațe invizibile au reparat stricăciunile aduse pânzei, dându-i viață din nou, iar culorile vopselelor mele au pătruns în mătase în timp ce vopselele pătate s-au dizolvat și s-au risipit până când desenul a redevenit cum era la început.

Oricât de bizar părea, foarfeca nu numai că a tăiat, dar a și brodat. Lamele argintii, subțiri, au tăiat și adunat ațele, iar firele mele au început să danseze prin mătase, brodând flori complicate, păsări, arbori și munți cu precizie și eleganță.

Cu magie.

Magie pe care nu o puteam opri. Mâna nu mi s-a desprins de pe foarfecă, indiferent cât am încercat să o desfac și indiferent cât de mult am dorit să o pun jos. Eram vrăjită, îmbătată de puterea ei.

Dacă n-ar fi fost durerea inițial surdă, apoi tot mai intensă a degetelor, aș fi crezut că visam.

După o ultimă tăietură, foarfeca a devenit din nou neclintită, iar strălucirea a dispărut.

Istovită, m-am prăbușit pe masă și am adormit.

CAPITOLUL CINCI

Eeva ascuțit m-a împuns într-o parte.

Pleoapele mi-au tresărit, dar nu le-am deschis. Doamne Sfinte, dacă era Keton cel care mă împungea cu un ac de tricotat ca să mă trezească...

Un râs pe înfundate.

— Te-ai trezit, frumușelule?

Stai, asta nu era vocea lui Keton! Sigur că nu! Doar eram la palat, nu înapoi, acasă, cu *Baba* și cu fratele meu.

Adormită încă pe jumătate, m-am trezit. Saliva mi se uscaseră în colțul gurii și, în timp ce o ștergeam cu mâneca, fața rotundă a maestrului Boyen s-a conturat deasupra mea.

Croitorul a plescăit din buze.

— Vai, te-am trezit dintr-un vis frumos, *maestre* Tamarin?

Ochii mi s-au deschis brusc. De ce accentuase el *maestre* în acest fel? Oare își dăduse seama că eram fată?

„Nu!”, am gândit, pe când roțile minții începeau să mi se pună în mișcare. Probabil că umbla vorba că nu eram maestru. Nu era nevoie de prea multă cercetare

ca să îți dai seama că niciunul din fiii tatălui meu nu câștigase încă acel titlu.

Boyen mi-a zâmbit cu superioritate.

— Ar trebui să-ți împachetezi lucrurile! Vei merge acasă de vreme ce șalul tău s-a pătat.

Am sărit în picioare. Șalul meu! Unde era?

Ca prin vis, mi-am amintit de foarfeca mea, care strălucea și tăia, ca și cum ar fi fost posedată de un spirit. Nu, nu! Imposibil, probabil că îmi imaginasem totul.

Adormisem fără să termin!

Panicată, am răscolit pe masa de lucru după șal. Apoi, mi-am adus aminte: exact înainte de a pune la loc foarfeca tatălui meu, îndesasem totul în coșul cu ațele mele de acasă.

M-am ghemuit și am scos șalul din ascunzătoare. Nu era greu de găsit – culoarea palidă de narcisă s-a ivit de sub bobine.

L-am desfăcut și am tras aer în piept.

Nu era un vis.

Cusăturile absolut perfecte și broderia foarte delicată mi-ar fi luat cel puțin o lună. Prezentarea era impecabilă, iar cele douăsprezece culori se amestecau impecabil în tonuri degrade, făcând imaginea cu nuferi și bujori să pară reală. Chiar și doamna fusese reparată; femeia de pe șal purta o mantie de un violet intens, în timp ce se plimba printre florile roșii și roz, deși, atunci când am privit de aproape, semăna mai mult cu *mine* decât cu lady Sarnai.

Dar vai, proasta de mine! Șalul meu era boțit. De ce nu-l împăturisem mai atent?

Agitată, am netezit cutele. Un slujitor mi-a adus un fier de călcat cu cărbune, pe care l-am folosit cu mare grijă, ca să nu ard țesătura.

Eram atât de ocupată cu călcatul șalului, că nici n-am avut timp să mănânc bolul cu porridge aburind pe care mi-l aduseseră servitorii. Nu-mi stătea în fire să ignor o masă gratuită — *Baba* întotdeauna spunea că stomacul îmi domina sufletul. Totuși, deși mirosul plăcut al micului dejun mă chinuia, știam că trebuia să termin șalul.

În sală, ceilalți croitori se agitau deja.

— Ați auzit despre banchetul de aseară? a întrebat maestrul Garad. Lady Sarnai a refuzat să bea în sănătatea împăratului.

— Ei bine, și el a refuzat să bea în sănătatea ei.

— O pereche potrivită. Fiica Tigrului și fiul Dragonului.

— Este fiica trădătorului. Împăratul ar trebui să fie atent, altfel femeia asta îi va scoate ochii în noaptea nunții.

— Ați face bine să nu vorbiți de rău despre fiica *shansen*-ului! i-a avertizat Yindi.

— Te temi că demonii lui ascultă, Yindi? a chicotit Garad. Doar știm ce crezi, și anume că *shansen*-ul este posedat, nebun, bătrân și superstițios.

Yindi a ridicat din umeri.

— Așteptați și o să vedeți!

Croitorii au râs, însă nu m-am alăturat lor, chiar dacă eram bucuroasă că Yindi era ținta și nu eu. Apoi, Yindi s-a ridicat brusc să-și calce șalul, sau asta am crezut, până când s-a oprit la masa mea.

Fără să-l bag în seamă, am ridicat șalul. Mătasea strălucea ca aurul pal. Era magnific, dar nu mi-am dat seama dacă trebuia să fiu mândră sau îngrijorată. Era asta munca mea sau opera unei magii?

— Ai lucrat ăsta într-o singură noapte? a întrebat Norbu. Impresionant! Foarte impresionant! Aș spune că al tău este cel mai frumos dintre toate. De departe, cel mai frumos.

Nu puteam să nu radiez de bucurie.

— Mulțumesc, maestre Norbu!

— Impresionant, într-adevăr! a recunoscut și Yindi.

Expresia întunecată îl trăda: știa că mă subestimase. Aureola mea a strălucit până când croitorul a spus:

— Dar lady Sarnai urăște galbenul.

Apoi, maestrul Yindi s-a îndepărtat.

Batjocura a durut, iar încrederea mea s-a risipit.

— Este doar gelos, m-a liniștit Norbu. Este uimitor ce ai făcut. Sigur va câștiga, aș spune.

L-am tachinat un pic.

— Așa sper.

M-am prăbușit pe scaun, de-a dreptul istovită. N-am avut parte însă decât de o singură clipă de răgaz înainte ca un gong să se audă, iar vocea lui Lorsa să răsunе în încăpere:

— Înălțimea Sa, lady Sarnai!

M-am ridicat rapid în picioare și am salutat împreună cu ceilalți croitori:

— Bună dimineața, lady Sarnai!

Fiica *shansen*-ului a intrat în sală, urmată de un alai de însoțitori și gărzi. Am recunoscut-o cu greu. Fata pe care o spionasem noaptea trecută era o războinică temută, care disprețuia decadența Palatului de Vară — miile sale de slujitori, porțile aurite, regulile și eticheta.

În ziua aceea însă, era o adevărată prințesă. Rubine și smaralde îi străluceau la încheieturile mâinilor și la urechi, în timp ce șiraguri de perle se revărsau din parura ei, încrustată cu dragoni de aur, flori din pietre prețioase și pene de pescăruș albastru. Se părea că împăratul — sau slujitoarele lui lady Sarnai — câștigaseră bătălia asupra garderobei ei.

— Bună dimineța, domnilor! a spus ea cu o voce melodioasă, dar nu și blândă. V-ați adunat aici să îmi arătați ceea ce au să-mi ofere cei mai buni croitori din A'landi, dar vă avertizez că nu sunt ușor de impresionat. Nu am crescut purtând mătase. Nu am apreciat niciodată un veșmânt pentru frumusețea sa sau pentru eleganță. Cu toate acestea, sper ca noul croitor imperial să-mi dovedească din plin că greșesc.

— Da, Înălțimea Voastră, am spus noi, croitorii, cu capetele plecate. Mulțumim pentru această șansă, Înălțimea Voastră!

Sosit în urma lui lady Sarnai, un tânăr înalt s-a strecurat printre mesele lui Norbu și Yindi ca să arunce o privire la ce lucraserăm. Ceilalți croitori aduseseră cu ei cele mai frumoase mostre: pungi de brocart cu ciucuri aurii, gulere brodate cu bujori și crizanteme, eșarfe brodate cu scene din Cei Șapte Clasici, cu femei care dansau

și cântau la țiteră. Masa mea era stânjenitor de goală. Fusesem în așa mare grabă să plec de acasă, că nici măcar nu mă gândisem să aduc câteva modele pentru a le arăta viitoarei împărătese.

Oricine era bărbatul înalt, nu s-a oprit la masa mea. În schimb, s-a reîntors lângă lady Sarnai în timp ce aceasta se îndrepta spre primul croitor.

— Nu a fost ideea mea să pun la cale un concurs pentru crearea unui șal, am auzind-o spunându-i croitorului. Este o provocare inutilă.

— Împăratul Khanujin a observat că nu aveți îmbrăcăminte de vară. Suveranul este preocupat de confortul Domniei Voastre.

— Așa spune el, a rostit lady Sarnai, strâmbând din nas. Voi, cei de la miazăzi, și tradițiile voastre! Atâta agitație numai ca să se aleagă un croitor.

Bărbatul cel înalt a zâmbit prietenește.

— Majestatea Sa mi-a dat impresia că această probă a fost ideea Înălțimii Voastre.

Tonul îi era politicoș, dar insolența din cuvintele sale m-a făcut să mă întreb cine era acest personaj, de fapt. Lady Sarnai nu se deranjase să ni-l prezinte, așa că nu putea fi atât de important. Totuși, era îmbrăcat complet în negru, ceea ce demonstra că era de rang înalt. Epoleții aurii, cizmele bine croite și pelerina neagră, aruncată peste un umăr, sugerau că era un soldat de dincolo de Dunele Îndepărtate de Vest. Dar majoritatea soldaților nu se îmbrăcau atât de elegant... sau de luxos.

Poate că era eunuc. Și dacă da, atunci trebuia să fie unul de vază. Sau posibil să fi fost un ambasador? Trăsăturile lui erau întrucâtva străine: bărbatul avea părul negru, la fel ca locuitorii ținutului A'landi, dar era ondulat, nu drept, și, în ciuda tenului său măsliniu și bronzat, ochii îi erau luminoși, împrumutând ceva din strălucirea soarelui.

M-a surprins uitându-mă fix la el. Numai decît, mi-am lăsat privirea în jos, dar nu înainte de a zări zâmbetul care i se itise pe buze. Apoi mi-a dispărut din vedere, căci avea mișcări domoale și în același timp grațioase, aducând mai mult cu o pisică decît cu un nobil.

Am hotărât că nu-mi era pe plac.

Când mi-am ridicat din nou privirea, lady Sarnai terminase de evaluat lucrarea maestrului Delun. Lorsa mergea în urma ei, complimentându-i slugarnic gusturile. Am continuat să-mi țin capul aplecat și spatele înclinat, chiar dacă începea să mă doară. Ceilalți croitori făceau același lucru pînă în momentul când lady Sarnai se apropia de mesele lor. Unul câte unul, destinele noastre se decideau.

— Nu mi-aș lăsa slujitoarea să folosească asta nici ca să șteargă oala de noapte, a rostit ea cu cruzime despre șalul altui maestru.

Ochii ei, machiați cu pudră de lapis lazuli și înnegriți cu cărbune, s-au mijit, privind cu asprime în jur.

— Asta-i tot ce ai fost în stare?

Apoi i-a spus lui Nampo, croitorul care propusese un pariu împotriva mea:

— Sunt doar patru culori în acest model. Mă crezi vreo țarancă?

— Adevărat, a rostit Nampo, găsindu-și cu greu cuvintele, dar ăsta este stilul, Înălțimea Voastră. Este asemenea caligrafiei. . .

— Dacă aș fi dorit caligrafie, aș fi cerut poeți, nu croitori, a replicat lady Sarnai, sorbind din ceașca de ceai pe care o avea în mână și rămânând apoi cu buzele strânse de nemulțumire. Maestre Nampo, ești respins!

Până să ajungă lady Sarnai la masa mea, inima bătea să îmi sară din piept.

Noaptea trecută, când o văzusem, fusesem cam departe și nu îmi dădusem seama. Aveam cam aceeași înălțime și conformație; am fi putut trece drept surori dacă eu n-aș fi pretins că eram băiat, iar ea n-ar fi fost „Nestemata Nordului”, unica fiică a *shansen*-ului.

— Keton Tamarin, m-am prezentat, făcând o plecăciune și mai adâncă.

— Tamarin, a repetat ea, gânditoare. N-am auzit de tine.

Deși cred că nu ne despărțeau mai mult de doi ani ca vârstă, păreau că ar fi fost douăzeci. Am continuat să-mi țin capul plecat.

— Sunt din Port Kamalan.

— Nu am întrebat.

Mi-am pus lacăt la gură și am rămas tăcută, pe când lady Sarnai a atins colțul șalului meu, apoi l-a ridicat mai aproape să-l studieze. A durat ceva mai mult decât în cazul celorlalți croitori. Sau, cel puțin, așa am avut eu impresia.

Am încercat să nu mă uit la ea în timp ce așteptam, însă tot am izbutit să văd că avea prea multă pudră pe față, mai ales în jurul ochilor, care erau injectați și umflați.

Oare își petrecuse noaptea plângând?

Nici eu n-aș fi fost fericită dacă tata m-ar fi silit să mă mărit. Dar să te căsătorești cu împăratul Khanujin... ar putea fi chiar atât de îngrozitor?

„Îți lași imaginația să o ia razna, Maia”, m-am muștrat în gând. „Ce știi tu despre lady Sarnai?”

— Modelul este extraordinar, a spus lady Sarnai în sfârșit. Talentul tău este de apreciat, maestre Tamarin. N-am văzut niciodată o lucrare atât de frumoasă...

Mi-am ținut respirația, așteptând-o să-mi anunțe victoria în fața creditorilor care vorbiseră de rău despre mine. Eram la fel de bună ca ei. Ba nu, mai bună!

Baba avea să fie foarte mândru.

Lady Sarnai și-a strâmbat buzele.

— Dar, pur și simplu, disprețuiesc galbenul.

Am clipit, convinsă că nu auzisem bine.

— Asta-i tot! a spus lady Sarnai înainte să se îndepărteze.

Ministrul Lorsa s-a strâmbat la mine, semn că, în mod sigur, eram respinsă.

Am rămas fără cuvinte în timp ce mâinile îmi tremurau. „Nu, nu, nu! Nu pot merge acasă! Nu-l pot dezamăgi pe *Baba*. Prăvălia noastră nu va supraviețui încă unei ierni dacă nu câștig sau dacă nu mă mărit cu Calu.”

Eram atât de zăpăcită, că nici nu-l observasem pe bărbatul înalt care venea spre masa mea. I-a scăpat un mormăit discret și profund, iar eu mi-am ridicat privirea.

Era mai tânăr și mai chipeș decât crezusem. Ar fi putut trece drept frumos, dacă nu ar fi fost ceva viclean și răutăcios în privința expresiei lui. Nasul îi arăta ca și cum ar fi fost rupt cândva; rădăcina era puțin strâmbă, ceea ce accentua cumva șiretenia din ochii ce-i dansau odată cu lumina, niciodată liniștindu-se suficient, încât să le surprind culoarea.

Bărbatul a făcut un semn spre șalul meu cu degetele lungi și subțiri.

— Tu ai făcut asta?

Atenția lui m-a surprins.

— D-da, domnule!

O sprânceană neagră s-a ridicat.

— Într-o singură zi?

Am înțepenit. Ceva legat de bărbatul înalt și de întrebările lui m-a făcut să uit unde mă aflam. Oricum, ce mai conta dacă eram pe punctul de a fi respinsă?

— Pечеțile imperiale sunt în interiorul modelului, am rostit cu îndrăzneală. Dacă doriți să verificați.

Zâmbetul lui misterios a reapărut.

— Nu, nu! Te cred!

Mi-am desprins privirea de la el și m-am uitat spre lady Sarnai, care stătea în fața sălii cu evantaiului deschis.

— Voi purta șalul maestrului Yindi la cina din această seară cu Majestatea Sa, a anunțat ea.

Am înghițit în sec, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Lorsa i-a înmânat lui Yindi o pungă roșie de mătase.

— În calitate de câștigător, maestrul Yindi va primi un premiu de cinci sute de jeni, pe care îi va putea folosi pentru următoarea provocare.

Cinci sute de jeni? Nici nu-mi puteam imagina o asemenea sumă!

Lorsa a continuat:

— Ceilalți croitori care vor rămâne în competiție sunt maestrul Boyen, maestrul Garad, maestrul Longhai, maestrul Taraha, maestrul Norbu și...

Ministrul s-a oprit o clipă, ridicând o sprânceană stufoasă.

Mi-am strâns pumnii atât de tare, încât am simțit unghiile înțepându-mi palmele. „Zeiță Amana, te rog...”

— Keton Tamarin.

Am răsuflet ușurată. „Mulțumesc! Mulțumesc!”

Lady Sarnai legăna o altă pungă roșie de mătase.

— Maestrul Tamarin este cel de-al doilea câștigător azi. Șalul său m-a impresionat cel mai mult. O treabă greu de dus până la capăt.

Uimită, aproape mi-am scăpat bastonul în timp ce mă îndreptam în grabă spre lady Sarnai. Privirile furioase aruncate de ceilalți croitori și zâmbetul încrezut al bărbatului înalt nu-mi puteau distruge momentul.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră! am rostit cu respirația tăiată. Mulțumesc!

Ea a lăsat să-mi cadă punga în mână și mi-a făcut semn să plec.

— Data viitoare nu voi mai fi la fel de generoasă, a spus lady Sarnai. Va exista câte un singur câștigător

pentru fiecare nouă provocare, până când va rămâne doar unul dintre voi, a spus ea, făcând un semn în direcția mea și a lui Yindi. Acum însă știți cu toții care sunt cei doi croitori de învins.

După asta, lady Sarnai s-a răsucit pe călcâie și a plecat urmată la câțiva pași de bărbatul cel zvelt și înalt.

— Următoarea probă va fi anunțată mâine-dimineață, a spus ministrul Lorsa. Nu va fi la fel de ușoară ca aceasta, așa că sugerez să nu vă îmbățați prea tare în seara asta sau, a continuat el, întorcându-și privirea spre mine, să vă leneviți crezând că sunteți la adăpost de respingere.

În clipa aceea, zâmbetul mi s-a stins și, odată cu el, a dispărut și fericirea pe care mi-o adusese victoria abia obținută.

Nu câștigasem datorită priceperii mele la croitorie. Câștigasem pentru că folosisem foarfeca *magică*.

Dacă foarfeca n-ar fi acționat, aș fi fost trimisă acasă — pentru că cineva îmi distrusese șalul, pentru că n-aș fi putut să-l termin la timp, pentru că habar n-avusesem că lady Sarnai disprețuia galbenul. Doar prin magie, izbutisem să-mi repar șalul și să-l fac suficient de deosebit, încât să o impresioneze pe lady Sarnai.

Magia era reală. Foarte reală. Și faptul că, într-un fel, mă slujisem de ea mă făcea să mă cutremur de uimire și de teamă.

CAPITOLUL ȘASE

După ce croitorii respinși au plecat, am rămas pe scaunul meu, încrucișându-mi brațele la piept.

În spatele paravanului de lemn, masca încrederii în propriile forțe s-a năruit. Foarfeca magică fusese cea care transformase șalul meu distrus în unul dintre cele mai frumoase obiecte de îmbrăcăminte pe care le făcusem vreodată.

Mi-am deschis săculețul, am împăturit șalul și l-am îngrămădit deasupra foarfecii de la *Baba*, care arăta ca una obișnuită, cu lamele ei atât de mate, încât nici măcar nu străluceau în lumină. Am privit-o, ispășită să o folosesc din nou, să văd ce altceva mai putea face.

Mi-am închis săculețul și l-am vârât sub masă.

Cu doar două zile în urmă, nu credeam în magie. Nu înțelesesem niciodată magia, și iată-mă așteptând cu nerăbdare să folosesc din nou foarfeca fermecată!

Cu ajutorul ei, în mod sigur aveam să câștig proba.

Nu ar fi trebuit să mă simt fericită? Câștigasem cinci sute de jeni și îi întrecusem pe ceilalți croitori.

„Nu, nu am dovedit nimic.” Am înghițit în sec. Dar pentru că eram câștigătoare, croitorii aveau să nu mă scape din priviri. Dacă cineva avea să descopere că foloseam foarfeca magică, cu siguranță avea să mă pârască ministrului Lorsă. Apoi, aveam să fiu cercetată. . . și dată în vileag că sunt fată.

„Nu o voi folosi din nou”, am hotărât. „Nu, dacă nu trebuie neapărat.”

— Felicitări! a spus Longhai, aruncând o privire peste paravanul meu. Ce s-a întâmplat? Nu pari prea fericit că ai câștigat.

— Sunt fericit, am spus, silindu-mă să zâmbesc.

Mi-am dres glasul, în timp ce mă băteam agitată cu degetele peste pulpe, apoi mi-am împreunat mâinile.

— Sunt fericit, am repetat, dar eram aproape să fiu trimis acasă. Habar n-aveam că lady Sarnai urăște galbenul.

— Oricine altcineva ar fi pur și simplu fericit că a câștigat, a spus Longhai, amuzându-se de suferința mea. Dar înțeleg, a mai spus, coborând vocea. Yindi a mituit slujitoarele pentru a obține informația. Așa a aflat.

A devenit dureros de clar că aflarea preferințelor lui lady Sarnai era vitală pentru câștigarea probei.

— Eu nu am bani pentru mită.

Longhai a râs.

— Acum ai cinci sute de jeni! Pe lângă asta, nu trebuie să mituiești pe nimeni, nu atunci când poți broda în acest fel.

Lauda lui mi-a adus aminte din nou de sentimentul de vinovăție care mă încercase mai devreme.

— Dar fii atent la ce spui! a continuat el. Cei cinci trimiși acasă azi au fost cei care au vorbit-o de rău pe lady Sarnai seara trecută. Mă îndoiesc că este o coincidență.

— Mulțumesc pentru avertisment!

Așadar, lady Sarnai avea ochi și urechi în sală.

Stomacul mi s-a revoltat zgomotos și, după ce Longhai s-a reîntors la masa lui de lucru, am întins mâna după porridge-ul care stătea în fața mea. Era rece și atrăsese o suită de muște, dar l-am mâncat oricum.

Una dintre slujitoarele din bucătărie a trecut prin sală să ia bolurile și ceștile de ceai. Era cam plinuță în talie, cu o față tinerească și ochi prietenoși, la fel de rotunzi precum cele două cercuri pe care cozile negre, răsucite, le făceau la ceafă.

Fata a așezat ceașca mea de ceai deasupra unui turn de vase de pe tavă.

— Noi, slujitorii, am făcut prinsoare. Eu am pariat pe tine.

— Pe mine? am întrebat, ridicând privirea din caietul meu de schițe. De ce?

— Pentru că ești tânăr și... și... pari să fii talentat, a spus ea, roșind, în timp ce mă încruntam confuză. Înainte de a reuși să întreb ce voia să spună, de fapt, fata adăugat: N-am greșit. Șalul tău a fost splendid.

— Mulțumesc! am spus cu mai multă amărăciune decât intenționasem. Mă îndoiesc că voi fi la fel de norocos data viitoare.

— Gusturile lui lady Sarnai se schimbă ca vântul, a spus slujitoarea sau, mă rog, așa zic servitoarele ei. Dar

eu încă cred că vei câștiga, a mai șoptit ea, aplecându-se aproape de mine.

Sinceritatea ei parcă mi-a încălzit sufletul. Trecuse mult timp de când nu mai avusesem o prietenă de vârsta mea.

— Este foarte frumos din partea ta!

— Numele meu este Ammi. Știu să cos puțin, dar broderia mea a fost mereu grosolană, a spus ea, atingându-mi umărul cu timiditate. Mi-ar plăcea să-ți arăt într-o zi; poate că mă poți ajuta să devin mai bună.

— Hm, am rostit și, pentru că apropierea ei mă agita, cu tot tactul posibil, m-am îndepărtat câțiva pași. Aș vrea să îți arăt, dar cred voi fi ocupat cu proba.

Fata a zâmbit.

— Dacă îți este foame, vino să vizitezi bucătăria! Lordul Vrăjitor însuși vine uneori. Îi place să își bage nasul printre plantele aromatice și condimente. De obicei, printre cele mai scumpe.

Mi-am înclinat capul, curioasă.

— Ca să faci poțiuni?

— Nu! a spus ea, râzând. Să ascundă mirosul de tămâie. Reședința lui este aproape de templul principal al palatului. Zice că locul duhnește de la cenușă și fum.

Am ridicat o sprânceană.

— Ce interesant! Ei bine, nu doresc cu niciun chip să-l întâlnesc pe Lordul Vrăjitor.

— L-ai întâlnit deja, a spus Ammi. O însoțește pe lady Sarnai peste tot.

Am înghețat. Bărbatul zvelt și înalt era Lordul Vrăjitor? Arăta foarte tânăr. Era greu să-ți imaginezi că avea o

sută de ani, poate chiar mai mult, dacă era să dai crezare zvonurilor.

— Spune cele mai incredibile povești și flirtează cu toate slujitoarele. Dar, de când a sosit lady Sarnai, nu a mai venit în bucătărie la fel de des.

M-am încruntat.

— Face într-adevăr magie?

— Da! a spus ea. Poate transforma un bob de orez într-un vas cu porridge, iar un os într-un pui fript, a adăugat ea, în timp ce ochii negri îi străluceau. Sau chiar face ca dintr-un vlăstar să crească un copac.

— Ai văzut toate astea?

— Nu, dar am auzit. Lordul Vrăjitor a fost plecat ani la rând în timpul războiului și nu mai face un spectacol din magia sa.

— De ce nu?

— Fiica *shansen*-ului consideră că magia aparține demonilor, a spus ea cu voce coborâtă.

Am simțit o stare de neliniște. În situația dată, cu certitudine nu mai puteam să-mi folosesc foarfeca: nu puteam risca să fiu descoperită și să o ofensez pe lady Sarnai.

— Ce crezi despre magie? a întrebat Ammi, înclinându-se mai aproape de mine, fără să se grăbească să așeze în stivă vasele mele.

Brusc, mi-am dat seama ce era cu modul ciudat în care se purta Ammi. Flirta cu mine!

Mi-am dus mâna la guler, pe care l-am simțit cumva prea strâns.

— Eu... eu în-încerc să nu mă gândesc la magie.

— Te îmbujorezi, maestre Tamarin! a spus Ammi cu un chicot, ridicând, în sfârșit, tava, și întorcându-se să plece. Dacă ai nevoie de ceva, negreșit caută-mă în bucătărie!

După ce Ammi a plecat, la masa mea au apărut Longhai și Norbu.

— Se pare că ai o admiratoare, și încă una îndrăzneată. Ei bine, cred că așa și trebuie să fie.

— Ce vrei să spui?

Longhai a clătinat un pic sticla pe care o avea în mână și s-a strâmbat. Era goală.

— Viața în bucătărie nu este ușoară, a răspuns el cu un oftat. Să fii soția unui croitor ar însemna să duci o viață mult mai bună, fără să trudești printre cratițe.

— Ești tânăr, a adăugat Norbu. Ar trebui să te bucuri. L-am privit cu tristețe.

— Sunt aici să cos, nu să-mi gălesc... nevastă.

— Atunci fă-ți prieteni! a insistat Longhai. Nu vei găsi mulți maștri croitori de vârsta ta. Ar trebui să te împrietenești cu slujitorii de la palat. Sunt mai tineri și sunt sigur că gărzile s-ar bucura să audă poveștile tale de război.

Am strâns din dinți. Nu aveam nicio poveste de război.

— Mulțumesc pentru sfat, maestre Longhai, dar cred că, în clipa aceasta, prefer singurătatea.

— Păcat! a spus Longhai. Avem restul după-amiezii liber, iar Norbu ne-a invitat pe toți la prânz în Niyan.

— Este cinstea mea, a spus Norbu ispititor.

Era într-o dispoziție grozavă. Am presupus că și eu trebuia să fiu la fel, de vreme ce câștigasem provocarea.

Și, sincer, gândul la un bol aburind de tăieței îmi făcea stomacul să chiorăie din nou.

Am întins mâna după baston.

— De acord.

— Minunat! a strigat Norbu. După masă, vom merge la baia publică. Keton, trebuie să aflu secretul din spatele minunatei tale broderii.

Mi-am înăbușit un strigăt.

— De fapt... am îngăimat în timp ce inima îmi bătea cu putere, căci îmi reamintisem de ce nu puteam merge împreună cu cinci bărbați la baia publică. De fapt, chiar n-ar trebui să merg în Niyan astăzi. Eu... Piciorul meu nu se simte prea bine. Și... și toate... toate treptele alea.

— Ești sigur? a întrebat Norbu. Ar trebui să-ți sărbătorești victoria. Apele vindecătoare îți vor face bine. Îți poți odihni mâinile și picioarele obosite.

— Sunt sigur! am spus ferm. Petrecere frumoasă!

Norbu m-a lovit tare cu palma pe spate.

— În regulă atunci, tinere Tamarin! Îți vom duce lipsa.

M-am silit să le zâmbesc și le-am făcut cu mâna.

— Distracție plăcută!

Pulsul meu agitat s-a domolit când i-am văzut plecând. În clipa aceea, aveam în față o zi întreagă în care să mă gândesc cum să rămân la probă fără să mai folosesc foarfeca și cum să aflu mai multe despre lady Sarnai.

Am hotărât să accept invitația lui Ammi de a vizita bucătăria. Una dintre slujitoare *trebuia* să știe ceva despre lady Sarnai.

În drum spre bucătărie, am trecut prin curte, unde magnolii și piersici creșteau în jurul unui iaz plin de crapi, somni și broaște mici care săreau pe frunzele de nufăr.

Cât de mult ar fi iubit *Baba* și frații mei acest iaz! Avuseserăm unul mic în grădina noastră din Gangsun, unde eu și Sendo hrăneam peștii în fiecare dimineată, iar Finlei și Keton se luau la întrecere care putea să prindă mai mulți crapi cu mâinile ca mai apoi să-i arunce înapoi în apă înainte ca *Baba* să observe.

Amintirea m-a făcut să zâmbesc. Am îngenuncheat lângă iaz și mi-am cufundat degetele în apă. Un somn a înotat spre mine, gata, gata să mă prindă de unghii, iar gâdilătura simțită pe vârfurile degetelor m-a făcut să râd. Oare ce făcea *Baba* în clipa aceea? Dar Keton?

Cât de dor îmi era de casa de lângă ocean!

Am oftat și m-am ridicat în picioare, ștergându-mi degetele ude de tunică. Dincolo de iaz, l-am zărit pe bărbatul zvelt și slab – *Lordul Vrăjitor* – urmărindu-mă. Privirile noastre s-au întâlnit și, spre ușurarea mea, și-a ferit privirea.

În față, am zărit calea aurie, strălucitoare, pe care doar împăratul Khanujin putea merge. Era presărată cu flori rozalii de prun, însemnând că suveranul trecuse de curând pe acolo.

Am ocolit-o cu atenție, continuând drumul spre bucătărie. Dar când mi-am ridicat privirea, l-am văzut – undeva, în spatele unei magnolii, era împăratul!

Eram cât pe ce să cad în genunchi când am dat cu ochii de el, așa cum fusesem învățată încă de copilă, dar, pentru că nu mă putea vedea, m-am ghemuit în spatele unui tufiș frunzos să trag cu ochiul la suveranul meu.

El era înalt și maiestuos, fără nicio îndoială cel mai arătos bărbat pe care îl văzusem vreodată. Părul lui, adunat sub o coroană de aur împodobită cu rubine și perle, strălucea asemenea celui mai fin lac negru, iar ochii lui aveau căldura unei zile de vară. Și totuși, cu toate că avea eleganța și prestanța unui rege, felul în care își ținea umerii trăda un războinic redutabil.

Toate povestirile erau adevărate și, în clipa aceea, m-am gândit ce nătăfleală fusesem cu mulți ani în urmă, când îi rugasem pe frații mei să-mi deseneze un portret al lui. Niciun desen nu ar fi reușit în veci să surprindă frumusețea împăratului. Chiar și soarele părea să cadă altfel asupra lui, așa încât strălucea ca un zeu din ceruri.

Deși inima mi-o luase la goană, am îndrăznit să pășesc mai aproape. Ceva ciudat și frumos mă atrăgea spre împărat — trupul meu era cuprins de o căldură și plăcere pe care nu le-am simțit în totalitate firești. Atât de fascinată eram, că am uitat să fiu atentă la ceea ce purta și nici nu am observat umbra întunecată care se profila în spatele meu...

— Este o fărădelege fără seamăn să te holbezi la împărat.

Am înghețat când am recunoscut vocea. Obrajii îmi ardeau când mi-am retras privirea dinspre împăratul Khanujin și mi-am întors fața spre Lordul Vrăjitor.

Acesta mă urmărise de la iaz și, imediat, i-am observat mânecile îndoite impecabil, care îi scoteau în evidență degetele lungi și elegante. Spre deosebire de împărat, cu farmecul lui desăvârșit, lordul era numai unghiuri și umbră, faldurile mantiei lui revărsându-se peste silueta-i zveltă. Cel puțin, în clipa aceea, lumina nu se mai reflecta în ochii

lui, astfel că am reușit să văd că erau albaștri-pârjoliți, ca miezul unei flăcări. În mod normal, albastru era culoarea mea preferată, însă nu venind de la el.

— Închide gura, *xitara!* a spus el, zâmbind superior. Arăți de parcă ești aproape să fii sacrificat.

Xitara? Imediat, am sărit grăbită și am făcut un pas înapoi pe alee. Nu eram sigură ce etichetă merita Lordul Vrăjitor, dar eram cât pe ce să fac o plecăciune după ce mă numise mieluşel.

— Tu ești cel cu fata de pe șal, a spus el, întorcând chipul spre mine și schițând un zâmbet. Ești foarte norocos că ai câștigat.

Nu mi-a plăcut modul în care mă privea, ca și când îmi știa secretul.

„Atunci, poartă-te ca și cum n-ai avea niciun secret”, mi-am reamintit.

— Norocul nu a avut nicio legătură cu asta, am îndrăznit să îl contrazic. Șalul meu a fost extraordinar, a spus-o chiar lady Sarnai.

— Adevărat, a aprobat Lordul Vrăjitor, mișcându-și mâinile în timp ce vorbea, un obicei despre care mama îmi spunea mereu că este nepoliticos. Dar a fost *prea* extraordinar... cel puțin pentru prima provocare. Lady Sarnai nu dorește o probă cu un câștigător evident. Ea dorește să prelungească procesul. Un sfat discret, dacă îmi permiți, pentru data viitoare! Acum toată lumea știe că trebuie să se ferească de tine. De ce crezi că v-a indicat pe tine și pe Yindi drept croitorii de temut? Lady Sarnai este mai deșteaptă decât crezi. Ea creează dușmani pentru voi.

Mușchii maxilarului mi-au înțepenit.

— De ce îmi spui toate astea?

Lordul a ridicat din umeri.

— Viața la palat este plictisitoare acum, că războiul s-a terminat. Trebuie să fac ceva, iar tu îmi trezești interesul suficient cât să-ți dau o mână de ajutor.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, am spus, în timp ce mânia mocnea în mine. Pentru tine, un război înseamnă amuzament și jocuri, nu-i așa? Dacă n-ai fi fost tu și războiul, frații mei. . . Eu aș fi în stare să merg fără baston!

Am plecat iute, împiedicându-mă în graba de a dispărea.

Dând uitării planul de a merge la bucătărie, m-am întors în odaia mea și mi-am aruncat săculețul pe pat, gândindu-mă să-mi repar pantalonii și cămașa ca să nu mai arăt ca un țăran. Foarfeca magică a căzut pe pernă.

De data asta, ca o foarfecă obișnuită, fără să vibreze și fără să strălucească.

Ar fi putut probabil să-mi croiască un costum potrivit, dar am respins tentația de a o folosi.

Am strecurat foarfeca sub saltea și am început să-mi tivesc pantalonii în maniera obișnuită.

Pe când se lăsa seara, am surprins un vultur negru care plana peste nori cu un inel auriu ce îi sclipea peste gheară. Ochii lui galbeni, la fel de strălucitori ca luna, păreau să mă urmărească.

Am tras perdelele.

CAPITOLUL ȘAPTE

A fost un lucru bun că refuzasem să ies cu Norbu și ceilalți. După baie, merseseră cu toții la cârciumă, unde maestrul Taraha și maestrul Garad se îmbătaseră critică și, drept urmare, își petreceau ziua chinuiți de o permanentă senzație de vomă. Mirosul neplăcut se simțea chiar și de la masa mea.

— Prea mult mied și creveți cu usturoi, a spus Norbu, bătându-l pe maestrul Garad cu palma pe spate.

Croitorul avea aerul că voia să meargă din nou să vomite. Norbu s-a silit să râdă spre mine.

— Ai pierdut o după-amiază amuzantă, tinere Tamarin. Am organizat un concurs să vedem cine poate să mănânce și să bea cel mai mult. Taraha și Garad, lacomii, au câștigat. Sau au pierdut, judecând după cât de rău se simt acum.

M-am străduit să zâmbesc, dar nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva cineva plănuise înadins concursul, așa încât Garad și Taraha să se simtă rău și să nu mai poată lucra.

„Încetează să mai fii atât de bănuitoare, Maia!”

Ei bine, aveam un motiv să fiu. Nu-mi doream să se apropie cineva prea mult de mine. Nu-mi puteam permite să descopere cineva că eram Maia, nu Keaton.

Ceilalți croitori nu aveau nimic de pierdut din cauza probei.

Eu însă aveam de pierdut totul.

— PENTRU URMĂTOAREA ÎNCERCARE, a anunțat ministrul Lorsa, Majestatea Sa a cerut o pereche de papuci brodați pentru lady Sarnai. Pe fiecare dintre mesele voastre veți găsi un coș cu piele, pânză, tifon și satin. Ca să vă dovedeți cu adevărat talentul, toate firele de broderie colorate au fost îndepărtate din dulapul de lucru și înlocuite cu unele albe. Dacă doriți culori, va trebui să le faceți singuri. Aveți trei zile la dispoziție să desăvârșiți sarcina.

Eram deja în dezavantaj. Nu creasem niciodată o pereche de papuci, așa că am calculat rapid de ce anume aveam nevoie. Vopsitul firelor ar fi necesitat cel puțin o zi, iar eu nu prea adusesem suficiente culori ca să brodez niște papuci demni de viitoarea împărăteasă.

„Ai învățat pe dinafară diferențele dintre șaptezeci de cusături atunci când aveai doisprezece ani”, mi-am spus. „Poți să-ți dai seama cum să faci un papuc.”

„Și poți să îl faci fără să fii obligată să folosești foarfeca aceea”, am adăugat.

Dacă aș fi cinstită cu mine pe de-a-ntregul, ar trebui să recunosc că inima îmi dădea ghes să o încerc din nou.

Nu fusese ușor să dorm cu foarfeca sub saltea, așteptând să înceapă să vibreze și să strălucească.

Și mă tot întrebam dacă aș putea să câștig fără să o folosesc?

Cel puțin, aveam un avantaj în fața celorlalți croitori: piciorul meu era mai aproape ca mărime de cel al lui lady Sarnai, așadar puteam să-mi folosesc propriile picioare ca modele.

Am trasat cu creta pe bucata de piele, conturând talpa fiecăruia dintre picioarele mele, apoi bucățile care aveau să acopere degetele și călcâiul. Odată ce am terminat tiparele, le-am copiat pe bucata mea de satin de două ori: pentru căptușeală și pentru broderie.

Vocea stridentă a lui Yindi dispăruse și nu mai auzisem râsetele lui Longhai de cel puțin un ceas. Am rămas uitându-mă pe ferestrele cu zăbrele ale sălii. Ceilalți croitori erau deja în grădină, adunând cele necesare pentru a putea începe vopsitul firelor. Trebuia să o fac și eu.

Și am știut exact unde să merg.

Mi-am apucat bastonul și am ieșit în grabă. Norii erau plumburii, iar cerul, întunecat, în ciuda dimineții târzii. Am ajuns șchiopătând în curte, lăsându-mă condusă de instinct spre bucătărie.

Înăuntru era foarte cald, cu cel puțin o duzină de focuri ce ardeau în același timp și o sută de bucătari și slujitoare care vociferau și se agitau. Transpirația îmi picura de pe tâmplă pe când diferite mirosoari îmi asaltau nasul – rațe și pui atârnav pe sfori din tavan, pește sărat lăsat pe rafturi la uscat.

— O caut pe Ammi, i-am spus unui bucătar care prăjea aluat și îl asezona cu chimion.

Mirosul mi-a lăsat gura apă, iar uleiul a pârâit și a pocnit, sărindu-mi drept pe mâneci.

Pentru că omul nu m-a băgat în seamă, am pornit mai departe prin bucătărie unde fetele care se ocupau cu servitul se fâțâiau de colo, colo cu brațele pline de tăvi și farfurii, dar nu era nici urmă de Ammi.

După zece minute de hoinăreală, am observat o cămară plină de ceai. Acolo se afla Ammi, care înmuia frunze de ceai în apă fierbinte cu coajă de portocale uscate.

— Maestre Tamarin! a exclamat ea.

— Îmi pare rău să te deranjez! am început eu. Mă întrebam dacă ai putea să mă ajuți cu ceva.

Ea și-a suflat părul de pe față.

— Voi încerca. De ce ai nevoie?

— De condimente. Pentru vopselele mele.

— Condimente? a repetat Ammi, ștergându-și mâinile de șorț. Condimentele sunt scumpe.

— Ar merge și boabe. Rădăcini, scoarță, ciuperci. Orice ai la îndemână.

— Păi, înțeleg că faci papuci pentru lady Sarnai. . .

— De unde știi?

— Așa umblă vorba, mai ales în bucătărie, a spus ea, zâmbind.

— Ce poți să-mi spui despre lady Sarnai? am întrebat.

— Nu prea multe. Doamna este imposibil de mulțumit. Slujitoarele se plâng că lady Sarnai se distrează hărțuindu-le.

Mă temusem și eu de asta. Cel puțin lady Sarnai era consecventă în a hărțui pe *toată lumea*.

Ammi m-a condus spre locul unde erau depozitate condimentele.

— Voi încerca să îi abat atenția meșterului care se ocupă cu condimentele, a spus ea. Fii rapid!

Când a dat ea semnalul, m-am strecurat în camera unde era depozitată o bogăție de condimente. Scorțișoară, piper negru, ghimbir, nucșoară, scorțișoară și un sortiment de arome de care nu auzisem niciodată. Șofrănaș, șofran, cardamom. Culorile erau vibrante, dar nu erau ceea ce căutam eu.

Afară, Ammi chicotea în timp ce am auzit o bufnitură în ușă. Trebuia să mă grăbesc.

Am întins mâna după un borcan de pe raft, la întâmplare, rugându-mă să nu fie cu piper. Nu, era cu chili. Următorul cu turmeric. Apoi, ginseng, lemn-dulce și fenicul. Mi se termina timpul!

Am întins mâna după un alt borcan din colțul îndepărtat. Îndată ce l-am deschis, am mulțumit zeilor pentru noroc.

Flori de mazăre uscate. Bucătarii le foloseau la deserturile cu orez lipicios să coloreze totul într-o nuanță intensă de albastru.

Am vărsat o mână bună de flori uscate în buzunar și, cu foi rupte din caietul meu de schițe, am împachetat câte un pic de șofran, semințe de fenicul și măcriș, toate nuanțe galbene. Chiar dacă lui lady Sarnai nu-i plăcea galbenul, era pe gustul meu. Îmi plăcea cum îmi păta degetele cu lumina soarelui și cum dădea strălucire culorilor din jur.

Ammi pusese la cale totul, astfel încât să fiu înconjurată de vreo trei slujitoare care chicoteau pe când mă strecuram afară pe ușă.

— Ammi e foarte norocoasă că a ajuns să servească croitorii.

— Vei reveni să ne arăți șalul tău câștigător?

— Ammi ne-a spus că tu vei câștiga marea încercare.

— Așa sper, am spus, râzând cu ele, până când am ajuns la ieșire.

Ammi mi-a făcut cu ochiul, iar eu am zâmbit cu adevărat pentru prima oară după foarte multă vreme, mimând un „Mulțumesc” în timp ce îmi croiam drum spre Sala Hărniciei Absolute.

— UNDE AI FOST? a dorit să afle Yindi când m-am întors de la bucătărie.

M-am bucurat că mirodeniile erau ascunse în buzunar.

— M-am plimbat.

Yindi a pufnit, iar nasul lui borcănat s-a încrețit.

— Simt miros de condimente.

Am ridicat din umeri.

— Una dintre slujitoare mi-a dat o gustare.

Yindi nu s-a lăsat cu una, cu două, împiedicându-mă să mă întorc la masa mea de lucru în timp ce își răsucea barba în jurul degetelor.

— M-ai uimit, tinere Tamarin! Probabil că într-adevăr ai ceva talent în tine.

— Mulțumesc! am murmurat eu.

Am încercat să mă strecur pe lângă el, dar croitorul a continuat să mă blocheze.

— Totuși, un flăcău ca tine trebuie să-și plătească dărilor înainte de a deveni croitorul imperial al Majestății Sale, a continuat Yindi. Nu știu unde ai învățat să coși în felul ăsta, dar nu-mi vei răpi poziția pe care o dețin. Sunt cel mai bun croitor în A'landi și toată lumea o știe. Te avertizez să nu-mi stai în cale! Dacă o vei face, vei regreta amarnic!

Deja eram convinsă că Yindi era cel care îmi sabotase șalul.

— Sunt aici să-mi slujesc împăratul, nu ca să mă las târât în jocurile tale.

— De acord! a spus el. Să nu zici că nu te-am prevenit!

În timp ce se depărta cu pași grei, a suflat în lumânări, lăsându-mi masa de lucru în întuneric.

— Ai grija să nu-ți pui munca pe foc! a strigat Yindi după mine, râzând.

Am reaprins lumânările. Îmi adusesem vopsea purpurie și verde-smarald, așa că am pregătit acele fire colorate mai întâi. Apoi, am infuzat florile și condimentele de la bucătărie în vasele mele de vopsea, pentru că aveau nevoie de câteva ore bune înainte de a fi gata de folosit.

Am călcat bucata de satin, imaginându-mi desenul pe pânza albă. Un peisaj cu un munte, care să-i amintească lui lady Sarnai de casă — desenul trebuia să surprindă, așa că mă gândeam să păstrez cusăturile mici, ca să scot în evidență atenția mea pentru detaliu și măiestria de croitor.

Degetele au trecut la treabă. Am început cu florile: întotdeauna am pornit cu o cruce simplă, apoi am umplut

petalele și tija din care apăreau frunzele. A durat doar câteva minute pentru fiecare, dar erau foarte multe de făcut. Apoi, voiam să cos munții, coborând firul în linii zimțate și lungi, pentru a le putea contura forma.

Acul meu plutea într-un du-te vino pe satin. Trei cusături de fiecare bătaie a inimii. Un du-te vino nesfârșit.

Am muncit toată noaptea. Tămâia de la altarul în miniatură al maestrului Yindi era puternică, iar pleoapele mi se îngreunau. M-am tras de obraji, pișcându-i să rămân trează.

Aproape de zori, mi-am întins brațele și spatele, care începeau să mă doară de la nenumăratele ore de stat aplecată. Pe când mă odihneam un pic, am zărit forma de bază a unui papuc pe masa lui Norbu, dar maestrul nu începuse încă să-l construiască. Probabil că Norbu avea experiență la făcut papuci. Totuși, consideram foarte curajos din partea lui să-și piardă vremea când ar fi trebuit să trudească.

Atunci când, în cele din urmă, gongul din fața sălii a sunat, aveam degetele roșii de la atâta cusut.

— Atenție! a strigat Lorsa. Oprțiți lucrul imediat!

Era deja dimineață? Lumina pătrundea prin ferestrele deschise, dar eu aproape că nici nu observasem. M-am frecat la ochi și m-am întors cu fața spre ministrul Lorsa.

Spre surpriza mea, lady Sarnai, cu expresia ei rece și impenetrabilă, îl însoțea.

De ce se afla și ea acolo, m-am întrebat în timp ce eu și croitorii ne murmuram salaturile către fiica *shansen*-ului.

— Am hotărât că această provocare este prea simplă, a anunțat lady Sarnai. Sunt flatată că Majestatea Sa

Imperială v-a poruncit să brodați papuci pentru mine, dar eu am foarte mulți. Așadar, am decis să cer ceva... fără seamăn. Ca împărăteasă, voi întâmpina vizitatori din toată lumea. Papucii regatului A'landi sunt admirați pentru frumusețea lor, dar și pentru faptul că cinstesc tradiția. În Samaran, reginele poartă papuci din fier, iar în Agoria, prințesele poartă papuci lucrați din aur. *Eu* aș dori o pereche care să reprezinte forța și puterea, dar să și încânte ochiul.

Un servitor a intrat și a pus pe masă o grămadă de farfurii de porțelan albastre. Apoi, un altul a adus boluri de sticlă, vase și carafe pentru vin. Curând, partea din față a mesei s-a împovărat cu obiecte din hârtie, pai, bronz și chiar și cu flori.

Maestrul Taraha a întrebat ceea ce se întreba toată lumea:

— Înălțimea Voastră, un croitor nu lucrează de obicei cu porțelan sau cu sticlă, sau...

Lady Sarnai l-a întrerupt.

— Croitorul imperial este un maestru ales de zei. Mă aștept ca el să fie capabil să lucreze cu orice material, fie sticlă, fie mătase. Sau chiar cu aerul, dacă mi-ar trece prin cap să cer așa ceva. Dacă asta este o problemă însă, poți pleca acasă.

Cu asta, s-a pus punct discuției.

Lady Sarnai s-a răsucit pe călcâie, iar ministrul Lorsa a urmat-o grăbit.

De îndată ce ei s-au îndepărtat, croitorii s-au repezit la masă. Eu m-am împleticit, șchiopătând cât de repede

am putut cu bastonul meu, dar cineva mi l-a aruncat din mână și am căzut rău.

Longhai m-a ridicat cu o mână puternică.

— Grăbește-te, Tamarin, înainte ca totul să fie luat!

Maestrul Garad deja înșfăcase paiele, iar ceilalți căutau să pună mâna pe bronz, fier și hârtie. Până am ajuns eu la masă, mai rămăseseră doar articolele de porțelan și sticlă. Norbu a luat farfuriile de porțelan în ultima clipă și m-a lăsat cu sticla.

Maestrul Boyen a aruncat o privire peste paravanul meu. Acesta apucase o mână de orhidee și deja împletea frunzele și tijele în forma unui papuc.

— Ahhh, sticlă! a exclamat el, prefăcându-se a mă compătimi. O să fie foarte dificil.

— Mă voi descurca, am zis eu printre dinți.

— Aștept cu nerăbdare să văd ce faci de data asta, a spus Boyed. Am fost cu toții foarte impresionați de șalul tău, chiar dacă Yindi este gelos. Cel mai bine este să nu-l enervezi pe bătrân prea mult. Sticla se sparge ușor și încă nu știm cine a vărsat ceaiul pe șalul tău, nu-i așa?

L-am privit aspru până a plecat.

Apoi, cu un oftat, mi-am așezat materialele pe masă. Cu ce trebuia să lucrez? Cu două boluri de sticlă și o vază subțire și înaltă. Să zgârii și să colorezi sticla putea fi destul de ușor. Dar să faci papuci din ea?

Am apucat strâns marginea scaunului, imaginându-mi papucii făcuți din sticlă. Fiecare idee se termina cu ei spărgându-se.

Asta dacă nu... ar fi fost deja spărți.

În minte a început să mi se înfiripe un plan. Am luat o pensulă lată și am vopsit interiorul vazei cu vopseaua mea de floare albastră de mazăre. Pe când se usca, am alergat la bucătărie și m-am întors cu orez lipicios pe care să-l folosesc pentru lipit.

Cu atenție, mi-am căptușit suprafața de lucru cu o bucată lungă de muselină. Apoi, ținând sus bastonul, am lovit vaza iar și iar, până când o mie de cioburi au strălucit pe masa mea precum niște diamante albastre.

Unul câte unul, am lipit cioburile peste baza papucilor. Sticla mi-a tăiat degetele, le-a făcut să sângereze, dar le-am bandajat iute cu niște cârpe și am continuat. N-am vrut să mă opresc până când n-am văzut fiecare bucățiță din papuc strălucind.

Am creat ceva uimitor. Și n-am avut nevoie de foarfecă să-mi duc la bun sfârșit ideea.

ÎN ZIUA STABILITĂ, lady Sarnai s-a reîntors dimineată, însoțită de ministrul Lorsa și de Lordul Vrăjitor. Prezența acestuia din urmă nu m-a ajutat să mă destind, dar am făcut tot posibilul să-l ignor și mi-am văzut de bandajatul degetelor și de adunatul resturilor de sticlă de pe masa mea. Simțeam nevoia să mă prăbușesc pe scaun de epuizare, dar am rămas în fața mesei, la fel ca toți ceilalți croitori, așteptând anunțul ministrului Lorsa.

— Fiecare croitor va purta papucii pentru a-i prezenta lui lady Sarnai, a spus Lorsa, râzând pe înfundate. Dacă acesta nu va reuși să facă opt pași în ei, va pleca acasă.

Ușurarea m-a copleșit când mi-am pus papucii mei de sticlă. S-au potrivit cu ușurință și nu a fost foarte dificil să-i încalț, dar l-am văzut pe Longhai privind cu conster-nare la picioarele lui umflate și mari.

Bătrânul croitor fusese binevoitor cu mine și nu do-ream să-l văd eliminat după această provocare absurdă.

Prefăcându-mă că exersam deplasarea în papucii mei, am traversat sala spre prietenul meu.

— Mergi pe vârfuri! l-am sfătuit discret când am tre-cut pe lângă masa lui de lucru. Sunt doar câțiva pași.

Longhai mi-a trimis o privire plină de recunoștință. Nu era singurul care se chinuia. La vederea lui Yindi, care se clătina în papucii lui, adresând cuvinte de ocară pentru „norocul dracului” de care avea parte, aproape că m-am simțit copleșită de milă.

Lady Sarnai părea amuzată de disconfortul tuturor. Dar, în mod miraculos, aproape toată lumea a mers cu papucii fără să-i strice, în afară de maestrul Garad, ale cărui picioare erau atât de late, încât papucii lui din paie au cedat.

Lady Sarnai și-a ridicat bărbia, iar maestrul Garad a fost înlăturat.

Apoi, am observat că Lordul Vrăjitor dispăruse de lângă ea. Pasul lui era atât de tăcut, încât nici nu l-am remarcat apropiindu-se de masa mea de lucru.

— Ai niște picioare cam delicate pentru un băiat, a spus el, arătând spre ele cu cizma lui neagră și strălucitoare, în timp ce lumina se răsfrângea din papucii mei din sticlă

albastră ca o mie de stele luminoase care se roteau de-a curmezișul podelei de lemn. Papucii... i-ai făcut singur?

— Da, domnule, am spus evitând să-mi ridic ochii spre el.

Știam că, dacă aș fi făcut-o, privirea lui mereu schimbătoare avea să mă prindă în capcană.

— Sunt foarte frumoși, a recunoscut Lordul Vrăjitor. Puține diamante strălucesc la fel ca papucii tăi, maestre Tamarin, a adăugat el și, după ce și-a încrucișat brațele, a început să bată ușor cu degetele lui lungi peste coate, zâmbind. Așadar, continuă!

M-am uitat pe furiș peste paravanul meu la lucrările celorlalți croitori. Taraha folosise foarte multe culori vibrante ca să brodeze câte o sută de flori pe fiecare papuc. O capodoperă, dar, cu încăpățânare, nu folosise niciunul dintre materialele speciale pe care le propusese lady Sarnai.

I s-a cerut să plece acasă.

Maestrul Boyen luase legătura cu fierarul palatului să-și topească bucățile de bronz pentru tălpi, dar erau atât de grele, încât au sfâșiat orhideele împletite cu delicatețe pe când își târâia picioarele făcând cei opt pași.

Și el a fost trimis acasă.

Proba de mers se încheiase, așa că mi-am scos papucii și i-am pus pe masă, acoperindu-i cu pânza de satin brodată.

Lady Sarnai s-a îndreptat chiar atunci spre masa mea.

— Unde sunt papucii tăi?

Luată prin surprindere, am sărit.

— Înălțimea Voastră, aici... iată!

Am ridicat pânza de satin, sperând ca papucii să scli-pească, dar un nor a trecut peste soare estompându-le strălucirea.

Lady Sarnai a vorbit disprețuitor.

— Cam simpli pentru gustul meu. Sunt dezamăgită, maestre Tamarin. Aveam mari speranțe pentru tine după ce am văzut șalul.

„Nu! Fă-o să se răzgândească! Repede!”

— Eu... eu i-am vopsit cu flori de mazăre, Înălțimea Voastră, am bătut eu câmpii, care înțeleg că se cultivă aproape de castelul tatălui Înălțimii Voastre...

— Nu încerca să-mi intri în grații, a spus lady Sarnai, deși se oprise să mai bată cu evantaiul peste palmă, pentru că soarele revenise și trimitea raze de lumină care dansau din papucii mei peste masă și paravan. Din ce sunt făcuți? a întrebat ea, ridicând o sprânceană arcuită.

Am ridicat unul dintre papuci să-i arăt cum strălucea în lumină.

— Din sticlă.

Lady Sarnai a mijit ochii.

— Sticla se va sparge.

În grabă, am încălțat din nou papucii ca să-i arăt că nu aveau să se spargă.

— Ei sunt...

— Sticla este un material contradictoriu, a intervenit Lordul Vrajitor. Fragil, dar rezistent. Precum papucii.

— Ai început să-l îndrăgești pe băiat, l-a luat în derâdere lady Sarnai. Să ți-l trimit mai pe seară?

Netulburat, el a spus:

— Cât de atentă este Înălțimea Voastră! Mă gândeam să-mi comand niște pantofi noi, dar cred că voi mai sta o vreme cu perechea actuală. Nu doresc cu niciun chip să mai merg ca pe ace, așa cum o face toată lumea deja.

Mi-am înăbușit un zâmbet, dar lady Sarnai nu a fost foarte amuzată. Aceasta și-a deschis evantaiul cu un zgomot și s-a reîntors în partea din față a holului.

— Maestrul Norbu, maestrul Longhai și maestrul Yindi vor rămâne, a spus ea.

Mi-am mușcat buza, detestând modul cum mi se răsuceau măruntaiele. Yindi mi-a trimis un surâs afectat, dar lady Sarnai nu terminase ce avea de spus.

— Și, a spus ea, îl voi păstra și pe maestrul Tamarin.

Recunoștința și ușurarea m-au emoționat peste măsură, dar senzația a fost de scurtă durată.

— Maestrul Yindi a câștigat pentru a doua oară, a continuat Lady Sarnai. El mi se va alătura la banchetul din seara asta dat în onoarea mea. Pentru ceilalți care rămân: să nu mă dezamăgiți!

Vocea mea interioară nu mi-a dat pace. „Aproape că erai trimisă acasă.”

„Ai fi putut să câștigi – dacă ai fi folosit foarfeca.”

CAPITOLUL OPT

Fram în palat de o săptămână și plecasem de acasă de aproape două. Îmi era tare dor de *Baba* și de *Keton*. Uneori, după ce plecam din sală, compuneam în minte scrisori pentru ei. Deși poate părea absurd, asta îmi mai alina suferința născută din singurătate.

Dar, pentru că mai rămăseseră doar patru croitori, aveam timp să scriu o scrisoare adevărată. M-am așezat lângă un iaz cu crapi înconjurat de pruni, care a devenit repede locul meu preferat de la palat, cu o foaie de pergament în poală și pensula mea, deși nu-mi găseam cuvintele.

Dragă Baba... și Maia,

Împăratul a chemat doisprezece bărbați să concureze pentru funcția de croitor imperial, iar eu a trebuit să fac o pereche de papuci noaptea trecută – din sticlă! Vă vine să credeți asta? Nu am folosit foarfeca pe care mi-ai dat-o.

Am ezitat și mi-am îndoit un braț peste marginea de piatră a iazului. „Ah, *Baba*, ai știut ce poate face această

foarfecă? Trebuie să câștig, dar ce se întâmplă dacă nu reușesc fără ea?" Mi-am strâns mâinile. „Nu, nu pot să-i scriu așa ceva.”

Nu am folosit foarfeca pe care mi-ai dat-o, iar papucii mei au trecut testul. Sper că banii pe care i-am trimis acasă vor ajunge pentru toată vara.

Pensula a tremurat când mi-am mușcat buza, citind cu voce tare pe când scriam ultimul rând:

Și, Maia, doisprezece pași. Unul pentru fiecare zi de când sunt plecată.

O voce profundă m-a făcut să tresar.

— Stai des de vorbă cu tine?

După ce mi-am îndesat scrisoarea în buzunar, m-am clătinat și eram aproape să cad în iaz. Am știut fără să mă întorc că era Lordul Vrăjitor. Vocea lui îmi devenea familiară.

— Văd că ai supraviețuit unei alte runde, a spus el când l-am privit în față.

Purta negru, ca de obicei, o culoare potrivită ca să te furișezi în umbre, sperînd oameni care habar nu aveau că ești acolo.

— Ar fi fost o rușine dacă ai fi fost trimis acasă, a continuat el. Ai avut noroc că m-am hotărât să intervin.

Cu greu m-am abținut să nu îi răspund. Era adevărat, el mă *ajutase*. Amintindu-mi rangul său, am făcut o plecăciune rigidă și am rostit cu toată politețea de care am fost în stare:

— Mulțumesc, domnule!

— Plecăciune? a întrebat el, privindu-mă fix. Cineva trebuie să-ți fi spus cine sunt. Păcat! Acum ești la fel de ceremonios și plictisitor ca și ceilalți, plus că mi-ai spus *domnule*.

— Nu știu cum altfel să mă adresez.

Gura i s-a înțepenit într-un zâmbet strâmb.

— Numele meu întreg ar fi prea complicat pentru tine să-l pronunți. Poți să-mi spui Edan.

— Edan, am repetat eu.

Numele mi-a părut străin.

El a făcut o mică plecăciune.

— Slujesc ca Lord Vrăjitor al Majestății Sale Imperiale. Pentru Apus, sunt cunoscut drept Cel Mai Ilustru, pentru Răsărit, sunt Cel Mai Luminat, iar în toate celelalte colțuri ale lumii, sunt Cel Mai Formidabil.

Am luat o gură de aer. Ce-mi spusese Sendo despre vrăjitori? Singurul lucru pe care am reușit să mi-l amintesc a fost că aceștia slujeau regi din toată lumea și că beau sânge de fete tinere.

Finlei râsese mereu de astfel de povești, dar gândul m-a făcut să tremur.

„Fii curajoasă, Maia”, mi-am reamintit. Dacă Edan avea nevoie de o fată tânără, avea o mulțime de ales din acest palat.

Mai mult decât atât, bărbatul pe care îl vedeam arăta mult prea tânăr să fi străbătut lumea. Eram convinsă că laudele lui erau doar vorbărie goală și nimic altceva.

— N-am auzit niciodată despre tine, am murmurat eu. Edan a râs.

— Ești sceptic! Țsta e semn de înțelepciune. Dar e destul de neobișnuit să vină de la cineva atât de tânăr...

— Fratele meu îmi spunea povești despre magie când..., am început, fără să mă pot hotărî să rostesc *era în viață*.

Tonul mi-a devenit trist.

— Dar cam asta sunt... pur și simplu povești.

— Locuitorii regatului A'landi sunt oameni superstițioși. Se roagă la strămoșii lor morți. Dacă crezi în spirite și fantome, nu văd de ce n-ai crede în magie.

Dar eu *chiar* credeam în magie, doar că el era singurul în fața căruia nu recunoșteam.

— Eu cred numai în munca făcută cu vrednicie ca să-mi întretin familia.

— Vei reuși în privința asta, a spus Edan. Am văzut ce ai făcut până acum. Foarte impresionant! Am găsit șalul extraordinar de... interesant.

Privirea aceea șmecheră a revenit, ca și cum mi-ar fi știut secretul. Obrajii împurpurați mă trădau. Nu, era imposibil să știe ceva. M-am căznit să par nepăsătoare.

— Ce știi despre cusut?

— De fapt, ce știi eu? a rostit Edan răutăcios. Eu par să scot la suprafață ce e mai rău în tine. Pentru toți ceilalți, pari să fii foarte...

— *Xitara?* am rostit eu pe un ton impasibil.

Edan a râs.

— Aveam de gând să spun o ființă drăguță.

Îmi doream foarte mult să-l văd plecat.

— Aparentele sunt înșelătoare.

— Nici eu n-aș fi reușit să o spun atât de bine, a zis el și, apucând brusc bastonul, m-a lovit peste picior — peste cel care trebuia să fie în mod iremediabil rupt —, iar eu am țipat.

— Hei! am spus atât de supărată, încât am uitat să-mi păstrez vocea profundă și bărbătească. Dă-mi-l înapoi!

— De ce? Nu ai nevoie de el.

Încruntându-mă, am încercat să șchiopătez în timp ce mă țineam de un gard viu ca să mă sprijin.

Edan mi-a aruncat înapoi bastonul în timp ce mă urmărea cu atenție.

— Crezi că n-am observat că îți sprijini piciorul drept jumătate din timp și piciorul stâng cealaltă jumătate? Numai un prost ar da greș, dar, spre norocul tău, acest palat este plin de proști.

Mânia mea s-a risipit, înlocuită de teamă.

— Te rog, nu...

— Dar nu ăsta este secretul adevărat, nu?

Culoarea mi-a dispărut din obraji. Am încetat să mai privesc în jos și m-am uitat drept în ochii lui Edan. În clipa aceea erau ca ambra galbenă, densă și strălucitoare ca seva unui arbore, iar el m-a sfredelit cu privirea.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Nu ești Keton Tamarin și, cu certitudine, nu ești nici bătrânul Kalsang Tamarin. Cei doi fii mai mari ai acestuia au murit în bătălie, dar am auzit că ar avea o fată care a ținut prăvălia foarte bine în timpul războiului...

Stomacul mi s-a întors pe dos.

Edan s-a aplecat mai aproape în timp ce ochii lui albaștri și reci mă străpungeau. Aș fi putut jura că fuseseră galbeni cu doar câteva secunde în urmă.

— Oare aș greși presupunând că, de fapt, ești Maia Tamarin?

Am deschis gura, dar Edan și-a pus degetul pe buzele mele înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt.

— Gândește cu atenție înainte de a minți un vrăjitor! m-a avertizat el. Uneori, ajută să te uiți într-o oglindă, a mai spus și a scos repede una, ridicând-o spre fața mea.

Mi-am dus repede mâna la gură. Imaginea reflectată eram eu, dar cu părul lung din nou, iar fratele meu, *adevăratul* Keton, se afla undeva, în spate.

— Ce magie este asta? am vrut să aflu.

— Doar o reflectare a adevărului, a răspuns el. Noi, vrăjitorii, vedem mai mult decât majoritatea. Am știut de la bun început că nu ești Keton Tamarin. Ești fata pe care ai pictat-o pe șal.

Am dat la o parte oglinda.

— Încercam să o pictez pe lady Sarnai.

— Hmm, a spus el, cercetându-mă. Asemănarea nu este remarcabilă, dar există. Curios!

— Nu există nicio asemănare! Nu sunt fată.

— Nu am de gând să spun cuiva.

— Crezi că am încredere în tine?

— Ar trebui, a spus Edan, slăbindu-și strânsoarea gulerului, care era înalt și părea incomod ținând seama de căldură, deși pe frunte nu avea nici urmă de transpirație.

Eu purtam cel mai subțire in și deja asudam.

— Haide, ce te împiedică să ai încredere în mine?

Puteam să mă gândesc la o mie de motive, astfel că nici nu mi-am dat seama ce m-a determinat să rostesc impulsiv:

— Fra... fratele meu spunea că vrăjitorii beau sânge de fete tinere.

Edan, pur și simplu, a izbucnit în râs. Când s-a liniștit, a spus cu severitate:

— Proba s-a redus la patru croitori. Dacă ai de gând să câștigi, este momentul să te dai mare un pic.

M-am încruntat și am lăsat garda jos.

— Mi-ai spus că șalul meu a fost foarte frumos.

— Pentru prima provocare, a rectificat Edan. N-am vrut să te pierzi cu firea înainte de cea de-a doua.

— Nu m-am pierdut, am oftat eu, pentru că nu avea niciun rost să încerc să-i explic cât de dificil fusese să creez un miracol în trei zile, fără să folosesc foarfeca magică, totuși. De ce vrei să câștigi? am întrebat în schimb.

El a zâmbit misterios.

— Un vrăjitor nu-și dezvăluie niciodată intențiile. Dar să spunem, a continuat el, dând la iveală din mânecă foarfeca mea, că *asta* nu aparține unei croitorese obișnuite.

— De unde o ai? am întrebat, ridicându-mă pe vârfuri ca să ajung să-mi recuperez foarfeca. Asta este a mea!

— Așadar, *există* o oarece ardoare în tine, a spus el, zâmbind larg. De ce să ți-o dau înapoi? Reprezintă ceva special pentru tine?

Inima mi-a luat-o la goană. Foarfeca aceea făcea miracole. Nu puteam permite ca Lordul Vrăjitor al împăratului să-mi afle celălalt secret și să mă elimine de la probă.

— Tata mi-a dat-o, am spus, cu mâna întinsă încă.

— Are ceva deosebit?

— Nu, am insistat eu.

El a coborât foarfeca un pic.

— Spune *te rog!*

— Te rog! am rostit eu fără tragere de inimă.

Edan mi-a dat foarfeca, iar eu am prins-o cu putere și am băgat-o în buzunar.

— Nu știi să minți, Maia Tamarin, a spus Edan, înclinându-și capul. Foarfeca aia este fermecată. Orice vrăjitor ar intui legătura ta cu magia ei.

— Nu știu despre ce vorbești.

M-am întors să plec, dar Edan mi-a ținut calea.

— Papucii pe care i-ai creat au fost foarte frumoși, dar, cu această foarfecă, ai fi putut să-i pui în umbră pe Yindi, Norbu și Longhai, a spus el, continuând să mă împiedice să plec și lăsându-se în jos, astfel încât privirile noastre să ajungă la același nivel. Dacă crezi că eu am de gând să te trimit acasă pentru asta, greșești foarte tare! Mi-ai stârnit curiozitatea, *maestre* Tamarin. Obiectele vrăjite nu lucrează pentru oricine.

— Ce știi despre asta? am întrebat, încercând să-mi păstrez vocea tăioasă chiar dacă, în sinea mea, eram curioasă.

— Suficient, a răspuns Edan, râzând pe înfundate. Dacă vrei să câștigi proba, *xitara*, vei avea nevoie de ajutorul meu.

M-am simțit iritată de aroganța lui.

— Vrei să încetezi să mă mai numești așa?

— Nu-ți place?

— De ce mi-ar plăcea să fiu numit *mielușel*?

— Ah! Cunoști vechea a'landană, a spus el, arătându-se brusc amuzat și bătându-și ușor bărbia, care era ascuțită în ciuda formei pătrate a maxilarului, o combinație plăcută, cu toate că ciudată. Voi avea în vedere, dacă vei câștiga, a adăugat el.

— Voi câștiga, am răspuns. Și fără ajutorul *tău*!

— Ești o ciudată, știi, a spus el cu brațele încrucișate la piept, în timp ce îmi zâmbea. Când au sosit ceilalți croitori, s-au străduit din toate puterile să mă mituiască cu bijuterii, mățăsuri, blănuri, chiar și cu una dintre fucele lor, toți, doar pentru o mână de ajutor, iar tu îl refuzi când ți-l ofer gratuit.

— Tu nu mă ajuți, am spus printre dinți. Mă chinuiești. Din nou, am auzit acel râs sec.

— Cum spui tu, maestre Tamarin. Un sfat însă: încearcă să-ți pui o pietricică în pantof ca măcar să-ți amintești care picior ar trebui să fie rupt!

Cu asta, lordul a făcut o plecăciune spre mine, de parcă aș fi fost o doamnă de viță nobilă, la fel ca viitoarea mireasă a împăratului, apoi s-a îndepărtat fluierând o melodie.

„Să accepți ajutor de la cineva atât de nesuferit?” mi-am spus pe un ton batjocoritor.

Ba chiar el a sugerat-o, iar asta m-a pus în încurcătură.

M-am răsucit pe călcâie, refuzând să mai privesc înapoi spre el. Dar am fost foarte atentă pe unde am călcat tot restul zilei și am sperat, cu emoție, că el îmi va păstra secretele.

CAPITOLUL NOUĂ

Dimineța următoare era arzător de fierbinte, ceea ce nu era o scuză pentru Yindi și Norbu să se tolănească în sală cu cămășile scoase, deși au făcut-o oricum. Mi-am întors privirea, mai ales dinspre Norbu, al cărui pântec plin de păr chiar nu era ceva ce doream să văd.

Așa se face că am fost recunoscătoare când ministrul Lorsa a sosit să anunțe următoarea noastră provocare.

— Majestatea Sa va avea curând plăcerea să primească demnitari importanți din Vestul Îndepărtat. Ca atare, lady Sarnai are nevoie de haine noi ca să-i întâmpine. Înălțimea Sa este la curent cu faptul că voi toți sunteți capabili să coaseți veșminte în stilul tradițional a'landan, însă dorește să vă testeze cunoștințele. Croitorul care va crea o haină care va reprezenta cel mai bine Marele Drum al Mirodeniilor de la un capăt la celălalt va câștiga această provocare.

Deja mi se învârtea capul numai gândindu-mă. A'landi era capătul de răsărit al Marelui Drum al Mirodeniilor, iar Frevera, capătul de apus. Puținul pe care îl știam despre moda din acea parte de lume însemna răscroiala

decoltată, dantelă, brocart și corsaje strânse — opusul straielor vapoaroase și simple din A'landi.

Lorsa a continuat:

— Voi patru puteți merge la piață în această după-amiază să cumpărați cele necesare. Vi se va da un stipendiu de trei sute de jeni și o jumătate de săptămână să terminați proba, a spus el și s-a oprit așa cum o făcea întotdeauna înainte de a spune ceva neplăcut. Ah, și încă ceva: haina trebuie să fie făcută din hârtie.

— HÂRTIE! A MURMURAT LONGHAI în timp ce ne îndreptam spre oraș. Dintre toate lucrurile. . . , a continuat el, apoi și-a mângâiat barba și a întins mâna în buzunar după sticluta lui cu vin. Doar nu va purta o haină din hârtie ca să întâmpine demnitari străini! Încep să bănuiesc că se folosește de probă ca să amâne căsătoria cu împăratul Khanujin.

Am plescăit din limbă. Cam așa spusese și Edan.

Urmasem sfatul lui Edan în legătură cu pietricica din pantof, dar, în clipa aceea, durerea de la mers era adevărată, făcându-mă să umblu foarte încet, chiar și pentru Longhai, care renunțase la compania mea ca să-l însoțească pe Yindi.

Cu un oftat, mi-am continuat drumul singură. Călătoria de la palat spre Niyan nu era ușoară — optzeci și opt de trepte de coborât de la palat, apoi alte două sute de trepte în josul Dealului Crizantemei și abia după mai mult de un kilometru în vale se întindea Piața Tangsah.

În ciuda brizei din apropierea râului Jingan, umezeala mi s-a adunat pe tâmpile în timp ce perle de sudoare îmi picurau de pe obraji pe umeri. Acele pe care le foloseam să prind feșele în jurul pieptului mă înțepau și nu mă

puteam abține să nu-mi scarpin pielea iritată. Feșele mi-roseau urât și se frecau, dar de îndată ce am zărit Piața Tangsah, am uitat de toate neplăcerile.

Nu mai fusesem într-o piață adevărată de când locuiam în Gangsun. Vânzători se întindeau pe străzi, unii în corturi luminoase, în toate nuanțele de portocaliu, alții în căruțe care înaintau zgomotos pe drumurile pavate. În față erau cioplitorii de jad, măștrii de draperii și suflătorii de sticlă, răspândiți printre măgari și pui sălbatici, și copii care umblau fără rost, iar mai departe se aflau acrobați și înghițitori de flăcări. Nu era nicio ordine în piață, dar eu deja o plăceam.

— Spectacolul perfect, nu-i așa? a spus Longhai, care reapăruse alături de mine. Doar capitala depășește acest loc, a continuat el, arătând spre partea îndepărtată a Pieții Tangsah, și a adăugat: Negustorii din Cartierul Mătăsii vor încerca să te înșele când vor afla că lucrezi la palat. Să nu plătești mai mult de jumătate din ceea ce cer ei și să nu te porți ca și cum ar fi prima ta vizită aici.

Mi-am mutat greutatea de pe picior pe baston.

— Este atât de evident?

— Da! a răspuns Longhai și s-a oprit. Tu ai talent, Keton, dar ești tânăr. Dacă nu ne-am afla în această competiție absurdă, te-aș lua să fii ucenicul meu, a mai spus, ridicând din umerii săi largi. Această competiție mă obosește. Noi suntem meșteșugari. Ar trebui să învățăm unul de la celălalt, nu să ne dușmănim de moarte.

Înainte să pot răspunde, Norbu s-a strecurat între noi.

— Vii cu noi la berărie, tinere Tamarin? Îți voi cumpăra eu o băutură, dacă asta înseamnă să aflăm secretele broderiei tale. Șalul ăla a fost minunat.

Am bâjbâit după baston.

— Trebuie să-mi petrec ziua cumpărând cele necesare.

— O persoană de felul ăsta strică cheful altora, a spus Yindi, strâmbând din nas. Avem o zi liberă și trei sute de jeni fiecare. Ar trebui să ne bucurăm.

— Îți vine ușor să o spui, a zis Longhai. Ai câștigat ultimele două provocări. Sunt mai degrabă dispus să-l urmez pe tânărul Tamarin.

Dar nu a făcut-o. Longhai avea o slăbiciune pentru băut, iar eu am avut sentimentul că Yindi și Norbu o foloseau împotriva lui.

— Nu mori de cald purtând asta? a întrebat Yindi, făcând semn cu mâna spre tunică mea.

Purtam cel puțin trei rânduri de îmbrăcăminte ca să-mi ascund pieptul.

— Este o vreme răcoroasă pentru mine, am mințit, sperând că el nu avea să observe transpirația care mi se adunase grămadă la ceafă.

Yindi și-a încrucișat brațele, iar nasul lui borcănat s-a strâmbat ca de obicei.

— Ești un ciudat, Tamarin, a spus el clătinând din cap și făcându-se nevăzut în berărie alături de Norbu.

M-am uitat pe furiș în interior: era plin de bărbați, unii care jucau Mahjong și alții în stare de ebrietate care recitau poezie. În centru stătea Norbu, prieten la catarâmă cu magistrați și nobili, în timp ce servitorul lui îi făcea cumpărăturile.

— Lucrează Norbu vreodată? l-am întrebat pe Longhai înainte să intre și el în berărie.

— Nu-l subestima pe Norbu, a spus Longhai. Cum crezi că a devenit el cel mai bogat croitor din A'landi? În mod sigur nu petrecându-și toată ziua la războiul de țesut.

M-am retras la umbra unui cort care aparținea unui fermier ce cultiva mandarine și m-am uitat fix la harta mea. Apoi mi-am strâns punga cu bani în jurul gâtului, pentru că Tangsah era faimos pentru hoții de buzunare.

Trecând pe lângă câteva corturi și brutării, am descoperit prăjituri cu susan și fursecuri cu aspect de fagure. Palatul mă hrănea bine, dar nimic nu semăna cu fursecurile cu aspect de fagure proaspăt scoase din cuptor.

Am reușit să îmi înfrânez pofta. „Mătase, nu fursecuri”, mi-am reamintit. „Ață, nu prăjituri.”

Cu hotărârea reînnoită, am pornit să-mi cumpăr cele necesare. După câteva ore, coșul meu era greu. Cheltuisem aproape toți banii pe care Lorsa ni-i dăduse pentru vopsele, ace noi, foiță aurie, ca să fac ață metalică, și o ramă mai mică pentru o broderie mai complexă.

Mai aveam doi jeni și treizeci de feni, suficienți să-mi cumpăr ceva pentru prânz. M-am oprit lângă brutarul ale cărui chifle cu legume pregătite la abur arătau și miroseau cel mai proaspăt, iar de la fermierul de alături mi-am luat un măr cu ultimul fen.

Am simțit o lovitură în coșul meu și imediat m-am tras brusc, presupunând că era un hoț de buzunare. Era Edan.

— Ce faci aici? l-am luat la întrebări.

— De ce ai tu nevoie de toate astea când ai foarfeca? a spus el, privind încruntat spre conținutul coșului.

Am plecat în grabă de lângă taraba fermierului.

— Nu o voi folosi!

El m-a urmat.

— În acest caz este cea mai absurdă idee pe care am auzit-o vreodată.

— Lady Sarnai urăște magia. Nu am să fiu trimisă acasă pentru o foarfecă. Și refuz să trișez, am spus, săgetându-l cu privirea pe Lordul Vrajitor, care zâmbea și mușca dintr-un măr galben, strălucitor... Mărul meu! Iei vreodată ceva în serios?

— Iau totul în serios. Mai ales magia. Dacă aș avea o foarfecă fermecată ca a ta, proba ar fi deja încheiată.

— N-ai putea coase ca să-ți salvezi viața, am ripostat, întinzând mâna după mărul meu.

— Ah, dar nici n-aș avea nevoie, a spus el, închizând fructul meu în pumn, pentru ca mai apoi să-l redeschidă și să văd că mărul meu dispăruse.

Am încercat să nu fiu preocupată de modul cum o făcuse, pentru că i-aș fi dat prea multă satisfacție.

— N-ar trebui să fii la palat? Să dai sfaturi și să-l protejezi pe împărat sau să faci orice altceva ai de făcut?

— Majestatea Sa nu are nevoie de protecția mea... sau de sfatul meu. Este un bărbat adult, a spus Edan, zâmbind. Așa cum sunt sigur că ai și observat.

Soarele făcea ca totul să se simtă foarte fierbinte. Tulburată, am spus:

— Împăratul Khanujin este un om remarcabil. Sunt multe de admirat în privința sa.

— Cum ar fi? Eleganța sa și inteligența? Farmecul și frumusețea? Presupun că cineva s-a îndărmorat, a spus Edan, uitându-se la mine cercetător. Ai vorbit cu el?

M-am îmbujorat pe dată.

— N-nu!

— Ai vrea? a întrebat Edan, atingându-și bărbia. Aș putea aranja.

Mi-am amintit atunci ceea ce lady Sarnai spusese despre Edan, că acesta începuse să mă îndrăgească. „Nu”, am cugetat. Pur și simplu, lui Edan îi plăcea să mă chinuie pentru că îmi știa secretul. Că eram fată.

Oare de asta eram atât de irascibilă în preajma lui? Sau trecuse prea multă vreme de când mă bucurasem de grija fraților mei, încât nu aveam încredere în el? Încât *nu puteam* avea încredere în el?

— Ești atât de plictisit, încât nu ai nimic altceva de făcut decât să te ții după mine?

— Datoria mea este să apăr A'landi și să garantez că nunta regală va avea loc. *Te urmez peste tot* ca să veghez asupra intereselor regatului A'landi.

— Credeam că o urmai pe lady Sarnai.

— Ah! a exclamat Edan mulțumit. Văd că cineva pleacă urechea la intrigile de la curte. Foarte bine, Maia!

— Vrei să nu mă numești astfel în public? am șoptit cu asprime.

Buzele lui s-au întins într-un zâmbet.

— Foarte bine! Dar între patru ochi e posibil?

— Hm! am zis eu, încrucișându-mi brațele. Nu-ți văd doamna pe nicăieri prin apropiere.

— Se îmbăiază în apele sacre de la Templul Lunii Sacre. Ar fi nepotrivit pentru mine să o urmez acolo, așa că am profitat de ocazie să fac târguieli.

Edan a întins mâinile, care erau goale. Înainte de a reuși să întreb „Ce târguieli?”, un vultur s-a îndreptat în zbor spre piață, aterizând pe umărul lui. Continuând să mă privească, Edan a dezlegat sulul înnodat la gheara stângă a vulturului și a mângâiat gâtul alb al păsării.

Mi-am ținut respirația cât timp Edan a citit biletul. Expresia lui nu a dezvăluit nimic, dar i-a scăpat un suspin aproape imperceptibil.

— Sper că vei găsi pe cineva să te ajute să-ți duci bunurile acasă, domniță, adică, *maestre* Tamarin! M-aș oferi, dar mă tem că am fost convocat la palat. Și așa cum știi, trebuie să te supui împăratului.

— Chiar și tu? am spus. Atotputernicul Lord Vrajitor?

— Chiar și eu, a spus Edan, făcând o plecăciune, în timp ce vulturul de pe umărul său și-a întins gâtul, privind-mă insistent cu ochii lui rotunzi și galbeni. Cu altă ocazie, *maestre* Tamarin!

— Sper că nu! am murmurat eu.

Edan a râs pe înfundate, auzindu-mă.

— Fii atentă la hoții de buzunare! a strigat el din spate.

Neliniștită, mi-am cercetat buzunarul, dar am descoperit un alt măr și cincizeci de jeni.

M-am uitat repede în jur, dar Edan plecase.

Am lăsat să-mi scape un oftat exasperat. Niciodată nu mai întâlnisem un tip atât de mulțumit de sine într-un mod atât de intolerabil.

Am luat o mușcătură din noul meu măr. Și totuși, poate că Edan nu era rău în întregime.

Poate.

CAPITOLUL ZECE

În dimineța următoare, exact când am început să nascocim modele și sărbătoream că aveam următoarele câteva zile fără fiica *shansen*-ului, cine credeți că a pășit în Sala Hărniciei Absolute? Nimeni alta decât lady Sarnai, neanunțată și neașteptată! Foarfecile au zăngănit lășate din mână, iar Longhai și-a aruncat sticluta în spatele mesei, în timp ce noi, ceilalți, am sărit în picioare speriați.

Lady Sarnai s-a mișcat repede pe lângă noi, purtând o mantie albă, făcută în întregime din pene de porumbel, o tolbă cu săgeți foarte roșii care îi atârna pe umăr și un arc în mână. În ziua aceea, ministrul Lorsa lipsea de lângă ea. Era însoțită doar de o slujitoare, care arăta ca și cum ar fi făcut orice altceva decât să ducă cele patru păsări moarte ce îi ocupau ambele brațe.

În timp ce ochii negri ai lui lady Sarnai au coborât asupra noastră, slujitoarea a aruncat câte un vultur mort pe mesele lui Norbu, Yindi, Longhai și pe masa mea. Păsărea mea a aterizat cu o bufnitură. Avea ochii galbeni,

pătrunzători, deschiși și goi, iar aripile împestrite cu gri desfășurate suficient de larg să acopere lățimea mesei. Mi-am stăpânit furia, gândindu-mă la vulturul negru pe care îl văzusem chiar în prima mea zi la palat.

Lady Sarnai a pufnit.

— Doresc ca aceste pene să fie reunite într-o eșarfă de mătase pentru Majestatea Sa, eșarfă pe care să o poarte peste mantiile sale de ceremonie la templu.

Mi-am ascuns o grimasă. Oare lady Sarnai știa că aceasta avea să fie o mare insultă adusă împăratului? Era interzis să se poarte orice semn al morții într-un templu.

— Maestre Longhai! a spus ea. Pari stânjenit. Te supără cererea mea?

— Nu, lady Sarnai, a răspuns el repede.

— Curios! a murmurat ea. Vederea prăzilor mele matinale l-a făcut pe Lordul Vrajitor să se simtă atât de tulburat, că și-a cerut scuze pentru neputința de a mă însoți în timpul zilei.

Am tresărit auzind vestea, pentru că mi-am adus aminte de vulturul din piață. Fuseseră aceste păsări preferatele lui Edan?

Apoi, lady Sarnai și-a îndreptat atenția spre mine.

— Lordul Vrajitor este o creatură foarte enigmatică. Mă întreb ce secrete mocnesc dedesubtul acelei expresii urâcioase. Maestre Tamarin, înțeleg că voi doi ați devenit prieteni...

Am deschis gura să protestez.

Lady Sarnai a continuat:

— Ar fi înțelept să stai departe de el. Magia este o artă a demonilor, oricât ar nega-o Lordul Vrăjitor. Și, așa cum știi, orice ajutor din afară este interzis în timpul probei.

— Da, Înălțimea Voastră!

— Bine, a spus ea, scâpând un oftat și arătând pentru o clipă foarte nefericită. Apoi masca rece a revenit și ea a spus: Vă las să lucrați.

Nu mi-a plăcut să jumulesc vulturul mort, dar ceilalți croitori păreau să nu aibă nicio problemă cu sarcina primită. Longhai a lucrat repede și deja aranja penele pe masa de lucru. Am auzit zgomote de tăiere din partea de încăpere unde se afla Norbu și n-am putut să nu mă înfior de fiecare dată când lamele lui ciopârteau.

La puțin timp după ce lady Sarnai a plecat, a apărut ministrul Lorsă.

— Îngenunchiați! s-a răstit el, iar noi ne-am năpustit spre mijlocul încăperii, atingându-ne frunțile de podea.

— Ce se întâmplă? i-am șoptit lui Longhai.

Am primit răspunsul înainte ca bătrânul să-mi poată răspunde.

Împăratul Khanujin sosise.

Căldura momentului când îl văzusem pentru prima dată s-a revărsat din nou peste mine. Doar pentru o clipă, am simțit că era ciudat, ca și cum aș fi fost prinsă într-un fel de vrajă ce îmi zăpăcea gândurile. M-am bucurat de prezența lui și am sperat că nu va mai pleca niciodată.

— Majestatea Voastră Imperială, am strigat noi, să trăiți zece mii de ani!

— Conducător al Celor o Mie de Pământuri, a răsunat vocea lui Lorsă. Conducător Suprem al Regilor, Fiu al Paradisului, Preaales al Zeiței Amana, Suveran Glorios al ținutului A'landi.

Titlurile au tot continuat. N-am îndrăznit să-mi ridic privirea, nici măcar când, în cele din urmă, împăratul a vorbit:

— Ridicați-vă!

Am fost ultima care a executat ordinul. Mi-am îndreptat genunchii și am rămas în picioare, observându-l pe Edan în spatele împăratului. Acesta și-a înclinat capul spre piciorul meu stâng, reamintindu-mi că trebuia să fie schiop.

În timp ce îmi îndreptam poziția, l-am observat pe Edan cercetând penele de pe mesele noastre. Zâmbetul superior pe care îl avea de obicei întipărit pe față se transformase în încruntare, iar brațele îi stăteau rigide pe lângă corp.

— Înțeleg că lady Sarnai a vizitat Sala Hărniciei Absolute în această dimineață, a spus împăratul Khanujin.

— Da, Majestatea Voastră, a răspuns Lorsă. A avut o sarcină suplimentară pentru croitori.

— Ce sarcină?

— A dorit să vă surprindă cu o eșarfă din pene pe care să o purtați la rugăciunile voastre matinale.

Împăratul Khanujin l-a privit pe Lorsă.

— Și nu te-ai gândit să o informezi pe lady Sarnai că este interzis să vâneze orice pasăre pe terenurile imperiale?

Fața lui Lorsă s-a întunecat, iar el și-a coborât privirea.

— Scuzele mele cele mai umile, Majestatea Voastră, a bolborosit el, căzând în genunchi și sărutând picioarele Majestății Sale până când acesta i-a spus să se ridice.

Cu precauție, m-am uitat la împărat și am observat nenumăratele pandantive de aur și de jad care îi împodobeau gâtul și eșarfa. Una singură nu era la fel de strălucitoare ca suratele ei.

Era un pandantiv din bronz, iar eu am distins conturul unei păsări gravat pe ea. Nu era de mirare mâhnirea lui că lady Sarnai vânase păsări în grădinile palatului.

— Îi sunt recunoscător lui lady Sarnai pentru generozitate, a spus împăratul Khnaujin adresându-se nouă, croitorilor, dar nu am nevoie de o nouă eșarfă de ceremonie. Port eșarfa tatălui meu, din respect pentru sacrificiile făcute de el pentru a uni această țară. Să reunesc A'landi, a continuat el după o pauză, este acum responsabilitatea mea. Poate vi se pare contrar tradiției faptul că lady Sarnai supraveghează alegerea următorului croitor imperial, dar fericirea ei este de importanță extremă pentru menținerea păcii în ținutul nostru. Am încredere că veți face tot posibilul să o mulțumiți.

— Da, Majestatea Voastră! am rostit cu o voce monotonă, împreună cu ceilalți croitori.

— Veniți din toate părțile regatului A'landi, iar unii dintre voi ați călătorit mult. Aștept cu nerăbdare să-l întâmpin pe unul dintre voi la palat.

Inima îmi palpita atât de repede, că aproape n-am zărit ocheada lui Edan în timp ce-l urma pe împărat spre ieșire.

M-am trezit din visare cu o mișcare bruscă. Era ceva ciudat în ceea ce-l privea pe împăratul Khanujin. *Ciudat și minunat*, am considerat eu.

Sau ciudat și înspăimântător.

ERA TÂRZIU când, în sfârșit, am părăsit sala. Degetele îmi erau înțepenite de la orele petrecute împletitul dantelei și pliatul florilor din panglică de mătase pentru haina lui lady Sarnai, iar capul mi se învârtea de la lipsa de somn. Când am deschis ușa odăii mele, nu mă gândeam decât la momentul prăbușirii pe pat și...

Am tresărit de surpriză. Patul meu era luminos, iar pereții păreau să vibreze ușor.

Foarfeca mea magică!

Am tras-o cu putere din pachetul aflat sub saltea. Revăzând-o, mi-am simțit degetele aproape instinctiv alunecând spre mânere. Era foarte tentant. Lady Sarnai avea un sentiment puternic de dușmănie împotriva magiei, dar Longhai spusese că era treabă serioasă, iar Edan mă încurajase să o folosesc.

Am clătinat din cap energic. „Tu îl ascuți pe Edan, Maia? Ce te-a apucat?”

Trebuia să scap de foarfecă.

Înainte de a mă răzgândi, am împachetat la loc foarfeca și, cu legătura în mână, m-am furișat afară în grădină. Nu puteam să o arunc într-o fântână oricât de mult aș fi dorit să mă descotorosesc de ea. Foarfeca aparținuse bunicii mele, iar eu o promisem în dar de la *Baba*. Puteam să o îngrop, fie și numai pentru scurt timp.

Tocmai trecusem de curtea cu magnolii, când am auzit o femeie plângând. Sunetul era slab, aproape pierdut printre țârâitul greierilor.

Plânsul înăbușit s-a oprit, înlocuit de o voce pe care o cunoaștem foarte bine.

— Cine-i acolo?

Lady Sarnai! Tonul ei care nu admitea replică m-a înghețat. Mi-am stăpânit emoția, conștientă că mă aflam undeva unde n-ar fi trebuit să fiu. Totuși, ceva din vocea ei trăda o urmă de... teamă?

Dar lady Sarnai era fiica tatălui ei. Nu s-a lăsat.

— Arată-te!

Am ieșit din spatele tufișului.

— Scu-scuzele mele, În-Înălțimea Voastră! Eu... eu am rătăcit drumul de întoarcere spre sală și...

Lady Sarnai avea aceeași înălțime ca mine, dar vocea ei – aspră și plină de furie – m-a făcut să mă simt mică.

— Te-a trimis împăratul să mă spionezi?

Am făcut ochii mari.

— N-nu, Înălțimea Voastră! Am crezut că sunteți una dintre slujitoare.

Lady Sarnai nu s-a arătat intimidată, dar și-a strâns batista în mâini și nu a spus nimic, însă pentru că arăta foarte nefericită, inima mi s-a înmuiat.

— Vă este dor de casă? am spus, încet. Și mie.

— N-ai putea cu niciun chip să înțelegi cum mă simt, a spus lady Sarnai, ștergându-se la ochi, dar continuând cu asprime: Nu-mi spune că ai luptat în război și că ai fost plecat de acasă cu anii. Nu-mi pasă!

M-am întrebat dacă răceala ei — cea față încremenită și lipsită de emoție pe care o avea ori de câte ori venea la Sala Hărnicii Absolute — era o mască.

Lui lady Sarnai îi era dor de casă. Se putea vedea în adâncimea întunecată a ochilor ei umezi.

Era furioasă și tristă că tatăl ei o sacrificase pentru a face pace cu împăratul Khanujin. Și dacă Longhai avea dreptate în privința relației ei cu lordul Xina, chiar avea motiv să fie nefericită.

— Lady Sarnai, am început eu, șovăind, știu că este dificil să vă aflați aici. Dar Majestatea Sa face tot posibilul să fiți fericită. Este un om bun la suflet și...

— Un om bun la suflet? a repetat ea cu amărăciune. Vrajitorul ăla te-a păcălit.

— Împăratul vrea să vă facă fericită, am repetat eu, încruntându-mă. Doar să-l lăsați.

— Ce știi tu despre fericire? s-a răstit ea. Ești bărbat. Acum, că războiul s-a terminat, poți să faci ce dorești. Ai luptat pentru A'landi. Lumea îți este deschisă.

— Eu sunt... un simplu croitor.

— Un croitor care a fost invitat să coasă pentru împărat. O fată n-ar putea face asta. O fată nu este bună să fie nimic mai mult decât un premiu. Tatăl meu mi-a promis că nu mă va forța niciodată să mă mărit. El m-a învățat să vânez și să lupt ca un bărbat. Am fost la fel de bună ca frații mei. Și acum? a spus lady Sarnai, frângându-și mâinile. Și-a încălcat promisiunea față de mine. La început, am crezut că s-a întâmplat din cauza războiului și că magia îi întunecase sufletul, dar acesta este modul de a

acționa al bărbaților. Ce este o promisiune dacă aceasta îi este făcută unei femei?!

Cuvintele ei erau atât de încărcate de adevăr, încât aproape că m-am clătinat.

— I-am făcut o promisiune surorii mele, am spus, dându-mi seama în ultima clipă ce era să zic. I-am jurat că voi câștiga această competiție ca ea să poată avea o viață mai bună. Este o promisiune pe care intenționez să mi-o țin.

— Vom vedea asta! a spus lady Sarnai, ridicându-se și regăsindu-și echilibrul. Pleacă acum!

Am făcut o plecăciune și m-am supus.

Nu puteam spune că întâlnirea mea cu lady Sarnai m-a făcut să o plac mai mult. Da, îi întrezărisem partea vulnerabilă, dar ea rămânea în continuare fiica distantă și fără inimă a *shansen*-ului. Totuși, ceva se schimbase.

În clipa aceea, o compăttimeam.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După întâlnirea mea cu lady Sarnai, am fost atentă să nu mă îndepărtez prea mult de Sala Hărniciei Absolute. Aveam sentimentul că prințesa nu avea să fie la fel de iertătoare, în cazul în care dădeam peste ea din nou.

Eram singură în sală când Edan m-a găsit lucrând. Hârtia pe care ministrul Lorsa ne-o dăduse era rigidă, numai bună pentru pictat, dar incomodă pentru mânecele vapoase ale modelului meu.

— Ce faci aici? am întrebat, ridicându-mi privirea când umbra lui Edan mi-a blocat lumina zorilor.

— Împăratul este la ora rugăciunilor, iar eu m-am gândit să fac o plimbare.

— Ai venit să mă verifici, nu-i așa? l-am întrebat, în timp ce înmuiam pensula în vasul cu vopsea aurie.

— Nu doar pe tine, a spus Edan. Și pe ceilalți.

— Ceilalți dorm încă, am spus, înclinându-mi capul spre sticlele de vin goale de pe masa lui Longhai. Au băut până târziu, ca de obicei.

Am răsucit pensula și am sprijinit-o de o parte a vasului, ca excesul de vopsea să se scurgă. Apoi am luat-o și am pictat repede frunzele care împodobeau brocartul imperial, un material textil gofrat, cu fir de aur.

Edan s-a aplecat spre mine.

— Ești o artistă desăvârșită, a spus el, aprobator. Frațele tău te-a învățat să pictezi astfel?

L-am privit, încruntându-mă.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum de ai știut că frații mei au murit în război.

— Este treaba mea să știu lucruri, a spus el.

Pentru o clipă, Edan a părut obosit, așa cum părea și Keton ori de câte ori cineva amintea despre război. Asta m-a făcut să mă întreb dacă lordul luptase alături de împărat.

Am respirat istovită și m-am întors la treabă, nedorind să-mi dezvălui durerea în fața lui Edan.

— N-ar trebui să o însoțești pe lady Sarnai?

— Cineva este ironic astăzi? a spus el, încrucișându-și brațele.

Mina lui era din nou senină și liniștită.

— Vei fi încântată să afli că Majestatea Sa a hotărât să supravegheze concursul de acum înainte.

— De ce aș fi încântată? am întrebat, deși inima mi-a sărit din loc în timp ce continuam să pictez.

Nu de puține ori îmi dorisem să-l văd în fiecare zi pe împăratul Khanujin, nu pe Lordul Vrajitor.

Caietul meu de schițe a apărut brusc în mâna lui Edan, care a început să-l răsfoiască, cercetând paginile cu

desenele mele legate de împăratul Khanujin. *Modele* pentru garderoba sa, să fie clar, deși avusesem grijă să desenez chipul suveranului.

Am sărit în picioare îngrozită.

— Țsta e al meu! De unde... Dă-mi-l!

— Desenezi portrete ale Majestății Sale în timpul liber? a rostit vesel Edan. Nu mă surprinde! Toate fetele din A'landi sunt îndrăgostite de tinerelul nostru suveran.

Cu fața în flăcări, mi-am smuls caietul de schițe din mâinile lui.

— Tinerel? am spus, înfuriată. Este mai în vârstă decât tine.

— *Pare* mai în vârstă decât mine, m-a corectat Edan. Și, după cum bine ai spus, aparențele sunt adesea înșelătoare.

— Nu sunt îndrăgostită de el, am spus, împingându-mi caietul de schițe în buzunar.

Edan a râs de mine.

— Faptul că joci rolul unui bărbat nu te transformă automat în unul. Știu foarte bine că nu ești imună la farmecele împăratului.

— Ț faci pe împăratul Khanujin să pară că ar arunca vrăji, am ripostat eu. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci n-ar trebui să acționeze asupra fermecătoarei lady Sarnai?

M-am așteptat la o replică sarcastică din partea Lordului Vrăjitor, dar Edan a recunoscut:

— Felul în care ți rezistă este ciudat. De obicei, toți îl iubesc pe împărat, cel puțin când sunt prin preajmă.

Ce lucru bizar să spună asta!

Edan a ridicat un umăr.

— Poate că lady Sarnai are propriile fermece.

Am ezitat.

— Am auzit că ai fost supărat din pricina vulturilor pe care i-a împuşcat.

Edan a ridicat o sprânceană.

— Aşadar discutaţi despre mine? a întrebat el, apoi a râs de stânjenea mea. Va trebui să faci ceva cu obiceiul ăsta al tău de a roşi, *maestre* Tamarin.

— Nu vorbeam despre tine, am încercat să mă apăr. Lady Sarnai a adus subiectul în discuţie.

— Ce altceva ai mai aflat despre mine?

— Nimic. În afară de faptul că îţi place să mă chinui.

— Te *ajut*.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Nici chiar cu mica ta pasiune pentru împăratul Khanujin? a spus Edan în timp ce ochii îi licăreau într-o nuanţă verde de data asta, la fel ca frunzele din spatele lui. Dat fiind cât de puţin îl îndrăgeşte lady Sarnai, poate că suveranul îşi va lua nişte concubine, a continuat el, aruncându-mi o privire şireată şi piezişă. Te-aş putea pune în capul listei dacă ai vrea.

L-am străfulgerat cu privirea.

— Voi fi croitor imperial.

— Maestru Huan l-a slujit pe tatăl Majestăţii Sale timp de treizeci de ani. Crezi că poţi rămâne aici pentru tot atâta vreme, fără să dezvălui cine eşti cu adevărat?

Mi-am înăbuşit emoţia. Sincer, nu mă gândisem la asta, dar nu-i puteam spune lui Edan.

— Da!

— Atunci ești foarte naivă.

— Cine ești tu să-mi spui ce pot să fac și ce nu? m-am înfuriat. Până acum, m-am descurcat perfect.

— Nu ești aici de multă vreme, mi-a reamintit Edan. Și, a adăugat el plin de sine, ai avut ajutor. Dacă nu aș fi fost eu, acum ai fi într-o trăsură, în drum spre casă. Sau ținută sub cheie în închisoarea subterană.

Mi-am exprimat dezaprobarea, dar cuvintele m-au făcut să apăs pensula mai tare decât aș fi vrut.

— Presupun că dacă ai mai rămâne, aș putea să te ajut cu deghizarea, a meditat Edan. De fapt, deja te ajut.

— Mai exact, ce îți iese din asta?

Edan a găsit o monedă în buzunar și a aruncat-o în aer cu o mână.

— Eu și ministrul Lorsa am făcut un rămășag, a spus el, înclinându-și capul pe spate. Câștigătorul primește un porc.

Pensula s-a îndoit, desenând o linie pe care nu o plănuisem.

— Îmi pariezi viitorul pe un porc?

— Porcii sunt mai inteligenți decât îi cred oamenii. În locul unde am crescut, aproape că-i veneram, a rostit el atât de serios, încât nu mi-am dat seama dacă glumea. În afară de aceasta, nu-mi prea place Lorsa. Ar fi amuzant să-l văd cum pierde un porc, a spus el și a zâmbit. Cu gândul la asta, îți sugerez să îndepărtezi haina de la fereastră. Vine furtuna.

— Nu văd nori de ploaie, am spus, ridicându-mi privirea.

— Poți măcar avea încredere într-un vrăjitor că îți prevede vremea cu precizie?

— Îmi voi încerca norocul.

Edan s-a strâmbat.

— Cel puțin, îndepărtează haina de tămâia aia de la masa lui Yindi. Doar nu vrei ca toată munca ta să aibă mirosul unui ritual de rugăciune.

— Ești un păcătos! am murmurat eu. Parcă are vreo importanță? Lady Sarnai nu poartă niciodată nimic din ceea ce facem pentru ea.

— Încearcă să se amuze.

— Așa cum te amuzi și tu, pariind porci pe viitorul meu?

— Nu chiar. Deși aș câștiga mai repede dacă ai apela la foarfeca aia specială a ta.

Mi-am stors pensula de apă.

— Am îngropat-o.

— Ai îngropat-o? a repetat el, râzând forțat și aruncând moneda o ultimă dată. De câte ori ți-am spus să nu minți un vrăjitor, Maia Tamarin?

— *Maestre* Tamarin. Și nu am nevoie de foarfecă.

— Ești obișnuită să fii subestimată, așa că dorești să arăți ce poți. Să nu te bazezi pe asta! Acceptă ajutor atunci când ai nevoie.

— Voi accepta, dar acum vrei să pleci, te rog?

Edan a făcut o reverență, iar părul lui negru a prins lumina soarelui, pe când se apleca.

— Cum doriți, *maestre* Tamarin! a spus el, făcându-mi cu ochiul. Cum doriți!

• • •

DEȘI I-O LUASEM în nume de rău, Edan a avut dreptate în privința vremii. Curând după amurg, norii s-au întunecat. Un tunet a bubuit, urmat de fulgere care sfâșiau cerul. Ploaia bătea peste acoperiș, așa că imediat mi-am îndepărtat haina de ferestre și le-am închis.

M-am rugat ca vopseaua să se usuce în pofida umidității. Cheltuisem o mică avere pe culoare, un violet intens, care era una dintre cele mai apreciate produse de export din A'landi pe Marele Drum al Mirodeniilor.

— Unde este Norbu? l-am întrebat pe Longhai. Haina lui nu este aici.

— Nu l-am văzut. Nici pe Yindi, a spus Longhai și a luat o înghițitură din plosca lui, mai mare decât cea dinainte — un „dar” de la Norbu, am bănuț eu. Sper că nu l-a prins ploaia.

Nu aveam timp să-mi fac griji din cauza lui Norbu. Am pus haina pe masă și am cercetat-o cu ochi critic. Suficient de țepănă să reziste fără sprijin, haina avea mâneci încrețite și un guler brodat ca la curtea din Freverish, iar pe seară aveam să împletesc fâșii de mătase în centura ei de dantelă. Fiecare detaliu era o îmbinare între un capăt al Marelui Drum al Mirodeniilor și celălalt.

„Destul de bună.” Și, ce era mai important, o făcusem singură, *fără nictun ajutor*, de la nicio foarfecă specială.

„Dar gândește-te la ceea ce ai fi putut face cu foarfeca”, a stăruit supărător pe lângă mine vocea mea interioară.

Am ignorat-o. Dacă lady Sarnai descoperea că folosesc magia, aveam să fiu eliminată din concurs.

Dar, pe de altă parte, dacă pierdeam proba, aveam să fiu trimisă acasă. În clipa aceea, mai eram doar patru. În mod sigur, avea să urmeze încă o provocare înainte de alegerea noului croitor imperial.

Am lucrat până târziu, mult după ce Longhai și Yindi merseseră la culcare, iar ploaia caldă care bătea pe acoperișuri se preschimbase într-un răpăit și, apoi, în burniță. Pentru că nu mai era nimeni în sală, am hotărât să probez haina, ca să mă asigur că centura va menține pliseurile de hârtie la un loc. Pe când îmi legam centura în jurul taliei, un vultur negru, cu vârful aripilor colorate în alb, a țipat și a zburat în cerc pe cerul nopții.

— Iată-l din nou! am spus, uitându-mă pe fereastră, dar pasărea deja se făcuse nevăzută.

M-am strecurat afară să caut vulturul.

Umbre se mișcau încet peste parcurile palatului, iar felinarele roșii și rotunde care luminau coridorul luceau precum stelele strălucitoare. În depărtare auzeam țârâitul greierilor și foșnetul ușor al vântului printre ramurile copacilor. Vulturul nu se mai vedea nicăieri.

Dezamăgită, am devenit brusc conștientă că-mi uitasem bastonul și purtasem haina în afara sălii. Am dezbrăcat-o repede și, pe când mă întorceam, o priveliște teribilă m-a făcut să-mi pierd răsuflarea.

Fum! Nu de la bucătărie, ci ridicându-se din Sala Hărniciei Absolute. Sala era în flăcări!

Am lăsat din mână haina și m-am repezit la cel mai apropiat clopot pentru anunțarea incendiilor.

— Foc! Foc!

Strigând fără întrerupere, am tras cu putere de uşă să o deschid. Flăcări dansau lângă masa lui Yindi. Am zărit haina lui atârând pe unul dintre paravanele din lemn, în vreme ce a lui Longhai era întinsă pe masă. Cei doi aveau să fie distruşi dacă nu făceam ceva!

Să merg repede înăuntru nu era cel mai inteligent lucru, dar am făcut-o oricum şi, fără să mai iau în seamă durerea de la pietricica din pantof, am alergat să le salvez hainele.

Le-am apucat brusc şi m-am grăbit spre uşă. Podeaua ardea înăbuşit sub picioare, iar fumul era atât de gros, că îmi crea o senzaţie de arsură în piept şi îmi întuneca vederea.

Dezorientată, m-am răsucit. Mă asigurasesm să las uşa deschisă când am intrat, dar în clipa aceea era închisă!

M-am aruncat peste ea, dar nu s-a clintit.

M-am împins din nou, gemând.

— Lăsaţi-mă să ies! am strigat, tuşind în mânecă. Cineva, oricine, ajutor!

Flăcările au cuprins podiumul de lemn pe care se afla unul dintre Cei Trei Înțelepți. Lemnul de dedesubt a scârțâit şi a pocnit, şi, la fel ca oasele, s-a rupt. Statuia uriaşă s-a înclinat cu un zgomot asurzitor, a căzut pe pământ şi s-a rostogolit spre mine.

Nu aveam unde să fug. M-am urcat pe o masă şi am sărit spre felinarul care atârna deasupra mea. Acesta s-a balansat, fără a părea suficient de solid să reziste greutateii mele. Totuşi, am ridicat picioarele exact când statuia Înțeleptului s-a rostogolit dedesubtul meu, arzând.

Felinarul a pocnit, iar eu am căzut brusc pe masă.

Fumul mi-a umplut plămâni. Tușind, am sărit spre cea mai apropiată fereastră – una care, slavă Amanei, nu avea zăbrele. Am împins întâi hainele, apoi mi-am înghesuit corpul printre gratii, dar șoldurile mi-au rămas blocate.

„Nu, nu, nu!” M-am agitat. M-am panicat. „Când eram atât de aproape!”

— Norbu? am strigat, zărind o siluetă afară. Norbu, tu ești?

Niciun răspuns.

Mi-am supt abdomenul și mi-am împins șoldurile prin fereastră. Cu un ultim efort, m-am dat de-a rostogolul din sală, gâfâind și luptându-mă să-mi trag sufletul. Apoi, l-am văzut pe Norbu ieșind din umbră.

— Norbu! am strigat. Slavă Amanei că tu ești. . .

Norbu m-a călcat pe încheietură, imobilizându-mi mâna la pământ.

Zbătându-mă, m-am împotrivit și am strigat:

— Norbu, ce. . .

M-am oprit. Norbu ducea una dintre tingirile de metal grele pe care le foloseam ca să netezim țesăturile. Am încercat să-mi smulg încheietura, dar el era prea puternic. Prea rapid.

Norbu a ridicat tingirea în sus, apoi m-a lovit peste mână.

Durerea a țâșnit din vârful degetelor și mi-a inundat creierul. Am țipat, dar piciorul lui Norbu mi-a acoperit gura, înăbușind sunetul înainte ca acesta să răzbată agitația din spatele nostru.

Ultima imagine pe care am văzut-o a fost Norbu, care se furișa în spatele sălii. Apoi, totul s-a colorat în negru.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nu puteam să-mi mișc mâna. O simțeam ca pe o pernă de bolduri perforată de ace fierbinți din toate părțile. Lacrimi mi se îngălăbeau la coada ochilor, iar inima îmi bătea atât de repede, că abia puteam respira. Am încercat să țip, dar gura îmi era constrânsă la tăcere.

Ceva mi-a atins mâna ruptă, domolind durerea îndeajuns să pot respira.

Am clipit, dar vederea îmi era încețoșată. Stăteam întinsă pe o bancă, iar o pernă îmi ridica ușor capul.

Unde eram? Nu în odaia mea. Mirosul era mai definit, o urmă vagă de scorțișoară și de mosc. Culorile erau un amestec – stropi de albăstriu, un perete ocru, un turn de cărți cu cotoarele de un stacojiu decolorat. Am închis ochii, apoi i-am redeschis.

„Cum am ajuns aici?”

O voce. De bărbat. Calmă.

— Ah, te-ai trezit!

Fața slabă a lui Edan a devenit clară.

— Bea asta! a spus el, picurând ceai peste pânza care îmi acoperea gura.

Ceaiul a pătruns cald pe gât, nu foarte fierbinte să mă ardă. Era surprinzător de dulce gustul de medicament mascat de nectarul de mandarine și de ghimbir.

— Am infuzat ceaiul cu scoarță de salcie, a spus Edan. Asta ar trebui să te ajute în privința durerii, a continuat el și a desfăcut legătura ce îmi ținea brațul ca să-mi ridice mâna. O să țipi?

Am clipit. „Nu!”

— Acum, te avertizez! a spus el, desprinzându-mi masca de pe gură. Nu suport când fetele țipă.

— Eu. Nu. Sunt. Fată, am rostit cu respirația întretăiată.

— Și mai mult decât atât, nu suport când băieții țipă.

Am încercat să-mi mișc degetele, dar nu am izbutit. Un val de panică a făcut ca inima mea să o ia razna din nou.

— Nu pot...

— Nu te neliniști! a spus Edan. Acum, *xitara*, să nu înțelegi greșit! a continuat el în timp ce îmi ducea vârful degetelor la buze și sufla peste ele.

— Ce...

Edan mi-a pus mâna jos.

— Ar trebui să dureze doar câteva minute. S-ar putea să se simtă un pic ciudat. Ar fi bine să nu te gândești la asta.

— Să mă gândesc la ce?

— Arsurile nu sunt așa de urâte cum m-am temut, a continuat el, ignorându-mă. Dar articulațiile și mușchii nu sunt deloc în formă.

— Să mă gândesc la ce? am repetat eu.

Apoi, am simțit. Un spasm de durere ascuțită în mușchii mâinii. Spasmul a devenit o furnicătură — mai mult dure-roasă decât plăcută, dar senzația era stranie, ca și cum oasele mele se reconstruiau singure și, printr-o minune, mi se înapoia deget după deget. Sângele mi-a năvălit în palmă pe când umflătura s-a retras, iar venele mi s-au albăstrit. Mi-am ținut respirația până s-a terminat totul și, pe urmă, am gâfâit.

— Cum ai...

Edan a turnat apă din abundență peste mâna mea, a spălat sângele și a oblojit rănile.

— Vindecarea nu a fost niciodată talentul meu, dar am învățat suficient cât să fiu util.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Apropo, cum m-ai găsit?

— Ah! a exclamat el. Te-am auzit țipând. Foarte bine ai făcut. Am auzul foarte sensibil.

Aproape că nu mai ascultam. Îmi doream ca el să nu-mi fi luat legătura de la gură. Durerea de la mână a atins un punct maxim și am dorit să țip din nou, dar nu aveam să o fac — nu în fața lui Edan. Astfel, am strâns din dinți și mi-am încleștat gura.

Încetul cu încetul, vânătăile s-au făcut nevăzute, cel mai greu dispărând cele de pe articulațiile degetelor. Am urmărit atât de fascinată ce se întâmpla, încât aproape că am uitat de durere.

— Iată! a anunțat Edan. Ca nouă! Aproape, oricum.

Mi-am privit insistent mâna.

— Niciun „mulțumesc”? a spus Edan cu blândețe.

— Mulțumesc, am îngăimat, întorcându-mi mâna pe toate fețele și observând că dispăruseră chiar și bătăturile.

M-am gândit că ar fi o pacoste să mă aleg cu unele noi, dar era de preferat decât să am o mână ruptă.

— Mulțumesc! am repetat.

— Hm, a rostit Edan și, brusc, mi-a luat mâna și a studiat-o. Nu-i rău! Vindecarea acționează cel mai bine în mod direct după ce leziunea se confirmă, înțelegi? Odată ce sângele și oasele ocupă locul nepotrivit este dificil să le convingi să se reîntoarcă unde ar trebui să fie.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că farmecele sunt în general temporare. Motiv pentru care va trebui să-ți urmăresc mâna foarte atent.

Mi-am dres glasul, pe neașteptate tulburat de atenția lui Edan, și am încercat să rostesc cu cea mai serioasă voce a mea:

— Vreau să te răsplătesc pentru vindecarea mea. Nu am prea mulți bani, dar...

El nu și-a putut stăpâni un râs scurt.

— Păstrează-ți jeni! Vrajitorii nu prea au nevoie de bani sau de alte recompense. Nu am nevoie de nicio plată.

— Dar nu ți-ar prinde bine câteva petice? am insistat, arătând spre hainele sale. Sau chiar un veșmânt nou, care să fie un pic mai colorat decât negrul pe care îl porți mereu?

— O mantie nouă ar putea fi o idee bună, a cugetat el. Totuși, pentru că veni vorba de asta, o favoare din partea ta s-ar putea dovedi utilă într-o bună zi, mai ales ținând

seama de foarfeca pe care o ai. Mă voi gândi la ideea ta, Maia Tamarin. Mulțumesc!

Degetele lui lungi mi-au atins dosul mâinii rănite în timp ce înfășura bandajele. Stomacul a început să facă tumbe și, când el a terminat, mi-am retras mâna.

— Mulțumesc! am spus calm.

Edan doar a zâmbit. Pentru prima dată, mi-am dorit ca el să fi continuat să vorbească. Tăcerea i s-a părut grea și incomodă.

— Termină-ți ceaiul!

Am ezitat.

— Broaște râioase și rahat, fato, nu este otravă! Bea-l pe tot!

Am înghițit restul de ceai și mi-am șters gura cu mânăca.

— Când voi fi în stare să cos din nou?

Edan s-a așezat pe scaun alături de mine.

— Ar trebui să te faci bine în câteva zile. Deocamdată, ia-o încetișor!

— Nu pot, am spus, îndoindu-mi degetele, sigură că oasele și mușchii erau la locul lor, deși asta nu însemna că nu mă dureau. Trebuie să câștig, am adăugat.

— Și de ce trebuie neapărat să câștigi? a întrebat Edan.

— Pentru familia mea, am spus. Timpurile au fost grele.

— Dar nu și pentru tine?

— Un pic și pentru mine, am recunoscut.

— Dacă ești îngrijorată în privința durerii, ai foarfeca magică.

— Vreau să câștig fără magie, am spus, încruntându-mă.

— Nu înțeleg de ce este atât de important pentru tine, a spus Edan.

— Nu este corect față de ceilalți, am răspuns. Sau față de mine. Nu mi-am petrecut ani în șir învățând să fiu croitor ca să-mi fac treaba recurgând la magie.

— Nu fi absurdă! Dacă asta te face să te simți mai bine, și Norbu se folosește de magie.

— Poftim? am spus, iar mușchii gâtului mi s-au contractat. Cum?

— Vei descoperi că toată lumea din cercurile înalte folosește un strop de magie din când în când. Chiar și bucătarul-șef al împăratului Khanujin. Cea mai delicioasă rață pe care o vei gusta în viața ta, a spus Edan, plescăind din buze. Nu strânge pumnul! Vor rămâne cicatrici!

Mi-am desfăcut din nou mâna. Mi-am dorit ca el să facă un pas în spate. Stătea prea aproape. Mi-am pus deoparte cana.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Serios?

Ochii lui jucăuși au licărit albaștri – albaștri precum oceanul în Port Kamalan. Adânci și limpezi.

Edan m-a urmărit, așteptând cu răbdare replica mea. M-am îmbujorat și m-am prefăcut că mă țin strâns de cap.

— Ce mi-ai dat?

— În general, ceva care să aline durerea.

— În general? am repetat eu.

Cu un zâmbet ștrengăresc, Edan s-a lăsat pe spate, urmărindu-mi fața cum se relaxa în timp ce durerea dispărea

treptat. Apoi, mi-a luat cana și, studiind frunzele din interior, a întrebat:

— Maia este numele tău de botez?

— Da!

— Nu sunt sigur că ți se potrivește.

Am strâmbat din buze.

— Înseamnă *ascultătoare*.

El a pus cana jos.

— Motiv pentru care am spus că nu sunt sigur că ți se potrivește, a continuat Edan. Te așteaptă o călătorie remarcabilă, Maia. Pot citi în frunzele tale de ceai.

Ca de obicei, era dificil să-mi dau seama dacă Edan se juca sau nu cu mine.

— Trebuie să mă recuperez, am rostit cu o voce răgușită. Mai este doar o zi pentru această provocare și având în vedere focul...

Adevărul era că nu mai doream să stau în camerele lui Edan. Deveneam mult prea conștientă de căldura misterioasă care mi se ridica în gât.

— Ești neliniștită din cauza hainei? a spus Edan. Foarfeca ta ar termina treaba într-o oră.

Am părăsit banca, întinzându-mi picioarele pe un covor care părea scump.

— Vrei să încetezi să mă mai bați la cap cu foarfeca aia? Nu vreau să o folosesc.

Edan a râs și m-a aplaudat.

— Trebuie să spun că ți se potrivește să fii băiat.

Am deschis gura și apoi am închis-o. Mi-am dat seama că avea dreptate. Ca fată, nu i-aș fi întors vorba niciodată

Lordului Vrăjitor. Sau da? Sau Edan era cel care scotea la suprafață această cutezanță în mine? Bănuiam că mă întărâta cu bună știință. Că îi și plăcea să o facă.

— Talentul tău este mai mare decât magia din foarfecă, a spus Edan, devenit parcă mai tolerant, ca și cum mi-ar fi respectat decizia. Dar dacă vrei să câștigi pentru familia ta, vei avea nevoie de foarfecă. Dacă vrei să câștigi împotriva lui Norbu, vei avea nevoie de foarfecă.

— Cum folosește el magia?

Edan și-a înăbușit un căscat.

— Nu-ți face griji pentru asta deocamdată!

— Cum pot să nu-mi fac? am spus, tresărind când am încercat să-mi răsucesc degetele de curând vindecate.

În momentul acela, când ceața din capul meu se ridica, nu puteam să nu mă gândesc la calmul cu care Norbu îmi rupsese mâna. Ca și cum ar mai fi făcut un astfel de gest mai înainte.

Am privit în jurul meu, observând abia atunci ceea ce mă înconjură. Cărți peste tot, ordonate cu grijă pe rafturi, și suluri etichetate și legate cu șnururi de diferite culori. Pungi cu ierburi uscate și iasomie ca să acopere mirosul slab de tămâie ce era purtat de vânt din afară. Mai era și un pumnal cu o teacă argintie, un flaut subțire din lemn și o statueta pictată reprezentând un cal ce arăta ca o jucărie de copil.

Am întins mâna sănătoasă după una dintre cărți.

— Asta este odaia ta?

— Da, de vreme ce sunt aici, a răspuns Edan și a căscat. Nu mai fi așa de băgăreață acum! Ar trebui să dormi.

— Nu sunt obosită.

— Păi, eu sunt! Dormi! Somnul îți va ajuta mâna să-și revină.

Am încercat să protestez, dar el mi-a atins fruntea și lumea s-a prăbușit în beznă.

NORBU NU S-A ARĂTAT încântat să mă vadă din nou în Sala Hărniciei Absolute, dar a disimulat destul de bine. Se afla acolo, alături de ceilalți, îndepărtând dezordinea produsă de foc. Masa lui arsesse, dar nu arăta nici pe jumătate la fel de răvășit precum Longhai și Yindi, amândoi cu cearcăne întunecate.

— Ai revenit așa de repede de la infirmerie? a rostit Norbu, glacial. Am intrat la griji că ai murit, a continuat el, uitându-se la mâna mea și observând absența bastonului. O mână ruptă să se potrivească cu piciorul tău rupt?

— Tu ești cel care ai rupt-o, am ripostat, consternată de îndrăzneala omului.

— Eu? a spus el, batjocoritor. Eu am dormit în patul meu tot timpul. Întreabă-i pe ceilalți!

— Am văzut, am spus printre dinți. Tu mi-ai rupt mâna!

— Ai o imaginație vie, tinere Tamarin, a spus el și a râs, dar am simțit sarcasmul din tonul său în timp ce mă discredita. Haide, dă-mi voie să te conduc la masa de lucru...

I-am împins mâna și am pornit singură. În spatele lui Norbu, Longhai mi-a trimis o privire înțelegătoare, dar a rămas tăcut.

Nu-l puteam învinovăți. Norbu era un croitor renumit și un om puternic, eu eram un nimeni. În afară de Edan, cine avea să creadă că el îmi rupsese mâna? Totuși, în clipa aceea, știam că Norbu folosea magia. Nu-l aveam la mână cu informația asta, dar am devenit foarte hotărâtă să-l înving.

Norbu a strigat după mine:

— Înțeleg că ești ambidextru.

L-am ignorat și am început să fac ordine printre rămășițele spațiului meu de lucru. Statuia prăbușită a unui Înțelept lovise cu putere paravanul de lemn, dar războiul de țesut era intact. Rama de brodat era însă distrusă.

M-am aplecat să-mi recuperez bastonul. Focul pârlise lemnul, dar încă mă puteam sluji de el. Sprijinindu-mă de el, am ridicat una dintre bobine, chiar și atunci caldă la atingere. Edan spusese că mâna mea avea nevoie de timp să se vindece, dar chiar și să țin o bobină de ață era dureros. Folosindu-mi mâna sănătoasă, am împachetat puținele lucruri care supraviețuiseră.

— Longhai și Yindi și-au găsit hainele afară, a spus Norbu, care, fără îndoială, se ținuse după mine. Și a ta. Probabil că un suflet bun a încercat să le salveze.

— Ce inspirat că tu ți-ai pus haina deoparte, Norbu! am spus printre dinți. Altfel, toată strădania ta ar fost distrusă de foc.

— Zeii au grijă de mine, a spus Norbu, lipindu-și palmele una de cealaltă. Sunt foarte recunoscători.

Am pufnit suficient de zgomotos, încât să mă audă.

— Ai uneltit împotriva noastră.

Norbu și-a înălțat capul, arătându-se șocat.

— Pardon?

— Tu ai pornit focul, am spus. Te-am auzit afară. . .

— Cred că, mai probabil, tu ai început focul, maestre Tamarin, a intervenit Norbu. În definitiv, tu erai singurul care lucra târziu. Iar haina ta este practic neatinsă de foc.

— Eu? am rostit, aproape strigând. Tu. . .

Longhai m-a atins pe umăr și a clătinat din cap.

— Mai întâi mă acuzi că ți-am rupt mâna și acum că am pornit focul, a spus Norbu, oftând. Îmi dau seama că trebuie să fii furios, tinere Tamarin, dar asta nu îți dă dreptul să-mi defăimezi numele. Te voi ierta de data asta de vreme ce noaptea a avut un impact negativ asupra tuturor, a continuat el și s-a oprit. Acum, vă rog să mă iertați, trebuie să lucrez!

Cu asta, m-a lăsat singură cu Yindi și cu Longhai.

— Îmi pare rău! am spus când am văzut cât de tare arseseră hainele lor.

Eforturile mele să le salvez fuseseră în zadar.

— Am încercat să. . ., am început eu și m-am oprit surprinsă de zgomotul făcut de Yindi, care, furios, își rupea haina în două.

Longhai doar a tresărit. Înfrângerea i-a îndurerat privirea.

— Nu, am spus, punând mâinile peste haina maestrului Longhai, înainte ca și el să renunțe. Mai ai încă jumătate de noapte.

— Știu când să mă retrag elegant, a răspuns el. Este ceva ce înveți cu vârsta.

— Norbu a pornit focul, am șoptit. Știu sigur. Nu-l poți lăsa să câștige.

Umerii largi ai lui Longhai s-au prăbușit.

— Deja știam că el a fost.

— Cum? am întrebat, încruntându-mă.

— Avea hainele îmbibate de fum, chiar dacă a afirmat că n-a umblat pe nicăieri prin apropiere, a spus Longhai, măturând cu piciorul un morman de cenușă. Cum de-ai știut?

· M-am gândit la strigătul pătrunzător al vulturului – la modul cum sunase ca un avertisment. Dar cine m-ar crede dacă aș povesti?

Am tușit din cauza fumului, acoperindu-mi gura cu mâneca.

— Ieșisem să iau o gură de aer proaspăt și atunci am zărit fumul. M-am năpustit înăuntru să iau hainele... și l-am văzut pe Norbu chiar în afara sălii.

— Mă voi recunoaște învins. Și Yindi va face la fel, a spus Longhai, uitându-se la mâna mea bandajată. Și ar trebui să o faci și tu.

— Nu puteți abandona fără să încercați, i-am implorat. Poate că împăratul Khanujin va amâna proba. Nu-l puteți lăsa pe Norbu să câștige!

— Norbu este un om cu două fețe, a spus Longhai. Am crezut că s-a schimbat, dar este la fel de neîndurător ca mai nainte. Keton, știi cum a murit maestrul Huan?

Am dat din cap în semn că nu.

— Servitorii l-au găsit înecat în râul aflat dincolo de Niyan. Toată lumea a presupus că a căzut în râu pentru

că era beat, a spus el și a ezitat în timp ce cutele feței i se adânceau. Dar eu l-am cunoscut pe maestrul Huan. Nu a băut niciodată, nu în timp ce era croitorul imperial. Maestrul a fost otrăvit.

Mi s-a tăiat respirația.

— Cum?

— Nu știu, a spus Longhai. Dar Norbu a fost ultimul om care s-a întâlnit cu el.

El a oftat, iar eu mi-am dat seama că judecasem greșit prietenia lui cu Norbu.

— Am încercat să aflu ceva de la el în ultimele câteva săptămâni, dar vulpoiul nu va vorbi, a spus, întorcându-se spre mine. În timp, vei învăța că anumite lucruri nu merită osteneala. Eu am afacerea mea și familia mea și nu-mi voi risca reputația de dragul unui concurs oarecare. Iar tu, tu ești tânăr. Vino cu mine să-mi devii ucenic! Ai putea să-ți câștigi un nume. Dar nu vei avea niciun viitor, dacă Norbu te atacă *din nou*.

Oferta lui era ispititoare, dar am ezitat.

— Rămân, am spus pe un ton ferm. Nu-l pot lăsa să câștige!

— Atunci Amana să fie cu tine! a spus el și mi-a strâns umărul. Să-ți dea Înțelepții puterea să câștigi!

Yindi rămăsese tăcut pe toată durata dialogului nostru, dar, în momentul acela, s-a apropiat de noi. Avea ochii larg deschiși și sălbatici.

— Focul este un semn de la zei să plecăm. Nimic bun nu se va întâmpla după această nuntă.

— Norbu a provocat focul, prostule! a spus Longhai. Și s-a jucat cu noi toți.

— Nu! l-a contrazis Yindi. *Shansen*-ul se joacă cu noi toți. În spatele lui sunt forțe demonice. Și odată ce le va aduce în A'landi, va fi prea târziu.

— Ai ascultat prea mulți soldați pălăvrăgind.

— De ce spui că *shansen*-ul are demoni? am întrebat. Oare nu urăște magia la fel ca fiica sa?

— Minciuni! a pufnit Yindi. Cum poate el să urască ceva ce-i dă putere? Odată ce *shansen*-ul își va pune fiica pe tron, va tocni pe cineva să-l ucidă pe împărat, la fel cum a îngăduit ca tatăl și fratele său să fie omorâți de demoni. Apoi, îl va fura pe Lordul Vrăjitor pentru sine. Aveți răbdare și o să vedeți!

Un fior ca de gheață m-a coplesit, dar Longhai a respins avertismentul lui Yindi.

— Termină cu asta! a spus el. Ești supărat. Noi toți suntem. Dar palatul are ochi și urechi, iar tu tuni și fulgeri ca un prost nebun. Pleacă acum cu demnitate!

Yindi ne-a săgetat cu privirea.

— Aveți răbdare și o să vedeți! a repetat el, privindu-mă în mod special.

Apoi, a plecat fără să mai rostească vreun alt cuvânt.

Longhai a zăbovit pe când fața lui rotundă și veselă a devenit foarte serioasă, așa cum nu o văzusem niciodată.

— Mult noroc, maestre Tamarin! Să ai parte de toată prosperitatea și fericirea pe care le meriți. Caută-mă dacă vei veni vreodată în Bansai!

Mi-am înclinat capul. Apoi a plecat și Longhai.

Întorcându-mă în sala goală, mi-am strâns haina și ceea ce mai rămăsese din materialele mele. Mai aveam doar câteva ore înainte ca lady Sarnai să apară cu împăratul Khanujin și să ne evalueze munca.

În toate relele fusese mereu Norbu. Aveam, în sfârșit, o idee clară și exactă despre tot ceea ce se întâmplase. Norbu fusese cel care îmi distrusese șalul, Norbu fusese cel care îi dusesese pe ceilalți croitori la băut, pentru ca mai apoi aceștia să nu mai fie în stare să lucreze la fel de intens, tot el fusese cel care pornise focul și mă încuiase în sală și tot el îmi rupsese mâna.

Dacă n-ar fi apărut Edan să mă ajute, Norbu ar fi câștigat proba.

Pe toți zeii, atâta timp cât voi putea să cos, asta nu se va întâmpla!

CAPITOLUL TREISPREZECE

De îndată ce am văzut haina lui Norbu, am știut că nu aveam nicio șansă. Era splendidă! Fără mâneci și îndrăzneată. Gulerul era făcut din pene de lebădă albe ca zăpada, iar pulpana împodobită cu perle și bordură din blană de hermină, potrivită unei împărătese.

Chiar și lady Sarnai a fost impresionată. Nu s-a prea arătat mișcată de faptul că Sala Hărniciei Absolute arse, silind doi croitori să renunțe la concurs. Dar când a văzut haina creată de Norbu, a zâmbit.

Inima mi s-a frânt. Singurul meu aliat, Edan, nu se afla acolo. Abia în clipa aceea, mi-am dat seama cât de mult mă bazasem pe prezența lui la aceste provocări.

Lucrasem toată noaptea, după plecarea lui Longhai și Yindi, dar, din cauza mâinii betege, m-am văzut obligată să renunț la multe detalii ca să pot termina la timp. Plănuisem să adaug dantelă la răscroială și la mâneci și să cos nasturi aurii, care să se asorteze cu frunzele pe care le desenasem cu minuțiozitate peste vopseaua violet ca să fac

hârtia să semene cu brocartul. Dar văzând penele, perlele și blana lui Norbu, mi-am dat seama că modelul meu era mult prea simplu.

Lady Sarnai și-a fâlfâit evantaiul, prefăcându-se că gândește. Clocoteam de agitație în timp ce așteptam. Deja știam pe cine avea să aleagă, chiar dacă nu puteam suporta să aud cuvintele.

— Haina maestrului Norbu este excepțională, a spus ea în cele din urmă, confirmându-mi temerile.

Lorsa a pornit spre mine, dar lady Sarnai a ridicat evantaiul.

— *Totuși*, ținând seama de foc, s-ar putea să am nevoie de încă o provocare pentru a lua decizia corectă.

Am tras cu ochiul la împăratul Khanujin, convinsă că avea să fie furios pe fiica *shansen*-ului, pentru că încerca din nou să amâne nunta. Spre surpriza mea, acesta a dat din cap aprobator.

— Foarte bine. Va fi o provocare finală, dar *eu* o voi anunța.

Lady Sarnai a privit printre gene.

— Majestatea Voastră, ați lăsat alegerea croitorilor în seama mea, nu?

— Exact, a răspuns împăratul Khanujin, dar hainele de hârtie și papucii de sticlă nu sunt ilustrative pentru talentul adevărat al unui croitor, a continuat el și s-a oprit, așteptând ca îndrăzneța lady Sarnai să protesteze. Pentru că aceasta nu a făcut-o, suveranul ni s-a adresat nouă, mie și lui Norbu: De data asta, fără reguli. Pur și simplu, creați ceva pentru lady Sarnai pe măsura posibilităților

voastre. Ceva semnificativ pentru voi, dar care să-i surprindă frumusețea. Să fie gata în decurs de o săptămână.

Am făcut o plecăciune.

— Da, Majestatea Voastră!

Norbu a repetat cuvintele mele, zâmbind.

Pentru prima dată în viața mea, doream să scuipe pe cineva. Ce bine era dacă împăratul nu era prin preajmă ca să o pot face!

— Ce să facem cu hainele? a întrebat dregătorul Lorsa imediat ce împăratul Khanujin a plecat.

— Întreabă-l pe maestrul Norbu! a spus lady Sarnai.

Norbu și-a arătat toți dinții, căci zâmbetul i se lărgise.

— Ar fi o mare onoare pentru mine dacă a mea ar fi arsă la templu.

— Foarte bine! a spus lady Sarnai. De vreme ce împăratul este atât de credincios și merge adesea la templu să se roage strămoșilor săi divini, sunt sigură că aceștia vor primi cu entuziasm darul.

Supărarea mi s-a oprit în gât. Cu siguranță, Edan avea dreptate în privința lui Norbu, care folosea magia; niciun croitor în toate mințile nu ar oferi o astfel de haină să fie distrusă dacă nu ar avea ceva de ascuns. Deși m-a durut, m-am supus.

— Vă rog să o ardeți și pe a mea, Înălțimea Voastră!

Vocea mi s-au auzit aproape ca o șoaptă. Toată munca mea tenace, arsă! Și când te gândești că îmi riscasem viața să salvez această haină din foc. Mi s-a părut de nesuportat ironia situației.

Am urmărit cum slujitorii au luat haina mea și, după ce lady Sarnai a ieșit din încăpere, Lorsa s-a apropiat de mine. Cu un ton disprețuitor, de parcă aș fi fost deja pierdută, mi-a spus:

— Înălțimea Sa dorește ca tu să-i iei măsurile. O întâlnești în Pavilionul Orhideelor.

În clipa aceea? Frica a devenit viscerală, dar am dat din cap aprobator.

PAVILIONUL ORHIDEELOR se afla în centrul Palatului de Vară și era înconjurat de sălcii umbroase, păsări în colivii aurite și o grădină spectaculoasă, găzduind apartamentele regale unde locuia fiica *shansen*-ului.

Până să ajung, m-au trecut toate transpirațiile. Slujitoarea lui lady Sarnai mi-a aruncat o privire dezaprobatoare.

— Ai întârziat, a spus ea. Înălțimii Sale îi displac vizitatorii care întârzie.

„Am întârziat? Dar am venit de îndată ce Lorsa mi-a comunicat!”

— Îmi pare rău! am mormăit.

Slujitoarea mi-a împins o batistă în față, iar eu m-am tamponat ușor, să absorb transpirația. Apoi, ușile, păzite de câte o gardă de corp în fiecare parte, s-au deschis, lunecând.

Apartamentele lui lady Sarnai erau cele mai grandioase pe care le văzusem vreodată. O masă din lemn de trandafir se afla în fața scaunelor tapițate cu mătase în timp ce o masă pătrată, plină cu pietre de joc din fildeș și cărți de joc pictate manual, putea fi observată în față. În colț se aflau cufere pe care mi le imaginam pline cu daruri de

la Majestatea Sa: cele mai fine mătăsurii, piepteni de jad, agrafe din perle, cutii din bronz pentru farduri și eșarfe de toate culorile.

Lady Sarnai mă aștepta lângă cea mai mare fereastră, așezată în fața unei rame de broderie. N-am reușit să-i văd lucrarea din locul unde stăteam, dar mi s-a părut talentată la lucrul cu acul – mai talentată decât m-aș fi așteptat de la o doamnă de rangul ei.

— Vino mai aproape! a spus ea. Nu poți să-mi iei măsurile stând la ușă.

Dar nici nu-i puteam lua măsurile de vreme ce era înveșmântată complet, dar n-am spus nimic. Lady Sarnai a stat astfel încât o slujitoare să-i poată scoate rochia purtată deasupra, iar eu am desfășurat panglica marcată. Așa cum observase Edan, proporțiile lui lady Sarnai nu erau foarte diferite de ale mele.

Știind că slujitoarele mă urmăreau îndeaproape, i-am luat măsurile notând talia și înălțimea, dar întorcându-mi privirea de la gâtul și brațele ei goale. O privire interpretată greșit era de ajuns pentru a fi aruncată în închisoare. Ce îngrozitor ar fi dacă eu, o fată, aș fi întemnițată pentru că m-am uitat în mod lasciv la lady Sarnai!

Dar nu privirea mi-a făcut sarcina dificilă, ci momentul când degetele mele au atins brațul lui lady Sarnai în timp ce măsuram lungimea mânecii, iar ea a spus:

— Ai o atingere delicată pentru un bărbat, maestre Tamarin.

M-am panicat imediat și am făcut o plecăciune, ca și cum comentariul ar fi fost o sentință de moarte.

— Îmi... îmi pare rău! N-am vrut să...

— Relaxează-te! Pentru cineva atât de timid, ești la capătul nervilor.

Mi-am mușcat buza.

— Această probă înseamnă mult pentru familia mea, Înălțimea Voastră.

— Ah! a spus ea. Ai un talent remarcabil pentru vârsta ta, maestre Tamarin. Aș spune că soarta îți surâde, deși nu am observat niciun altar sau amuletă pentru noroc pe masa ta. Nu ești superstițios?

— Cred în munca stăruitoare, Înălțimea Voastră. Munca stăruitoare și onestitate.

Ea a râs, auzindu-mă.

— Văd că aici, la miazăzi, s-au uitat cunoștințele tradiționale despre demoni, dar, la miazănoapte, nimeni nu crește fără să fie precaut. Se spune că toate fiarele din pădurile și junglele de la miazănoapte sunt într-o oarecare măsură demoni, a spus ea, zâmbind discret. Știu asta bine. Chiar tatăl meu a căutat să le dezlanțuie puterile asupra împăratului Khanujin, dar... nimeni nu cade la învoială cu demonii fără să plătească un preț piperat.

Mi-am înclinat capul, sperând că îmi ascundeam fața afectată. De ce îmi spunea toate astea?

Mi-am privit fix picioarele și m-am rugat să îmi permită să plec, dar lady Sarnai a lăsat tăcerea să zăbovească înainte de a observa rigiditatea degetelor mele.

— Ca ai pățit la mână?

— Eu... eu am fost rănit în incendiu.

— Păcat! Sper că nu va dăuna cusutului.

— Nu va dăuna, am răspuns și am pășit într-o parte ca să trag cu ochiul la broderia lui lady Sarnai.

Era terminată doar pe jumătate, dar am recunoscut imaginea unui tigru — emblema *shansen*-ului. Mi-am întors privirea înapoi spre lady Sarnai înainte ca aceasta să observe.

Prințesa și-a fluturat evantaiul.

— Nu știi multe despre tine, maestre Tamarin. Mi s-au dat rapoarte despre toți croitorii, dar cel despre tine — și despre tatăl tău — lipsea, a spus ea, închizând evantaiul. Ești în mod neîndoielnic talentat. De ce nu ai încercat să devii renumit?

— A'landi era în război, Înălțimea Voastră, am spus scurt. Am fost chemat la bătălie.

— În Războiul celor Cinci Ierni?

Am terminat măsurătorile și mi-am rulat înapoi panglica.

— Da!

— Frații tăi mai mari au fost uciși în bătălie. Ministrul Lorsa mi-a amintit acest fapt.

Nu am spus nimic. Habar nu aveam de ce dorea să mă țină acolo și să-mi pună întrebări al căror răspuns îl știa deja.

— Probabil că îl urăști pe tatăl meu, pentru că i-a ucis în război, a spus lady Sarnai. Și pe împăratul Khanujin, pentru că te-a trimis la luptă la o vârstă atât de fragedă.

— Este datoria mea să slujesc țara în război. Nu nutresc sentimente de mânie față de *shansen* sau față de împăratul Khanujin.

— Atunci ești un om bun. Cu mult mai bun decât majoritatea, a spus lady Sarnai, închizându-și evantaiul și făcând semn slujitoarelor să plece. Am descoperit că

majoritatea bărbaților spun un lucru, dar vor altul, a mai zis ea, uitându-se atentă la mine. Dar *tu* nu minți, maestre Tamarin. În schimb, ascunzi ceva. Simt că tu ai un secret.

Începeam să mă simt din ce în ce mai stânjenită.

— Înălțimea Voastră, dacă nu mai este nimic altceva...

— Păstrează-l! a intervenit lady Sarnai. Nu sunt interesată de secretele tale. Ale Lordului Vrăjitor însă... mă interesează foarte mult. Și mă uluiește că te-a remarcat.

— Doar din plictiseală, am spus sec.

Era adevărul – așa îmi spusese și Edan.

— Am îndoieli că s-ar interesa cu adevărat de cineva.

— Este un om dezagreabil, a admis lady Sarnai. Mă întreb dacă vei face ceva pentru mine, a continuat ea, așteptându-mă să dau din cap afirmativ. Am observat că te-ai uitat atent la lucrul meu cu acul când ai intrat.

— Lucrul Înălțimii Voastre este foarte frumos, am spus cu sinceritate. Recunosc că nu sunt foarte familiarizat cu stilul de la mieznoapte. Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea.

— Ar trebui să te uiți mai de aproape, a spus lady Sarnai, făcând un semn spre locul unde se afla broderia. Spune-mi ce văd ochii tăi atenți!

M-am îndreptat spre ramă cu teama că aș putea descoperi un mesaj secret brodat și aș putea fi șantajată, știind că prințesa îl trăda pe împăratul Khanujin. Dar lucrarea ei era pur și simplu o scenă cu trei animale. Eleganța și îndrăzneala modelului ei m-au surprins. Stilul de la mieznoapte nu fusese considerat niciodată ca făcând parte din importante școli de broderie din

A'landi, care aveau toate tendința spre modele mai complexe și stratificate, deși eleganța...

— Descrie ce vezi!

— Un tigru, am spus cu voce tare. Acesta este tatăl Înălțimii Voastre. Și un dragon, împăratul Khanujin.

Mai erau începuturile unei păsări; aceasta zbura pe deasupra lor cu o perlă ținută strâns în gheare după care se întindeau atât tigrul, cât și dragonul.

— Pari confuz, a spus lady Sarnai. Perla reprezintă A'landi, iar pasărea provoacă o neînțelegere între tigru și dragon, la fel cum magia creează o ruptură între miază-noapte și miazăzi, a continuat ea, aplecându-se în față. Voi, cei de la miazăzi, și eu putem avea tot felul de divergențe, dar suntem oameni pioși. Prezența magiei în A'landi este nefirească. Ea produce dezbinare între împărat și tatăl meu.

Mi-am amintit de avertismentul lui Yindi în privința *shansen*-ului.

— Dar nu toată magia este lucrarea demonilor, nu-i așa, Înălțimea Voastră? Nu toată magia este dăunătoare?

O expresie întunecată a trecut peste chipul lui lady Sarnai, iar eu m-am întrebat cum se înțelegea oare aceasta cu propriul tată.

— Magia este rădăcina tuturor relelor în această lume, iar vrăjitorii sunt în centrul ei. La urma urmei, ce sunt demonii, dacă nu vrăjitori care au căzut în dizgrație? a rostit ea, disprețuitor. Nu mă aștept ca un băiat de țară, așa cum ești tu, să înțeleagă așa ceva.

Am plecat ochii în pământ.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Tatăl meu nu a avut niciodată încredere în împăratul Khanujin, a spus ea, dar niciodată nu mi-a explicat de ce. În primul rând, niciodată nu mi-a dezvăluit de ce a început războiul.

Ea și-a ținut buzele, iar eu am citit tristețe în ochii ei negri. Era greu să te gândești la ea — o doamnă de viță nobilă — ca prizonieră.

— Îmi amintesc că l-am întâlnit pe Khanujin cândva, când eram copii. El era un băiat bolnăvicios, mai ales în comparație cu fratele său mai mare, moștenitorul. Avea pielea galbenă ca nisipul și abia reușea să se urce pe cal. Dar uită-te la el acum! Atât de...

Nu a ales un cuvânt, iar eu n-am îndrăznit să-l ofer pe cel la care mă gândeam: *desăvârșit*.

Lady Sarnai s-a oprit, ca și cum ar fi așteptat reacția mea. Dar pentru nimic în lume, nu puteam pricepe ce idee încerca ea să scoată în evidență.

Cum fusese pentru ea să treacă de la prințesă de A'landi la fiică de trădător? Secole de-a rândul, un *shansen* era ales din familia ei să slujească drept conducător militar și să protejeze țara de vecinii ostili de la miazănoapte. Dar când tatăl și fratele lui Khanujin au murit, *shansen*-ul actual a refuzat să-i promită loialitate lui Khanujin. Și astfel a început Războiul celor Cinci Ierni.

Era dureros să-mi amintesc de vremea când țara mea era întreagă și la fel îmi era și familia. Chiar și în prezent, cu armistițiul încheiat, nimeni nu știa de ce *shansen*-ul nu dorea să-l slujească pe Khanujin. Dar lady Sarnai sugerase că avea o legătură cu magia.

— Aș vrea să ajungi să-l cunoști pe Edan mai bine, a continuat lady Sarnai în cele din urmă. Să-i descoperi punctele slabe și punctele forte. Să afli ce îl leagă de împăratul Kjanujin. Care este motivul loialității lui?

Am făcut un pas în spate.

— Eu... eu nu sunt sigur că îmi va spune.

— Este o creatură capricioasă, a fost de acord lady Sarnai, dar am sentimentul că își va deschide sufletul în fața ta. Nu ești un băiat lipsit de farmec, iar Lordul Vrajitor este probabil singur.

Trebuie să fi arătat îngrozită, pentru că lady Sarnai a râs și și-a încleștat mâinile.

— Te-ai descurcat foarte bine la probă, maestre Tamarin, dar maestrul Norbu te-a întrecut. Dovedește-mi că-mi poți fi util, iar aș putea să te privesc cu mai multă bunăvoință.

— Înălțimea Voastră, am spus, aveam impresia că proba era de talent.

— Chiar *este* o probă de talent, a spus lady Sarnai, deschizându-și evantaiul.

Era cel mai frumos pe care îl văzusem până atunci. Florile erau pictate cu detalii atât de mici, că artistul sigur avusese nevoie de luni întregi să-l termine.

— Dar măiestria este un lux al păcii, a spus lady Sarnai, înclinând evantaiul către o flacăra de lumânare. Artizanii ca tine sunt soldați în vremuri de război. Nu uita asta!

— Cum aș putea? am șoptit cu inima îndurerată când am văzut flăcările flămânde apropiindu-se de evantaiul lui lady Sarnai. Am crescut învățând vitregiile războiului.

— Chiar așa, a spus ea, aruncând evantaiul arzând într-un vas de bronz cu tămâie.

M-am văzut obligată să mă stăpânesc ca să evit să întind mâna și să salvez evantaiul. Am urmărit mânerul de lemn lung trosnind în flăcări și pictura pe mătase mistuindu-se în foc și topindu-se până când totul a devenit o grămăjoară de cenușă fierbinte.

— Războiul are un preț, a spus lady Sarnai, și, după acest sacrificiu, vine pacea. Uneori, trebuie să lăsăm ceea ce prețuim pentru viitorul țării noastre. Fie că e vorba de un evantai frumos, fie de onoarea noastră sau de viețile noastre. În final, toți aparținem zeilor, oricum ar sta lucrurile.

Tonul ei a căpătat o nuanță tristă, iar eu am reflectat la ceea ce-i trecuse prin minte – dacă nu cumva regreta făgăduiala de a se căsători cu împăratul Khanujin.

— Am nevoie de un croitor care mă poate sluji ca soldat, atunci când îmi trebuie unul, precum și ca maestru, a spus ea. Poți face asta pentru mine? Te poți dovedi util în vremuri de război, dar și de pace?

— Da, Înălțimea Voastră! am spus ferm. Pot!

— Bine. Aștept cu nerăbdare să văd ce vei crea pentru mine, maestre Tamarin.

Am făcut o plecăciune și, fără să-mi întorc spatele la lady Sarnai, am ieșit din încăpere târșâindu-mi picioarele. Odată ce m-am văzut afară, m-am întrebat dacă întâlnirea mea cu ea fusese un fel de test. Și dacă îl trecusem. . .

Sau îl picasem în mod jalnic.

CAPITOLUL PAISPREZECE

În timp ce Sala Hărniciei Absolute se reconstruia, mie și lui Norbu ni s-au repartizat odăi noi de lucru, foarte aproape de apartamentele lui lady Sarnai. Dar nu puteam merge acolo în clipa aceea. Trebuia să mă fac nevăzută dinaintea ochiului ei vigilant.

Așadar, m-am oprit în curte, lângă locuința mea, găsindu-mi alinare într-o scrisoare de la *Baba*. Era o scrisoare scurtă, în care nu pomenea nimic despre Keton, deși cuvintele lui din final au făcut să-mi sară inima din piept.

Proba împăratului va fi grea, dar știu că, indiferent dacă vei rămâne sau va trebui să te întorci acasă, tu ești deja pentru mine cel mai bun croitor din A'landi. Tu ai prins vântul, așa cum am știut întotdeauna că o vei face.

Am ținut scrisoarea la piept.

— Prinde vântul! am șoptit. Nu deveni zmeul care nu zboară niciodată!

Erau cuvintele lui Finlei, pe care obișnuia să mi le spună.

Regretam că nu fusesem la fel de apropiată de el ca Sendo. Finlei fusese mereu cel mai protector dintre frații mei, dar și cel care mă îndemna să părăsesc magazinul lui *Baba*.

„Nu poți fi cel mai bun croitor din lume dacă te mulțumești doar să coși”, spunea el. „Vino, hai să mergem într-o aventură ca să-ți poți da frâu liber imaginației!”

Puteam să număr pe degetele de la o mână de câte ori îi acceptasem oferta. Ce fată încăpățânată fusesem atunci, o fată care însă n-ar mai ezita în clipa de față!

— Nu mai sunt în magazinul lui *Baba*, frate, am șoptit, sperând că, oriunde s-ar afla Finlei, ar fi mândru de realizarea mea.

Am împăturit cu grijă scrisoarea de la *Baba*, care îmi dăduse noi puteri, așa că am întins mâna după caietul meu de schițe, hotărâtă să încep un model nou pentru provocarea finală.

Nu puteam fi trimisă acasă, nu în momentul în care împăratul Khanujin îmi dăduse încă o șansă. Eram foarte aproape. Acest veșmânt final trebuia să fie uimitor, demn de zei.

Dar era imposibil să mă concentrez când conștiința mă muștra din două în două minute din pricina poruncii lui lady Sarnai. Nu doream să-l spionez pe Edan!

„Dar ar trebui, dacă vrei cu adevărat să câștigi.”

Dezgustată de mine însămi, am șters desenul și am mototolit pagina. Apoi, am mototolit o alta și tot așa mai departe.

Am scos un mormăit de frustrare.

— Am auzit că împăratul Khanujin ți-a dat încă o șansă.

M-am răsucit pe călcâie ca să înfrunt intrusul. Măcar de data asta, n-am fost surprinsă să-l văd. De fapt, eram aproape ușurată.

— Unde ai fost?

— Am dormit, a spus Edan. Să vindeci douăzeci și ceva de oase strivite este muncă grea, chiar și pentru mine.

El mi-a luat mâna, iar eu m-am încordat pe dată.

— Relaxează-te! a spus el, ducându-mi mâna mai aproape de fața lui să o studieze. Se vindecă frumos, dar au trecut doar câteva zile. Trebuie să te odihnești mai mult.

Mi-am retras mâna repede.

— Cum pot să mă odihnesc când am o nouă provocare? Aproape am pierdut.

Edan și-a dres glasul.

— Împăratul a făcut o treabă minunată prin prelungirea probei. Foarte nobil din partea lui, deși nu m-aș fi așteptat la ceva mai puțin, a spus Edan, cu o ușoară urmă de sarcasm în glas. A spus că îi reamintești un pic de el însuși.

M-am întors la munca mea, dar curiozitatea m-a împins să întreb:

— Cum așa?

— Un tânăr care se luptă din greu să reușească. Nimeni nu s-a așteptat vreodată să-l vadă pe Khanujin ajuns împărat. El a trebuit să învețe mult într-un timp scurt. Exact ca tine... Nu a vrut să te elimine chiar acum din

desfășurarea probei, a spus el și, pentru că nu am răspuns, Edan și-a protejat fața de soare și a continuat: Întotdeauna lucrezi afară?

— Doar pentru schițe. Mă simt inspirată.

El s-a uitat peste umăr la desenul meu.

— O rochie cu tematică acvatică?

— Este inspirată de locul natal, am spus, oftând. Oricum, nu contează. Norbu va câștiga.

— Ah? a rostit Edan, simulând ignoranța. Pentru că modelele lui sunt cele mai bune?

O săgeată de invidie m-a înțepat.

— Da! El este un maestru croitor. Cel mai important din A'landi.

— Într-adevăr, *este* un maestru croitor, a admis Edan, dar și tu ești. Dacă ați avea o lună pentru fiecare din aceste provocări, sunt convins că amândoi ați putea crea miracole. Dar nu într-o săptămână. Nu fără ajutor, oricum, a mai spus Edan, respirând adânc. Nu îți aduci aminte ce ți-am spus?

— Ai spus că Norbu folosește magia. Dar cum?

— Norbu are o vopsea care creează iluzii, a dezvoltat Edan. Lucruri simple, durează doar câteva ore. O zi sau două, cel mult. Până acum, a fost atent să supraviețuiască fiecărei provocări, nu să câștige.

În clipa aceea, totul a căpătat sens. De aceea Norbu nu avea niciodată nimic de arătat până în ziua provocării, de aceea era tot timpul secretos în privința lucrării lui și tot de aceea dorise ca haina lui să fie arsă.

— Magia este o energie sălbatică și neîmblânzită care există peste tot în jurul nostru, a explicat Edan, iar anumiți oameni sunt mai sensibili la ea decât alții. Noi, vrăjitorii, purtăm talismane care ne permit să o canalizăm și, în ocazii rare, fermecăm obiecte de fiecare zi, precum foarfeca ta, să ne ajute în munca noastră sau să le permită altora acces vremelnic la magie.

M-am încruntat, confuză. Edan nu purta nici inele și nici amulete, așa cum avea împăratul Khanujin.

— Nu văd niciun talisman asupra ta.

— Răspunsul la asta ți-ar da prea multă putere asupra mea, a spus Edan cu un zâmbet. Acum, nu te strâmba așa! Vei face riduri.

Edan a așteptat până când m-am mai destins.

— Nu am nevoie de nicio vopsea magică să creez o iluzie în timp ce o persoană obișnuită, precum Norbu, are. El ar trebui să sacrifice ceva, să spunem un degetar sau două de sânge, de fiecare dată când dorește să o folosească. Probabil îl costă o avere ca să o obțină.

— Cum se face că nimeni altcineva nu poate spune că modelele lui sunt iluzii?

— Ah, este un croitor excelent, așa că folosește magia moderat. Dar eu înțeleg destul de bine, iar magia împrumutată poate fi mereu distrusă, a spus Edan, bătându-se ușor cu încheieturile degetelor peste bărbie și părând îngândurat. La urma urmei, presupun că ai putea să-l demaști cu o găleată de apă, de vreme ce folosește vopsea.

— Și eu am folosit magia, i-am reamintit discret, deși asta m-a făcut să mă simt stânjenită.

— Deci ai folosit-o, a spus el, aplecându-se atent. Dar foarfeca ta nu reprezintă magie împrumutată.

— Ce vrei să spui?

— Tu nu ai plătit cu sânge, a spus el, în timp ce o gropiță i se forma în colțul stâng al gurii. Asta înseamnă un strop de magie în tine.

Nu știam de unde provenea foarfeca bunicii mele sau dacă *Baba* știuse că era magică.

— A fost foarte ușor, am șoptit. Folosind foarfeca, șalul... l-am făcut să pară a fi munca mea. Dar nu era. Chiar nu. Nu știu dacă ar trebui să mă simt mândră sau vinovată, sau...

Gropița a dispărut.

— Să te simți norocoasă! a spus Edan. Foarfeca a ales să vorbească cu tine. Este un dar, unul de care poți avea nevoie, a mai spus el, continuând în șoaptă. Unul care poate dispărea, dacă nu mai ești demnă de puterea lui.

Tristețea din cuvintele lui Edan a atins o coardă în mine și m-a făcut să mă întreb dacă își considera propria magie ca pe un dar. De ce mă îndoisem cândva de el? Îmi fusese mereu aliat la palat. Crezuse mereu în mine.

Totuși, lady Sarnai îmi ceruse să-l trădez.

— Ești tăcută! a observat Edan. Te neliniștește ce ți-am spus?

— Nu, nu-i asta! am spus, schimbându-mi poziția corpului pentru că pietricica din pantof mă deranja mai tare ca niciodată.

— Atunci altceva? a insistat Edan, în timp ce zâmbetul lui ștrengăresc a revenit, dar cu o nuanță mai întunecat

decât de obicei, deși îmi dădeam seama că încerca să se destindă. Să smulg eu adevărul de la tine? Poate că o poțiune ar ajuta...

Nu am mai putut rezista.

— Lady Sarnai mi-a cerut să te spionez, am rostit dintr-un foc.

O clipă de suspans, apoi blestematul a izbucnit în râs!

— Ce este așa de amuzant? am întrebat, cu mâinile în șolduri. Nu mă crezi?

— Când ți-a cerut asta? a întrebat Edan printre hohote de râs.

Deja regretam decizia de a-i spune.

— În această dimineață.

— Atunci este și mai proastă decât am bănuțit.

— De ce spui asta? Este îndreptățită să nu aibă încredere în tine.

— Ea, da, a consimțit el. Dar tu? Tu ai fi cel mai prost spion din lume, Maia Tamarin, ținând seama de incapacitatea ta totală de a spune o minciună. De ce te-ai hotărât să-mi zici? a întrebat el, încă uimit. Să îndrăznesc să cred că, în cele din urmă, ai devenit mai puțin dură cu mine?

I-am arătat rapid cea mai iritată expresie încruntată a mea. Edan avea un mod de a mă face să mă enervez rapid.

— Loialitatea mea este față de împărat. Tu ești slujitorul său loial. De aceea ți-am spus.

— Iar eu m-am gândit că s-a întâmplat datorită prieteniei noastre și afecțiunii mele pentru tine.

— Te plăceam mai mult când credeam că ești eunuc, am murmurat.

Edan s-a arătat pe jumătate ofensat, pe jumătate amuzat.

— Ai crezut că sunt eunuc?

— Unul înalt, am spus, strâmbând din nas. Și unul care se îmbrăca mult peste poziția sa.

— Sunt mult prea arătos să fiu eunuc, a protestat Edan.

— Te-aș contrazice. Unii sunt foarte chipeși, iar tu. . . , am spus, oprindu-mă să caut insulta potrivită. Împăratul Khanujin este mai arătos decât tine.

Buzele i-au tresărit într-o mișcare neașteptată, care s-a dovedit a fi complet indescifrabilă pentru mine. Nu mi-am dat seama dacă îl rănisem sau îl amuzasem.

— Este adevărat că *shansen*-ul a apelat la demoni ca să-l ucidă pe tatăl împăratului?

Expresia bizară i-a dispărut.

— Cine ți-a spus asta?

— Lady Sarnai. A spus că tatăl ei a trebuit să plătească un preț mare pentru înțelegerea cu demonii.

— Este adevărat că *shansen*-ul avea legături cu demonii, a spus Edan, prudent. Dacă a apelat la ei să-l omoare pe tatăl lui Khanujin, asta este o altă poveste. Dar este straniu să o auzi de la lady Sarnai.

— Eu cred că își disprețuiește tatăl pentru că folosește magia. Iar pe tine, pentru că ești vrăjitor.

— Ea disprețuiește pe toată lumea, a spus Edan cu voioșie.

M-am încruntat când am văzut cât de degajat a primit vestea mea.

— Mi-a spus că demonii sunt vrăjitori decăzuți.

— Acum îți faci griji pentru mine, Maia? a răs Edan. Nu este nimic de care să te temi. Nu sunt deloc în pericol de a deveni demon, îți garantez asta. Și sunt mult mai puternic decât oricât demon pe care *shansen*-ul îl poate recruta.

Măcar de data asta, m-am simțit încurajată de aroganța lui. Am vrut să-l cred și l-am crezut.

— Ai grijă, Maia! a spus el încet, iar schimbarea lui de ton m-a făcut să tresar. Lady Sarnai va ști că i-ai trădat încrederea. Voi avea grijă dacă ți se va întâmpla ceva.

Nu mi-a plăcut că am amuțit pe dată. Am ridicat o sprânceană și am repetat:

— Vei avea grijă?

Edan a tresărit.

— Da, a spus el voios de data asta. Fată sau nu, ești un croitor foarte talentat. Și ai aptitudini pentru magie. Destul cât să mă simt într-o oarecare măsură răspunzător pentru tine.

Am făcut ochii mari.

— Știi că ea îmi amintește cumva de tine?

Edan s-a încruntat, de parcă l-aș fi insultat de moarte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Amândoi vă amuzați luându-i în răs pe ceilalți. Ea folosește această probă ca un mod de a-l insulta pe împăratul Khanujin, iar tu... tu te distrezi...

— Eu nu-l iau în răs pe împărat, a spus Edan. Niciodată! „Tu mă iei pe mine în răs”, am gândit eu.

— Dacă eu și lady Sarnai avem ceva în comun este că nu sunt multe de spus în privința viitorului fiecăruia

dintre noi. Ea își folosește frustrarea să saboteze logodna, iar eu îmi folosesc plictiseala să studiez.

— Ce studiezi?

Edan și-a atîntit ochii pătrunzători asupra mea.

— Oameni care mă interesează.

— Nu pari genul de persoană care ar fi interesată de un concurs de cusut.

— Nu eram, a spus el, până când am văzut foarfeca ta. Știam deja ce intenționa să spună.

— Nu o voi folosi, Edan!

— Folosind-o nu înseamnă că înșeli.

— Lady Sarnai urăște magia.

— Dat fiind că alege între doi croitori care folosesc magia, ar trebui să-l desemneze câștigător pe cel care o folosește mai bine. Foarfeca ta reflectă îndemnarea pe care o ai; vopseaua lui Norbu nu. Iar tu nu te afli aici pentru același motiv ca toți ceilalți. Longhai, Norbu, Yindi au dorit postul pentru glorie. Tu, tu vrei să restabilești onoarea numelui familiei tale. Și bănuiesc că vrei să-ți dovedești ție însăși că poți fi la fel de bună ca orice bărbat.

Da, era adevărat, deși mi-a lipsit curajul să o spun cu voce tare.

— Dar îți mulțumesc că m-ai avertizat în privința lui lady Sarnai, a spus Edan. Apreciez gestul.

Sinceritatea lui m-a luat un pic prin surprindere.

— Să nu presupui că am făcut-o pentru că suntem prieteni.

— Vrajitorii nu au prieteni, a spus Edan, dregându-și glasul, iar eu am înțeles că dezvăluise ceva ce nu dorise. Noapte bună, doamnă Tamarin!

— Maestre! am strigat după el.

Edan urma să fie osânda mea într-o bună zi. Pur și simplu, o știam.

UȘA ODĂII MELE n-ar fi trebuit să fie întredeschisă. Întotdeauna eram atentă să o închid, mai ales pentru că nu eram destul de privilegiată să am o încuietoare. Am intrat, în vreme ce inima bătea să îmi sară din piept. Ceva nu era în ordine.

Puținele bunuri pe care le adusesem cu mine erau aruncate neglijent pe pat — schițele mele, scrisoarea pe care o primisem de acasă și, printre ele, foarfeca lui *Baba*. Aproape că mi-aș fi dorit ca intrusul să fie un hoț, dar realitatea era mult mai rea.

Norbu.

— Ieși afară! i-am spus pe un ton rece.

El mi-a zâmbit vesel și artificial.

— Și de ce aș vrea să fac asta? m-a luat el peste picior. Ce păcat că n-ai ars în sală! Apropo, ce-ți mai face mâna? Ți-a vindecat-o Lordul Vrajitor? i-a dat înainte, trecându-și degetele peste perna mea. Cum l-ai plătit pentru aceste servicii?

— Ieși afară! am repetat.

Era tot ce puteam face ca să nu-l lovesc cu pumnul.

Norbu nu s-a mișcat.

— Știi care-i prețul pentru că îl minți pe împărat? a spus el încet, ca și cum ar fi savurat fiecare cuvânt. Oasele

îți vor fi ciugulite unul câte unul și ochii scoși cu ghearele de corbi. De viu.

— Nu știi despre ce vorbești.

Zâmbetul lui s-a lărgit.

— Așergi bine pentru cineva cu un picior beteag, tinere Tamarin, ținând seama de rănille căpătate în război.

Am simțit că mă sufoc.

— Eu nu...

— Mereu mi s-a părut ceva ciudat la tine, dar n-am reușit să-mi dau seama despre ce anume era vorba, m-a întrerupt Norbu. Niciodată n-am auzit că bătrânul maestru Tamarin ar avea un fiu atât de talentat. Prin urmare, am iscodit. Tatăl tău a pierdut doi fii în Războiul celor Cinci Ierni. A supraviețuit doar un fiu olog. Nimeni nu mi-a putut spune despre talentul lui pentru lucrul cu acul, așa că am lăsat-o baltă... până la întâlnirea noastră din cealaltă noapte. Te-am spionat când alergai prin sală și asta m-a pus pe gânduri. Piesele nu s-au potrivit imediat, dar, pe urmă, am aflat de la ministrul Lorsă că bătrânul Tamarin mai are un copil, a continuat el, ridicând una dintre feșele mele din in pentru piept, o fată care chiar lucrează cu acul.

Genunchii mi s-au înmuiat. Aș fi vrut să-l acuz de minciună, dar limba îmi devenise de plumb.

Norbu a râs.

— Coși mai bine decât majoritatea fetelor. Acesta este cel mai bun compliment pe care ți-l voi face. Renunță la probă, iar eu nu-i voi sufla nicio vorbă Majestății Sale despre cine ești cu adevărat.

— De ce? m-am răstit eu. Te temi că ai putea pierde în fața unei femei?

— Nu! a răspuns Norbu cu fața schimonosită de cruzime. Dar, după ce a pierdut doi fii, mă întreb cum ar primi tatăl tău vestea morții fiicei sale.

Cuvintele mi s-au răsucit ca un pumnal invizibil în măruntaie.

— Du-te și spune-i împăratului! l-am provocat, deși vocea mi-a tremurat un pic. Iar eu... eu voi spune cum l-ai otrăvit pe maestrul Huan.

Norbu a scăpat un râs zgomotos.

— Longhai ți-a spus poveștile astea, nu? Nu poți dovedi. Niciunul dintre voi nu poate.

Mi-am încleștat pumnii, ascunzând o tresărire când mușchii mi-au adus aminte că încă se vindecau.

— Nu tăgăduiești.

— Era timpul să plece. Schițele lui erau învechite, iar Majestatea Sa avea nevoie de un croitor nou.

— Acel croitor nou nu vei fi tu!

Era cât pe ce să-l acuz că folosește magia, dar m-am oprit. Dacă aș putea să o dovedesc în timpul probei, atunci poate că aș reuși să-l trimit acasă!

Râzând, Norbu mi-a atins obrazul în timp ce își apăsa coapsa peste piciorul meu.

— Mereu te-am considerat un băiat frumușel. Ce-ai spune de un mic sărut?

Mi-am împins călcâiul peste vârful piciorului său și l-am lovit cu toată puterea.

— Te avertizez! am spus, apucând brusc foarfeca de pe pat și îndreptând-o spre coastele lui. Pleacă! Acum!

Norbu a râs.

— Nu-ți face griji! Nu-ți voi dezvălui secretul... deocamdată! mi-a strigat din ușă, apoi s-a întors să plece. Am un pic de respect pentru tine, totuși. Ce păcat, cât de mult te vei prăbuși!

Norbu a ieșit tiptil și dus a fost.

Spaima ce mă ținuse înghețată s-a topit, preschimbindu-se încet-încet în chin. Tremurând; m-am stropit cu apă rece pe față, dar nici asta nu a alungat umbrele care mi se strecuraseră în suflet.

Nu-l puteam lăsa pe Norbu să câștige. Chiar dacă îmi știa secretul, nu-i puteam permite să mă înspăimânte.

Doream să câștig acea ultimă provocare! Cu orice preț!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Fra imposibil să adorm cu amenințarea lui Norbu ridicându-se primejdios asupra mea. Chiar și cel mai mic sunet mă tulbura. Șoarecii care fugeau în graba mare dincolo de ușa mea, frunzele care foșneau pe acoperiș. Totuși, nimeni nu a venit după mine, ceea ce însemna că Norbu nu-i spusese împăratului secretul meu. Deocamdată.

„Cu cât te vei neliniști mai mult, cu atât îți va fi mai greu să te concentrezi ca să-l învingi”, m-am dojenit cu asprime. Zărindu-mi foarfeca, m-am ridicat brusc în capul oaselor. „Și tu la fel.”

Am stat trează, făcând schițe până când lumina dimineții a început să-mi brăzdeze pereții odăii. Palma îmi era pătată de la cărbunele cu care desenasem, iar degetele mă dureau, dar, în cele din urmă, rochia desăvârșită se contura frumos pe foaie. După ce am vârât caietul de schițe sub braț, m-am grăbit spre noua mea cameră de lucru și am început să așez materialul pe masa de croit.

Întâi, am creat corsajul, așezând straturi strălucitoare de mătase de un albastru-deschis peste satin, pe care, mai apoi, le-am cusut împreună, creând astfel impresia de ocean sclipitor — priveliștea cu care crescusem.

Am lucrat mai încet din cauza mâinii slăbite, dar cusăturile erau totuși perfecte și atât de strânse, că nici măcar un ac nu le putea străpunge. Gulerul l-am decorat cu o sută de perle mici, al căror luciu împrumutase parcă ceva din strălucirea stelelor, și cu dantelă brodată cu fir de argint.

Pe la prânz, am auzit o bătaie ușoară în ușă.

Am presupus că era Edan. Ajunsesem să mă obișnuiesc cu vizitele lui neanunțate și, sincer vorbind, le așteptam cu nerăbdare, mai ales în clipa aceea. Poate că putea să-mi dea un sfat despre ce să fac în legătură cu Norbu.

Nu era Edan. Era Ammi, cu masa de prânz.

Slujitoarea de la bucătărie avea un zâmbet luminos. După ce a așezat tava pe măsuța rotundă de lemn, a scos un strigăt de admirație când a ridicat corsajul din poala mea, apoi a tras aer în piept și mi-a spus:

— Este pentru rochia lui lady Sarnai? Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea!

— Crezi? am întrebat-o. Nu am terminat încă.

— Cum ai de gând să continui? m-a întrebat Ammi în timp ce îmi înapoia corsajul.

Eram încântată de o pauză, așa că i-am arătat schița.

— Crezi că o să-i placă?

— Chiar și zeița Amana ar adora-o, a spus Ammi pe un ton hotărât.

Am oftat.

— Într-un fel, cred că până și Amana este mai puțin pretențioasă decât lady Sarnai.

Am chicotit amândouă și, pentru o clipă, am uitat că eram băiat. Am încetat cu râsul, dar Ammi nu a părut să observe mica mea schimbare de atitudine.

— Vei reuși să o termini într-o săptămână? m-a întrebat fata.

Asta era grija mea principală. Mi-am mușcat buza.

— Voi face tot ce-mi stă în putință.

— Norbu nici măcar nu a început, mi-a spus ea. Am mers să-i duc prânzul și nu era acolo.

Mi-am stăpânit tulburarea, știind motivul pentru care Norbu nu începuse să lucreze la rochia lui.

— Știi unde a plecat?

— Nu, dar azi nu părăsește nimeni palatul. Lordul Xina s-a reîntors. Împăratul nu este bucuros de vizită — porțile sunt închise până la plecarea musafirului.

— Înțeleg! Mulțumesc, Ammi! Nici nu știi ce bine mi-a făcut venirea ta!

Umerii lui Ammi s-au ridicat, la fel cum se întâmpla și cu ai mei mereu, când aveam ceva pe suflet.

— L-am văzut pe Lordul Vrajitor cum te urmărea în timpul provocării, a zis ea repede. De ce nu mi-ai spus, a continuat ea mușcându-și buza. Aș fi înțeles, dar am presupus...

— Crezi că eu sunt cu Edan? am îngăimat fără să știu dacă să fiu îngrozită sau amuzată. Cu Lordul Vrajitor?

— Nu voi spune nimănui! a promis ea repede. Asta explică foarte multe, oricum, a continuat fata, îmbujorată, în timp ce își dregea glasul. El flirtează mereu cu slujitoarele, însă m-am întrebat mereu de ce nu s-a ținut după vreuna dintre ele. Zeii știu că sărmanele au căutat să-l cucerească!

Am dat să-i spun că nu era în toate mințile dacă credea că eram implicată într-o idilă interzisă cu Edan, apoi m-am oprit. Dacă Ammi mă considera un băiat pe care nu îl interesau fetele, puteam fi prietene. Îmi doream cu disperare un prieten la palat.

— Lordul este foarte frumos, am recunoscut, un pic uimită să-mi dau seama că nu era o minciună.

Mi-am țuguat buzele. Ce altceva mai puteam spune despre Edan? Că era înalt și subțire, nu la fel de militaros ca împăratul, dar părea la fel de puternic. Nu, nu puteam spune asta! Nu puteam face comentarii pe seama ochilor lui ori pe seama culorii lor mereu schimbătoare.

— Te pândește, a continuat Ammi, cu un chicot. Tu roșești.

— Ba nu! am spus și, nerăbdătoare să schimb subiectul, am ridicat din nou schița pentru rochia lui lady Sarnai. Acum spune-mi, ca o fată care a crescut urmărind viața la palat, o doamnă de rangul lui lady Sarnai ar prefera mâneci mai largi sau mâneci care se desprind din umăr, așa cum este la modă în vest?

Ammi a rămas cu mine până când i s-a simțit lipsa la bucătărie, dându-mi sfaturi despre ceea ce purtau doamnele de la curte și despre ceea ce ar putea să o mulțumească

pe lady Sarnai. După ce a plecat, am cusut până când bășicile de pe degete mi s-au spart și am fost nevoită să mă bandajez. Aveam nevoie de foarfecă să termin sarcina la timp.

Am fluturat o bucată de mătase de culoarea safirului deasupra mesei, apoi am întins mâna după foarfecă – lumina se reflecta de pe lame și scânteia pe pereții din spațele meu. În timp ce am ridicat-o, foarfeca a început să strălucească.

ABIA DUPĂ CE AM ABURIT și călcat rochia creată de mine pentru a o putea duce la apartamentele lui lady Sarnai, mi-am dat seama că nici nu prea mâncasem și nici nu prea dormisem în zilele din urmă.

Cu toate acestea, nici nu îmi era foame și nici nu mă simțeam obosită. Doar neliniștită.

Norbu se afla deja acolo cu rochia prezentată pe un manechin de lemn. El alesese o mătase mai grea; de departe arăta aproape precum catifeaua, un roșu intens de Burgundia, culoarea sângelui. Ca întotdeauna, fiecare partitică a rochiei era frumoasă – corsajul cu o garnitură din blană neagră de-a lungul gulerului, cordonul decorat cu mărgelile din jad și din lemn lăcuit roșu-aprins, iar fusta brodată cu păsări phoenix aurii, care pluteau pe faldurile aranjate cu măiestrie. Dar rochia *mea* era uluitoare.

Îmi acopeream creația cu o pânză să o protejez de soare când, cu coada ochiului, l-am zărit pe Norbu, care s-a oprit să mă salute.

Nu s-a putut abține când a văzut partea de jos a rochiei.

— Nu-i rău pentru un băiat cu o mână ruptă, a spus el atingându-mi antebrațul.

M-am smucit.

— Pleacă de lângă mine!

A strâmbat din gură, dar m-a lăsat să plec. Lady Sarnai, Edan și ministrul Lorsa sosiseră. Unde era împăratul?

Am privit spre Edan, dar privirea lui era ațintită asupra rochiei mele. Avea oare un zâmbet pe buze?

Mi-am întors privirea, căutând să mă uit în altă parte, și am văzut un ceainic pe una dintre măsuțele lui lady Sarnai. Speram că nu avea să fie nevoie să torn peste rochia lui Norbu ca să-i demasc iluzia. Părea să fie clar că rochia mea era mai bună.

— Maestre Norbu, a spus lady Sarnai, mama ar fi purtat cu siguranță rochia ta.

Prințesa s-a îndreptat spre colțul încăperii. Cum putea ea să fie atât de fermecătoare și atât de crudă în același timp? Nu puteam să nu o admir, deși nu îmi plăcea deloc de ea.

Am ridicat pânza care acoperea rochia și am auzit câteva exclamații uimite dinspre slujitoarele lui lady Sarnai.

— Este minunată! Își șopteau ele.

— Ați văzut vreodată ceva atât de spectaculos?

— Toate doamnele de la curte vor dori câte o rochie ca asta.

M-am sprijinit de baston, sorbindu-le laudele. Pentru a suta oară, am încercat să-mi privesc rochia în mod obiectiv și să descopăr un motiv pentru care lady Sarnai ar putea să o respingă. N-am reușit să găsec niciunul.

Rochia mea era de un albastru sidefiu discret, una dintre multele nuanțe ale oceanului pe care Sendo mă învățase să le observ când eram mică. Stratul de deasupra, o rochie mai scurtă, prinsă cu o cingătoare de argint, era de un albastru-închis mai intens, iar mânecile lungi erau brodate cu boboci de trandafir micuți și cocori care pluteau cu aripi albe, magnifice. Pe poale se zăreau nuferi cu petale de culoarea opalului și pești aurii ce înotau într-un bazin argintiu, deasupra tivului împodobit cu perle foarte mici și straturi de dantelă asemenea undelor de la suprafața apei.

Eram sigură că toți vor fi de acord că rochia mea era mai potrivită pentru o împărăteasă decât rochia lui Norbu. În mod sigur, de departe și mai frumoasă.

Am răsuflat ușurată, convinsă că, în sfârșit, îl învinsesem.

— O creație foarte frumoasă, a murmurat lady Sarnai. Maestre Tamarin, te-ai întrecut pe tine însuși!

Avea fața blândă, aproape binevoitoare. Oare era mai bine dispusă în clipa aceea datorită prezenței lordului Xina?

— Vai, a spus ea, această probă trebuie să se termine! Atât maestrul Tamarin, cât și maestrul Norbu sunt extrem de pricepuți, dar simt că unul dintre ei m-ar sluji mai bine decât celălalt.

Blândetea a dispărut, iar lady Sarnai a aruncat o privire aprigă spre dregătorul Lorsa.

Eunucul și-a împreunat mâinile și a anunțat:

— Maestrul Norbu a câștigat funcția.

Genunchii mi-au cedat, iar sângele mi-a năvălit în urechi, făcând ca inima să-mi bubueie. *Poftim?* După tot

cea ce se întâmplase, era imposibil. Nu-i puteam deza-măgi pe *Baba* și pe *Keton*, nu în felul acela.

— E-el nu poate câștiga! m-am eu. Rochia maestrului *Norbu* este o iluzie.

Înainte să mă poată opri cineva, am întins mâna după ceainicul cu ceai al lui *lady Sarnai* și am aruncat conținutul spre rochia lui *Norbu*.

Rochia și-a pierdut brusc forma, iar roșul intens de *Burgundia* s-a estompat pe măsură ce țesătura de mătase a devenit tot mai rară și mai aspră. Treptat, blana și ornamentația de mărgele au dispărut, iar păsările phoenix aurii s-au încrețit până când au căpătat aspectul unor zdrențe, lăsând în urmă doar un cupon de mătase albă cusut sub forma unei rochii.

— Ei bine, iată ce avem aici, a spus *Edan* la scurt timp după ce ministrul *Lorsa* a pufnit cu neîncredere. *Magie* și o demonstrație oarecum jalnică în consecință. Maestrul *Tamarin* este croitorul mai priceput. Acest fapt este evident pentru toți.

Lady Sarnai și-a încrucișat brațele, iar buzele i s-au strâmbat într-o grimasă.

— Oricum, prefer serviciile maestrului *Norbu*.

— Dar Înălțimea Voastră, a spus *Edan* neconvincător, noi toți știm cât de neclintită ești în privința folosirii vrăjitoriei...

— Aceasta este decizia mea, a insistat ea. Eu și împăratul am consimțit asta în armistițiu.

— Majestatea Sa și tatăl Domniei Voastre au convenit că vor alege un croitor, a spus *Edan* plin de iritare, nu

un spion. Maestrul Norbu, înțeleg eu, a fost mai docil decât maestrul Tamarin în a vă accepta condițiile.

Lady Sarnai a amuțit și mi-a aruncat o privire furioasă.

Între timp, Norbu nu a făcut nicio mișcare să plece.

— Maestrul Tamarin? a întrebat el calm. Nu vrei să spui *doamna* Tamarin?

Și foarte rapid pentru cât de masiv era, mai rapid chiar decât mine, mi-a rupt nasturii de la tunică, dând la iveală feșele ce îmi acopereau pieptul.

Lady Sarnai și-a pierdut răsufierea, iar slujitoarele și-au acoperit gurile cu mâinile.

Un val rece de teamă a pus stăpânire pe mine. Pentru o clipă, mi s-a oprit respirația. Am rămas nemișcată — în stare de șoc în timp ce lumea se învârtea.

— E fată, Înălțimea Voastră, a spus Norbu. V-a mințit pe toți.

— Nu... , am început eu.

Lady Sarnai a ridicat o mână, făcându-i să tacă pe toți cei prezenți.

— Lordule Vrăjitor, a spus ea, atrăgându-i atenția lui Edan. Este adevărat?

Nu eram sigură dacă îl acuza că știuse sau dacă, pur și simplu, lady Sarnai dorea ca el să mă cerceteze. Edan m-a ațintit cu privirea.

— Da, a spus el. Este adevărat.

Inima bătea să îmi spargă pieptul. M-am uitat la lady Sarnai, așteptând privirea rece pe care ajunsesem să o aștept de la fiica *shansen*-ului. Dar, măcar de data asta, sprâncenele nu-i erau încruntate, iar buzele aproape

abandonaseră tristețea lor obișnuită. Timpul parcă se dilata. Prințesa avea în privire ceva ce nu mai văzusem până atunci: compasiune.

Am îndrăznit să sper că ar putea avea milă de mine. În definitiv, eram o fată – la fel ca ea. O fată care riscase totul ca să se elibereze de rolurile pe care lumea le aștepta de la ea. Înțelegea asta mai bine decât oricine.

Atunci, lady Sarnai a fluturat o mână, iar inima mea s-a frânt.

— Luați-o!

— Vă rog, Înălțimea Voastră! am strigat eu. Vă rog, nu!

Gărzile m-au înhățat, iar eu m-am întors spre Edan. Dar acesta nu a scos niciun cuvânt în apărarea mea. Nimic, pe când Norbu zâmbea superior, iar slujitoarele urmăreau ce se întâmpla cu ochi flămânzi.

— Care va fi pedeapsa ei? a întrebat-o Edan pe lady Sarnai.

Fiica *shansen*-ului s-a oprit să se gândească.

— Patruzeci de bice pe spate! Treziți-o dacă leșină și reîncepeți numărătoarea! Îi voi cere Majestății Sale să pună să fie spânzurată dimineată.

Eu am scos un strigăt gătuit.

Edan s-a înclinat în fața lui lady Sarnai. A fost tăios, dar supus.

— Cum doriți!

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Patruzeci și nouă de trepte duceau spre temnița palatului. Nu știu de ce le-am numărat. Poate ca să mă liniștesc. Un țel deznădăjduit.

Inima îmi bătea atât de repede, că eram cu sufletul la gură și găfâiam în timp ce gărzile mă trăgeau spre ultima treaptă. Mirosul de putrefacție îmi întorcea stomacul pe dos, și auzeam gândacii și șobolanii fugind în graba mare pe pietrele reci.

Un strop de teamă mi s-a ridicat spre gât. „Nu-mi va fi frică”, mi-am spus, „nu-mi va fi frică.”

Am încercat să mă obișnuiesc cu întunericul atât de gros, că abia mai zăream gărzile care mă înconjurau. Soldații m-au izbit peste coaste și m-au lovit cu picioarele peste genunchi, așa încât am căzut pe o grămadă de fân putrezit, tușind și plângând înăbușit.

Un gardian m-a înșfăcat de păr și mi-a legat glezna de zid.

— Ultima oară am folosit aceste cătușe pentru o slujitoare care a furat de la Majestatea Sa. Împăratul a poruncit să-i fie tăiate mâinile. Mă întreb ce va hotărî pentru tine.

Am tușit până când am reușit să respir din nou. Nu mi-l puteam imagina pe împăratul Khanujin hotărând o pedeapsă atât de brutală. Dar, de fapt, ce știam eu despre el?

Ce știam eu despre oricare dintre ei?

Edan nu deschisese gura să mă ajute.

Asta m-a rănit mai mult decât orice biciuire. Însă Edan mă avertizase să nu mă gândesc la el ca la un prieten, nu-i așa? Ar fi fost cazul să ascult.

„Orice s-ar întâmpla, nu voi țipa. Nu-i voi lăsa să mă înfrângă.”

Ușor de zis, greu de făcut!

Gardienii mi-au smuls tunica și mi-au aruncat feșele de pe piept, așa că m-am repezit să mă acopăr când biciul mi-a ars pielea, o linie usturătoare de foc. Sângele a împrășcat podeaua rece de piatră. Am încercat să nu o privesc. M-am străduit să-mi păstrez brațele la piept și să mă concentrez pe numărătoarea de neconceput până la patruzeci. Mi-au prins bine lacrimile reci care îmi înceteșau vederea.

Gărzile și-au accelerat ritmul. Mai rapid. Mai îndârjit. Fiecare lovitură mușca din mine, tăindu-mi adânc spațele, iar eu mi-am ros buza atât de tare, încât gura mi s-a umplut de sânge. La cea de a șaptea lovitură, am țipat. Lumea s-a întunecat, apoi a explodat în culori, în mod

repetat, cu fiecare lovitură, iar, la un moment dat, am încetat să-mi amintesc să respir între fiecare țipăt.

— Ajunge! am auzit o voce tunătoare.

Aproape că n-am recunoscut a cui era. Spatele îmi ardea și m-am prăbușit.

Cătușele au zdrăngănit, iar Edan m-a acoperit cu pelerina lui. Mă ducea undeva. Torțele ardeau pe ziduri, lumina îmi supăra ochii. Dar aerul era încă umed și rece.

Apoi, o ușă de metal s-a deschis, cutremurându-se, și, după cinci trepte, Edan s-a oprit. Încetișor, s-a așezat jos ținându-mă în poală.

— Pleacă! am spus, deși cuvintele mele au ieșit deformatе și nici măcar eu nu le puteam înțelege.

— Deschide! a spus el și mi-a ținut bărbia ridicată, în timp ce îmi picura ceva în gură. Haide, Maia! Înghite! Trebuie să înghiți asta!

Gustul era atât de amar, că eram cât pe ce să scuip. Edan nu se deranjase să îndulcească ce naiba era băutura pe care o adusese.

Dar durerea s-a redus. Încet.

Cu o răbufnire de mânie, m-am așezat ceva mai departe de el, dar el continuat să mă țină ferm și mi-a atins spatele gol cu degetele.

— Ar fi trebuit să ajung aici mai devreme, a spus el printre dinți.

Am pus mâna pe mantia lui, trăgându-i faldurile peste piept.

— Urmează să fiu spânzurată?

— Acesta este locul unde îi țin pe prizonierii de viță nobilă, a spus Edan, evitând întrebarea. Este un pic mai drăguț decât locul unde te aflai mai devreme.

Mirosul era încă pestilent, dar exista o fereastră micuță, care lăsa să intre lumina.

M-am întors cu spatele la el.

— Ce s-a întâmplat cu Norbu?

— Norbu a fost îndepărtat. Majestatea Sa a fost nemulțumită să audă că loialitatea croitorului putea fi atât de ușor cumpărată.

— Așadar, va fi executat.

— Asta este pedeapsa pentru conspirație împotriva împăratului.

Mi-am ridicat privirea, dar cuvintele au ieșit tremurate.

— Voi fi executată?

Vocea lui Edan mi s-a părut tensionată.

— I-am cerut lui Khanujin să-ți asculte mărturia mai întâi.

— Pentru ce? am întrebat. Toată lumea știe că sunt fată.

El nu a răspuns.

Incredibil cât de puțină teamă simțeam! Presupuneam că loviturile de bici ajutaseră. Sau cine știe ce vrajă aruncase Edan asupra mea când îmi atinsese obrazul.

— Mai stai? am întrebat, liniștită.

Edan mi-a șters colțurile gurii cu batista lui.

— Da, până vei adormi.

Fără vlagă, mi-am pus capul pe pieptul lui. El nu s-a mișcat. Nici nu și-a încolăcit brațele în jurul meu și nici

nu m-a dat la o parte. Dar bătaia inimii i s-a accelerat un pic.

— Îmi pare rău, Maia! a șoptit el.

Poate că ar fi însemnat mai mult pentru mine dacă aș fi știut că era pentru prima dată când Edan, Lordul Vrajitor, își cerea scuze în fața cuiva.

CÂND M-AM TREZIT, era dimineată. Afară, gardienii strigau unul la celălalt, iar Edan plecase.

Cu băgare de seamă, mi-am atins spatele. Pielea era amorțită, dar tăieturile adânci deja se vindecau. Chiar și feșele de in din jurul pieptului se legaseră la loc din nou.

Magie.

Mi-am înăbușit cu greu emoția, amintindu-mi vizita lui Edan și, în același timp, ceea ce mă aștepta în doar câteva ore.

Era dificil să stau în picioare. Spatele mă chinuia, iar durerea intensă s-a proiectat în picioare când am șchiopătat spre ușă și mi-am lipit urechea de gaura cheii.

Am auzit cum se mătura și se stropea.

— Grăbiți-vă, mocăiților! a strigat cineva. Majestatea Sa este aici.

Măturatul și stropitul au devenit mai intense. Apoi, s-a așternut tăcerea.

Așteptând cu teamă, mi-am trecut mâna prin păr și m-am retras cu spatele într-un colț. Era greu pentru mine să mi-l imaginez pe împărat pășind într-o temniță.

Dar iată, suveranul se afla în fața celulei mele!

Lumina cenușie licărea peste fața împăratului Khanu-jin pe când gărzile au deschis ușa. Ornamentele aurii ale costumului său de ceremonie străluceau pe fundalul zidurilor reci și sumbre ale celulei.

— Majestatea Voastră, am spus aproape în șoaptă, silindu-mi trupul rănit să facă o plecăciune.

Gura îmi era uscată și probabil că miroseam îngrozitor. Nu am îndrăznit să-mi ridic privirea spre el.

Vocea îi era dură.

— Maestre Tamarin, te găsești în situația nefericită de a mă fi mințit. O ofensă capitală.

Mi-am lăsat capul în jos. Știussem de la bun început ce avea să se întâmple dacă eram prinsă și descoperită. Trebuia să fiu puternică.

— Ai făcut-o pe lady Sarnai să creadă că erai fiul tatălui tău. Tu nu ești Keton Tamarin.

— Nu, Majestatea Voastră, am rostit, privindu-mi fix mâinile. Numele meu este Maia și sunt cel mai mic copil al lui Kalsang Tamarin.

— Fiica lui, a murmurat împăratul. Da, acum are un înțeles. Mereu m-am gândit că exista ceva deosebit în privința ta. Poate chiar ochii tăi, a spus el, pășind înainte, într-o fâșie de lumină. Ei nu aparțin unui băiat care a luptat în războiul meu.

Lumina zilei a licărit peste perlele și rubinele care au zornăit pe coroana împăratului când acesta și-a înclinat capul într-o parte, ațintindu-și privirea asupra zdrențelor mele însângerate.

— Ținând seama că ai fost biciuită, sper că vei mai fi în stare să coși.

Împăratul mi-a dat foarfeca mea, foarfeca lipsită de strălucire chiar și în lumină — o foarfecă absolut obișnuită sau așa a părut. Mi-am ținut respirația.

— Lordul Vrăjitor mi-a spus că ești în stare de o oarecare magie, a spus el. Este adevărat?

— Da, Majestatea Voastră.

Împăratul mi-a atins bărbia și mi-a ridicat-o. Un mic frison mi-a traversat trupul, făcându-mă să înghit o gură de aer tăios. Mi-am ridicat privirea surprinsă spre ochii lui.

Și iată-mă, ademenită din nou de măreția misterioasă a împăratului. Până și în temniță, era strălucitor, iar atingerea lui, suficientă să mă facă să-mi uit durerea, rușinea și teama.

— Ce păcat că nu mi-ai spus mai înainte! a murmurat împăratul Khanujin. Un astfel de talent este rar, mai ales la o fată, a mai spus el și mi-a atins cu mâna marginea buzelor, iar eu am crezut că o să leșin datorită blândeții cu care făcuse acest gest.

Apoi, el și-a retras mâna, dar privirile noastre au rămas înlănțuite.

— Ar trebui să fii spânzurată, a spus el și s-a oprit. Dar ai un dar de care am nevoie. Așa că, deocamdată, voi comuta pedeapsa.

— Sire? am rostit, ridicând-mi bărbia într-o parte.

— Îți vei relua identitatea fratelui tău. Poziția de croitor imperial este interzisă femeilor și așa trebuie să și

rămână. Edan va face pe toată lumea să uite înșelătoria ta. Dar eu nu voi uita.

Am dat din cap aprobator, în ciuda confuziei.

— Viitorul regatului A'landi depinde de căsătoria mea cu fiica *shansen*-ului. Indiferent ce îți va cere ea, vei face! Vei trăi doar datorită talentului tău cu această foarfecă, a spus împăratul și mi-a băgat-o cu forța în mână. Dezamăgește-mă, și vei fi spânzurată. La fel cum vor fi și tatăl, și fratele tău. Înțelegi?

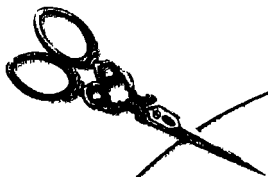
— Da, Majestatea Voastră! am șoptit.

Eram amețită – nu-mi puteam pune ordine în gânduri. Ce trebuia să fac pentru lady Sarnai atât de important, că împăratul urma să mă cruțe?

Dar limba nu reușea să dea formă cuvintelor potrivite în prezența împăratului Khanujin. Doar când acesta s-a făcut nevăzut, vraja lui s-a destrămat.

PARTEA A DOUA

CĂLĂTORIA

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Numirea drept croitor imperial ar fi trebuit să fie unul dintre cele mai fericite momente din viața mea, dar înțelegerea cu împăratul îmi umbrea victoria. Trebuia să o mulțumesc pe lady Sarnai sau, altfel, Baba și Keton aveau să moară.

Nu așteptam cu nerăbdare să lucrez cu fiica *shansen*-ului. Dar, pe de altă parte, ea deja îmi poruncise să creez papucii din sticlă și hainele de hârtie și supraviețuisem.

Cât de extraordinară putea fi o altă rochie?

Inima bătea să-mi sară din piept pe când mă apropiam de Marea Sală a Minunilor. Cea mai mare sală de audiențe din Palatul de Vară includea o curte largă, avea câteva etaje și o scară sculptată cu statuete reprezentând păsări aurii, elefanți și tigri. În interior, pereții erau împodobiți cu mozaicuri (un dar de la prietenii ținutului A'landi din Samaran), pardoselile, acoperite cu splendide covoare în nuanțe de roșu-aprins ce se întindeau cât vedeam cu ochii, ferestrele străluceau datorită luminii

difuze a soarelui și trei sculpturi de jad ale zeiței Amana se aflau expuse la vedere.

Edan și-a dres glasul când a apărut în spatele meu.

— Sunt fericit să te văd ieșită din locul ăla dezgustător.

M-am răsucit cu fața spre vrăjitor. Măcar de data asta, nicio grimasă nu-i strâmba gura și nicio răutate nu-i strălucea în ochi. În schimb, el stătea în picioare, cu brațele încrucișate, și mă fixa cu o privire solemnă.

Am ezitat.

— Chiar i-ai făcut pe toți să uite că sunt fată?

El și-a aplecat capul într-o parte.

— Dorința Majestății Sale e lege.

— Pur și simplu? am întrebat, încruntându-mă. Cu un semn cu mâna. Sau cu un pocnet din degete.

Edan a ridicat din umeri. Părea extenuat, iar oboseala se vedea în cearcănele întunecate din jurul ochilor. M-am întrebat dacă magia pe care o făcuse ca toată lumea să uite că sunt fată explica oarecum acele semne de epuizare.

— Este un pic mai complicat decât atât, a fost tot ce a spus, dar, înainte de a-i putea răspunde, a făcut semn spre coridorul care ducea spre încăperea principală. Vino cu mine!

L-am urmat cu teamă, pășind peste covor de parcă m-aș fi deplasat printr-un desiș de măcăciuni. Am recunoscut câteva fețe: ministrul Lorsa, lady Sarnai și împăratul Khanujin. Lordul Xina, care, așa cum menționase Ammi, se afla în vizită. Ceilalți curteni îmi erau necunoscuți: eunuci, oficiali importanți și unul sau doi demnitari străini.

Am tot așteptat să strige cineva:

— Ea este fată! Este o impostoare!

Dar totul era așa cum promisese Edan: nimeni nu a cli-pit nici la auzul numelui meu și nici la vederea feței mele.

Cu toate acestea, fiecare pas era mai dificil decât ultimul. Când, în sfârșit, am ajuns la tronul împăratului, respiram greu, ca și cum aș fi mers peste o sută de kilometri, nu doar o sută de pași.

— Proba a ajuns la sfârșit, a anunțat împăratul Khanujin pe când îngenuncheam în fața lui. Am hotărât să-i ofer poziția de croitor imperial lui Keton Tamarin, care va primi o rentă de douăzeci de mii de jeni pe an.

„Douăzeci de mii de jeni pe an!” Pentru o clipă, mi-am îngăduit să mă simt foarte satisfăcută, știind că *Baba* și Keton nu vor mai avea grija zilei de mâine și că ajunsesem maestru, un maestru de al cărui talent nimeni nu se putea îndoii.

— Ridică-te, maestre Tamarin! a continuat împăratul. Acum, că îl slujești pe Fiul Paradisului în calitate de croitor al domeniului imperial, ești maestru al breslei tale.

M-am silit să zâmbesc pe când stăteam în picioare.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră!

— Mulțumesc, maestre Tamarin! a spus împăratul Khanujin, iar miniștrii și funcționarii oficiali au repetat cuvintele. Lady Sarnai, mi-ai cerut să-l găsec pe cel mai talentat croitor din A'landi pentru a-ți coase veșmântul de nuntă. Maestrul Tamarin este la dispoziția ta.

Lady Sarnai nu a spus nimic. Ca și Edan, stătea lângă tronul împăratului, dar se uita intens la ceva – sau la

cineva —, atât de intens, încât mi-am imaginat că privirea ei ar putea străpunge zidurile. Nu puteam vedea cine îi captase atenția, dar am recunoscut vocea bărbatului. Era o voce profundă, fiecare cuvânt rostit părând un soi de mârâit.

— *Shansen*-ul dorește să știe când va avea loc căsătoria, a spus lordul Xina, și dacă au fost îndeplinite condițiile puse de lady Sarnai.

M-am încordat, întrebându-mă dacă doar îmi imaginasem o notă de suferință în cuvintele sale. Cum trebuia să se simtă, știind că tacticile lui lady Sarnai de a-și amâna căsătoria cu împăratul eșuaseră și că femeia pe care o iubea avea să se mărite foarte curând cu un alt bărbat?

— Poți comunica *shansen*-ului că fiica sa cere o rochie de nuntă, a răspuns tăios împăratul, care să fie terminată de...

Lady Sarnai a vorbit pe neașteptate:

— Vor fi *trei* rochii.

Privirea ei l-a părăsit pe lordul Xina și s-a oprit la mine. Ochii ei aveau o strălucire ce nu mi-a plăcut.

Un freamăt de groază mi-a clocotit în piept. Fiica *shansen*-ului a trecut lin peste cele trei trepte ale tronului împărătesc până când a ajuns în dreptul meu, atât de aproape, că puteam mirosi uleiul de iasomie folosit să-și parfumeze părul. Atât de aproape, că i-am putut zări licărirea de confuzie ce-i strălucea tremurat dincolo de sprâncene când m-a ațintit cu privirea.

Mi-am ținut respirația, știind exact ce se străduia ea să-și aducă aminte. Vraja lui Edan lucrase asupra tuturor celorlalți, dar dacă lady Sarnai...

Expresia i s-a înseninat, iar ea s-a eliberat de indiferent ce ar fi preocupat-o cu privire la persoana mea. Nu era la fel de important precum ceea ce dorea să-mi spună.

— Probabil știi legenda zeului hoților, a zis ea. Acesta era atât de priceput, încât s-a lăudat că i-ar putea fura pe copiii Amanei: soarele, luna și stelele. Zeii au râs de el, dar asta nu l-a descurajat. I-a prins pe primii doi copii ai Amanei cu ușurință, dar stelele... stelele au dansat pe cer și au fost greu de prins. Prin urmare, le-a atacat cu săgeți și le-a prins esența pe când sângerau pe cer. Amana a fost atât de furioasă, încât a cufundat lumea în întuneric. Chiar și atunci când zeul hoților i-a înapoiat ce furase, ea nu s-a liniștit. Și, astfel, el a apelat la croitorul Paradisului să-i facă Amanei un dar. Păstrase fâșii din soare, din lună și din stele, așa că i-a cerut croitorului să facă trei rochii atât de frumoase, încât să-i orbească pe muritori. Croitorul a reușit. Rochiile au fost atât de strălucitoare, încât Amana a iertat hoțul și a restituit omenirii lumina, dar numai pentru jumătate de zi — pentru că fragmentele pe care hoțul le dăduse pentru realizarea rochiilor însemnau că ziua nu mai putea fi niciodată întreagă din nou. O lecție, ca să nu o mai înfurie niciodată pe Zeița Mamă.

Lady Sarnai s-a oprit, iar buzele ei roșii au luat forma unui zâmbet periculos.

— Ești cel mai bun croitor din A'landi, maestre Tamarin: Croiește-mi rochiile zeiței Amanei!

Am auzit tonul batjocoritor al lui lady Sarnai și m-am luptat din răspuțeri să rămân calmă. Toți croitorii știau

povestea rochiilor zeiței Amana. Și că nicio mână de om nu izbutise vreodată să le croiască.

— Una țesută cu râset de soare, am șoptit. Alta brodată cu lacrimi de lună și, în fine, o a treia pictată cu sânge de stele.

— După cum înțeleg, a spus lady Sarnai cu răbdare, va trebui să călătorești pentru a face rost de materialele necesare pentru fiecare rochie.

— Dar, Înălțimea Voastră, mi-a scăpat mie, aceste rochii sunt mituri. Nimeni nu poate toarce lumina soarelui și nici lumina lunii în fire...

— Ai încercat vreodată?

— Nu, Înălțimea Voastră, am răspuns, încercând să îmi astâmpăr emoția.

— Îmi dau seama că mulți au încercat și nu au izbutit să facă aceste trei rochii. Roagă-te ca soarta ta să fie alta!

Cei care încercaseră nu numai că nu izbutiseră, dar și dispăruseră sau muriseră — toți căznindu-se să împlinească ceva ce nu putea fi realizat. Și pentru ce? Multe legende vorbeau despre aceste rochii. Unele spuneau că Amana ar îndeplini o dorință — oricât de imposibilă ar părea — croitorului care ar triumfa. Altele spuneau că rochiile ar trezi puteri de nedescris, îndeajuns să provoace sfârșitul lumii.

Mi-am înăbușit un tremur.

— Da, Înălțimea Voastră.

— Tatăl meu va sosi în noaptea soarelui roșu. Asta îți va lăsa câte o lună întreagă pentru fiecare rochie. Sunt sigură că împăratul te-a informat cât de importantă este

această sarcină și ce se întâmplă dacă nu vei reuși să o duci la bun sfârșit. Să nu mă dezamăgești! a încheiat ea pe un ton înăspriț.

— Toate resursele palatului îți vor sta la dispoziție, maestre Tamarin, a spus împăratul, aparent netulburat de solicitările lui lady Sarnai.

Aproape că nu mai ascultam. Toți jeni din lume nu-mi cumpărau soarele, luna și stelele. Ceea ce dorea lady Sarnai era imposibil!

Lady Sarnai și-a înclinat capul într-o parte.

— Pari îngrijorat, maestre Tamarin. Poate că Lordul Vrăjitor poate fi convins să te ajute.

Un fior m-a șerpuit de-a lungul coloanei. Mai înainte, lady Sarnai dorise să-l spionez pe Edan, iar în prezent dorea să-i cer ajutorul. Nu putea fi o bună schimbare de atitudine — pentru niciunul dintre noi.

Mi-am încrucișat brațele și am făcut o plecăciune, sperând că poziția plecată a capului avea să-mi ascundă panica nestăpânită.

— Tânărul meu croitor, a spus ea, adresându-se lui Edan, este gata să înceapă o călătorie pentru a procura materialele necesare celor trei rochii ale mele. Poate conta pe ajutorul tău?

— Mă tem, Înălțimea Voastră, a spus Edan, oarecum iritat, că îmi este imposibil să plec de lângă împărat o perioadă îndelungată.

— Ah, nu mi-l încredințezi pe dragul tău Khanujin. Te îngrijorează, nu-i așa, că n-am cedat farmecelor lui. Poate că dacă nu vei fi aici, lucrurile ar putea sta cu totul altfel.

O expresie întunecată a străfulgerat fața împăratului, iar eu am auzit un cor de replici înăbușite. Dar Edan a rămas calm.

— Cu tot respectul cuvenit, Înălțimea Voastră, trebuie să refuz.

Lady Sarnai nu și-a ascuns dezaprobarea:

— Ce păcat! Posibil să fii singurul care ar putea să-l ajute pe bietul maestru Tamarin și care găsește cererea mea foarte descurajantă.

— Atunci, poate că ar trebui să o schimbați, a spus Edan, a cărui gură a rămas ca o linie subțire când, în sfârșit, m-a privit. Talentul croitorului imperial cu ața și acul este fără egal. Sunt sigur că ar putea crea altceva care v-ar mulțumi.

— Din păcate, hotărârea mea este luată, a spus lady Sarnai. Doresc rochiile Amanei. Am cea mai mare încredere că maestrul Tamarin are talentul necesar pentru a le coase. Imaginează-ți cât de dezamăgită ar fi Majestatea Sa, dacă armistițiul ar înceta pentru că tânărul nostru croitor ar pieri înainte să-mi poată crea rochiile de nuntă!

— Dezamăgit, într-adevăr, a vorbit împăratul Khanujin pentru el. Dar Lordul Vrajitor slujește cel mai bine regatul cât timp este alături de mine.

Pumnii lui Edan s-au încleștat, dar expresia lui nu s-a schimbat. Și-a plecat capul, ascultând în timp ce împăratul a continuat:

— Mă voi consulta cu Edan în această după-amiază despre cum să satisfacem cel mai bine cererea ta. Acum,

dacă nu mai este nimic de adăugat, lady Sarnai, eu și miniștrii mei avem alte probleme de urmărit cu atenție.

— Maestre Tamarin, ai vreo nelămurire? a întrebat ea.

— Nu! am șoptit aproape năucă.

— Atunci nu mai este nimic altceva, a spus lady Sarnai, zâmbind dulce și fluturând mâinile, semn că pot să plec.

Spre surpriza mea, Edan m-a urmat.

— Nu pot să merg cu tine, a rostit el printre dinți imediat ce am ieșit afară.

— Nu ți-am cerut să o faci! am ripostat eu. Știu că este o sarcină imposibilă, chiar și pentru tine.

Fața lui s-a încrețit într-o mască de furie. Nu-l mai văzusem niciodată furios. M-au înspăimântat ochii lui, care au devenit negri ca onixul, prea negri să-i pătrunzi.

— Nu este imposibil; este o capcană menită să mă îndepărteze de Khanujin, să mă trimită după potcoave de cai morți.

— Atunci, voi merge singură, am replicat tăios.

El a scrâșnit din dinți.

— Nu, nu înțelegi. Împăratul a amenințat că te execută dacă nu reușești. Dar el nu va trebui să o facă pentru că, mai mult ca sigur, vei pieri în timpul călătoriei.

Ucisă. Precum Finlei și Sendo. Amândoi muriseră în slujba ținutului A'landi, la fel cum avea să mi se întâmple și mie.

Mi-am mușcat interiorul buzei, dar nu aveam să las ca avertismentul lui Edan să mă descurajeze.

— Rochiile Amanei... nu au fost realizate niciodată. Presupun că ar fi imposibil. Dar tu tocmai ai spus că nu.

— Asta nu înseamnă că ar trebui să fie făcute.

— Atunci, ajută-mă! am spus. Cel puțin spune-mi: unde pot găsi lumina soarelui atât de pură, încât să o pot toarce? Și lumina lunii, atât de densă, încât să poată fi țesută? Și sânge de stele... Nici măcar nu știu cu care să încep.

Ne-am pomenit traversând un eleșteu, iar Edan s-a oprit să se sprijine de balustrada podului de lemn în timp ce făcea o grimasă.

— Hai să începem cu soarele! a spus el în sfârșit. Pentru cei câțiva norocoși care au văzut așa ceva, păianjenul Niwa este cunoscut drept păianjenul cu roți de aur. Mătasea din pânzele lui ajunge la mii de jeni pentru aproape treizeci de grame pentru că, printre altele, nu ia foc. O caracteristică folositoare atunci când cineva caută să adune râset de soare.

Speranța mi-a clocotit în piept.

— Așadar, unde pot găsi păianjeni Niwa?

— În deșertul Halakmarat. Sunt rari, dar când găsești unul înseamnă că ai făcut primul pas, a spus Edan, desprinzându-se de pod ca să stea cu fața spre mine. Ar trebui să pleci, a spus el încet. Fugi!

Tonul lui m-a surprins. Mi s-a părut aproape... îngrijorat.

— Tatăl meu și fratele contează pe mine, am spus, înăbușindu-mi emoția. Majestatea Sa a zis că trebuie să-i îndeplinesc cererile lui lady Sarnai, altfel, el...

Vocea mi s-a stins.

— *El îi va ucide.*

Edan a oftat.

— Atunci, voi veni cu tine.

Mi-am ridicat privirea spre el surprinsă.

— Parcă ai spus că n-ai putea să-l părăsești pe împărat.

— *N-ar trebui*, m-a corectat el. În pofida titlului sunt doar un servitor, a adăugat cu amărăciune. Unul care are nevoie de permisiunea lui Khanujin pentru a putea pleca de lângă el. Înainte de a reuși să-l întreb ce voia să spună, a continuat: Să te ajut este cel mai bun mod de a mă asigura că războiul nu va izbucni din nou. În plus, Majestatea Sa nu-ți va refuza un însoțitor.

M-am îmbujorat.

— Chiar dacă însoțitorul ești tu?

— Sper că dacă voi formula cererea destul de atent, nu-mi va interzice în mod clar să vin cu tine.

— De ce să nu vrea să-ți dea încuviințarea să pleci?

Edan a făcut o strâmbătură.

— Este complicat. Eu protejez ținutul A'landi, slujindu-l pe împărat. Dacă voi pleca, Khanujin va fi vulnerabil. Lui nu-i place să fie vulnerabil.

— Dar...

— Asta-i tot ceea ce trebuie să știi. Nu te amesteca în treburile mele, Maia! Te vei afla într-o situație periculoasă.

Edan părea neobișnuit de iritat.

— Intenționez să plec mâine, am spus.

— Vom pleca în trei zile, m-a corectat el, bătând ușor în felinarul de pe marginea podului.

Lumina legănată a făcut ca apa din eleșteu să tremure.

Trei zile? Mi-am exprimat nedumerirea, încruntându-mă. Eram nerăbdătoare să părăsesc palatul, care începuse să îmi semene tot mai mult cu o cușcă.

— Voi avea nevoie de timp să pregătesc călătoria, a continuat el. Îți voi da o listă cu lucrurile de care vei avea nevoie.

— Eu știu ce îmi trebuie. Râset de soare, lacrimi de lună și sânge de stele.

— Exact, a spus Edan, fără să ia în seamă sarcasmul replicii mele. Durează un pic să faci un plan ca să procuri toate aceste lucruri. Folosește timpul în mod înțelept! Să torci sau să coși, sau indiferent ce altceva trebuie să faci.

— N-am cu ce să cos deocamdată, motiv pentru care trebuie să plec cât mai repede posibil.

Edan a reflectat asupra celor spuse.

— Atunci, poimâine, a stabilit el. Te voi căuta cu lista când voi fi gata!

RESPECTÂNDU-ȘI PROMISIUNEA, Edan a venit să mă caute a doua zi, chiar după răsăritul soarelui. Eram trează și deja făceam schițe. După sprânceana ridicată ușor, am presupus că era impresionat.

— Te-ai trezit devreme! a spus el.

— Întotdeauna mă trezesc devreme.

— Poftim! a spus el, dându-mi o bucată subțire de pergament.

— Nuci de la bucătărie, am citit eu surprinsă. Nuci?

— Cere-le pe cele mai mari! Voi avea nevoie de trei — nu, să fie patru. Citește mai departe!

— Mănuși, să fie împletite din mătase de păianjen...

— Tu va trebui să le realizezi pe astea, m-a întrerupt el. Deșertul va fi popasul nostru inițial.

— Pantofi solizi, de preferință făcuți din piele, cu șireturi tari. Un covor cu franjuri, într-o culoare sau două, va fi suficient. De ce avem nevoie de un covor? am întrebat mirată.

— Pantofii și covorul, tot tu va trebui să le realizezi, a spus Edan în loc să-mi explice. Presupun că vei fi ocupată.

— În final, foarfeca mea, am rostit și am pus lista jos. Pot să te întreb ceva? De ce este lady Sarnai atât de obsedată de aceste rochii dacă detestă magia?

— Pentru că este de părere că nu le poți realiza, a spus Edan, constrâns. Pentru că speră că vom muri în această călătorie. Noi însă va trebui să-i demonstrăm că greșește, nu-i așa? a adăugat el, un pic mai voios.

— *Eu* nu prea cred că pot fi realizate.

— Spune-mi, a rostit Edan, pentru o fată cu atât de multă imaginație, de ce ești atât de sceptică în legătură cu magia?

— Nu sunt sceptică! Nu mai sunt. Pur și simplu, nu am încredere în ea.

— Dezamăgitor! a murmurat Edan. După ce că ea te-a salvat tot timpul...

Am suspinat, simțind că îi datoram o explicație.

— Nici măcar nu mai cred în zei. Oricum, nu sunt ascultată. Tatăl meu se roagă la Amana în fiecare dimineață și în fiecare seară. Când frații mei au plecat la război, m-am rugat și eu – la fiecare zeu, apoi la fiecare zână și

la fiecare spirit la care mă puteam gândi — să-i aducă înapoi teferi și nevătămați. Dar Finlei și Sendo au murit, iar Keton. . . , am dat să zic, însă m-am oprit cu un nod în gât ce îmi strangula cuvintele. El a venit acasă, dar nu va mai putea merge niciodată. În ce să mai cred?

— Este o negliobie să speri că zeii te-ar putea asculta, a spus Edan pe un ton blând. La fel cum alții sunt naivi să creadă că magia pune în mișcare miracole. Nu este întotdeauna la fel. Dar. . . Edan s-a oprit în timp ce pe buze îi apărea un surâs larg. Dar uneori, mai ales datorită mâinilor unui vrăjitor puternic ca mine, miracolele chiar se întâmplă. Poate că, în călătoria noastră, voi găsi o cale să îți ajut familia.

M-am gândit la modul cum Edan îmi vindecase mâna. Poate că *mai există* speranță pentru Keton. Și pentru *Baba*.

— Călătoria n-ar trebui să dureze mai mult de două luni. Ceea ce ar trebui să-ți lase trei săptămâni pentru a croi rochiile după ce ne întoarcem.

Ideea de a fi singură cu Edan timp de două luni mă cam neliniștea. Mă foiam ca și cum aș fi stat pe o pernă de ace.

— Poate că am putea să ne alăturăm unei caravane.

— Să călătorim alături de străini? a spus Edan. Cel mai bine ar fi să nu atragem atenția. N-ar trebui să fie foarte mulți bandiți de-a lungul Marelui Drum al Mirodeniilor în această perioadă a anului, dar nu putem risca. Vom merge mai repede doar noi doi. Așa că, deși știi că ești dornică să-ți abandonezi deghizarea *bărbătească*, a spus el, măsurându-mă din cap până în picioare, ar putea fi înțelept să

o mai păstrezi un pic. Cu toate că, a adăugat, înclinându-și capul și reflectând, ar fi mai ușor să faci comerț în valea Samarand, dacă ai fi fată.

— De ce? am întrebat, încrucișându-mi brațele la piept.

— Aș putea să te dau la schimb pentru cel puțin cinci cămile, a meditat Edan. Ca să te fur înapoi după câteva ore, înainte ca negustorul să te facă una dintre nevestele lui.

— Imposibil! m-am împotrivit.

— Bine, rămâi băiat! a spus el, ascunzându-și zâmbetul amuzat pe care i-l stârnise suferința mea.

— Mă descurc, am spus cu severitate. Unde vom merge?

— Spre trei colțuri ale continentului, m-a lămurit Edan. Pentru lumina soarelui, vom trece prin valea Samarand, spre deșertul Halakmarat, apoi ne vom îndrepta către miazănoapte, spre granița cu Agoria pentru lumina lunii, iar pentru stele, vom merge spre miazăzi, către Insulele Uitate ale lui Lapzur, adică spre lacul Paduan, a mai spus el, pornind-o către ușă. Vom cumpăra ce vei avea nevoie ca să poți realiza tot ce este pe listă. Și Maia..., a mai spus el, zăbovind asupra numelui meu. Să aduci foarfeca!

— Am spus că o voi aduce.

— Am vrut să fiu sigur că nu uiți, a spus el, făcând cu ochiul. Vei avea nevoie de ea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Măcar de data asta, Edan nu s-a apropiat pe furis de mine. A sosit la porțile palatului la timp, în zorii zilei următoare, cu bagajele și doi cai zdraveni și bine hrăniți, înșeuăți.

Își schimbase obișnuitul veșmânt negru cu o tunică lă-lâie, de un verde șters, și un pantalon care văzuse și zile mai bune. Părul îi era ascuns sub o pelerină de muse-lină maro-roșcat, iar câteva bucle rătăcite îi scăpau de sub glugă. Câteva săculețe din piele se balansau de lângă cin-gătoare, o desagă îi atârna pe umărul stâng, iar sub braț ducea o legătură groasă de cărți.

— Mai să nu te recunosc fără găteliile tale de curte, l-am salutat. Nu mi-am imaginat că mai ai și altceva în afară de veșminte din mătase neagră.

— Am considerat că ar fi înțelept să nu arăt prea prosper, a răspuns Edan, înăbușindu-și un căscat. Mai degrabă dorm câteva minute în plus decât să mă îmbrac elegant. Diminețile nu sunt pe gustul meu.

— Văd asta.

Soarele încerca să răzbată prin mantaua de ceață de deasupra noastră. Edan a încărcat cărțile pe spinarea calului, apoi a aruncat o privire peste umăr.

— Ar trebui să mergem! a spus el. Gărzile sunt pe jumătate adormite acum și aș prefera să nu risipesc prea multă magie sau să fiu luat la întrebări.

Prin urmare, nu-i spusese Majestății Sale că venea cu mine.

M-a ajutat să mă urc în șa și mi-a dat hățurile.

— Tragi înapoi ca să oprești, la stânga sau la dreapta, ca să întorci! Să nu le dai drumul!

Am apucat strâns curelele lungi, din piele.

— De unde știi că n-am mai călărit niciodată un cal?

Mi-a arătat cât de bătoasă stăteam în șa și cum îmi împingeam picioarele în burta bietului animal.

— Relaxează-te și lovește bine cu călcâiele când trebuie să mergi! Să nu adormi, altfel vei cădea din șa!

Am încuviințat cu o mișcare din cap și am mângâiat timid coama calului. Pielea lui era de un galben intens, precum nisipurile deșertului prin care aveam să trecem.

— Cum îl cheamă?

— Pumpkin¹.

— Și pe al tău?

Edan a zâmbit spre calul său, care era considerabil mai mare decât al meu și avea o piele neagră, frumoasă, cu o coamă gri-argintie.

¹ „Dovleac” (n. red.).

— Valiant Grace¹.

— Evident! am murmurat, în timp ce el a sărit în șa cu o mișcare elegantă și s-a îndepărtat.

L-am lovit ușor pe Pumpkin, dar el a nechezat și a încercat să mă arunce din șa înainte de a porni cu o zdruncinătură. M-am ținut cu toată puterea, sărind cu stângăcie pe când animalul continua să tropăie. Cel puțin a știut să-l urmeze pe Edan.

MI S-A PĂRUT o veșnicie înainte ca Edan să anunțe o pauză.

— Nu vom mai avea parte de multe după ziua de azi, m-a avertizat el.

— Nu sunt... obosită, am spus, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Putem... continua... drumul.

Edan mi-a aruncat o privire plină de subînțelesuri.

— Cinci minute! Stai drept și trage-ți sufletul!

Am făcut câteva mișcări, încercând să-mi dezmoțesc gâtul, și mi-am întins picioarele, care mă dureau groaznic după numai o oră de călărit. Spre consternarea mea, nu era foarte departe de Niyan! Încă puteam zări în depărtare conturul vag al Palatului de Vară, micuț ca un fluture, cu acoperișurile lui aurite înclinate și porțile stacojii, pete strălucitoare în fața orașului care parcă se întindea la nesfârșit. Am înghițit în sec de emoție.

— Câte zile mai avem până ajungem în valea Samarand?

¹ „Elegantă plină de curaj” (n. red.).

— Trei, a răspuns Edan. Dar, în ritmul în care mergem acum, probabil șapte.

Am făcut o grimasă.

— Vom da caii în schimbul cămilelor imediat ce vom ajunge acolo. Deșertul Halakmarat începe chiar la granița regatului A'landi; va trebui să o luăm prin deșert dacă vrem să găsim păianjenul cu roți de aur, a spus el, căutând într-un buzunar harta. Ba chiar să străbatem tot pustiul ăsta pentru a ajunge la Templul Soarelui.

Am privit harta cu neîncredere.

— Nu vor fi suficiente două luni pentru această călătorie.

— Ai încredere în mine, a spus Edan, rulând harta. Va fi un pic la limită, dar mi-am permis una sau două... scurtături, a adăugat, observând că încă eram sceptică. Unele magice. Vei vedea!

Am tras aer în piept, bucurându-mă de adierea răcoasă a râului Jingan.

— Sper să fie cum zici!

La început, Marele Drum al Mirodeniilor era larg. Cu cât înaintam însă, cu atât mai îngust devenea, dar Edan se afla în mod constant cu zece pași în fața mea, astfel că n-am călărit alături niciodată. Plecaserăm destul de devreme, așa încât nu ne-am întâlnit decât cu câțiva negustori care-și împingeau roabele. Nu trebuia să ne facem griji: curând aveam să fim lipsiți de companie, căci o luaserăm pe bucata de la miazăzi a Marelui Drum al Mirodeniilor, prin deșertul Halakmarat, parte care era mai puțin circulată, dar și mai puțin patrulată.

Odată ce am încetat să-mi mai fac griji că aş putea aluneca de pe Pumpkin din două în două minute, plină de ambiție, mi-am scos lucrul de mână, încercând să fac un model pentru prima rochie a lui lady Sarnai. Inutilă strădanie! Era imposibil să păstrezi mâna stabilă în timp ce erai călare.

Necăjită, am renunțat la cusut și am privit la cum se schimba relieful în jurul meu.

Pe când pătrundeam tot mai adânc în interiorul țării, soarele îmi ardea spatele, țânțarii îmi înțepau degetele, provocându-mi o senzație de mâncărime nebună, iar, curând, adierea răcoroasă care venea dinspre râu a dispărut. Ar fi trebuit să fiu tristă, dar peisajul îmi tăia respirația. Roci la fel de roșii precum soarele la asfințit, șopârle cu ochi bulbucați care se avântau printre dunele ușor ascuțite și arbori care deveneau din ce în ce mai mici, până când rădăcinile lor ajungeau să zacă lipsite de vigoare peste pământul aspru.

Ne-am oprit să facem tabără înaintea de apus, iar eu eram atât de ostenită, că am adormit curând după ce mi-am ridicat cortul.

Când m-am trezit, noaptea dispărea, iar primele pâlparei ale soarelui se dezvăluiau la orizont, strălucind prin culele cortului meu. M-am rostogolit pe o parte și am întins mâna în rucsac după pensulă și o bucată de pergament.

Dragă Baba și Maia,

Mă gândesc din ce în ce mai mult la Finlei și Sendo în aceste zile, când călătoresc pe Marele Drum al Mirodeniilor. Noaptea trecută am dormit sub stele, pentru prima dată de

când ei au mers la război. M-am trezit o dată sau de două ori în toiul nopții, convinsă că Finlei mă învelise cu pătura peste umeri și că Sendo se afla alături de mine, alinându-mă cu o poveste, așa cum obișnuia când aveam câte un vis urât. Dar era doar nisip și tăcerea fantomatică a acestui pustiu.

Am ridicat pensula, nedorind să mai continui scrisoarea într-o notă atât de melancolică. În partea de jos a paginii, am desenat imaginea calului meu, dunele de nisip și șopârlele. Era mai bine să nu pomenesc de Edan, care dispăruse în cortul său chiar după cină și încă nu se trezise.

Nu vom avea apă cu zilele în deșert. Imaginați-vă! Eu, în deșert, după ce am crescut în Port Kamalan. Îmi este tare dor de tine, Baba! Și Maia — treizeci și opt de pași.

Am împăturit scrisoarea în două. Nisipul bătut de vânt s-a așezat în cute în timp ce vâram scrisoarea în rucsac. Mă aflu în deșert de suficient timp, încât să știu că era inutil să încerc să-l înlătur.

M-am târât afară din cort și mi-am pus din nou capul pe nisip, urmărind cum stelele dispăreau treptat. Gândul că Finlei și Sendo nu mai erau în viață m-a făcut să-mi fie dor de Port Kamalan și, deși rățăceam prin lumea largă, cumva, m-am simțit mai aproape de Baba și de Keton decât atunci când eram în palat. În mod ciudat, chiar dacă trebuia să mă întorc să termin rochiile lui lady Sarnai, niciodată nu mă mai simțisem atât de liberă.

Mă așteptau două luni de libertate. Am început să număr zilele, nesigură de ceea ce urma să se întâmple.

• • •

VALEA SAMARAND SE AFLA la marginea deșertul Halakmarat și era marcată de două stânci uriașe. Nu părea să fie altceva decât o imensă întindere de nisip, cu copaci goi și iarbă ofilită, însă în mijlocul ei era ascuns un mic târg. Acolo, am schimbat caii pe cămile și mărturisesc că nu m-am întristat să-l văd plecând pe Pumpkin, întrucât cele patru zile în compania lui îmi lăsaseră coapsele și genunchii acoperiți de vânătăi. Călătoria devenise *cu adevărat* dureroasă.

Când am zărit la orizont deșertul Halakmarat și soarele *uriaz*, am simțit un freamăt de emoție. Acela era cel mai îndepărtat capăt al regatului A'landi unde fusesem vreodată! Deja văzusem mai mult decât visasem că ar fi posibil.

— Vino, a spus Edan, avem câteva opriri de făcut!

Edan și-a tras gluga, iar eu i-am urmat exemplu. Vânaturile de acolo erau puternice și aduceau nisip din deșert, iar aerul uscat îmi irita pielea.

Piața se afla pe o stradă lungă, cu un han în capăt. M-am uitat spre o tarabă unde se vindeau orez lipicios, învelit în frunze de palmier, și lapte de curmale călătorilor care se pregăteau să meargă în deșert. Prețul apei m-a făcut să mă mir peste măsură. Edan nu s-a oprit să cumpere, iar eu m-am întrebat cum vom face rost de apă. Pe de altă parte, nu-l văzusem nicicând pe Lordul Vrajitor să se oprească să-și umple bidonul, și, totuși, într-un fel sau altul, era întotdeauna plin.

— Unde mergem?

— Să facem rost de provizii.

M-am încruntat și am privit înapoi.

— Dar piața este acolo.

Edan nu m-a luat în seamă și s-a îndreptat spre cârciumă.

— Nu te neliniști! mi-a spus el. Acesta este unul dintre stabilimentele mai respectabile. Conflictele nu sunt permise și tuturor li se cere să rămână cu cămășile pe ei.

Am zâmbit neliniștită când câțiva bărbați amețiți s-au înghiontit în apropiere.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine.

Nu mai văzusem niciodată o mulțime atât de diversă de bărbați. Negustori, practicanți de jocuri de noroc, soldați și chiar un călugăr sau doi. Cam o treime erau a'landani, o bună parte erau agorieni și câțiva, am observat, înăbușindu-mi spaima, păreau balardani – barbari care se luptaseră cu cei din A'landi ani la rând. Ei îl ajutaseră pe *shansen* în campania sa împotriva împăratului Khanujin.

Edan a arătat spre un bărbat care bea singur în colț.

— Cel mai bun negustor de piele din oraș. Mergi să stai de vorbă cu el! Trebuie să-ți faci o pereche de pantofi, a spus el și, atingându-mi umărul, s-a apropiat. Un bacșiș de negociere și nu zâmbi prea mult! Se întâmplă când ești agitată, dar negustorii vor crede doar că ești o idioată.

L-am privit, încruntându-mă.

— Unde mergi?

— La negustorii de mătase, a spus Edan, îndreptându-se spre un grup de bărbați care jucau cărți.

Am mormăit în urma lui, căci aş fi preferat să mă târgui cu vânzătorii de mătase.

— Şah? a întrebat negustorul de piele când m-am oprit la masa lui.

Omul pregătea deja piesele pentru următoarea partidă.

M-am scărpinat pe braţ, unde mă înţepase un ţânţar, şi n-am luat în seamă oferta de a juca. Şahul fusese întotdeauna jocul preferat al lui Finlei, nu al meu, deşi nu eram vreo nepricepută. De fapt, în tot Port Kamalan, Finlei fusese singurul care reuşise să mă bată.

Mi-am luat cea mai fioroasă expresie a mea, cea pentru tocmeli.

— Mi s-a spus că ai piele de vânzare.

— Asta-i o cârciumă, băiete, a ripostat negustorul, care avea o faţă asemenea bunurilor lui — dură şi cu multe cute. Dacă nu ai venit aici să joci, nu am chef să fac afaceri.

Am luat taburetul aflat dincolo de el. La fel ca odinioară. De obicei, negustorii care ajungeau în Port Kamalan erau prea obosiţi ca să mai facă figuri, dar îi dovedisem şi pe cei mai răi dintre ei.

— Atunci, ce-ai zice de o partidă? Dacă voi câştiga, îmi vei da o bucată din cea mai bună piele a ta. Gratis.

— Cred că ai nisip în ochi, a râs negustorul şi a luat încă o înghiţitură din vinul său.

Bărbatul îmi amintea cumva de Longhai, însă mi-am dat seama că în spatele cuvintelor sale târăgănite, prieteneşti, se ascundea altceva: voia să mă înşele.

— Niciodată nu am amestecat afacerile cu plăcerea, a mai spus el.

— Nici măcar pentru asta? am spus și am scos săculețul meu de jeni de la palat, căruia i-am lărgit deschiderea doar cât să vadă negustorul ce se afla în interior.

A făcut ochii mari.

— Este suficient să cumperi douăzeci de bucăți de piele, băiete.

— Aha, acum ai prefera să vinzi?

El mi-a privit săculețul cu lăcomie.

— Nicio șansă!

„Bine! Voi obține gratis o bucată de piele. Și îi voi dovedi lui Edan că sunt un negustor mult mai bun decât este el.”

— Tu începi!

În timp ce bărbatul muta, mi-am studiat partea mea de tablă. Șahul era o bătălie între două armate: să-l capturezi pe generalul adversar însemna victoria. Finlei fusese neîntrecut la șah, iar singurul mod de a-l bate era să-l fac să creadă că el avea să fie câștigătorul până aproape de final, când nu mai putea pătrunde apărările pe care le construise în jurul generalului meu.

Strategia a funcționat. A fost o partidă strânsă, dar l-am bătut pe negustor. Încercând să nu mă dau mândră, am rulat sub braț bucata de piele dobândită și m-am dus să-l găsesc pe Edan.

Cârciuma devenise și mai aglomerată. Peste tot, bărbații zbierau „Mai vreau mâncare! Mai vreau băutură!” către băiețandrii care serveau și jonglau cu sticle de vin și boluri cu tăieței aburinzi. Mușteriii care erau deja amețiți strigau și ei, recitând versuri jalnice mai tare decât ar fi fost cazul.

Pe când îmi croiam drum prin haos, un râs familiar a răzbit prin gălăgia câtorva cheflii care jucau în spatele unui paravan de bambus.

Inima aproape că mi-a stat în loc. *Norbu?*

O pălărie de paie îi ascundea părul, iar el purta o mantie mult mai grosolană decât cele pe care le îmbrăcase la palat, însă i-aș fi recunoscut silueta – și râsul acela – oriunde.

Ochii lui, cu pleoape grele, s-au ațintit asupra mea, iar eu m-am uitat repede în altă direcție. Din păcate, nu m-am mișcat suficient de iute, căci Norbu m-a surprins privindu-l. Ochii i s-au ridicat ușor, iar gura i s-a strâmbat într-un surâs batjocoritor, unul care mi-a făcut pielea de găină pe brațe.

Le-a șoptit ceva balardanilor de lângă el înainte de a se furișa din camera de joc. Cu inima bătându-mi nebunește, am încercat să-l urmăresc, dar până să mă înghesui eu prin mulțime, Norbu a dispărut.

Dar l-am găsit pe Edan sau, mai degrabă, i-am auzit glasul. Se afla în spate, cu picioarele lui lungi proptite pe covor, în timp ce râdea, bea și juca cărți cu negustorii de mătase. Am mers tiptil spre el, dar Edan s-a făcut că nu mă vede.

— Ai auzit? îi spunea unul dintre negustori. Împăratul Khanujin s-a îmbolnăvit. Nimeni nu l-a văzut de câteva zile. Nu-și mai părăsește odaia.

Ca de obicei, însoțitorul meu avea un zâmbet enigmatic – fie ce aflase nu însemna nimic, fie știa ceva ce nimeni altcineva nu știa.

— Ei bine, a spus el, ignorându-mă, să nădăjduim că sănătatea Majestății Sale se va îmbunătăți înainte să plece la Palatul de Toamnă!

— Da! a spus solemn negustorul. Îmi amintesc că, în copilărie, era mereu bolnăvicios. Se zicea că tatăl său se bucura că prințul Khanujin era al doilea în ordinea succesiunii. Nici prin cap nu mi-a trecut că băiatul avea să ajungă la maturitate. Mă rog să se căsătorească repede cu lady Sarnai și să aibă un moștenitor.

— Da, o rugăciune pentru sănătatea Majestății Sale, a răspuns Edan.

Negustorul de mătase l-a îmbrățișat pe Edan.

— Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu tine, Gallan! Încearcă să nu plătești prea scump data viitoare!

— Să plătești prea scump? am repetat, în timp ce Edan mi s-a alăturat.

Tovarășul meu și-a croit drum prin ușa din spate, îndreptându-se spre o tejghea să-și ia cumpărăturile.

— Omul nu știe despre ce vorbește, a răspuns el. Am plătit pentru tot două sute de jeni. Cu ajutorul prietenilor mei de la masa de joc.

I-am cercetat recompensa: nouă metri de mătase sălbatică¹.

— Ai trișat?

— Un vrăjitor nu-și dezvăluie niciodată secretele, a răspuns Edan, misterios.

¹ Mătase obținută de la larvele altor insecte decât fluturii *Bombyx mori* și care trăiesc în stare sălbatică sau semisălbatică (n. red.).

— Aș spune că cineva te-a indus în eroare, am zis, încrucișându-mi brațele. Aș fi reușit să cumpăr asta doar cu cincizeci de jeni în Port Kamalan. Păcat că nu m-ai lăsat *pe mine* să tratez cu negustorii de mătase!

Surâsul lui încrezut s-a spulberat. Oarecum morocănos, a întrebat:

— *Tu cât ai plătit?*

Era rândul meu să zâmbesc satisfăcută. Am întins cumpărăturile.

— Pielea de care avem nevoie. Cea mai bună calitate. Gratis.

— Gratis?

— Am câștigat jucând șah. Cinstit.

— Să îmi aduci aminte să nu te subestimez, a zâmbit larg Edan, arătând însă un pic mândru.

Obrajii mi s-au înroșit, dar nu i-am răspuns la zâmbet. Am privit în jur și, după ce m-am asigurat că suntem singuri, am întrebat:

— Cine este Gallan?

— Unul din multele mele nume, a răspuns Edan nepăsător. Să nu mi te adresezi cu Edan când suntem plecați de la palat.

— De ce nu? Cum ar trebui să-ți spun?

— Altfel, a ezitat Edan, devenind dintr-odată gânditor. Împăratul nu va fi încântat că am plecat. Poate trimite oameni să mă caute. Sau, mai rău, dacă se aude că am dispărut, *shansen*-ul ar putea încerca să mă captureze.

Mi-am stăpânit emoția cu îngrijorare.

— Ar trebui să-ți spun, l-am văzut pe Norbu. În cârciumă.

— Norbu? a repetat Edan, ridicând o sprânceană.

Am dat din cap aprobator.

— Am crezut că urma să fie executat.

— Este posibil să-și fi mituit ieșirea din închisoare, a cugetat Edan. Cu bogăția și reputația lui, n-ar fi ceva nemaiauzit. Totuși, nu trebuie să-ți faci griji în privința lui! Nu-și va aminti că ești femeie.

Nu acela era motivul pentru care eram îngrijorată.

— Era cu un grup de *balardani*.

O ridicare din umeri.

— Probabil că i-a angajat să-l scoată din A'landi. Bazându-ne pe modul cum a scăpat, soldații împăratului ar putea fi pe urmele lui. Noi suntem cea mai mică dintre neliniștile sale. Și mai important, el este cea mai mică preocupare a ta.

Și eu speram la fel.

Cu un oftat prelung, am privit spre cer. Soarele apunea, iar marginea lui era de un roșu-aprins intens. Peste trei luni, când soarele avea să ardă roșu strălucitor, *shan-sen*-ul urma să sosească la Palatul de Toamnă, iar împăratul Khanujin și lady Sarnai să se căsătorească.

Un lucru care îmi reamintea că nu aveam mult timp la dispoziție.

După ce Edan a luat cămilele, am ieșit din oraș și ne-am așezat tabăra lângă un mic eleșteu chiar în afara vlea Samarand. Era puțin adânc și invadat de muște, dar eu mi-am umplut ochi ploștile. Edan mă avertizase că

vraja lui asupra apei nu va avea efect în deșert, iar eleșteul avea să fie ultima sursă sigură de apă pentru multe zile.

— Dacă nu încetezi cu încruntatul, o să rămâi pentru totdeauna cu expresia asta îngrijorată pe chip, a remarcat Edan în timp ce stăteam turcește și tăiam un tipar pentru corsajul uneia dintre rochii.

— Pentru tine e ușor să vorbești, am replicat tăios. Nu tu ești cel care a primit sarcina imposibilă de a-i face pe plac lui lady Sarnai. Pariez că numără zilele până când va putea ordona condamnarea mea la moarte.

— În mod sigur, împăratul Khanujin nu mă va întâmpina cu brațele deschise dacă vei eșua. *De fapt*, eu nu i-am dat ascultare venind cu tine.

Adevărat, și nu fusesem recunoscătoare.

Am pus gulerul jos, în poală.

— L-am auzit pe negustor spunând că Majestatea Sa este bolnavă.

Edan și-a pocnit degetele, un gest pe care nu-l mai văzusem la el până atunci.

— Împăratul Khanujin este predispus la boală din când în când. Zeii tăi îl vor veghea.

— N-ar trebui să te întorci să-l vindecii?

— Aș bănuî că e mai mult furios decât bolnav.

Nu am înțeles ce voise să spună, dar tensiunea din vocea lui era o avertizare să nu mai insist.

— Păi, mulțumesc că ai venit cu mine!

— Mulțumește-mi după ce vei face rochiile!

Am dat din cap aprobator.

— Încă nu cred că este posibil. Zeii trăiesc în altă lume decât noi, i-am explicat. Lumile noastre nu se ating.

— Decât prin intermediul magiei, m-a corectat el. Nu am mințit când am spus că rochiile Amanei *pot* fi realizate.

— Dar ai zis că ele n-ar trebui să fie.

— Adevărat, a spus Edan. Acele rochii au putere mare, putere care nu este menită să existe în lumea muritorilor. Dar este bine să ai îndoieli. Asta ar putea să te țină în viață.

Niciodată nu-l privisem atât de serios.

— Încerci cumva să mă înspăimânți?

— Nu! a răspuns Edan, deși expresia lui gravă nu s-a schimbat. Vreau să știi că unele călătorii au finaluri, dar nu și asta. Aceasta te va schimba. Pentru totdeauna.

— Nu toate călătoriile te schimbă?

— Nu este același lucru, a spus el, aplecându-se în față. Și eu am călătorit cândva dincolo de stele.

— Și ce ai descoperit?

Vocea lui a devenit periculos de melodioasă.

— Că este doar începutul.

Edan s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat.

— Dacă te vei răzgândi vreodată și vei vrea să te întorci, nu trebuie decât să-mi spui. Nu-ți voi pune la îndoială decizia.

— Ce vrei să spui cu „este doar începutul”? am strigat după el.

Dar bineînțeles că Edan nu a răspuns.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În ziua următoare, Edan a redevenit vesel, așa cum îl știam, și, spre ușurarea mea, nu a mai scos vreo vorbă despre conversația noastră din seara anterioară. Eu ardeam de nerăbdare să pornim din nou la drum. Cu cât ne încheiam mai devreme călătoria, cu atât mai repede ajungeam la palat pentru a croi rochiile și a mă elibera de povara grea a asigurării păcii pentru A'landi.

Cămilele erau mai rapide decât caii și mult mai plăcut de călărit. Nici măcar nu mă deranja mirosul. A durat un pic să mă obișnuiesc cu cocoșa, dar cămila mea – pe care am botezat-o Milk¹ – nu era nici pe jumătate la fel de mofturoasă ca Pumpkin.

— Milk? a comentat Edan, auzind numele cămillei mele.

Silueta lui se profila întunecată și subțire pe fundalul soarelui.

¹ „Lapte” (n. red.).

— Eu am numit-o pe a mea Snowfoot¹, a mai spus el și a arătat spre blana albă de la copitele cămilei.

— Ce-ai spune de Pestilence²? am sugerat pe un ton amuzat.

Buzele lui Edan s-au arcuit într-un surâs larg.

— Mă tachinezi acum, nu-i așa? Țsta-i un semn bun.

Am întins mâna să mângâi urechile mici, în formă de petală, ale lui Milk. Genele ei lungi, de culoarea mierii de albine, au clipit când le-am atins, iar un sforăit iritat i-a scăpat pe fantele subțiri ale nărilor. M-am lăsat pe spate supusă. Milk mergea cu un pas destul de regulat, așa încât am reușit să-mi scot caietul și am început să schițez rochia soarelui. Mi-am amintit de vremea când eram copilă și o ajutam pe mama să creeze o rochie pentru statuia ce o reprezenta pe Amana, dar să coși rochia de la zero avea să fie cu totul altfel decât să o potrivești pe o statuie. Poveștile nu erau darnice cu amănunte despre cum arăta rochia zeiței Amana, atât doar că fusta sclipea ușor, precum razele de soare. Un indiciu suficient ca să îmi vină câteva idei.

Pe măsură ce înaintam spre deșertul Halakmarat, transpirația îmi picura ușor pe curba gâtului. Nu eram făcută pentru deșert așa cum erau cămilele — sau cum era Edan, după câte se părea. În timp ce eu sufeream și mă înroșeam sub căldura soarelui, pielea lui arămie și netedă nici măcar nu transpira.

¹ „Pîcior de zăpadă” (n. red.).

² „Molimă” (n. red.).

Te făcea să te minunezi de el. La fel ca mine, Edan își păstra desaga mereu aproape. Doar că a lui era plină de fiole cu diferite prafuri și lichide misterioase. La fel cum a mea era plină cu bobine și ace, am presupus. Fiecare cu meșteșugul său!

Începusem să înțeleg cum își schimbau ochii lui culoarea în același timp cu starea de spirit. Deveneau negri când era furios, cu irisuri precum norii de furtună. Galbeni când folosea magia – cu pupilele la fel de rotunde ca luna plină. Albaștri când era calm, precum cerul de deasupra noastră.

Mă gândisem să aflu mai multe despre trecutul lui, având în vedere că eram tovarăși de călătorie, dar el abia că devenise și mai misterios. Mereu dispărea la vremea apusului și mereu era treaz înainte ca eu să mă trezesc, în ciuda spuselor sale cum că detesta sculatul devreme. Iar în aceste zile, părea mereu foarte obosit.

— Ești tăcut, am remarcat eu.

— Vorbitul îmi epuizează energia, a răspuns Edan, întorcând o pagină din cartea sa. Îmi displace deșertul mai mult decât toate celelalte forme de relief.

— De ce?

— Este uscat. Și bătut de vânturi. Apoi, mai este și soarele. Deșertul este locul unde soarele strălucește cel mai tare, unde îți amintește cât de mic și de neînsemnat ești. În decursul timpului, va distruge tot ce ai, de la speranță până la demnitate și, eventual, îți va lua chiar și viața, a spus el și s-a oprit, făcând o grimasă prin care își cerea parcă scuze pentru cele spuse. Cred că mi-am petrecut prea mult timp umblând prin deșerturi.

Am încercat să schițez un zâmbet. Căldura era intensă.

— Parcă nu credeai în zeii venerați în ținutul A'landi.

— Eu nu sunt a'landan, a spus Edan. Dar soarele este venerat în multe ținuturi. Este o divinitate crudă și strălucitoare. Iar acum noi doi suntem în inima regatului său.

— Aici a fost mereu deșert? Am auzit că A'landi era înconjurat cândva de pădure.

Edan a pus jos cartea în timp ce soarele care cobora ne-a lăsat în umbră. Era amurgul.

— De ce întrebi?

— Pentru că... am început eu, dar vocea mi s-a stins. M-am gândit că e posibil să știi. S-ar părea că ai mai fost aici...

— Am fost în multe locuri.

— Deci recunoști, am răspuns, amintindu-mi cum crezusem că părea prea tânăr să fi săvârșit atât de multe lucruri și că laudele lui erau doar simple vorbe, însă în clipa aceea nu mai eram la fel de sigură. Când ai mai fost aici?

Ochii lui au reflectat o clipă lumina soarelui în timp ce el s-a întors spre mine, zâmbind.

— Cu cât îți spun mai mult, cu atât mai puțin încântător mă vei găsi.

Mi-am rotit privirea, dar o pată roșie de la căldură mi-a produs o senzație de mâncărime pe gât.

— Nu te gălesc încântător.

— Ah, atunci sunt chiar mai puține lucruri de spus.

Nu renunțam atât de ușor.

— Am auzit că slujești familia împăratului Khanujin de trei generații.

— Este nepoliticos să întrebi un bărbat ce vârstă are, a spus Edan cu o notă de amuzament în voce. De ce ești așa, dintr-odată, foarte curioasă în legătură cu persoana mea?

Am înghiontit-o pe Milk câțiva pași în față până când am ajuns lângă Edan. O imagine cu micul flaut și figurina din lemn reprezentând un cal pe care le văzusem în odaia lui mi-a revenit brusc în minte — erau oare rămășițele trecutului său, ale băiatului care probabil fusese cândva?

— M-am gândit că ar trebui să ne cunoaștem, am spus. Se pare că nu prea avem cine știe ce alternative pentru a ne trece de urât.

— Ah, ar fi trebuit să fi adus mai multe cărți de citit. Ți-ar plăcea una de-a mea?

Eram extrem de tentată să o iau și să i-o arunc în cap.

— Uite, dacă ai de gând să mă protejezi în următoarele două luni, ar putea fi util pentru mine să știu ce poți face.

El și-a înclinat ușor capul, reflectând.

— Mie nu-mi este foarte cald sau foarte frig, exceptând condițiile extreme... Am o vedere excepțională pentru o ființă umană, auzul este deosebit de sensibil, iar mirosul este deasupra nivelului mediu — extrem de util când vine vorba de magie —, dar nu iau în seamă gustul. *Iată*, acum știi mai multe despre vrăjitori decât aproape oricine din lume!

Am clipit nemulțumită.

— Asta nu-mi spune nimic, de fapt. De unde ești...

— De nicăieri și de peste tot, m-a întrerupt Edan, întinzând mâna în desaga agățată de șa, de unde mi-a aruncat plosca lui. Ai vocea răgușită, a mai spus el.

Era același ceai cu gust de ghimbir pe care mă forțase să-l beau mai înainte. Doar puțin mai tare. Mi-am lins buzele și m-am strâmbat.

— Nu ai gust. Nu e surprinzător faptul că îți place să bei ceaiul ăsta, care are un gust oribil.

— Cine a spus că e ceai? a zis Edan și și-a frecat mâinile, foarte satisfăcut de expresia mea șocată. Ghimbirul adeseori este folosit în poțiuni. Serurile adevărului, poțiuni de dragoste...

Am scos un icnet.

— Ce beau?

Edan a întins mâna după bidon și a luat o înghițitură.

— Ceai de ghimbir.

Am scrâșnit din dinți.

— Ești imposibil!

— Atât de credulă! a spus el și a râs, punând plosca deoparte. N-aș avea niciodată nevoie să folosesc serul adevărului pentru tine, Maia. N-ai putea spune o minciună ca să-ți salvezi viața.

— Nu pot spune același lucru despre tine.

— Da, bine, asta este adevărat într-o anumită măsură.

Modul în care a spus-o a sunat aproape trist. M-am uitat pe furiș la el. Cearcăne întunecate se ițeau pe dedesubtul ochilor lui albaștri, indiferenți.

— Pari obosit, am spus.

— Majoritatea vrăjitorilor importanți au probleme cu dormitul. Nu este nimic care să te îngrijoreze.

— Ce te ține treaz noaptea? am întrebat. Niciodată nu ești în cort.

Un nor i-a traversat chipul.

— Demoni și fantome, a spus el. Și faptul că nu am destule cărți de citit, a mai adăugat, cu un zâmbet abia schițat.

Vântul a devenit mai puternic, răscolind nisipul din deșert și, curând, n-a rămas petic de piele pe care să nu-l scarpin cu îndârjire. Chiar și când respiram, înghițeam mai mult nisip decât aer.

— Iată un loc potrivit să ne așezăm tabăra! a spus Edan deodată și a sărit de pe cămilă. Ne așteaptă o furtună de nisip. Dacă ne vom opri acum, vom evita cea mai rea parte a ei.

Am ridicat cele două corturi, apoi m-am târât în al meu, sigură că voi scutura aproape jumătate de kilogram de nisip de pe mantie.

— Ți-e foame? a întrebat Edan, urmându-mă în cort, unde a desfăcut ceea ce semăna cu o față de masă un pic mai mare decât o tablă de șah. Nu putem folosi asta foarte des – magia trebuie să fie conservată. Dar m-am gândit că ar trebui să ne recompensăm pentru o zi bună de călătorie, a mai spus el, așezându-se turcește pe nisip. Imaginează-ți ce ți-ar plăcea să mănânci și bate din palme o singură dată!

L-am privit cu neîncredere.

— Încearcă! Aș face-o eu, dar nu sunt un bucătar grozav și nici nu prea am gust.

Dacă ar fi fost Keton, m-aș fi pregătit pentru o farsă. Fratele meu obișnuia să mă tachineze continuu în privința

apetitului nestăpânit, mai ales când eram săraci și nu prea aveam de mâncat.

— Dacă ai putea răsuci toată ața asta în tălței, n-am mai muri niciodată de foame.

Dar Keton nu se afla acolo; era acasă cu *Baba*. Cât de mult speram că se simțea mai bine și că avea să mă tachineze din nou dacă aveam să mai ajung vreodată acasă!

Edan aștepta, așa că am închis ochii și mi-am imaginat puiul cu terci de orez, ceapă verde și ghimbir al mamei, chiflele cu ulei de chili pe care le îndrăgea Keton și dulciuri suficiente să-mi țină o săptămână: chifle cu nucă de cocos preparate la abur, lipie coaptă, orez lipicios cu nuci și caise feliate. Ah, și apă! Căni peste căni de apă.

Am bătut din palme. Și am așteptat.

Nasul meu a simțit un miros de ghimbir. Apoi, am deschis ochii și am rămas cu gura căscată — tot ce îmi imaginasem se afla în fața mea.

— Ai exagerat un pic, a spus Edan, iar în glasul lui se citea o urmă de aprobare.

Mâncarea se revărsa pe fața de masă improvizată.

— Este... mâncare adevărată?

Edan mi-a dat un bol.

— Vezi singură!

Am cuprins bolul cu mâinile în timp ce un spasm brusc de foame s-a stârnit în mine. Am luat o chiflă, am mușcat din ea, am mestecat și am înghițit. M-am topit de satisfacție și am mâncat înfometată fără să-mi mai bat capul cu alte întrebări.

Edan a râs de mine.

— Ce este așa de amuzant?

— Modul cum arăți, a răspuns el, întinzându-se după un pumn de curmale și stafide. N-am mai văzut pe nimeni atât de nesătul de când s-a sfârșit Marea Foamete. Poate ar fi trebuit să devii nu croitorul, ci degustătorul palatului.

— N-am ce face dacă nu poți gusta nimic, am spus și am înghițit o lingură plină cu terci de orez, apoi m-am orientat lacomă spre una din chiflele cu nucă de cocos.

Mi-am dat seama că Edan nu se atingea de pui. Mes-teca încet fructele, de parcă ar fi rumegat ceva.

Am pus jos chifla cu nucă de cocos.

— Ai prins Marea Foamete?

— Am prins un alt soi de foamete, a spus Edan. Mama mea vitregă era o bucătăreasă grozavă, tatăl meu, un fermier grozav. Am crescut cam ca un sălbatic, eu o dietă din iarbă și nisip. Cartofi dulci, atunci când îi puteam găsi.

În definitiv, era tot ce-mi povestise despre trecutul său.

— Este motivul pentru care nu mănânci mult?

— Nu, dar mie nu îmi este la fel de foame așa cum îți este ție, m-a tachinat el. Mănâncă tot! Nu mai discuta despre foamete!

Când Edan a întins mâna după o bucată de lipie coaptă, o brățară de aur a apărut brusc de sub mâneca lui. Nu, nu era o brățară. Era o cătușă — simplă, fără nicio ornamentație sau bijuterie. Nu o mai văzusem niciodată. Mânele îi acoperiseră mereu încheieturile mâinilor. Putea fi oare talismanul despre care îmi spusese că nu mi-l putea arăta?

— Ziceai că vrăjitorii își ghidează magia prin talismane, am început. Am observat că împăratul Khanujin

poartă mereu o amuletă cu o pasăre pe ea. El nu este vrăjitor. Ce este aceea?

Edan și-a vârât mâinile în nisipul deschis la culoare.

— Ceva care să-l protejeze, a spus el nepăsător.

— De ce are nevoie de o amuletă? Credeam că era de datoria ta să-l protejezi.

— Datoria mea este să-l *slujesc*, m-a corectat Edan. Este o diferență.

M-am uitat din nou la încheietura lui Edan și m-am gândit la cătușa aceea de aur. Mi-am cuprins din nou bolul cu mâinile și am luat o înghițitură înainte de a îndrăzni să întreb:

— Ai face orice ți-ar cere?

Edan și-a îndreptat spatele. Pâinea îi stătea în poală neatinsă. Părea să fi uitat de ea... sau îi pierise pofta.

— Am venit aici cu tine, nu? În ciuda faptului că el mi-a spus să nu plec.

M-am încruntat.

— Asta tocmai demonstrează că ești capabil să te eschivezi poruncilor directe.

— Da, a murmurat Edan mai mult pentru sine. Din nefericire, Khanujin a învățat să fie foarte precis în discursul său.

— Deci trebuie să i te supui?

— Da!

— Sau ce?

— Gata cu întrebările pentru azi, *xitaral* a spus Edan. Este aproape întuneric și, în ciuda a ceea ce crezi tu, eu am de gând să mă retrag în cortul meu, a mai spus el și s-a ridicat, trăgându-și gluga pe cap. Fii atentă la șerpi și

scorpion! a adăugat și a făcut o pauză. Dar să-mi spui dacă vezi păianjeni!

Edan a dispărut în cortul său.

Nu am văzut niciun păianjen.

PÂNĂ ÎN A ȘAPTEA ZI în deșert, am înțeles de ce Edan disprețuia acel loc. Fiecare răsuflare îmi înțepa plămâni, iar pielea mi se făcuse atât de sensibilă la soare, că devenise o suferință cumplită chiar și să mă mișc. Edan ajunsese să fie dur în privința raționalizării mâncării și a apei, ceea ce mă deruta. Văzusem puterile feței sale de masă. Mi-aș fi putut imagina găleți peste găleți cu apă potrivit de rece. Orice să-mi potolesc setea.

— Chiar trebuie să păstrăm apa în acest fel? am implorat eu.

— Magia se limitează pe măsură ce ne afundăm în deșert.

— Lucrurile se vor îmbunătăți?

— În mare parte.

În mare parte. Mi-am frecat gâtul, care era sensibil la atingere. Capul mă durea și gâtul îmi tânjea după apă, dar am refuzat să-mi arăt starea de slăbiciune. Nu doream să încetinim ritmul.

Astfel, am rămas foarte surprinsă când, cu câteva ore mai înainte de amurg, Edan a anunțat că ne vom opri și ne vom așeza tabăra. De obicei, era ferm în privința deplasării până la căderea nopții.

Locul unde ne aflam nu avea nimic special. Din câte puteam vedea, era doar nisip și numai nisip, dar ceva îl făcuse pe Edan să se învioneze.

El a căutat în desagă un borcan gol.

— Pentru ce este borcanul? am întrebat cu o voce de nerecunoscut. Seacă și distorsionată.

— Pentru vânătoria de păianjeni, a răspuns Edan de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Păianjenii cu roți de aur sunt extremi de rari, dar am sentimentul că norocul este de partea noastră.

— Cum vom găsi unul?

— Fiind buni observatori, a spus el și s-a așezat pe burtă, după care a ridicat o mână de nisip pe care l-a lăsat să cadă printre degete. Ne apropiem.

— Ai putea la fel de bine să cauți acul în carul cu fân.

— Atunci, lasă asta în seama mea!

Mi-am protejat ochii cu mâna. Nisipul era fierbinte.

— O să te prăjești dacă stai acolo prea mult.

— Eu nu mă prăjesc, a spus el. Dar tu, da, a adăugat el și a întins mâna în desagă după o cutie micuță cu capac pe care a aruncat-o spre mine. Este o alifie. Nu este prea multă, dar căldura se va intensifica înainte de a reveni la normal, iar tu nu ești obișnuită cu viața în deșert. Folosește-o și acoperă-ți fața să o ferești de soare! Crede-mă, te va ajuta!

Alifia mirosea a nucă de cocos, avea miere de albine și o urmă de trandafir. Cu băgare de seamă, mi-am uns nasul și obrații. Disconfortul meu a dispărut. Alifia chiar mi-a alinat arsurile. Mi-am țuguat buzele, impresionată.

— Mulțumesc!

— Nu-mi mulțumi! a spus el cu un zâmbet ironic. Este mai mult pentru mine decât pentru tine. Aș prefera să nu-ți mai văd fața bășicată și plină de puroi.

— Ah, tu...

M-am gândit la o mie de nume pentru Edan, dar când i-am văzut colțurile buzelor ridicate răutăcios și ochii cu acea strălucire de un albastru intens, m-am delectat pe ascuns, fără să rostesc vreunul. Și astfel mi-am dat importanță și m-am depărtat țațoșă să-mi fixez cortul.

— Asigură-te că o aplici în fiecare dimineață și seară! a strigat el după mine. Nu vreau să călătoresc cu o mumie.

LA SCURT TIMP după răsăritul soarelui, Edan mă înghiontea să mă trezesc. Ceva se foia în borcanul din mâna lui.

L-am alungat cu un țipăt.

— Ce...

— Este un păianjen nocturn, m-a întrerupt el. În timp ce dormeam, eu eram de pază.

M-am frecat la ochi și, imediat, am văzut păianjenul din borcan. Picioare filiforme, dinți albi ca laptele și un corp proeminent și aproape la fel de mare cât palma mea.

Edan a pus borcanul pe pământ. Culoarea păianjenului se potrivea perfect cu galbenul pal al nisipului.

— Un păianjen cu roți de aur, a spus el. Denumit pe drept pentru modul în care își întinde picioarele și roțile prin nisip. Este rapid.

Cu un aer degajat, Edan și-a strecurat borcanul pe sub braț.

— Va trebui să-i depeni mătasea, a spus el. Ți voi arăta unde este vizuina lui. Dacă îi vei vedea pe unii dintre frații sau surorile lui, să nu-i atingi! Mușcătura este letală.

L-am urmat, aducându-mi și foarfeca. Vizuina nu era foarte departe de tabăra noastră, înconjurată de roci

maro-roșcate care ieșeau ca niște dinți din nisip. O pânză argintie, lucioasă, se arcuia de la o rocă la alta. Cu grijă, am îngenuncheat și am răsucit lamele foarfecii, încolăcind pânza prețioasă fără să rup un sigur fir.

Imediat ce nu am mai avut mătase de răsucit pe foarfecă, am făcut un pas înapoi, astfel încât Edan să arunce păianjenul în borcan. Dar el îl studia.

— Ai de gând să-l eliberezi?

— Doar un minut, a spus el, dându-mi o sticlută.

Deschide-o, te rog!

Folosind o lingură de lemn subțire, Edan a curățat cu îndemânare dinții păianjenului, adunând o materie vâscoasă din gura acestuia.

M-am ghemuit lângă el în timp ce punea totul în sticluta mea.

— Este adunatul de otrăvuri parte a muncii tale în slujba împăratului?

— Nu este otravă și o adun pentru mine, a spus Edan foarte serios și s-a ghemuit cu păianjenul încă în borcan. Dă-te mai în spate!

Cu mișcări atente a ridicat capacul borcanului și apoi l-a înclinat spre nisip. Păianjenul cu roți de aur s-a rotit, făcându-se nevăzut în timp ce ridica nisipul cu cele opt picioare ale sale.

În mâna lui Edan se aflau trei bobine de mătase Niwa legate perfect, pe care tocmai o depănasem. Eram atât de fermecată de mătase, că nici nu mă mai miram cum de ajunsese de pe lamele foarfecii mele în mâinile lui. Mătasea era irizată, aproape argintie în lumina soarelui, cu cel mai gros fir pe care îl văzusem vreodată.

Edan a aprins un chibrit și a pus bobinele pe foc.

— Nu! am strigat.

Edan m-a blocat cu brațul.

— Ceea ce face mătasea lor atât de specială este că focul nu o poate distruge, mi-a reamintit el. Și, la drept vorbind, nici nu poate fi înghețată.

Cu un zâmbet triumfător, Edan a stins focul și mi-a înmânat mătasea de păianjen.

— Iată, maestre croitor, primul pas spre înfăptuirea scopului tău și îmblânzirea soarelui și a lunii!

Fascinată de firele mătăsoase strălucitoare și de posibilitatea ca sarcina mea să nu fie, în definitiv, imposibilă, l-am îmbrățișat fără să mai gândesc.

— Mulțumesc!

Edan mi-a înlăturat brațele imediat. Obrajii lui s-au colorat în roz, iar el s-a încruntat.

— Scuze! am rostit eu, retrăgându-mă.

— Eu nu sunt unul dintre frații tăi, mi-a amintit el pe dată, și nici prietenul tău, a încheiat, parcă încercând să mă mustre fără a putea să acumuleze suficientă tensiune în tonul abordat. Eu sunt aici să mă asigur că nu ești ucisă.

Mi-am înăbușit emoția.

— Nu se va mai întâmpla.

Am călărit în tăcere restul zilei, dar nu m-a deranjat. În ciuda soarelui necruțător, eram binedispusă. În sfârșit, puteam face altceva decât să schițez în timp ce o călăream pe Milk — puteam să împletesc!

Cu nerăbdare, am scos o andrea și am încheiat primul rând de ochiuri. Să împletești mânuși era dificil, pentru că, dacă nu eram atentă, mă puteam trezi cu găuri între

degete. Astfel, am luat-o încetișor și am început cu un model pentru manșete, apoi, am continuat cu ochiuri încrucișate la ramificațiile degetelor ca să reduc găurile. Eram atât de absorbită de munca mea, că nici măcar nu am observat copacul singuratic din față până când cămila lui Edan nu s-a oprit în fața acestuia.

În orice alt loc, un copac n-ar fi fost atât de palpitant, dar, în mijlocul deșertul Halakmarat, vederea lui a fost suficientă să mă facă să cad de pe cămilă.

Copacul era noduros și țepos, cu ramuri goale care se întindeau ca niște gheare spre cerul nesfârșit și fără nori. Împrejurul lui erau arbuști suferinzi, arși de soare, și pietre care păreau niște oase ale pământului.

Spre nesfârșita mea dezamăgire, n-am găsit niciun strop de apă la rădăcinile lui.

Edan a legat cămilele de copac.

— Așază-ți cortul! a spus el, atingându-și fruntea. Mâine va fi o zi lungă. Ne vom îndrepta spre răsărit, către inima deșertului. Acolo vom captura soarele.

Supusă, mi-am bătut bastonul în pământ și mi-am desfășurat cortul. Dar când Edan nu se uita, am tras cu ochiul la el.

Obrajii îi erau îmbujorați, iar transpirația îi străluccea pe frunte. Nu, era imposibil — spusese că nu putea simți căldura... decât dacă era extremă. Se simțise bine în după-amiaza aceea, când vremea fusese cea mai nemi-loasă. Apoi, soarele începuse să-și piardă din strălucire, iar aerul, în sfârșit, să se răcorească... Cu toate acestea, nu părea deloc neobosit, așa cum era de obicei.

Ce se întâmpla cu Edan?

CAPITOLUL DOUĂZECI

Tipătul unui vultur mi-a pătruns ca o furtună în vise. M-am ridicat, iar capul mi-a atins ușa cortului. Era dificil să auzi ceva peste urletul vântului, dar, pe de altă parte, vulturul a croncănit din nou. Mai tare. Și destul de aproape.

— Edan! am strigat eu, aruncându-mi pătura.

Niciun răspuns.

Am scos capul afară din cort. Luna strălucea luminoasă pe fundalul unui cer întunecat și fără stele. Nici urmă de tovarășul meu de călătorie, dar vulturul scotocea în desaga lui Edan și, în clipa următoare, se îndepărta în zbor cu un săculeț roșu-aprins în cioc.

Am început să-l urmăresc, dar cămilele mi-au zădărnicit planurile, căci trăgeau de sfori, lovind nisipul cu copitele. Oare încercau să fugă, dar de ce să fugă?

Am rămas nemișcată. Nu era nicio furtună de nisip. Și nici nu am auzit cai. Caii se temeau de cămile, nu invers.

Bandiți? Nu...

Am privit cu atenție și am zărit un grup de umbre mișcătoare în depărtare. Am simțit o gheară în piept.

Lupi.

Erau aproape. Confundasem urletele lor cu vântul. La naiba, nu era surprinzătoare agitația cămilelor! Am mers înapoi, clătînându-mă. Urletele lor înăbușeau bătăile inimii mele zbuciumate.

Cu mâinile tremurânde am căutat prin cuferele și desaga lui Edan. Cărți, hârtii, tocure și alte cărți. Amulete care nu-mi erau de niciun folos. Oare nu luase niciun fel de armă?

Iată! Un pumnal! Am tras de el, dar n-am reușit să-l scot din teacă.

Nu, nu, nu!

Am încercat din nou. Nici nu se mișca.

Am simțit sângele năvălindu-mi în urechi. În disperare, am alergat înapoi în cortul meu și am scotocit printre lucruri. Mătase, satin, in. Nu puteam să-mi arunc pătura peste o haită de lupi sau să azvârl cu ace în ei.

Atunci, am zărit foarfeca.

Mi-am mușcat buza. Edan avea să mă mustre mai târziu că am eliberat cămilele, dar nu le-aș fi lăsat să fie mâncate. Am ieșit în grabă, le-am tăiat frâiele și le-am bătut pe crupe.

— Hai, hai! am strigat eu. Plecați!

Din focul nostru de tabără mai rămăseseră decât niște tăciuni în clipa aceea, așa că nu puteam aprinde o făclie cu care să sperii lupii. Și nu aveam încotro să fug. Aveam să rămân pe loc și să lupt.

Nu aveam decât foarfeca aceea mare, care strălucea și, măcar de data asta, eram recunoscătoare. Am așezat-o pe

pânza aspră a cortului meu, unde a tăiat cu mișcări iuți, ajutându-mă, în timp ce am împletit și înnodat cu furie, încercând să fac o funie viguroasă. Am aruncat-o peste copac și m-am urcat, folosind-o, deși fiecare atingere de scoarța uscată îmi zgâria pielea. Mârâiturile încete din spatele meu deveneau tot mai sonore.

Și apoi, lupii s-au apropiat de mine. În lumina lunii, le-am văzut blana neagră și ochii injectați și flămânzi. Erau cinci, nu, șase.

Mi-am înăbușit un țipăt. „Este mâncare în cort”, am vrut să le spun. Parte din mine le-a compătimit trupurile costelive și lipsite de vlagă, dar, pe lângă asta, ochii lor mă priveau insistent. Eu eram recompensa.

Primul lup s-a năpustit, a prins frânghia mea în fălcile lui strălucitoare și a tras. Am lăsat sfoara să plece și mi-am înfășurat brațele în jurul ramurii. Haita a sărit la picioarele mele, care atârnav. Am țipat, lovind cu ele, și am încercat să mă târăsc mai sus.

Deasupra mea, vulturul a revenit cu săculețul roșu al lui Edan în cioc. A coborât, chitit să-l atace pe cel mai mare lup.

Pasărea s-a retras, apoi a atacat din nou, în mare viteză. De data asta, a sfâșiat-o cu ghearele pe căpetenia haitei în spatele urechilor, apoi a aruncat săculețul roșu peste fălcile bestiei. Colții lupului au apucat brusc aripa vulturului și doar eu am scăpat un țipăt.

Lupul și-a întors capul violent, în timp ce vulturul a bătut din aripa liberă ca să evadeze. Doream să-l ajut, dar restul haitei mă aștepta încă la baza copacului.

Apoi, ceva ciudat s-a întâmplat. Căpetenia haitei și-a arătat colții și s-a întors spre haită, ca și cum ar fi fost posedat. A dat drumul vulturului și a sărit să-și sfășie unul dintre frați. Curând eram uitată pe când lupii se luptau unul cu celălalt. Priveliștea era înfiorătoare, sânge pe blană, pe nisip. Mi-am îngropat fața în mâini până când mârâiturile au devenit scâncete, apoi s-au stins.

Capul îmi era încă îngropat în mâini când vulturul a revenit, cocoțându-se pe ramura de deasupra mea. Vârful aripilor sale mi-a atins spatele, iar eu mi-am ridicat privirea. Penele lui erau negre precum cerneala, aripile, cu vârfuri albe ca laptele, iar ochii aveau un galben sclipitor intens... și ciudat de familiar.

Ostenită, mi-am încolăcit brațele în jurul copacului și am adormit.

— MAIA!

Auzindu-mi numele, m-am trezit brusc. Printre gene, am văzut silueta subțire și înaltă a lui Edan dedesubtul meu. La fel și pe ale lui Milk și Snowfoot.

Am coborât, împleticindu-mă, din copac.

— Unde erai? Aproape că am murit.

— Recuperam cămilele pe care le-ai pierdut.

Cum putea fi atât de calm?

— M-ai auzit? am strigat eu. Aproape am murit. Și ele mai aveau puțin și erau gata. Unde erai?

Edan nu a răspuns, ceea ce m-a enervat și mai mult.

— Cum crezi tu că mă protejezi dacă nici măcar nu ești aici?

— Ești totuși în viață, nu-i așa?

I-am aruncat o privire tăioasă, apoi mi-am scuturat praful de pe pantaloni. Totul era foarte uscat. Gura mea, limba, gâtul. Dacă Edan ar fi putut face să apară un izvor din aerul rarefiat, acela era momentul. Dar n-am vrut să aud din nou una dintre prelegerile sale despre magia practică cu prudență.

Și buzele lui erau uscate. Am observat că își ținea brațul drept înăuntrul mantiei, iar mâna stângă era învinețită. În mod normal, când vorbea, gesticula cu amândouă mâinile, astfel că nemișcarea lor m-a făcut să intru la bănuieli.

I-am împins umărul, iar Edan a scos un strigăt slab.

— Pentru ce a fost asta?

— Ești rănit, am spus.

Edan și-a ferit privirea.

— M-am zgâriat.

— Dă-mi voie să văd!

— Nu! a spus el și s-a dat înapoi. Mă voi vindeca singur.

L-am privit încruntată.

— Credeam că ai spus că magia este greu de găsit în deșert.

— Este. Dar mă voi vindeca. În cele din urmă.

— Cel puțin, lasă-mă să-ți curăț rana!

El și-a tras brusc brațul.

— Trebuie să plecăm.

I-am privit din nou buzele arse de soare.

— Ar trebui să bei niște apă!

Buza lui Edan s-a mișcat în sus, cu o zvâcnire ironică.

— Ar trebui să-ți spun mama acum?

L-am privit încruntată și mi-am încrucișat brațele.

— Cât de departe suntem de Templul Soarelui?

— Nu foarte departe.

— Cum de n-am auzit niciodată de el?

— Puțini au auzit. A fost abandonat cu sute de ani în urmă și mare parte din el este îngropată în nisip. Dar tu vei izbuti să surprinzi acolo o bucățică din adevărata lumină a soarelui, a spus Edan, luptându-se să-și desfacă bidonul. Cu ajutorul mânușilor.

După ce l-am văzut luptându-se cu plosca, furia mi s-a mai potolit.

— M-ai ajutat să-mi vindec mâna. Dacă magia este greu de găsit aici, atunci lasă-mă să te ajut și eu la braț!

Edan a clătinat din cap.

— Ochii tăi devin negri, am spus, gândindu-mă că asta însemna că era furios și poate că avea dureri.

Un mușchi din obraz i s-a încordat, apoi Edan a cedat:

— Fă-o iute! a spus el, el suflecându-și mâneca. Până la apus, trebuie să parcurgem optzeci de kilometri spre răsărit.

Edan deja încercase să-și trateze brațul. Încetișor, i-am desfăcut bandajele. Rana era adâncă și cu bucăți de piele rupte. Am observat că unghiile îi erau încercuite de sânge, iar asta m-a făcut să mă gândesc la vulturul care își înfipsea ghearele în lupi.

Pulsul mi s-a accelerat, dar m-am luptat să par calmă.

— Copcile sunt deformate. Va trebui să le elimin și să le refac. Va fi dureros – ai un pic de vin de orez?

— Fă-o, pur și simplu! a spus Edan cu un mormăit.

Și-a încleștat pumnii, iar articulațiile degetelor i s-au albit în timp ce eu, cu mare grijă, am început să desfac ațele.

— Îi oblojeam și pe frații mei, am spus pentru a face conversație, încercând să-l ajut să nu se mai gândească la durere. Finlei și Keton erau cei mai răi. Se băteau unul cu celălalt pentru cele mai stupide lucruri. Apoi, Sendo încerca să oprească scandalul și o sfârșea drept în toiul acestuia.

— De-asta ești atât de talentată la cusutul pielii?

— Am exersat cu frații mei, dar tata mi-a fost profesor. Când aveam de lucru mai puțin, doctorul îl chema uneori să-l ajute – de cele mai multe ori, din milă. Adeseori, mă duceam eu în locul lui.

— Cândva, am fost și eu ucenic ca tine, a spus Edan printre dinții strânși. Doar că profesorul meu m-a învățat cum să deschid un craniu de om, cum să disec scorpionii, dar să-i las în viață, cum să fac diferența dintre cucută și iederă, a mai spus el și a tușit. Abilități utile pentru un tânăr vrăjitor extrem de curios, dar nu foarte utile ca să am grijă de mine însumi.

— Eu nu am avut de ales decât să învăț, am replicat. Mama a murit când aveam doar șapte ani. Am fost nevoită să am grijă de trei băieți în creștere și de tatăl meu, am mai spus și mi-am țuguat buzele, amintindu-mi vremea când familia mea fusese completă, o vreme ce mi se părea foarte îndepărtată și învăluită în negura timpului. Despre părinții tăi ce poți spune?

— Prea puțin îmi amintesc, a spus el. Au murit cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău, am spus încet.

— Nu este nimic de regretat, a rostit el cu o voce rece. Mama mea a răposat când m-am născut, iar tatăl meu...

Nu am fost apropiat de el. Și nici de frații mei. Cândva, am avut și eu frați.

Edan nu a mai spus nimic. Părea pierdut, foarte diferit de vrăjitorul încrezător în sine pe care-l știam, așa încât m-am întrebat dacă îl întrezărisem cumva pe adevăratul Edan – băiatul din spatele magiei și al puterii.

— Gata! am spus, înfășurându-i bandajul peste braț și legându-l cu un nod. Am terminat!

— Frumoasă treabă! a zis el, rulându-și la loc mâneca și recâștigându-și obișnuita siguranță de sine. Ce bine era să mă fi aflat acolo noaptea trecută, dar tu te-ai apărut singură foarte bine!

— Ești *sigur* că nu ai fost acolo?

Edan a lăsat să-i scape un răs sec.

— Aș ști, nu-i așa?

Eu nu am răs.

— Lupii au început să se lupte unul cu celălalt de parcă ar fi fost fermecați. Și mai era și un vultur care a dat iama în obiectele tale personale.

— Serios? Și ce a luat?

— Un săculeț roșu din desaga ta de șa, am spus, zăbovind și lăsând cuvintele să aibă ecou. Mi s-a părut că a știut exact unde să-l găsească.

— Vulturii sunt creaturi inteligente, a replicat Edan. Probabil a căutat hrană.

— Probabil, am repetat eu, fără să-i dau deloc crezare.

În clipa aceea, eram foarte sigură.

Vulturul era Edan.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Când, în sfârșit, am zărit Templul Soarelui, m-am temut că era un miraj. Încadrat de arbori întunecați, care păreau carbonizați, templul se înălța în mijlocul unei mări de dune, cu un bazin la baza intrării care arăta întins ca un lac și lung ca un râu.

M-am târât spre bazin. Trupul îmi tânjea după apă, iar gâtul îmi era uscat de la lipsa ei. Dar, în timp ce am îngenuncheat să-i cuprind apele minunate, n-am văzut decât imaginea mea lucioasă reflectată.

Nu era un bazin! Era doar o oglindă care se întindea plată peste nisip, cuprinsă din toate părțile de albastrul-gri al cerului. Am dat drumul unui suspin cuminte. Lacrimi nu mai aveam.

Odinioară, templul ar fi putut fi de fildeș, dar, ca toate celelalte din deșert, de-a lungul timpului, împrumutase culoarea nisipului. Ochii m-au durut când am încercat să mă uit la acoperișul în formă de cupolă ce strălucea în lumina puternică a soarelui.

— Va trebui să intri singură, a spus Edan, oprindu-se la oglindă.

Am clipit, surprinsă.

— Tu nu vii?

— Nu, nu pot, a răspuns el. Împăratul Khanujin mi-a interzis.

— Ce importanță are? Ți-a interzis și să vii în această călătorie, și iată-te!

Expresia lui s-a întunecat.

— Asta nu este în întregime adevărat. Eu mi-am formulat cererea cu atenție. Mi-a interzis să dobândesc copiii Amanei pentru tine. Nu a spus în termeni clari că n-aș putea merge în această călătorie, a zis el, încrucișându-și brațele și părând dintr-odată copleșit de regrete. Mă tem că va trebui să duci la bun sfârșit munca asta grea de una singură.

— Și tatăl meu spunea mereu că eu eram cea ascultătoare, am zis pe un ton disprețuitor. Foarte bine, nu-i voi spune împăratului dacă vei intra cu mine în templu.

Edan a clătinat din cap, ciudat de neclintit.

— Vei merge singură! Nu-ți face griji, nu este la fel de periculos ca la următoarele două sarcini!

Nu mi-a plăcut cum au sunat cele spuse.

Edan mi-a înmânat plosca, plină doar pe un sfert.

— Templul este un labirint. Întotdeauna să o iei pe calea mai luminoasă, indiferent cât de insuportabilă ar fi. Vei descoperi în centru o oglindă rotundă, care reflectă în mod direct soarele. Va trebui să ajungi la cornișa de deasupra geamului. Îți pui mânușile și te întinzi doar cu

mâinile, a spus el și, după o secundă de tăcere, a continuat: Orice parte neprotejată din corpul tău se va arde.

Am înghițit în sec de teamă.

Edan și-a desfăcut pumnul, arătându-mi ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd.

— O nucă?

— Doar nu te gândeai că ai putea prinde lumina soarelui și a lunii într-un borcan, nu? a spus Edan, lingându-și buzele ca să le umezească. Bănuiesc că nu știi povestea. După ce zeul hoților a furat soarele și luna, a pus la păstrare lumina lor...

— În nuci, am spus, amintindu-mi povestea. Nucile erau mâncarea lui preferată și cine s-ar gândi să se uite într-o nucă?!

Edan a dat din cap aprobator.

— Coincidență sau nu, nucile au proprietăți magice neobișnuite. Nu numai că pot depozita magia, dar sunt, de asemenea, capabile să o și ascundă... de alți vrăjitori sau de alte persoane de acest gen.

— Cuferele tale sunt făcute din lemn de nuc, am remarcat eu. La fel cum este și mânerul pumnalului.

— Corect, a spus el și mi-a dat nuca. Să o deschizi când ești la oglindă și soarele se află la zenit. Să nu te uiți la soare! Repetă!

— Nu mă voi uita la soare!

— Bine! Te voi aștepta aici!

Un singur pas în templu, și căldura dogoritoare deja amenința să mă sufoc. Nu exista niciun acoperiș să oprească razele nemiloase, iar eu n-am îndrăznit să ating

pereții. Am continuat să merg și mi-am scos tunica, legând-o în jurul taliei. Pielea îmi fierbea de transpirație, iar căldura îmi înțepa ochii.

Soarele era un zeu crud, mi-am amintit din poveștile lui Sendo. Neîndurător și fără milă, el îi orbea pe cei destul de proști să se uite la el. Oare mă urmărea în clipa aceea, în timp ce mă aventuram în labirint? Avea să mă pedepsească sau să mă ajute în dorința mea de a realiza rochiile mamei sale? Mai probabil era că nu va face absolut nimic. Zeii se arătau rar.

În timp ce pătrundeam tot mai adânc în templu, cărarea se îngusta și se bifurca. Așa cum descriesese Edan, exista continuu o cărare la umbră și o alta în lumina strălucitoare a soarelui. Nu conta că tânjeam să mă adăpostesc la umbră. Am ales mereu cărarea mai luminoasă. Labirintul era un cuptor care reținea toată căldura deșertului. Dacă asta era cea mai ușoară dintre cele trei, nu doream să știu ce presupuneau celelalte două sarcini.

Majoritatea cărărilor erau pline cu cărămizi sparte care îmi încetineau înaintarea, dar coridoarele îngropate în nisip erau de departe cele mai anevoioase, pentru că trebuia să avansez cu mare dificultate și suficient de încet să nu mă scufund, totuși destul de rapid să nu mă coc sub soarele fierbinte.

În cele din urmă, am ajuns în mijlocul labirintului, unde puterea soarelui mai avea puțin și mă orbea. Am dat cu ochii de curtea cu oglinda rotundă înainte de a fi obligată să-mi închid ochii pentru a-i proteja. Oglinda semăna cu bazinul din exteriorul templului, însă lumina

ei părea că sporise de o mie de ori. Am clipit, observând cu coada ochiului o scară de lemn sprijinită de unul dintre zidurile curții. În partea de sus se afla o cornișă care se prelungea deasupra oglinzii.

Pe jumătate lipsită de vizibilitate, m-am îndreptat spre scară. Lemnul scârțâia sub picioare, așa că m-am rugat ca grinzile uscate să rămână întregi. Vântul continua să mă lovească peste genunchi și, de aceea, mi-am înfipt unghiile în lemn, să nu fiu trântită.

„Amana, ai milă”, am gândit în timp ce urcam și aruncam priviri către cornișa de deasupra care dădea înspre oglindă ca o mână întinsă printre degetele căreia trecea nisipul.

Soarele cădea pe acea oglindă nenorocită, iar reflectarea sa extrem de strălucitoare devenea un zid de aur alb care radia înapoi spre cer.

Fiecare privire aruncată mi-a făcut ochii să scânteieze și să se umple de lacrimi ce îmi udau obrajii crăpați.

Suprafața cornișei îmi freca palmele și genunchii și îmi ardea pielea. M-am gândit la *Baba* în timp ce-mi țineam capul aplecat și mă târam. „Tu ai fost întotdeauna cea puternică”, îmi spusese el în ultima mea zi acasă. „La fel ca mama ta.” Nu-l puteam dezamăgi.

M-am tras spre margine, către acea cascadă de lumină solară. Soarele ajungea la zenit, iar căldura mi-a umflat mâinile până când abia am reușit să le potrivesc în mănușile din mătase de păianjen. Le-am tras peste degete, ignorând durerea.

Nu aveam de gând să renunț. Nu aveam de gând să mor acolo.

Am închis ochii. „Adună lumina soarelui!”

Înima îmi bătea nebunește, iar stomacul mi se întorcea pe dos de teamă, dar m-am aventurat înainte.

Am întins mâna în buzunar după nucă și mi-am înfipt unghiile în linia de îmbinare a celor două jumătăți, pregătită să o deschid cu forța, dar mânușile mi-au temperat entuziasmul, așa că am fost obligată să-mi folosesc dinții.

Am ținut fructul cu mare grijă.

Lumina soarelui mi-a lovit degetele. Coaja de nucă a devenit grea și fierbinte, în timp ce tremura trepidând de parcă lumina din interior ar fi fost vie. Repede am lipit și cealaltă jumătate de coajă și am mers înapoi, târându-mă. Picioarele mi se clătinau pe cornișă, iar soarele șuiera, arzându-mi pielea cu lăcomie.

Am țipat, dar gâtul îmi era atât de uscat, că nu a ieșit niciun sunet. Ochii mi s-au deschis brusc și o explozie de lumină albă m-a orbit.

Încetul cu încetul, m-am ridicat până când am îngenuncheat pe cornișă. Răsuflam greu. Gâfâiam.

Eram bășicată și iritată pe tot trupul. Pur și simplu, îmi doream să mă întind – nu mai aveam energie pentru nimic altceva.

„Nu! Nu poți renunța în clipa asta!”

Era vocea mea sau a lui Edan? Nu-mi dădeam seama. Dar era suficient să-mi dea tăria să mă mișc încet pe cornișă. Protejându-mi ochii, am strecurat nuca în buzunar și am făcut primul pas pe scară.

Un pas. Apoi un altul. Și încă unul.

Din fericire, cărarea de ieșire din labirint era dreaptă și largă. Când, în sfârșit, am reușit să văd nisipul de afară, am început să alerg atât de repede, că aproape am alunecat pe poarta templului. Tot corpul mă durea îngrozitor, dar am dat frâu liber unui râs sec, strangulat.

Edan m-a ridicat și mi-a împins plosca la buze.

— Văd că Templul Soarelui te-a lăsat pe jumătate prăjită... a început el, iar vocea i-a tremurat.

Îngrijorarea i se întipărise pe chip.

— Nu arăți bine, Maia!

Am băut cu lăcomie, apoi m-am ridicat încet și m-am șters de praf.

— Ba mă simt foarte bine. Am făcut-o, am spus, înmânându-i nuca.

Dar, în loc să accepte nuca, m-a prins în brațe.

— Așadar, ai făcut-o! a spus el, ridicându-mă drept cu brațul sănătos. Bravo! a mai spus el, atingându-mi obrazul cu dosul mâinii. Ai temperatură mare.

Atingerea m-a durut pentru că pielea îmi era arsă, iar eu aproape deliram.

Aveam bășici umflate pe pleoape, iar când el mi-a acoperit ochii cu mâna, am tresărit.

— Ține ochii închiși!

— Mă simt bine. Este chiar nemaipomenit.

Fără să mă prevină, Edan m-a ridicat, iar bărbia lui mi-a atins fruntea, și m-a dus la umbra arborilor. Vântul bătea puternic, dar el m-a protejat de nisipul răscolit în rafale.

Am vrut să-mi încolăcesc brațele în jurul lui, dar ochii îi erau galbeni și strălucitori ca soarele... și m-au înspăimântat. Am reușit cu greu să mă desprind din strânsoarea lui și am alergat spre Milk înainte să mă prăbușesc în nisip.

CÂND M-AM TREZIT, Edan citea lângă lumina slabă a torței sale. Mișcarea mea a surprins-o pe Milk... și pe mine. Eram bine legată de șa, dar, pentru că mă trezisem și mă zbăteam, mi-am pierdut echilibrul. Cămila a îngenunchiat exact înainte ca picioarele mele să se încline de pe spatele ei pe nisip, iar ea și-a închis pe jumătate ochii ei mari de culoarea chihlimbarului, privindu-mă. Apoi, mi-a lins obraji.

Edan a scos o exclamație de enervare către Snowfoot și a descălecat.

— Ești trează!

În timp ce el îmi desfăcea sforile care mă țineau legată de șa, am încercat să stau drept. Trupul îmi era înțepenit, iar durerea de la arsuri era ca o pulsație surdă. Fața și brațele îmi erau lipicioase, acoperite cu balsam.

— Ai făcut insolație, a spus Edan. Încearcă să nu te ștergi, altfel arsurile tale vor supura și se vor infecta!

Sprijinindu-mă cu brațele ca să nu mă mișc, mi-a dat plosca, iar eu am luat o înghițitură considerabilă de apă, brusc recunoscătoare că păstrase proviziile noastre atât de atent.

— Cum te simți acum?

— Minunat! am răspuns iute. Mi-e foame!

— Nu-i de mirare. Ai dormit aproape două zile.

— Două zile!

Edan mi-a dat o pungă. Înăuntru erau biscuiți, fructe uscate și fâșii de carne uscată. Un festin.

Edan a sărit pe cămila lui și a reluat cititul. Cearcănele care i se arătau sub ochi erau mai întunecate ca înainte, iar irisurile erau mai deschise la culoarea ca niciodată — aproape gri.

— Nu mânca totul! a spus el, făcând semn cu cartea spre mine. Mai avem patru zile până vom ajunge în Agoria.

Da, Agoria, locul unde Munții Lunii așteptau și unde Keton luptase împotriva oamenilor *shansen*-ului în timpul Războiului celor Cinci Ierni, dar și locul unde Sendo murise.

„Oamenii *shansen*-ului și armata împăratului s-au oprit în Munții Lunii”, îmi povestise Keton când se întorsese acasă. „Eu eram acolo. Săgețile m-au nimerit, iar Sendo m-a târât undeva în siguranță. Erau trupuri peste tot, împrăștiate pe munte. Până la sfârșitul nopți, mii de oameni au fost uciși. Printre ei, și Sendo.”

Am mestecat și înghițit și, brusc, mi-a pierit pofta. Am strâns șiretul pungii. Am întors capul să-mi adun puterile. Edan continua să citească, stând pe cămilă.

— Unde este nuca? am întrebat în timp ce am bătut-o ușor pe Milk să îngenuncheze și m-am urcat în sa.

— O voi păstra în bune condiții, dacă nu ai nimic împotriva.

— Au mai cusut și alți croitori cu lumina soarelui?

— Nu, din câte știu eu, a spus Edan dându-și jos gluga. Buclele lui negre străluceau din cauza nisipului. Nisip și *transpirație*, am observat încruntându-mă.

— Să coși cu magie este un dar rar, a spus el. Încă și mai rar în mâinile unui croitor talentat ca tine. Fie vorba între noi, trebuie să recunosc că lady Sarnai ți-a pregătit terenul pentru eșec, dar eu am încredere că poți croi aceste rochii. Te voi ajuta cu tot ce îmi stă în putință.

Am ridicat o sprânceană.

— Parcă ai spus că nu eram prieteni.

— Nu eram, dar vrăjitorii sunt schimbători, a spus el, oferindu-mi un zâmbet. Posibil să mă fi răzgândit.

Am simțit un val de căldură. Dacă n-ar fi fost Edan, n-aș fi știut de unde să încep. Chiar dacă ne mai ciondăniserăm, era singurul prieten pe care îl aveam aici. Poate că oriunde, ca să fiu cinstită.

— Tatăl tău nu a avut nicio putere asupra foarfecii, nu-i așa? a întrebat Edan.

— Nu! Mi-a spus că foarfeca i-a aparținut bunicii.

Edan s-a înclinat mai aproape, de parcă ar fi studiat un eșantion delicat.

— Ciudat! a spus el, atingându-mi bărbia. Vrăjitorii nu lasă de obicei urmași.

Nu mi-am dat seama de ce comentariul m-a făcut să roșesc. Sau de ce atingerea lui, atât de rapidă și blândă, care nu a fost practic nimic, mi-a trimis un val de furnicături pe piele. M-am retras, sperând că sentimentul meu de jenă nu fusese remarcat.

— Eu nu știu prea multe despre strămoșii mei.

— Nu-ți face griji! a zis Edan, lăsând din nou o distanță confortabilă între noi. Tu ai trei sarcini: să obții soarele, luna și stelele pentru rochiile Amanei. Aceste sarcini se traduc în trei probe: una a trupului, una a minții și una a sufletului. Lumina soarelui a fost o sarcină a trupului. Suferința enormă pe care ai îndurat-o.

Mi-am mângâiat obrajii încă lipicioși de la alifia tămăduitoare, deși pielea nu mai era foarte iritată.

— Și îmi spui asta abia acum?

— N-am vrut să-ți fie teamă, a spus el, trăgând aer în piept. Cea mai grea va fi ultima.

— Sângele de stele? am spus și, pentru că el a dat din cap aprobator, am insistat: Despre ce e vorba?

— Nu știu exact ce va trebui să înfrunți, a recunoscut Edan. Ceea ce știu este momentul când trebuie să se întâmple. O singură dată pe an, stelele se deschid lumii muritoare.

Știam povestea.

— În a noua zi din cea de a noua lună a anului, zeița lunii se reunește cu soțul ei, zeul soarelui. Ei pot fi împreună doar în această singură noapte în fiecare an. Merg unul spre celălalt pe o cărare luminată de stele, pe un pod pe care zeul hoților trebuie să-l țină pe umeri ca pedeapsă pentru că a furat stelele cândva. Când momentul lor a trecut, podul se prăbușește, iar stelele, frământate de durerea lor de a fi separate, sângerează în noapte.

— Da, a rostit Edan tăgănat. Oarecum romantic, nu-i așa?

M-am încruntat. A noua zi din a noua lună. Mai erau patruzeci de zile până atunci. Iar lacul Paduan se afla pe cealaltă parte a continentului.

— Am crezut că era doar o legendă.

— Toate legendele pornesc de la un sâmbure de adevăr. Uneori mai mult decât un sâmbure, a spus Edan, protejându-și fața de soare. Ar trebui să începi să faci pantofii. Având ceva de făcut, te va ajuta să te recuperezi mai repede. Asigură-te că...

— Îi fac rezistenți la ploaie, am terminat eu.

După săptămâni în care aproape arsesem de vie, nici măcar nu-mi puteam imagina că ar putea fi nevoie să mă protejez împotriva apei.

— N-ai uitat! a spus Edan, întorcându-se într-o parte și tamponându-și tâmplele. Bine!

Am terminat de mâncat fâșiile de carne uscată și am lins orice fărâmă rămasă pe degete. Pantalonii îmi deveniseră atât de largi, că îmi atârnav de pe șolduri. Dacă mie îmi era foame, Edan ar fi trebuit să fie hămesit. Întotdeauna mânca mai puțin decât mine, afirmând, în felul său mândru, că vrăjitorii nu mureau de foame.

Nu mai eram sigură că îl credeam.

Edan fluiera, păstrând o mască de voie bună în timp ce ne conducea spre munții prea îndepărtați. Mă temeam că, chiar dacă ar fi în pericol, nu mi-ar spune. Era cumva arogant. Prea mândru să recunoască vreo slăbiciune.

În noaptea aceea, am decis: aveam să stau trează și să aflu ce ascundea de mine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Capul îmi zvâcnea. Frâiele lui Milk erau în mâinile mele, iar eu eram în șa din nou, cu picioarele încrucișate în fața cocoșei. Nu îmi aminteam dacă adormisem.

După ce m-am frecat la ochi, m-am întors spre Edan, apoi m-am uitat spre cer. Era trecut de zori, iar el era ființă omenească.

Am scrâșnit din dinți. Edan îmi contracarase planurile cumva. Nici vorbă ca eu să fi adormit – nu, doar dacă el...

Mi-am încrucișat brațele cu un aer indignat.

— M-ai vrăjit?

— Ei, bună dimineța și ție!

— M-ai vrăjit ca să adorm? am întrebat din nou.

Edan a ridicat o mână, făcându-mi semn să tac. A oprit-o pe Snowfoot și, după o clipă de nesupunere, am făcut și eu la fel cu Milk. Mi-am protejat ochii, dorind ca vântul să înceteze să-mi mai arunce părul peste față.

Edan a arătat înainte.

Dincolo de norul de praf din deșert, am crezut că aş putea distinge conturul unor arbori. Arbori, flori, culori, nu mai văzusem de zile întregi așa ceva. Am privit în jos. Nisipul de sub copitele lui Milk devenise mai dur, aproape ca pământul afânat. În jurul nostru, tufişuri galbene și maro foşneau. Eram aproape de capătul deșertului.

Dar nu toate acestea îi atrăseseră atenția lui Edan, ci fumul unui foc de tabără. Cai. Cămile. Oameni.

— Bandiți? am șoptit.

Edan a așteptat o clipă înainte de a răspunde.

— Nu!

Fără să mai spună altceva, însoțitorul meu a descălecat de pe cămilă și a făcut semn cu mâna spre grupul din față.

Străinii și-au ridicat armele într-o clipă și le-au îndreptat spre noi, dar Edan și-a îndepărtat gluga de pe cap și a făcut o plecăciune curtenitoare.

— Eu sunt Delann, a spus el și, imediat ce l-am ajuns din urmă, m-a atins pe umăr și a adăugat: Și acesta este vărul meu, Keton.

Minciuna era atât de inofensivă, că abia dacă am tresărit când m-a prezentat.

M-am înclinat și eu, dar cu o mișcare mult mai încordată decât a lui Edan. În mare grabă, mi-am scos pălăria ca să-mi acopăr pieptul. Încetasem să mi-l mai leg cu multe săptămâni în urmă.

— Salutări!

— Orksan, a replicat căpetenia, care avea pielea bronzată și purta părul castaniu-închis împletit cu mărgele roșii precum goji, un stil popular printre balardani.

Am zâmbit neliniștită, apoi mi-am mușcat buza de jos să mă opresc. Nu era momentul să arăt ca o idioată.

— Ce vă aduce pe voi doi în deșertul Halakmarat? a întrebat Orksan, care nu lăsase garda jos.

Acesta își ținea mâna pe prăselele unei săbii, iar eu îmi doream să fi avut și noi o armă. Unde era oare pumnalul pe care îl adusesese Edan? Nu l-am văzut la centură.

— De fapt, îl părăsim, a răspuns Edan.

Orksan s-a uitat cu atenție la cuferele noastre, sporindu-mi teama.

— Mergeți la Niyan să faceți negoț?

— Nu mai avem nimic de vândut, a spus Edan. Imediat ce lăsăm în urmă deșertul Halakmarat, vom călători pe Marele Drum al Mirodeniilor.

— Ce vă aduce pe Marele Drum al Mirodeniilor? Nu păreți a fi mercenari. Și nici negustori.

— Vărul meu este croitor, a spus Edan, oarecum mândru. Cel mai bun din ținut.

Orksan mi-a aruncat o privire pripită. Nu s-a arătat impresionat. Pantalonii mei erau rupți, iar culoarea tunicii pălise de la un verde bogat la un măsliniu șters. M-am foit, conștientă de situația delicată în care eram.

— Și tu? a întrebat Orksan.

— Tatăl meu a fost negustor pe Marele Drum. S-a căsătorit cu mama și mi-au avut pe mine, a spus Edan, mascându-și un zâmbet fermecător. Eu nu știu deloc să umblu cu banii, din păcate, așa că sunt explorator. Călătorim să-i găsim vărului meu niște vopsele și apoi mergem în A'landi să-i deschid o prăvălie.

Fără niciun avertisment, Edan a întins mâna după de-saga care îmi atârna pe umăr. Orksan și oamenii lui au ridicat armele, dar degetele lui au fost rapide. A scos o mânecă pe care o lucrasem pentru lady Sarnai.

— Vedeți, a spus el, arătând mâneca de parcă ar fi fost o bijuterie valoroasă. Asta este munca vărului meu.

Mâneca nu era terminată, dar brodasem florile aurii de-a lungul cusăturilor și prinsesem nenumărate perle mici de-a lungul manșetei. Oricine putea vedea că lucrarea era minunată.

Orksan s-a uitat la mine cu respect.

— Știi să repari?

Am deschis gura, dar Edan a vorbit peste mine:

— Cu ochii închiși.

Neîncrederea lui Orksan a mai scăzut un pic. Probabil că observase că nu eram înarmați.

— Soția mea este o bucătăreasă grozavă, dar nu știe să coasă defel, a spus Orksan, dându-și la o parte mantia ca să descopere mânecile zdrențăroase. Poate că vărul tău o poate învăța câte ceva.

— Ar fi încântat să o facă, a spus Edan, lovindu-mă cu palma pe spate.

M-am poticnit un pic și m-am încruntat la el, dar zâmbetul său plăcut nu s-a schimbat.

— Atunci, ei sunt cei trei frați ai mei și cei doi cumnați, a continuat Orksan, prezentând grupul. Noi ne îndreptăm spre mieznoapte și apoi la răsărit. De ce să nu vă alăturați nouă pentru câteva zile? Să sărbătoriți solstițiul de vară cu

noi. Avem vin din belșug, iar Korin face cea mai sățioasă tocană pe care o veți găsi pe Marele Drum!

Gândul la mâncare și băutura m-a făcut să simt un spasm în stomac, dar am făcut ochii mari de îngrijorare. Nu ne puteam alătura unui grup de balardani!

— Am fi onorați, a spus însă Edan, ignorându-mi neliniștea.

— Bine! Aceste drumuri sunt pline de primejdii. Sunt surprins că voi doi călătoriți singuri.

— Ați întâlnit din întâmplare bandiți? a întrebat Edan cu un aer degajat. Sau soldați?

M-am încruntat pe dată. De ce întreba de soldați?

— Niciunul, din fericire, a răspuns Orksan. Dar am fost siliți să rămânem câteva săptămâni în valea Buuti. Prințul provinciei nu a vrut să ne lase să plecăm fără documente. Cică făceam contrabandă cu vin, pe care voiam să-l vindem celor din A'landi, a adăugat Orksan, pufnind. De parcă am fi dorit să-i vindem vinul lui cu gust de pipi de cal.

— Călătoria noastră ne duce spre miazănoapte, a spus Edan. Ne îndreptăm spre Munții Lunii.

— E cale lungă de aici, a spus Orksan. Veți călători departe de Marele Drum.

— Ne dăm seama de asta, a spus Edan fără să mai ofere alte explicații.

Orksan nu a mai pus nicio întrebare.

— Puteți veni cu noi în Agoria. Dar băiatul va trebui să ne repare hainele rupte, a spus el și s-a uitat la mine, iar eu am dat din cap în semn de aprobare.

— Este neastâmpărat ca un greier, i-a spus Orksan lui Edan. Este mut?

— Își revine după febra deșertului. Este pentru prima dată când călătorește atât de departe de casă.

Orksan a căscat ochii mari, semn că a înțeles, și ne-a făcut semn să-l urmăm spre focul de tabără.

— Ești sigur? i-am șoptit lui Edan imediat ce Orksan s-a aflat la o distanță de la care nu ne putea auzi.

— Avem nevoie de mâncare și de apă, iar ei ni le oferă. De ce să refuzăm?

— Sunt balardani, am spus, continuând să-mi țin strâns pălăria peste piept.

— Balar este o țară vastă, a spus Edan pe un ton dojenitor. Nu toți sunt barbari. Și nu toți balardanii au luptat în Războiul celor Cinci Ierni.

M-am încrunțat, neîncrezătoare. Până când i-am văzut pe copiii lui Orksan.

Hainele lor zdrențuite fluturau în vânt pe când veneau în grabă să ne întâmpine.

Un băiețandru s-a agățat de pantalonii mei, ținând în mâini un morman de haine ponosite.

— Poți repara astea? *Da* așa spune.

Am îngenunchiat lângă cei doi fii ai lui Orksan — nu aveau mai mult de patru sau cinci ani — și le-am luat hainele.

— Vor fi ca noi, am spus cu un zâmbet.

Soția lui Orksan, Korin, a chicotit, apoi, încetișor, și-a desprins copiii de mine.

— Fugiți și jucați-vă cu cămilele! Mama trebuie să înceapă să coasă cu noul nostru prieten.

— Asta e a ta? a întrebat Korin, ridicând capacul unuia dintre cuferele mele, de unde se ițea tivul unei rochii a lui lady Sarnai.

— Nu atinge asta! am sărit ca arsă.

O umbră de tristețe s-a ivit pe chipul lui Korin și, imediat, femeia a lăsat jos capacul.

— Îmi pare rău!

Mi-am încleștat buzele. Apoi, am oftat. „Încetează să mai fii nepoliticoasă, Maia! Nu are de gând să-ți înfigă cuțitul în inimă!”

— Nu, eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze. A fost... a fost, pur și simplu, o călătorie foarte lungă.

Am ridicat capacul cufărului și am scos ceea ce cususem până atunci din rochia lui lady Sarnai. Nu folosisem încă lumina soarelui, dar forma rochiei începea să devină clară, corsajul în pliuri și o mânecă vaporeasă. Ornamentul cu flori și frunze aurii strălucea.

Korin și-a ținut răsuflarea, minunându-se de munca mea.

— Tu ai brodat asta?

— Da, am răspuns ferm.

Adevărul era că folosisem foarfeca, dar, încet, încet, ajungeam la concluzia că munca ei era, de asemenea, și a mea. Că această foarfecă îmi puna în valoare abilitățile înnăscute și mă lăsa să transform în realitate schițe la care nici nu îndrăznisem să mă gândesc. Am împăturit cu grijă

rochia și am început să o învăț pe Korin cum să repare hainele rupte ale familiei sale.

În timp ce femeia exersa pe hainele lui Orksan, eu am pierdut numărul pantalonilor pe care i-am tivit și al mânecilor pe care le-am peticit, dar eram bucuroasă să am ceva cu care să-mi țin mâinile ocupate. Deși Korin părea mulțumită să mă aibă în preajmă și se străduia să discute cu mine, continuam să fiu rezervată, pentru că, oricum, nu eram prea pricepută să stau la taifas.

— Prima mea butonieră adevărată, a spus Korin, ștergându-și o picătură de transpirație de pe frunte.

Deși stăteam la umbra unui cort, era îngrozitor de cald.

M-am uitat la ce lucrase și am încurajat-o.

— Arată bine!

Ea a scos un oftat de ușurare.

— Nu știu cum le faci tu atât de repede. Cusutul este o muncă grea.

— Este meseria mea. Orksan spune că tu ești o bucătăreasă grozavă. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cum ar fi să hrănesc atâtea guri în fiecare zi.

— Da, este mai ușor în doi, așa cum sunteți voi, a spus ea, chicotind, și a continuat după o scurtă pauză: Așadar, de cât timp sunteți căsătoriți tu și Delann?

Am simțit că mă sufoc, m-am și smucit și am rupt așa. *Căsătoriți?*

Mi-am privit fix cusătura și am dibuit greșeala pe care tocmai o făcusem. Am luat așa în gură să o umezesc, apoi

am băgat-o din nou în ac și am reînceput să lucrez. Korin aștepta cu nerăbdare răspunsul meu.

— Cum am putea fi... căsătoriți? am bâiguit. Noi suntem verișori. Ne avem ca frații.

— Nu cred o iotă din ce spui, a zis ea, râzând. Și nici Orksan. Am știut că ești femeie din clipa când te-am văzut. Este și motivul pentru care Orksan nu a tras în însoțitorul tău.

— Ah, ah, m-am bâlbat, uitându-mă jenată în jos, la pieptul meu.

Zăriserăm caravana pe neașteptate, așa că nu avusesem timp să-l bandajez înainte de a ne întâlni cu Orksan.

Korin a râs de mine.

— Nu a avut nicio legătură cu asta, prietena mea. Am văzut cât de protector este Delann cu tine. Și, totuși, te respectă. Eu am avut nevoie de mulți ani ca să-l pot convinge pe Orksan să *mă ia* cu el pe Marele Drum. Dar acum, că băieții sunt mai mari și războiul s-a terminat, s-a mai împăcat cu ideea. Nu m-a pus să mă îmbrac ca un bărbat, dar probabil este o idee bună de vreme ce călătoriți doar voi doi împreună.

Am revenit la lucrul cu acul.

— Orksan și frații lui au luptat în război?

— Asta e motivul pentru care ești atât de tăcută în preajma noastră? a întrebat Korin. Pentru că crezi că am luptat alături de *sbansen*?

N-am spus nimic. Auzisem povești îngrozitoare despre luptătorii balardani care prădau orașe și ucideau femei și copii.

— Nu, a spus Korin. Soțul meu nu a fost soldat. Cuțitul lui este pentru blană și carne. . . *Shansen*-ul a angajat în general mercenari, luptători profesioniști.

Mi-am țuguiat buzele.

— Sper că nu v-am jignit.

— Este de înțeles, a spus Korin și și-a pus o mână în sold. Eu sunt din Balar, spre deosebire de Orksan. Soțul meu este născut și crescut pe Marele Drum al Mirodeniilor. Îl cuprinde neliniștea când nu este în vreo caravană sau pe vreo barcă.

— N-am călătorit niciodată pe o barcă, am mărturisit, încercând să-mi deschid sufletul. Deși am crescut într-un oraș port.

— Și Delann? El nu pare că ar fi din A'landi. Unde l-ai cunoscut?

Cel mai bine era să respect adevărul, ținând seama de stângăcia mea la spus minciuni.

— În Niyan.

— Este un bărbat încântător, soțul tău! Ești o fată norocoasă!

Am înnodat ața și am smuls acul din țesătură.

— El nu este. . . , am început eu, dar am închis gura.

Poate că era mai bine să o las să creadă că eram soția lui Edan. În felul ăsta, aveau să apară mai puține întrebări.

— El nu este. . . *mereu* încântător, am rostit eu în schimb. Uneori, poate fi destul de enervant.

— Da, dar tu ai încredere în el, a spus Korin. Iar încrederea voastră nu apare cu ușurință.

N-am știut ce să spun, așa că doar am zâmbit. Deși Korin era o străină și balardană pe deasupra, puteam fi prietenoasă. Și, după săptămâni de călătorit singură cu Edan, era plăcut să discut cu o altă femeie, ca o femeie.

Pentru restul după-amiezii, i-am arătat lui Korin cum să lege o plasă ca să se protejeze de mușcăturile de țânțari, cum să cârpească ciorapii și cum să peticească o gaură corect. La rândul ei, m-a învățat cum să fac o tocană sățioasă doar cu trei ingrediente. Cât timp am lucrat, m-a desfătat cu povești despre copiii ei și despre călătoriile lui Orksan.

Când cina a fost aproape gata, am părăsit cortul lui Korin. Edan era afară și se juca cu copilașii, uimindu-i cu talentul lui de a scoate monede din urechi și de a face să le apară flori de deșert din mânecă.

— Te pricepi cu copiii, am remarcat.

— Pari surprinsă, m-a tachinat el. Cândva, și eu am fost copil.

— Poate că în urmă cu o sută de ani, am spus sec.

Replica mea l-a făcut să zâmbească un pic. Cu cât întrebam mai puțin despre trecutul lui, cu atât mai în largul lui se simțea el și-mi povestea câte ceva.

De data asta însă nu mi-a oferit mai mult, dar s-a așezat pe pământ, lângă mine.

— La noapte va fi lună sângerie, a spus el. O vei privi cum răsare?

— Vei fi aici?

El a ezitat, apoi a dat din cap aprobator.

— Da! Cel puțin până când dispare lumina.

Prin asta își recunoștea cumva disparițiile nocturne.

L-am cercetat, urmărind irisurile lui albastru-deschis licărind cu urme aurii. Deși nu mai văzusem vulturul negru din noaptea cu lupii, eram convinsă că era Edan.

Părea ca și cum soarele și luna îl ajutau să-și păstreze secretul. Ultimele câteva zile deveniseră atât de lungi, că noaptea a durat doar câteva ore. Și când noaptea a căzut, luna s-a ascuns după nori, acoperind peisajul cu un strat atât de întunecat, încât era imposibil să rămâi treaz. Cărând, totuși, zilele au devenit din nou mai scurte.

— Cum ai făcut să dispară moneda? l-am întrebat.

— Când m-am jucat cu copiii? a spus Edan. A fost doar o mică scamatorie pe care am deprins-o în timpul călătoriilor mele, nu magie adevărată. Dacă vrei, îți pot arăta.

Mi-am dat seama că nu voi afla secretul lui în seara aceea, nu în timp ce ședeam alături de familia lui Orksan. M-am ridicat.

— Poate când am să termin rochia.

Am rămas singură, pe o stâncă, lângă cămile. Acolo, cu spatele la soare, am lucrat la broderia mea. Lumina era blândă, dar, cu toate acestea, strălucitoare, aruncând pe nisip o incandescență roșie-portocalie. După chinurile îndurate la Templul Soarelui, nu sperasem să mă mai bucur vreodată din plin de căldura lui.

— Gata cu tricotatul! a spus Orksan, venind în spatele meu.

Am înfipt acul în marginea broderiei ca să nu cadă în nisip.

— Eu nu tri...

— Am deschis trei butoaie să ne bucurăm, iar soțul tău deja participă. Vino alături de el!

Prin urmare, toată lumea *chiar* credea că eu și Edan eram căsătoriți. Am făcut ochii mari.

— Eu nu beau mult. Chiar trebuie să mă întorc la lucru...

— Femeie, ai toată viața înainte să coși lucruri frumoase, a spus Orksan. Bucură-te măcar o seară! Ce, se va sfârși lumea dacă nu-ți vei termina lucrul cu acul?

— *Da!* am murmurat.

Mai apoi, l-am zărit pe Edan. Zâmbea și a ridicat mâna să-mi facă semn să mă apropii. Cât de fericit părea! Mai fericit decât îl văzusem vreodată la palat.

— Soția mea iubește mâncarea bună, a spus Edan, încolăcindu-și brațul în jurul meu, deși ce oferă deșertul nu prea o ajută să prepare o masă decentă.

Nu m-am simțit umilită precum am crezut că aș fi atunci când Edan m-a numit soția sa. Și asta a fost umilitor în sine!

— Vrei să încetezi cu pălăvrăgeala ca să putem începe să mâncăm?

Toată lumea a râs de mine, iar eu am roșit. Chiar nu intenționasem să mă răstesc în felul acela. Mă obișnuisem atât de mult să fiu doar cu Edan, încât uitasem să fiu atentă la maniere.

Cu toate acestea, nimeni nu părea să se fi supărat, iar eu m-am ridicat să o ajut pe Korin să servească bărbații și copiii. Tocana mirosea extrem de plăcut. Era un deliciu

cu condimente și bucăți de cactus și ienupăr, deși nu am recunoscut carnea.

— Ce mâncăm? am întrebat-o pe Korin.

Ea m-a privit ca și cum eu n-aș fi vrut să știu.

— Poți să-mi spui.

— Acum câteva zile a fost o furtună, iar, în dimineața de după, tabăra noastră mișuna de șobolani, a spus ea, iar eu am privit vasul sceptică, în timp ce femeia a continuat: Niciodată nu i-am auzit pe bărbați înjurând atât de mult în timp ce vânau, a adăugat ea, iar umerii i se scuturau de amuzament. Am început să-i usuc pe unii dintre ei în fășii, dar, deși suntem foarte aproape să ieșim din deșertul Halakmarat, Orksan a dorit o tocană minunată.

— Ah..., am spus, luând cu lingura o porție uriașă pentru Edan, căci mie îmi dispăruse foamea.

Korin mi-a zâmbit.

— Sunt delicioși, vă asigur. Și sunt și câteva boabe de fasole pe care le păstram. De vreme ce suntem aproape ieșiți din deșert și avem prieteni noi, ce moment ar fi mai potrivit?

Am mâncat, am râs și am ajuns să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Apoi, unul dintre frații lui Orksan a cerut pătura de lângă mine. Bărbatul nu a zâmbit cum au zâmbit ceilalți. În jurul gâtului îi atârna un șirag de monede intercalate cu dinți umani, iar din lobul urechii stângi, un cerceș de cupru. M-a făcut să mă simt stânjenită.

— Tu nu pari a fi din A'landi, a spus fratele lui Orksan, privindu-l pe Edan bănuitor. Cufărul tău e plin de cărți și amulete. Cărți în limbi pe care nu le înțeleg.

— Vachir! s-a răstit Orksan. Ai umblat prin lucrurile lui? Edan i-a făcut semn cu mâna să o lase baltă, dar mi-am dat seama că zâmbetul lui era forțat.

— Este în regulă!

Vachir a continuat să îl ațintească cu privirea pe Edan.

— Umblă vorba că vrăjitorul împăratului Khanujin este plecat. *Shansen*-ul oferă o grămadă de bani pentru capturarea lui.

Edan a râs.

— Am eu aerul că sunt vrăjitor?

— Vrăjitorul este plecat să caute ceva, a repetat Vachir, mutându-și privirea lui fixă și rece spre mine. Cu croitorul imperial. Au fost văzuți în valea Samarand.

Îmi era tot mai greu să respir.

Oare Norbu îl văzuse și pe Edan? Probabil că el răspândise vestea că porniserăm în călătorie împreună, știind că asta ne-ar aduce neazuri.

Strângând din dinți, mi-am făcut curaj.

— Croitorul imperial este bărbat, am spus pe tonul cel mai șocat posibil. Eu n-aș putea coase pentru împărat. Nu ar fi corect.

— Poate că fata este ceea ce spune, a spus Vachir morocănos, dar tu, a continuat el, îndreptând cana cu bere spre Edan, tu nu ești un simplu explorator.

— Vachir, l-a avertizat Orksan. Este nepoliticos să-i iei la întrebări pe oaspeții noștri.

Cu un bodogănit, Vachir s-a ridicat, aruncându-i o privire lungă și întunecată lui Edan înainte de a se îndrepta furios în spatele cailor.

— Nu-i dați atenție! și-a cerut scuze Orksan. Nici soția mea nu-l place. Din fericire, el vine și pleacă din tabăra noastră.

Informația nu mă ajută deloc să mă liniștesc. Edan a râs cu oamenii lui Orksan, încercând să ignore incidentul. Dar mușchii din jurul ochilor erau contractați, semn că și el era îngrijorat.

— Beal au spus oamenii lui Orksan, trecând din mână în mână o ploscă cu vin făcută dintr-o tărtăcuță. Beal!

Am ridicat tărtăcuța la nas și am mirosit. M-am strâmbat; vinul avea un miros acru.

— Și femeile pot bea. Nu există nicio lege care interzice asta.

— Doar o gură, am spus, luând o sorbitură. Arde! am spus și am tușit.

Edan a luat tărtăcuța și m-a bătut ușor pe spate.

— N-ai mai băut vin niciodată?

— Ba da, bineînțeles, m-am bălbăit eu.

— Vinul de la templu nu se pune, m-a tachinat el.

Ghicise! La templu, băusem foarte rar doar vin de orez și nu mai mult de o sorbitură. Dar odată, frații mei fabricaseră bere din orz, care era îngrozitoare. Apoi o băuseră toată într-o noapte și, după asta, hainele lor duhniseră în așa hal, că îmi petrecusem întreaga zi spălându-le să îndepărtez mirosul.

Ochii mi s-au umezit, amintindu-mi de mine, Finlei, Sendo și Keton pe când eram copii. M-am întrebat ce făcea *Baba*, dacă primise scrisorile pe care le trimisesem din valea Samarand, cu vestea că eram croitorul imperial.

Speram că era mândru de mine, că el și Keton cheltuiseră banii pe care îi trimisesem și că avuseseră hrană suficientă. Iarna avea să vină în Port Kamalan foarte curând. Am jurat să le scriu mai pe seară.

— Tata nu păstra vin în casă, am spus evaziv, amintindu-mi de lunile dificile pe care *Baba* le trăise după moartea mamei.

— Dar aveai trei frați.

— Trei frați *mult prea grijulii*, i-am amintit eu. Încă mai am unul.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc într-o bună zi, a spus Edan după ce și-a terminat porția de tocană și având o pată de sos pe obraz pe care m-am luptat să nu o șterg cu degetul. Crezi că m-ar accepta... ca soț al tău? a întrebat el și a făcut cu ochiul, obligându-mă să-mi strâng pumnii ca să evit să-l lovesc în coaste.

— N-ai cunoscut familia fetei încă? a spus Orksan.

— Suntem în drum spre casa ei acum, a răspuns Edan liniștit.

În timp ce Edan se lansa într-o poveste ridicolă despre cum ne cunoscuserăm și ne căsătoriserăm, am simțit nevoia să-mi acopăr fața cu mâinile. Le-a povestit cum am fugit de un mariaj îngrozitor cu măcelarul din vecini și am călătorit clandestin în caravana lui, iar Edan s-a îndrăgostit de mine, iar eu m-am simțit atât de umilită, încât, pur și simplu, am mai luat o înghițitură de vin. Și apoi, o alta. Cu cât beam mai mult, cu atât simțeam mai puțin că-mi lua gâtul foc și încetam să îmi mai fac griji

în privința rochiilor lui lady Sarnai sau a lui Vachir, sau pentru Keton și *Baba*, aflați acasă fără mine.

— Ușurel cu asta! a spus Edan, împingând tărtăcuța de lângă mine.

— Nu vrea să dormi *prea* bine, s-a făcut auzit brusc unul dintre oamenii lui Orksan.

Oamenii au râs pe înfundate, însă nu și Edan. Eu mi-am lăsat capul în jos, neștiind dacă roșeața din obrajii mei era de la stânjeneală sau de la vin.

Oamenii au început să facă schimb de povestiri, iar când a venit rândul lui Edan, acesta a tras un mic flaut de lemn din cutele mantiei sale. Fluierase adeseori în timpul călătoriei noastre, dar nu-l auzisem cântând.

— Niciodată nu pot să-mi aduc aminte cuvintele cântecelor sau poveștile, a spus el, râzând. Dar îmi pot aminti notele unei melodii.

Edan și-a lipit flautul de buze. Sunetul era dulce, iar melodia avea o inocență care mi-a atins sufletul. Chiar și copiii au rămas tăcuți cât a cântat, bătând ușor ritmul cu picioarele.

Deasupra noastră, luna sângerie apăruse pe cer. Cerul avea culoarea chihlimbarului strălucitor, brăzdat cu nuanțe de culoarea mierii de albine și a fructului numit kaki. Luna a urcat în mod constant, un trandafir roz înflorind printre flăcări difuze.

Am rămas stând turcește pe pătura mea și m-am uitat fix la Edan. În mod normal, nu l-aș fi privit insistent atât de evident, dar vinul mă ajutase să scap de rezerve. În timp ce îl ascultam, am simțit fluturi în stomac și mi-am dorit ca acea noapte să fie fără de sfârșit.

Edan părea liniștit în timp ce cânta, de parcă ar fi înălțat serenade spre lună. Fața îi era arsă de soare și bronzată, cum era și a mea probabil. Cerul s-a întunecat încet, căpătând culoarea lemnului de mahon.

Apoi, cântecul s-a terminat. Toată lumea a aplaudat, iar Edan și-a înclinat capul. Părea obosit, dar pe buze avea un zâmbet abia conturat.

— Eu și soția ar trebui să ne retragem. S-a făcut târziu.

— Nu este târziu, am protestat și am ridicat mâna spre cer. Dacă vrei să pleci, poți chiar să și zbori.

Dacă n-aș fi băut atât de mult, aș fi surprins tresărirea lui Edan, dar a fost trecătoare, iar eu abia am observat. El s-a silit să râdă și m-a bătut ușor pe umăr.

— Sus că mergem! Soția are nevoie de odihnă.

— Niciun sărut de noapte bună? a insistat Orksan.

Frații lui Orksan au intrat în discuție.

— Sărut-o!

— Nu poți pleca fără un sărut.

Fluturii din stomac s-au reîntors. Capul îmi cântărea mai mult decât îmi aminteam când m-am întors să-l înfrunt pe Edan. Acesta mă privea deja cu o licărire ciudată și șovăielnică. Avea de gând să mă sărute? Orksan și frații săi scandau în fundal, iar inima mea bătea nebunește. Oare se apleca în față?

N-am mai putut suporta suspansul. Așa că l-am sărutat pe Edan pe obraz, un gest care m-a surprins până și pe mine. A fost un pupic rapid, apoi am țâșnit atât de iute, încât Edan a fost nevoit să mă apuce de talie ca să nu cad.

Mi-a încolăcit brațul peste umărul său, iar eu nu m-am mai putut împotrivi. Inima îmi bătea cu putere, iar sângele mi-a năvălit în urechi, când mi-a dat un sărut tandru într-o parte a buzelor, ratând cu puțin gura.

Buzele lui erau moi în ciuda secetei continue din deșert. Un fior mi-a străbătut șira spinării, chiar dacă răsuflarea lui era caldă, la fel ca și îmbrățișarea.

Lumea de sub mine s-a învârtit. Am simțit mâinile lui Edan cum m-au apucat strâns de sub genunchi și presiunea poziției verticale a dispărut. Mă purta în brațe! Dar eu eram prea obosită să-mi pese de asta. El era puternic și s-a ghemuit ca să intre în cort. Am întors iute capul din cauza luminii.

— Să nu mă vrăjești ca să adorm! l-am avertizat eu somnoroasă.

— Nu cred că ai nevoie de vreun ajutor în această privință în seara asta.

Știam că avea dreptate, chiar și când într-un mod sfidător am încercat să-mi înăbuș un căscat.

— Am de gând să rămân trează. Am de gând să urmăresc cum te transformi în vultur. Să nu îndrăznești să mă atingi. Știu că m-ai fermecat noaptea trecută.

Mâna lui Edan a plutit deasupra frunții mele, deși a retras-o și nu m-a atins.

— Somn ușor, Maia mea!

Să-l ia naiba, nu eram în stare să țin ochii deschiși! După ce s-au închis, mintea mi-a zăbovit asupra unui gând interzis înainte de a aluneca în somn.

Am dorit ca Edan să mă fi sărutat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Durerea îmi bubuia în urechi. Capul îmi pulsa cu violență. Mă temeam că se va rupe în două. Statul în picioare doar înrăutățea lucrurile și fiecare pas producea o suferință cumplită craniului meu.

Surâsul larg al lui Edan nu a îmbunătățit situația.

— Bună dimineața, *xitara!*

— Nu ai ceva ca să-mi treacă durerea? l-am implorat.

— Am adus medicamente pentru tăieturi, arsuri și contuzii, a răspuns el, râzând. Nu și pentru consecințele consumului de alcool.

Nefericită, i-am aruncat o privire furioasă lui Edan.

— Tu ești cel care mi-a spus să beau.

— N-am știut că vei termina toată tărtăcuța!

— Nu-mi amintesc asta, am spus și m-am apucat strâns de tâmpile, gemând. Îmi simt capul de parcă ar fi atacat de demoni.

— Nu este chiar atât de rău, m-a asigurat Edan.

Avea din nou cearcăne sub ochi, ceea ce m-a făcut să mă întreb cât timp dormise.

— Crede-mă! a insistat el.

Edan mi-a oferit o ploscă plină cu ceai de citronelă pregătit de Korin.

— Poftim, va fi de folos, a spus el și, în timp ce beam, m-a privit serios, apoi a continuat: N-ar fi trebuit să te provoc să bei, mai ales atât de curând după ce ai suferit de febră. Nu sunt obișnuit să am grijă de o altă persoană.

Împotriva voinței mele, m-am înmuiat.

— Îndeletnicirea de vrăjitor pare a fi una solitară. Croitoria, de asemenea, am spus, tușind pentru a-mi drege glasul, copleșită de un sentiment neașteptat de jenă.

Edan a râs.

— Haide! Ceilalți sunt gata de plecare.

Până la amiaza zilei următoare, lăsaserăm deșertul în urmă și, când am zărit Marele Drum al Mirodeniilor, eram cât pe ce să-l sărut. Prin partea aceea a continentului, era doar o cale presărată cu prundiș, dar pentru mine nu avea importanță. Praf, păsări, chiar și țânțari bâzâitori pe care cândva îi disprețuisem foarte mult, toate văzute laolaltă mi-au umplut ochii de lacrimi de ușurare. Ba mai mult, râul aflat destul de aproape părea că adunase toată apa din lume!

Plecarea din deșert a însemnat și despărțirea de noii noștri prieteni, inclusiv de cele două cămile cu privire la care Edan căzuse de acord să le dea la schimb pentru doi cai de-ai lui Orksan.

Eu și Korin ne-am îmbrățișat.

— Mult noroc cu rochiile tale! mi-a spus ea. Și mulțumesc pentru ajutor! Scrie-mi când tu și Delann ați rezolvat problema noii voastre prăvălii.

— Îți voi scrie! am spus.

Îmi doream să nu fi fost obligată să o mint.

— Sper că drumurile noastre se vor intersecta din nou.

Eu și Edan ne-am luat la revedere în timp ce Orksan și familia sa au plecat. Vachir nu era printre cei din grup; nu-l mai văzusem din noaptea solstițiului de vară, fapt care m-a tulburat, dar în privința căruia nu era nimic de făcut.

— Cred că îți va plăcea de ea mai mult decât de Pumpkin, a spus Edan, dându-mi frâiele noului meu cal. Iepele balardane nu sunt la fel de puternice precum cele a'landane, dar sunt extraordinar de loiale. Și are pistrui, exact ca tine, a mai spus el râzând.

M-am apropiat cu atenție de noul meu cal. Pumpkin obișnuia să dea din picior ori de câte ori mă apropiam prea mult.

— Are și un nume?

— Un nume balardan, dar Orksan te-a lăsat să alegi unul nou. Eu l-am numit Rook¹ pe al meu.

— Eu îi voi spune Opal.

Pistruii lui Opal semănau cu niște puncte de culoarea mierii, dar restul coamei și blana erau albe ca mătasea. Ea a scos un mic nechezat când am întins mâna să o ating. M-am îndrăgostit de Opal imediat.

¹ „Turn” (n. red.).

— Îți place de ea mai mult decât de mine, s-a bosumflat Edan.

— Asta nu-i greu de făcut, am spus, mângâindu-i coama din nou, apoi, oferindu-i un zâmbet mic lui Edan. Dar îți mulțumesc!

El a tușit să-și dreagă glasul.

— Ai terminat pantofii?

Gândul la asta m-a înfuriat. După calculele mele, eram cel puțin o săptămână în urmă cu cusutul. Mi-am scos acul, convinsă că aş putea termina de brodat una dintre mânecile lui lady Sarnai înainte de a porni din nou la drum.

— Nu! Ai mei sunt în stare bună, iar eu trebuie să lucrez mai departe la rochia țesută din râset de soare.

— Îți sugerez să îți restabilești prioritățile, a spus el, arătând spre Muntele Lunii, care se ridica în depărtare.

În timp ce restul munților aveau pante și curburi do-moale, unul singur era atât de abrupt, că aproape l-am confundat cu un pin. Chiar și în timpul verii, era acoperit cu zăpadă.

— Îl vezi?

— Vârful Celui care Aduce Ploaia, am spus, dând din cap aprobator și continuând lucrul cu acul în timp ce mi-am ridicat privirea. Seamănă cu un ac care străpunge cerul.

— Îl vei escalada.

— Poftim? am rostit eu, cu respirația tăiată. Ar fi sinucidere.

— Nu și cu pantofii potriviți.

Cu un oftat, am pus deoparte lucrul și am răsfoit prin caietul meu de schițe după desenul făcut de Edan. Am întins mâna după foarfecă ca să încep să tai pielea. Devenea un obicei să o folosesc și îi eram recunoscătoare pentru ajutor. Ca din instinct parcă, foarfeca știa mărimea piciorului meu și, în câteva minute, am avut talpa potrivită.

— Cum îi vei fermeca? am întrebat, ridicând talpa.

— Cu magia care te va duce spre vârf. Vie.

— Ce poți să-mi spui despre coborâre? am întrebat.

Edan a încălecat, făcându-mi semn să îi urmez exemplu.

— Ne vom face griji pentru asta mai târziu.

Sus, în față, se afla pădurea Dhoya, dar noi am mers o vreme pe firul râului.

Ne-am oprit să ne odihnim lângă un izvor mic și zgomotos. Mi-am spălat ceva haine și m-am luptat cu impulsul de a sări în apă să fac o baie. Oricum, nu în fața lui Edan. Totuși, a fost bine că mi-am spălat fața pentru prima dată după multe săptămâni. Rănile continuau să se vindece, dar vremea deja mai răcoroasă și mai umedă îmi era de ajutor pentru bășici și pielea care se descuama.

Edan urmărea cerul când o expresie gravă i-a întunecat fața.

— Nu putem zăbovi prea mult pe aici.

Mi-am frecat palmele, ca să le încălzesc.

— De ce nu?

— Suntem aproape de munți, dar trebuie să o scurtăm mai mult spre mieznoapte dacă intenționăm să ajungem la Vârful Celui care Aduce Ploaia. Următoarea lună plină este peste patru zile. Și noaptea în pădure este periculos.

M-am încruntat. Nu-l mai văzusem punându-și la treabă magia de când adunaserăm firele de mătase în deșert.

— Acum, că am ieșit din deșert, nu-ți poți folosi magia ca să ne treci prin pădure în siguranță?

Edan și-a strâns buzele.

— Nu așa funcționează magia.

— Atunci spune-mi cum!

— Ar trebui să înveți să folosești un pumnal, a spus el, schimbând subiectul. Aici va fi mult mai periculos decât în deșertul Halakmarat.

— De ce? am întrebat, storcându-mi partea de jos a cămășii să se usuce. Pentru că plănuiești să dispari din nou la noapte? am spus și nu l-am așteptat să vină cu o scuză. Totuși, unde mergi?

— Merg în cortul meu, exact ca tine, a spus Edan cu prudență.

Mi-am încleștat pumnii pe lângă trup.

— Încetează să mă mai minți! M-am săturat! S-ar putea să mă consideri o proastă, dar am fost prin preajmă îndeajuns de mult să îmi dau seama că ascunzi ceva de mine...

— Maia! a spus el. Calmează-te!

— Nu mă voi calma! am strigat eu. Am fost atacată de lupi, dar tu unde erai? Te-ai întors cu o rană adâncă la braț și niciodată nu ai explicat cum s-a întâmplat. Mai mult decât atât, de fiecare dată când îți cer o explicație, tu...

— Îți voi spune, a intervenit el, ținându-mă de mâini, deși nu mi-am amintit când mi le luase.

Am încercat să mă desprind, dar el mi le ținea strâns.

— Voiam să-ți spun.

Eram încă supărată.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Am vrut să te protejez, a spus Edan, eliberându-mi mâinile. Și pe mine însumi. N-am vrut să mă vezi așa cum sunt.

Toate urmele aroganței sale obișnuite au dispărut. Mi-am încrucișat brațele, nedorind ca el să-și dea seama că mă calmase atât de repede.

— Ai dreptate! a continuat Edan. *Ar trebui să știi.* Ar fi minunat să continuăm călătoria noaptea, iar tu va trebui să cunoști care sunt limitele magiei mele.

Edan și-a îndepărtat mantia și și-a suflecat mâneca pentru a-mi arăta cătușa de aur de la încheietura mâinii. Cea pe care o observasem mai nainte.

— Aceasta este un simbol al jurământului meu, a spus el, ținându-se de braț. Jurământul meu de a-l sluji pe cel care îmi ține sigiliul – amuleta pe care tu, în mod perspicace, ai observat că o purta împăratul.

Edan și-a lăsat în jos mâneca, iar eu mi-am stăpânit emoția.

— Așadar, n-ai ales tu să-l slujești?

— Cel care deține amuleta este stăpânul meu.

— Stăpânul tău, am repetat. Împăratul Khanujin.

— Lui nu-i place când îl numesc *stăpân*, a spus Edan sec. Dar da, asta este.

— Dar... de ce? am șoptit.

Îmi imaginasem că vrăjitorii erau precum mercenarii, liberi să își ofere serviciile oricui își putea permite onorariile lor exorbitante.

Edan a ridicat din umeri.

— Este prețul pe care îl plătim pentru puterea noastră. Toți vrăjitorii trebuie să jure solemn — asta ne împiedică să devenim prea puternici sau prea lacomi. Magia este... ceva care creează dependență, înțelegi. Și, cu timpul, poate corupe.

Am înțeles și mi-am amintit cum a vibrat foarfeca mea și cât de *benefic* a fost să croiesc cu ea. Foarfeca mi-a dat o putere atât de irezistibilă, încât mâinile mele au rămas electrizate și au fremătat chiar și după ce am folosit-o.

— Poți să fii liber? am întrebat încet.

— Asta-i o întrebare delicată, a spus Edan și, după ce mi-a ridicat bărbia, m-a luat de mână delicat. Khanujin a fost bun cu mine. Nu este chiar atât de rău cum probabil pare.

Intimitatea atingerii m-a făcut să mă înfior. Inima mea — inima mea rebelă — a început să-și accelereze ritmul.

— Și... ce s-ar întâmpla dacă l-ai părăsi?

Edan mi-a dat drumul la bărbie.

— Atunci aș rămâne captiv pentru totdeauna sub înfățișarea mea de spirit.

Înfățișarea lui de spirit...

— Un vultur, am spus încet.

— Fată deșteaptă! a șoptit el, lăsându-mi mâna liberă.

— Dar tu ești... ești vultur doar noaptea.

Edan a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Când sunt aproape de stăpânul meu, pot schimba asta cum îmi convine. Este util pentru a spiona – în timpul războiului, a fost deosebit de folositor. Dar, pe măsură ce mă îndepărtez de el, nopțile mi se fură și trebuie să mi le petrec ca spirit. Cu cât mă aflu mai departe de stăpânul meu, cu atât mai lipsită de putere devine magia mea, până când nu mă voi mai putea transforma din nou în om.

Am simțit în stomac un nod rece de teamă.

— Cât timp mai...

— ... avem? a terminat el, lovind praful cu piciorul ca să se așeze turcește pe pământ. Suficient cât să ne întoarcem la palat. Nu-ți face griji pentru mine!

Dar *chiar* mi-am făcut griji pentru el și abia atunci am înțeles oboseala care i se citea pe chip și răspunsurile evazive și ocolite.

Edan s-a întors spre mine.

— Înveseleşte-te! a spus el cu o voce răgușită. Nu este chiar atât de rău să fii vultur. Pot călători mai repede decât o fac când redevin om și nu am nevoie de foarte multă hrană.

Am simțit o durere în gât.

— Pielea ta se prăjește, am spus, fapt pe care îl observasem cu câteva zile în urmă, deși doar în clipa aceea l-am menționat. Ai spus că nu simți nici căldura, nici frigul.

— Așa cum am spus, cu cât merg mai departe și cu cât stau mai mult separat de stăpânul meu, cu atât devin mai puțin obișnuit cu magia.

— Ai spus că magia era greu de găsit în deșert.

— Adevărat! Dar fiind departe de Khanujin este o adevărată problemă. În mod instinctiv, spiritul meu încearcă să zboare înapoi spre el în fiecare noapte; reducând distanța — chiar și pentru scurt timp — ajută. Dar noi am fost foarte departe de palat pentru destul de mult timp.

Am simțit un val de compasiune pentru Edan și am îngenuncheat lângă el.

— Deci jurământul tău... este pentru eternitate?

El a clătinat din cap.

— Toți vrăjitorii devin liberi în cele din urmă. Odată ce am adus servicii pentru o mie de ani, magia ne părăsește și urmează să trăim restul zilelor noastre ca muritori.

Speranța a pâlpat în mine.

— Câți ani ai slujit?

— Am trecut de jumătate din durata legământului.

— Ah! am exclamat, stăpânindu-mi cu greu emoția.

Edan avea peste cinci sute de ani! Nici nu-mi venea să cred. Nu arăta că ar avea mai mult de douăzeci de ani.

— Nu poți să-i ceri împăratului Khanujin să te elibereze?

Edan s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Odinioară gândeam și eu așa, a spus el în cele din urmă, dar acum nu. Tatăl împăratului mi-a promis că mă eliberează după ce va unifica A'landi. Am așteptat ani la rând, dar el s-a temut mereu că *shansen*-ul se va ridica împotriva lui. Când în sfârșit s-a decis să-și îndeplinească

promisiunea, a murit. Și temerile sale în privința *shansen*-ului s-au împlinit.

— Dar armistițiul...

— Tensiunile cu *shansen*-ul sunt încă mari. Nunta poate menține situația echilibrată pentru o vreme, dar Khanujin își face griji că *shansen*-ul va trăda armistițiul.

— Ar fi un gest necinstit.

— Posibil, a admis Edan, dar atâta timp cât el va rămâne o amenințare, Khanujin nu mă va elibera. Mai ales de când *shansen*-ul știe că împăratul Khanujin este lipsit de forță fără mine.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Edan era pătrunzătoare.

— Khanujin recurge la magia mea să devină mai rezistent, mai puternic, mai fermecător. Este modul în care el atrage de partea sa pe toată lumea. Chiar și pe tine.

Chiar și pe mine. M-am înroșit, dar nu puteam nega. Sentimentul pe care îl aveam în prezența împăratului Khanujin era greu de ignorat. Am făcut o grimasă.

— Dar nu și pe lady Sarnai.

— Nu știu cum rezistă, pentru că nu are nicio abilitate magică.

În clipa aceea, am înțeles foarte multe lucruri. Acela era secretul pe care lady Sarnai încercase să-l descopere. Un secret pe care propriul ei tată, *shansen*-ul, i-l ascunsese. Era vorba despre Edan.

— Deci acesta este motivul pentru care împăratul nu va părăsi palatul... pentru că ești plecat de lângă el. De aceea nu a vrut să te lase să mergi cu mine.

— Am plecat de lângă el, pentru că o nuntă între lady Sarnai și împărat este cea mai bună opțiune, iar eu i-am promis tatălui lui Khanujin că voi face tot ce îmi va sta în putere să aduc pacea în A'landi.

— Tu l-ai ajutat pe Khanujin să câștige războiul.

— Da, a recunoscut Edan, dar cu mari sacrificii pentru poporul tău.

Am smuls o mână de iarbă, apoi am lăsat-o să fie purtată de vânt. Era o blasfemie să spun cu glas tare ce gândeam, dar nu m-am putut stăpâni.

— Ai fi liber dacă el ar muri?

Edan și-a întors privirea să se uite după cai. Aceștia erau foarte fericiți în timp ce rumegau pe un petec de iarbă.

— Nu, jurământul nu funcționează în acest fel. Amuleta o să se întoarcă în nisip sau în mare, iar primul om care o va găsi va deveni noul meu stăpân.

— Și în timpul ăsta...

— Aș trăi ca vultur, a spus el. În cursul anilor petrecuți între un stăpân și altul, am văzut mare parte din lume în acest fel. Așadar, nu sunt *de fapt* așa de bătrân cum crezi tu, a mai spus el, schițând un zâmbet.

Tentativa lui de glumă nu a avut niciun efect asupra mea.

— Dar dacă aș fura eu amuleta? am întrebat, cu buza tremurândă.

— Ai deveni stăpâna mea, da, dar, în același timp, și ținta tuturor asasinilor din A'landi. Maia, nu este chiar atât de ușor! Deținerea amuletei îi face întotdeauna pe stăpânii mei... să se schimbe. N-aș vrea ca acest lucru să ți se întâmple și ție, a spus el, devenind nostalgic. Eram

pasionat de magie înainte de jurământul meu. Credeam în partea bună a magiei, a mai spus el în timp ce vântul îi turtea părul, accentuându-i figura copilăroasă. Tu mă faci să-mi amintesc o parte din mine de care uitasem.

— Pare că l-aş fi plăcut mai mult pe vechiul Edan, am spus încet.

— Probabil, a recunoscut el. Era mai puţin mândru. Mai serios, dar şi mai nepăsător. Mai mult copil decât bărbat.

I-am zâmbit timid.

— Eşti încă un copil. Niciun bărbat nu şi-ar numi calul Valiant Grace.

Râzând pe înfundate, el a întins mâna să-mi atingă obrazul.

— Ce bine era să ne fi cunoscut în alte împrejurări, Maia! a spus el, retrăgându-şi mâna. Dar am venit cu tine să te ajut. Zeii ştiu ce mare nevoie de ajutor ai.

Apropierea lui m-a făcut să simt fluturi în stomac.

— Apropo, a spus Edan de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu mai este nevoie să pretinzi că eşti băiat. Dacă lumea îi caută pe Lordul Vrajitor şi pe croitorul imperial, care călătoresc împreună, este mai bine dacă eşti fată.

Mi-am îndepărtat o şuviţă de păr şi am simţit-o cum s-a răsucit pe după umăr. Asta însemna că părul era suficient de lung să-l împletesc, deşi îmi era dor de modul în care îmi atârna în jos, pe spate.

— În plus, a adăugat el, îmi place părul tău lung.

Am simţit din nou fluturi în stomac, iar obrazii mi s-au îmbujorat.

— Poţi pretinde din nou că eşti verişoara mea.

„Nu soția ta?” era cât pe ce să îndrăznesc să întreb.

— Ideea asta nu a funcționat foarte bine ultima dată. Mai mult, cum putem fi noi o familie? Călătorim împreună de săptămâni bune, iar eu nici măcar nu știu de unde ești!

— Nici eu nu știu prea multe, a zis el.

Mărturisirea asta m-a șocat.

— Tu știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine! M-ai spionat în timp ce eram la Palatul de Vară.

Edan a râs de i se zguduiau umerii.

— Khanujin mi-a cerut să stau cu ochii pe lady Sarnai, care conducea desfășurarea probei. Am fost obligat să vă spionez pe toți.

— Pe mine m-ai spionat cel mai mult, am spus cu încăpățănare.

— Doar pentru că erai o fată care se pretindea a fi băiat. Era interesant. Ceilalți nu erau foarte interesați. Și nici drăguți.

Mi-am ascuns un zâmbet.

— Deci ce ai aflat despre mine?

— Ai o slăbiciune pentru dulciuri, a spus el încet, și chifle pregătite la abur, mai ales pentru cele cu nucă de cocos sau cu pastă de lotus. Ești o artistă talentată, deși alegerea subiectului este discutabilă uneori, a continuat el, iar eu am roșit, amintindu-mi de desenele mele cu împăratul Khanujin. Iar culoarea ta preferată este albastru. Ca oceanul.

„Și ca ochii tăi”, nu m-am putut abține să nu mă gândesc. În clipa aceea, erau de culoarea safirului, aproape

ca adâncurile mării. Am tușit să-mi dreg glasul, sigură că eram suficient de îmbujorată ca să mă dau drept o tomată.

— Dar nu știu ce te face să râzi sau să plânga, a spus Edan, aplecându-se în față, dar oprindu-se înainte de a se apropia prea mult. Doar că îți lipsesc familia și căminul tău. Majoritatea fetelor de vârsta ta sunt căsătorite. Poate că ai vreun băiat în Port Kamalan care tânjește după tine.

Tonul blând al lui Edan nu se potrivea defel cu intensitatea privirii sale.

Mi-am întors privirea.

— Fiul brutarului mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, am spus, făcând o grimasă. Nu eram interesată.

— Ei, mă bucur! Nu te-ar fi meritat, a spus el, dregându-și glasul în timp ce o nuanță de roșu i s-a ivit pe gât. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc pe tatăl tău și pe fratele tău într-o bună zi, a continuat, zâmbind fugitiv. Ca soț al tău, este scandalos că nu am făcut-o încă.

— Credeam că erai vărul meu.

— Ai avut dreptate, nu a mers deloc bine ultima dată, a spus el și ochii i-au strălucit. Poate că ar trebui să continuăm să pretindem că suntem căsătoriți.

— N-am spus că ar trebui să fim *căsătoriți*.

— Și acum ești supărată pe mine, a observat Edan. Strâmbi din buze ori de câte ori ești iritată. Se întâmplă adeseori când ești cu mine.

Imediat, mi-am îndreptat buzele.

— Îți face plăcere să mă tachinezi, nu-i așa?

— Faptul că sunt aproape de tine este singurul lucru care face *asta* o experiență plăcută.

Asta. Să fie departe de împărat. Să-și petreacă fiecare noapte ca vultur.

— Acum, că ești prea departe să zbori înapoi spre el, am început eu, unde mergi imediat ce te transformi?

Edan a zâmbit misterios.

— La vânătoare.

Spre meritul meu, nu am bătut în retragere. Mi-am stăpânit cu greu emoția.

— Edan, îmi pare rău!

— Nu este chiar atât de groaznic, a spus el cu acea expresie obosită din nou — părea epuizat și aproape chinuit. Nu încă. Dar lucrurile se vor agrava.

L-am așteptat să explice.

— Jurământul știe că mă depărtez și mă va constrânge să mă întorc la stăpânul meu, iar dacă nu o voi face, mă va pedepsi. Sunt și alte pericole — eu și împăratul avem mulți dușmani. Dacă ei nu-i pot fura amuleta, vor veni după mine. Mai ales dacă știu că sunt plecat de lângă el.

Edan putea fi ucis? M-am cutremurat, nefiind convinsă că doream să știu răspunsul.

— Își va trimite *shansen*-ul oamenii după noi? am întrebat neliniștită.

— Foarte probabil să se întâmple, a spus Edan cu o voce fermă. Oamenii, mai întâi. Apoi, poate și pe alții.

Vestea mi-a dat fiori reci.

— Demonii?

— Ei ar fi ultima soluție. Demonii sunt legați într-o manieră asemănătoare celei în care sunt și vrăjitorii, dar

de un loc, nu de un stăpân. Asta îi face mai greu de controlat și, adeseori, cer un preț mare pentru serviciile lor.

M-am gândit la ceea ce lady Sarnai spusese despre relațiile tatălui ei cu demonii și la avertismentele lui Yindi.

— Ai întâlnit vreunul?

— Unul din profesorii mei a devenit demon. Cu mult timp în urmă, a spus el și, observând teama mea, a continuat: Nu-ți face griji în privința asta sau în privința *shansen*-ului! Am ales să vin cu tine și voi rămâne cu tine.

— Mai puțin noaptea, am spus încet.

— Da. Când sunt vultur, nu te poți baza pe mine, dar te voi ajuta dacă voi fi în stare.

Gândindu-mă la Vachir și la alți dușmani pe care i-am putea întâlni în restul călătoriei noastre, am spus pe un ton hotărât:

— Arată-mi cum se folosește pumnalul.

Edan îl avea cu el. Era cel pe care îl văzusem în odaia lui și în cufărul lui, cel cu teacă argintie și șnur roșu, subțire.

— Lama pumnalului are o margine dublă pentru că reprezintă două arme, a explicat el. O parte este folosită împotriva omului. Cealaltă parte este făcută din meteorit și este folosită împotriva... creaturilor pe care sper că nu le vom întâlni. Ca să-l scoți din teacă, trebuie să apuci de plăsea și să rostești numele meu.

— Apuc plăseaua și rostesc *Edan*, am repetat. Destul de simplu.

El a clătinat din cap.

— Vrajitorii au multe nume, uneori mii. Edan este doar unul dintre numele mele.

— Împăratul Khanujin are o mie de nume.

— El are titluri. Și o mie este o exagerare. Vorbim doar de cincizeci și două, și toate sunt variații pe aceeași temă.

Mi-am încrucișat brațele sceptică.

— Dar tu, atotputernice Lord Vrăjitor, tu ai o mie de nume.

— Aproape o mie, a recunoscut el.

— Voi crede când le voi auzi.

— N-aș vrea să le auzi pe *toate*, a spus el amuzat. Unele sunt chiar insultătoare. Și neadevărate.

— Ah?

— Vrăjitorul Care se Ospătează cu Ochi de Copii – Enlai'naden. Stăpânul Plin de Ură al Celor Răi – Kylofeldal. Și așa mai departe.

— Și cel care deschide pumnalul?

El a așteptat o clipă înainte de a răspunde.

— Jinn, a spus el. Unul dintre primele mele nume.

— Jinn, am repetat.

— Poartă-l cu tine mereu! m-a sfătuit Edan și mi-a dat pumnalul încă băgat în teacă. Dacă cineva te atacă, cea mai rapidă cale este să-i tai gâtul, a mai spus Edan și a arătat la gâtul său, trăgând cu degetul o linie. Îndreaptă lama spre locul unde bate pulsul, apoi nu mai ține cont de limite!

Finlei încercase să mă învețe să lupt când eram copii. „Oare voi avea vreodată nevoie să mă lupt cu cineva?” îl întrebam atunci.

Măcar dacă aș fi știut! Am imitat mișcarea lui Edan.

— Sau poți să-l înjunghii în piept. Aici, a spus Edan și mi-a acoperit mâna cu mâna lui ca să ținem pumnalul

împreună, și a ridicat lama spre pieptul său, trăgându-mă mai aproape de el. Îndreaptă pumnalul între coaste spre plămâni, apoi împinge-l în sus spre inimă!

Am imitat din nou mișcarea, dar Edan nu mi-a dat drumul. Inima lui bătea sub palma mea, lipită de pieptul lui. Pulsul său era accelerat, aproape la fel de rapid ca al meu.

Celălalt braț al lui Edan mi-a găsit șoldul, apoi, el s-a aplecat în față până când a ajuns atât de aproape, că i-am simțit căldura respirației pe nas.

Răsuflarea lui mi-a atins gura, cea mai tandră atingere a buzelor sale peste ale mele. Am închis ochii, nu mai eram în stare să aud nimic, nici simfonia pădurii și nici cایی care fornăiau nerăbdători în spatele nostru.

O bătaie. Două bătăi. Inima mea s-a strâns în așteptare.

Apoi... Edan mi-a eliberat mâna.

Ochii mei s-au deschis brusc și toată respirația pe care mi-o ținusem a ieșit într-o izbucnire rapidă.

— Ce...

— Se face târziu, a spus Edan brusc, coborând pumnalul, astfel că nu se mai găsea între noi. A fost un început bun, dar e suficient pentru astăzi.

Am închis gura, simțindu-mă înșelată și descurajată. Aș fi putut jura că fusese gata să mă sărute. Am putut simți că asta își dorea.

— Știu că vrei să faci o baie. Haide, îți voi găsi un loc potrivit.

L-am urmat în tăcere, lovind cu piciorul o grămadă de pământ când Edan nu se uita.

Ce om derutant! Foarte derutant!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Marele Drum al Mirodeniilor continua împrejurul Munților Lunii, o cale îngustă și șerpuită prin pădure. Un aer tot mai rece ne învăluia pe măsură ce intram tot mai adânc în desiș, iar când mi-am ridicat privirea, am zărit zăpada de pe vârfurile munților.

M-am descălțat, fredonând pentru mine, în timp ce Opal mergea la trap spre munte, și mi-am verificat munca din seara anterioară. Abia după o vreme, mi-am dat seama că fredonam cântecelul pe care Edan îl fluiera adeseori.

Bineînțeles, urechile vrăjitorului m-au auzit. Râzând pe înfundate, și-a mânat calul mai aproape de mine ca să călărim unul lângă altul.

— Este un cântec grozav. Destul de antrenant, dacă pot spune așa.

Nu eram dispusă să discut cu el. De când fusese cât pe ce să mă sărute, aerul dintre noi era greu. Diferit.

I-am dat pinteni lui Opal, iar ea s-a desprins de lângă Rook ca să o ia înainte.

— Nu călări în soare! a strigat Edan după mine. Ți se vor înmulți pistruii.

I-am aruncat o privire plină de furie și am strigat:

— Știi exact ce dorește o fată să audă!

Am condus-o însă pe Opal spre umbră, blestemând în șoaptă ba pe Edan, ba frământările bieteii mele inimi. Cum mă mai scoteau din sărite momentele când mă tachina! Cum îmi făceau inima să-mi bată cu putere și îmi aprindeau obraji! Glumele fraților mei nu-mi stârniseră niciodată asemenea stări.

Edan m-a ajuns din urmă, dar arăta mai solemn decât înainte.

— Ești supărată pe mine, Maia? a întrebat el, schițând un zâmbet timid. Glumeam în legătură cu pistruii tăi. Îmi plac foarte mult. Fiecare în parte.

Avea ochii foarte albaștri. M-am făcut că nu-i văd și am căutat cuvintele potrivite.

— De ce îți place să mă chinuiești?

El a tăcut timp de o secundă, care mi s-a părut chinuitoare de-a dreptul, apoi, nesuferitul, pur și simplu, a clipit, arătându-se confuz.

— Să te chinuiesc?

La naiba! Cât de nătărău putea fi?

Un vârtej de vorbe îmi stătuse pe limbă toată ziua și, în clipa aceea, nu m-am mai putut stăpâni:

— Da, mă chinuiești și pretinzi că îți pasă de mine, am spus, iar mâinile mi s-au rotit în cercuri făcute la întâmplare, ca și cum parodiind modul în care Edan se mișca atunci când vorbea ar fi putut să-l ajute să înțeleagă. Și

noaptea trecută când ai încercat să mă săruți, am crezut... am crezut că ai putea...

M-am oprit, iar o explozie aprinsă de stânjenală a erupt pe obrajii mei și, brusc, mi-am dorit ca pământul să se deschidă și să mă înghită.

La naiba, ce făcusem? Ce spuseseam?

Am sărit de pe cal, dar Edan m-a prins de braț înainte de a putea ajunge jos.

— Ai crezut că aş putea ce? a întrebat el cu o voce din care dispăruse tot umorul și cu o privire atât de intensă, că nu o puteam suporta.

— Nimic! am mormăit.

— Maia! Maia! Uită-te la mine!

N-am putut. Nu aveam de gând.

Edan nu mi-a dat drumul. Vocea lui a devenit plăcută.

— Ai crezut că aş putea să țin la tine?

Am închis ochii strâns și mi-am pregătit o privire încruntată.

— Am spus că nu e nimic.

— Nu și pentru mine, a zis el totuși calm. Nu m-am pregătit. Chiar îmi pasă.

În momentul acela, m-am uitat la el, aproape sigură că aş putea descoperi un zâmbet și o licărire ștrengară în ochii lui, dar nu s-a întâmplat asta.

— Chiar îmi pasă, a repetat el. Dar când ești vrăjitor, nu prea ai timp de curtat. Nicio fată nu m-a făcut vreodată să am îndoieli în privința asta, a continuat el cu o voce tot mai plăcută, dacă se poate spune așa. Dar, pe de altă parte, niciuna dintre fete nu erai tu.

Atunci, genunchii au început să îmi tremure, iar privirea încruntată mi-a dispărut.

— Eu?

— Ești cam uitucă uneori, *scitara* mea.

— Nu mă mai necăji! am spus în timp ce buza de jos îmi tremura. Nu este amuzant.

Umerii largi ai lui Edan s-au încordat, dar ochii – ochii adânci de culoarea safirului – erau limpezi.

— Am încercat să-ți spun, dar am crezut. . . , a spus el și a tras aer în piept.

Edan pe care îl știam eu nu s-ar fi aflat niciodată în situația de a nu-și mai găsi cuvintele.

— Ce ai crezut?

El a făcut un pas mai aproape de mine.

— Am crezut că mă găseai dezagreabil.

Încă un pas.

— Adevărat, am spus cu răsuflarea tăiată în timp ce privirea lui Edan îmi pârjolea interiorul și, în ciuda a ceea ce spuneam, trupul nu se răzvrătea împotriva apropierii lui. Extrem de dezagreabil. Și imposibil.

— Și arogant, a murmurat Edan în vreme ce nasurile ni s-au atins. Să nu uităm arogant.

— Cum aș putea? am spus cu sufletul la gură.

El m-a tras mai aproape, practic m-a ridicat, desprinzându-mi picioarele de pe pământ, și m-a sărutat.

Buzele lui s-au lipit de ale mele. Delicat la început, apoi cu insistență crescută pe măsură ce am început și eu să dau frâu liber dorinței.

Cu o mână mă ținea strâns de talie, sprijinindu-mi genunchii care tremurau, iar cu cealaltă, pe care o mișca lin pe spatele meu, mi-a descoperit coada și a desfăcut-o. Apoi, degetele lui au trecut prin părul meu, răsfirându-l în valuri pe umeri.

Mai apoi, mi-a dat drumul, de parcă și-ar fi amintit că mai trebuia să și respir.

Edan a făcut un pas înapoi. Avea partea inferioară a obrazului încordată și umerii drepți.

— Care e problema? am întrebat.

— Nu! a rostit el, ridicând mâna pentru a păstra distanța dintre noi și trăgând repede aer în piept. Nu este bine ce facem! Este un moment de slăbiciune.

M-a copleșit un sentiment de întristare.

— Ah, înțeleg!

Obrajii mi se înfierbântaseră și mi-am întors privirea într-o parte, înainte ca insulta asta să devină mult prea greu de îndurat.

— Stai, Maia! a spus Edan, întinzând mâna după brațul meu, dar mâneca mea i-a alunecat printre degete. Nu...

— Nu ce? am spus cu o voce rănită când, de fapt, dorisem să sune aspru. Hotărăște-te, vrăjitorule!

— Ți-am spus mai deunăzi... că... mă faci să doresc ca lucrurile să fie altfel, a spus Edan, încleștând și descleștând pumnii și lăsând să-i scape o răsuflare chinu-ită. Nu vreau să-ți dau speranțe false. Și nu vreau să fiu egoist. Meriți o persoană care să îți poată fi alături. Acea persoană nu sunt eu.

— Atunci chiar ești egoist, am spus. Nu mă săruta pentru ca mai apoi să îmi spui că ar trebui să fiu alături de altcineva. Nu...

„Nu mă face să mă îndrăgostesc de tine!” Limba mi s-a încleștat, incapabilă să rostească aceste cuvinte, dar am încheiat cu:

— Pur și simplu, nu!

Am alergat după calul meu, am sărit în șa și am luat-o din loc la galop. Iureșul vântului nu prea m-a ajutat să îmi domolesc bătăile inimii, dar era bine să fiu singură. Aveam nevoie să fiu singură.

Emoțiile mele erau contradictorii și nu știam cum să le separ. Ce simțeam pentru Edan? Chiar conta? El rămânea un slujitor sub jurământ, afară de cazul când împăratul Khanujin îl elibera.

Avea să petreacă o mie de ani ca sclav al magiei, timp în care aveam să cos câteva rochii pentru noua împărăteasă, pentru ca, mai apoi, să mă cufund în marea vastă a timpului și a istoriei.

Mai exista vreo speranță pentru noi?

— Maia! a strigat el. Maia, te rog! Așteaptă!

Nu l-am privit.

Eu și Opal am pornit în goana mare spre Munții Lunii. De data asta, Edan nu a mai încercat să ne prindă din urmă.

OPAL S-A RIDICAT în două picioare și a furnăit îndată ce am intrat în Valea Dragonului Lunii. O perdea de abur și ceață ne-a întâmpinat din trecătoarea din față, iar eu

mi-am ridicat privirea spre Vârful Celui care Aduce Ploaia, atât de înalt, că străpungea norii. M-a cuprins un frison.

— Să nu mergem pe aici! a spus Edan.

Erau primele cuvinte rostite de el toată ziua.

Stăteam cu spatele la el și mi-am supt obrazii.

— De ce nu? s-a auzit vocea mea deopotrivă supărată și răgușită după o lungă pauză de tăcere. Am studiat harta. Dacă nu mergem pe aici, pierdem două zile. Timpul nu este de partea noastră, după cum îmi spui adesea.

— Mai degrabă evit primejdia decât să o iau pe scurtătură să câștig timp, a răspuns Edan.

Mi-am lipit buzele într-o linie fermă. Nu doream să mă uit la el.

Am mângâiat-o pe Opal cu mișcări sigure.

— Hai, iubire! Este în regulă!

Supusă, Opal a pornit la trap înainte. Terenul se înclina asemenea pereților unui bol puțin adânc. Dar răsufierea mi s-a oprit când am zărit o sabie sprijinită în pământ. Mai încolo erau săgeți, multe cu pene roșu-aprins, unele stând drepte și altele aplecate, ca și cum un croitor neglijent ar fi străpuns pământul cu bolduri și ace.

Atunci, Opal s-a împotrivit și, pentru că nu a mai vrut să înainteze, am descălecat.

Scena din fața mea mi-a întors stomacul pe dos. Tobe sparte, stindarde de război tăiate, mormane de oase – oase umane. Și trupuri.

— Soldați! am rostit eu în șoaptă, cutremurându-mă.

Nu văzusem niciodată un câmp de bătălie. Nici măcar nu văzusem o persoană moartă.

În decursul timpului, ploaia spălase iarba de sânge, dar uniformele soldaților erau încă pătate. Unii dintre bărbați muriseră de frig. Mi-am dat seama după fețele lor cadaverice, buzele vineții ferm strânse și umerii curbați – zăpada îi acoperise și îi conservase până la topire. Alții nu fuseseră foarte norocoși: vulturi și alte animale care se hrăneau cu stârvuri le mâncaseră de mult trupurile. Doar câțiva mai aveau ochii la locul lor, privind nemișcați în gol.

— Maia! a strigat Edan din spate. Maia, nu!

Dar eu deja mă ghemuisem lângă cel mai apropiat cadavru. Mirosul mă făcea să vomit, dar m-am abținut. Ceea ce rămăsese din fața băiatului era umed de la recenta ploaie torențială. Fusese lovit de trei ori – săgeți în genunchi, în abdomen și în inimă.

M-am gândit că nu era mai în vârstă decât Keton.

Mi-am strâns tare brațele la piept, înăbușindu-mi un suspin. Finlei și Sendo muriseră în acest fel – singuri și totuși nu. Ciopârțiți de o sabie sau străpunși de o săgeată. Sendo... *Sendo* murise chiar în acei munți. Trupul lui se afla pe undeva printre miile împrăștiate în jurul meu putrezind sub un strat de pământ și zăpadă. Dacă îl vedeam, era posibil să nu îl pot recunoaște. Doar gândul la asta m-a făcut să plâng.

— Te simți bine? m-a întrebat Edan încet, când m-a ajuns din urmă.

— Ai fost..., am spus cu vocea sugrumată. Ai mai fost... aici?

— Nu!

Bineînțeles că nu! Dacă Edan ar fi fost acolo, mulți dintre soldații împăratului ar fi supraviețuit. Auzisem de victoriile miraculoase ale lui Khanujin. Considerasem mereu că erau rezultatul faptului că suveranul era un luptător fără pereche, la fel ca tatăl său. Dar, în clipa aceea, mi-am dat seama... că avea legătură cu Edan. Edan, a cărui magie făcea cât o mie de soldați. Edan, care îi făcuse farmece împăratului, transformându-l în conducător, în războinic și într-un om pe care A'landi îl iubea și prețuia.

Întotdeauna fusese Edan.

— Dar tu ai fost parte a războiului, am spus, încleștându-mi pumnii. Cum ai putut...

Edan nu a răspuns. Pur și simplu, m-a cuprins în brațe. I-am simțit bătaia inimii și asta m-a calmat, dar mi-a dat drumul prea repede.

Nu m-am aventurat mai adânc în trecătoare. Nici nu m-am plâns când Edan m-a condus înapoi pe drumul pe care veniserăm.

Eram aproape de cai când vântul a început să urle. Ceva nu era în ordine — mi-am dat seama după încordarea lui Edan.

— Mercenari, a spus el, trăgându-mă în spatele unei stânci și împingându-mi capul în jos.

Inima bătea să-mi spargă pieptul, iar eu m-am uitat pe furiș.

Balardani! L-am recunoscut pe fratele lui Orksan printre ei. *Vachir*.

Mușchii mi s-au încordat și am întins mâna după pumnal. Am numărat cel puțin o duzină, nu, două duzini de oameni. Nu aveam nicio șansă împotriva lor.

Edan s-a târât lângă mine. Mersese la cai după un arc pe care nu-l mai văzusem până atunci. Era aproape la fel de lung cât mine.

— Când îți spun să fugi, a zis el, ia-o pe Opal și îndreaptă-te spre Vârful Celui care Aduce Ploaia!

— Nu plec de aici fără tine.

— Sunt un arcaș bun, a spus el pe un ton sever, dar tu nu. Împreună nu vom doborî treizeci de oameni.

Cu greu mi-am stăpânit emoția.

— Mă gândesc că vor să te captureze.

— Ar fi de preferat, a spus Edan încordat. Dar *shansen*-ul nu este vreun mofturos. Oamenii lui s-ar mulțumi să mă ucidă dacă le-aș face probleme.

Balardanii s-au agitat printre tufișurile de pe deal, ca și cum i-ar fi îndemnat să își trădeze prezența din ascunzătorile lor. Săgeți au strălucit în soare. Arcași.

Lumea a început să se învârtă cu mine și tot trupul îmi era amortit. Dacă fugeam la vale, arcașii aveau să ne ucidă.

Dar rămâneam pe loc, pedestrașii aveau să ne ucidă.

Nu mă puteam clinti. Parcă picioarele prinseseră rădăcini. Tot ce puteam face era să îi privesc pe oamenii care alergau spre noi, agitându-și armele și scoțând strigăte de luptă care se pierdeau în vânt.

Vachir îi conducea, iar șiragul de monede și dinți umani de la gât îi sărea în ritmul pașilor. Purta aceeași tunică

decolorată pe care o văzusem la cina cu Orksan și Korin — tunica ale cărei mâneci uzate le reparasem pentru el.

— Predați-vă! a urlat el, tare și pătrunzător. Predați-vă acum, vrăjitorule!

Edan a ridicat arcul, trăgând coarda mult peste torsul său când a țintit. A tras trei săgeți la rând. Vachir s-a ferit de fiecare lovitură, dar oamenii din spatele lui nu au fost la fel de norocoși. Doi au căzut. Vachir a scos un strigăt, iar mercenarii lui au încetat să mai alerge. S-au întins după arcurile pe care le purtau în spate pentru a-i plăti lui Edan cu aceeași monedă.

Edan m-a apucat brusc de încheietura mâinii și m-a tras în spatele unui stejar imens, lipindu-mi spatele de trunchiul acestuia. Săgețile se îndreptau în mare viteză direct spre noi. Trei, patru, cinci săgeți au intrat cu un zgomot înfundat în scoarța stejarului, au julit coapsa lui Edan și pe mine m-au ratat la mustață.

— Pleacă! s-a răstit Edan, arătând spre munți în sus.

Nu m-am clintit însă.

— Nu te părăsesc! am spus, ținând în mâna stângă pumnalul lui Edan, iar cu dreapta am învărtit foarfeca mea magică.

— Oricât de fericit aș fi că folosești foarfeca, a spus el sec, nu sunt sigur că acesta este momentul potrivit să coși ceva.

L-am ignorat și am început să tai din tufișul aflat în fața mea. În vreme ce foarfeca muncea, nu m-am gândit decât la ceva care să ne protejeze de atacul furios al

săgeților. O clipă mai târziu, meșterisem în jurul nostru un hățiş greu de străpuns.

O ploaie de săgeți a descris un arc în aer.

— Lasă-te în jos! am strigat.

Eu și Edan am căzut cu fețele în jos.

— Trebuie să laud folosirea ingenioasă a foarfecii, a spus el, gâfâind.

Săgețile au străpuns bariera abia înălțată cu zgomote stridente, iar eu mi-am înăbușit cu greu un strigăt. Hățişul era suficient de des, încât să prindă săgețile în ramurile sale, dar nu avea să țină mult.

— Vrei să termini cu vorbitul și să ne scoți de aici?

Edan și-a aruncat mantia peste mine. Pupilele i s-au dilatat, iar ochii au devenit galbeni.

— Stai nemișcată!

Păsări s-au ridicat brusc dintre arbori. Rândunici, șoimi, vulturi — probabil că erau mii, atât de multe, că aripile lor au stârnit un vânt puternic, ce sufla pe lângă zidul meu. Mi-am acoperit fața cu mâinile pe când păsările au zburat pe deasupra noastră în direcția atacatorilor. Aripile au bătut aerul, țipete au răsunat și gheare au strălucit pe când păsările au coborât și și-au înfipt ghearele în merce-nari. Vachir a strigat la oamenii săi, care nu mai trăgeau în noi și își îndreptaseră armele spre cer.

— Înaintați! Trageți în vrăjitor! În vrăjitor!

Puțini l-au ascultat. Păsări moarte au căzut, lovind pământul cu un bufnet, și, împrejurul lor, oamenii au țipat, zgâriindu-și fețele în încercarea de a scăpa de atacatorii înaripați. Era ca și cum Edan le-ar fi insuflat un spirit

violent și sălbatic. Creaturile păreau nebune și însetate de sânge. Se mișcau asemenea unui nor negru, turbulent, ținându-se pe urmele oamenilor care încercau să-și ia tălpășița. Mai-mai să mi se facă milă de ei. Mai-mai.

Ochii lui Edan străluceau galbeni în clipa aceea, iar fața îi devenise foarte palidă.

Apoi, norii s-au întunecat. Ploaia a bătut cu putere din cer, iar un fulger a lovit arborii, făcându-i să cadă peste atacatorii noștri.

Lângă mine, Edan stătea ghemuit cu brațele încrucișate peste picioare: își începuse transformarea. Pene au început să-i crească pe piele și pe spate. O pereche de aripi i-a ieșit brusc din umeri, agitând aerul de-a curmezișul brațelor sale. Și, cu o scânteiere, acea cătușă de aur care de-acum îmi era familiară s-a prins de gheara stângă.

Gata!

Edan a fluturat aripile mari și negre și s-a avântat alături de păsări, o imagine ireală pe cerul întunecat.

Am luat arcul lui Edan și am alergat spre Opal și Rook.

— Dii! am strigat spre ei și am sărit pe Opal, apucând-o de coamă. Spre vârfl!

Caii nu au avut nevoie să repet. Au pornit la galop prin furtună. Am privit peste umăr o dată și am văzut păsările coborând iar și iar peste oameni. Țipetele lor se îndepărtau, iar, în cele din urmă, s-au stins.

Nu am mai privit înapoi a doua oară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Edan m-a găsit la poalele Vârfului Celui care Aduce Ploaia, stând sub un copac și cosând.

Când l-am văzut, am sărit în picioare. Avea mantia ruptă și o rană adâncă pe obraz. Am răsuflat ușurată.

— Ești în viață!

Mi-a dăruit un zâmbet care m-a topit.

— Sper că nu a fost prea plictisitor fără mine.

— Unde ai fost? l-am întrebat, mușcându-mi limba, înainte de a-mi scăpa că încercasem să-l caut, dar caii nu mă duseră la locul bătăliei oricât de mult îi îndemnasem, rămânând hotărâți să ajungă în vârf și să stea acolo.

— Simt cumva îngrijorare în vocea ta? m-a tachinat Edan.

— Ai fost plecat o zi întreagă, am spus pe un ton tăios. Am crezut că ai murit.

— Asta a fost lipsit de înțelepciune din partea mea, a admis Edan, mai ales de când eu sunt cel cu planul care să ne ducă acasă. Dar acum sunt aici, a încheiat, luând

pantofii pe care îi lăsasem lângă focul de tabără. Ah, excelent! Ai terminat!

I-am aruncat o privire piezișă.

— Tot ce poți face este să comentezi despre pantofii mei? Oare folosirea magiei ți-a tulburat judecata?

Edan s-a rezemat de copac, întinzându-și picioarele lungi. Rook a tropăit înspre el și a încercat să își vâre botul în gâtul lui.

— Cel puțin *cineva* se bucură că mă vede.

Edan părea mai slab. Obrajii îi erau mai supti, iar rana aceea adâncă aducea cu o urmă lăsată de cuțit.

— Am fost foarte îngrijorată, am spus, îndulcindu-mi un pic glasul.

— Dormeam, a mărturisit el. Nu am dorit nicio clipă să te îngrijorez.

Simțeam cum tensiunea mi se aduna în umeri.

— Am crezut că nu mai aveai magie.

— Am mai păstrat un pic, a spus el, smulgând de deasupra o frunză, pe care a mestecat-o un pic și apoi a scui-pat-ò. Suficientă cât să arunc o vrajă asupra pantofilor tăi ca să ne ducă spre lacul Paduan, iar restul îl țin pentru situații neprevăzute. Trupul meu a plătit un preț pentru asta, totuși, a adăugat el, în timp ce își masa spatele, pentru ca mai apoi să rupă și să mestece o altă frunză. Mă doare peste tot, dar câteva frunze de salcie mă vor ajuta. Te-ai gândit bine să construiești tabăra lângă acest copac.

Nici măcar nu observasem copacul.

— Ai fi putut fi ucis.

Probabil că Edan era foarte obosit, pentru că nu a adus argumente. Obosit sau presupunerea mea era adevărată.

— Ce-i făcut e bun făcut!

Stând alături de el, am înfipt acul în fusta aurie a lui lady Sarnai, neliniștită de calmul său. Edan ne salvase. Totuși, teama mea fusese adevărată. Mă doborâse de-a dreptul, lăsându-mă cu o stare de greață care încă nu mă părăsise. Nu pentru că aveam nevoie de planul lui absurd sau de magia lui, ci pentru că aveam nevoie de *el*.

— În noaptea asta va fi lună plină, a spus Edan, care habar nu avea de gândurile care mă chinuiau. Dacă pleci curând, poți ajunge în vârf înainte de amurg. Zilele sunt mai scurte aici, în munți, așa că, la căderea nopții, voi zbura să te întâlnesc pe vârf. Vrei să pui jos fusta aia afurisită?

Tacticoasă, am mai făcut un nod la spatele fustei. În sfârșit, mi-am ridicat privirea.

— Pune-ți pantofii! a spus el apoi, în mod evident, exasperat.

— Dacă poți zbura, am murmurat eu, nu văd de ce trebuie să urc acest munte. *Tu* ai putea obține lumina lunii pentru mine și noi am avea două rochii rezolvate.

— Știi bine că nu pot, a spus Edan cu blândețe.

Am încercat să mă calmez.

— Ce ai de gând să faci toată ziua?

— Voi călări spre cealaltă parte a muntelui și voi găsi un loc sigur pentru cuferele noastre, a spus el, făcând cu ochiul. Și voi încerca să termin de tivit fusta aia pentru tine. Dacă mă vei lăsa.

— Categorie nu!

Edan a râs, iar eu l-am privit încruntată în timp ce întindeam mâna după pantofi și mă încălțam. Erau niște pantofi simpli, dar solizi, și îmi veneau ca turnați. Îi

lustruisem cu ceară să reziste la apă, dar căldura soarelui nu fusese suficient de puternică să fixeze complet totul, așa că trebuia să fiu atentă să nu se umezească. Măcar pusesem căptușeală dublă în interior – vremea în munți avea să fie rece. Deja simțeam răcoarea.

Edan și-a desfăcut eșarfa și a înfășurat-o peste cea care deja se afla la gâtul meu. Când am încercat să protestez, a spus în timp ce o lega ca să nu cadă:

— Cu cât vei urca mai sus, cu atât va fi mai rece. Luna plină va răsări peste munți, luminând un iaz de undeva, din vârful. Când îl vei descoperi, plonjează în el și prinde lumina într-o nucă. Știi să înoți, nu?

— Sigur că știu. Tu nu?

A urmat o pauză lungă.

— Asta sună ca un nu.

— Am crescut lângă un deșert, a încercat Edan să se apere. Nu am avut niciodată timp să învăț, a adăugat, umflându-și pieptul. În plus, eu pot merge pe apă. Și pot zbura.

Am făcut ochii mari.

— Ar trebui să înveți. Ce s-ar întâmpla dacă, într-o bună zi, ai zbura peste un lac și ar veni zorii? Nu este greu! Începi prin a-ți vârî capul sub apă și a sufla baloane... Cam așa, am spus și am început să-i arăt, dar m-am oprit.

Îmi era perfect egal dacă nu știa să înoate, nu-i așa? Edan era ghidul meu și nimic mai mult. Și, pe lângă asta, eu eram cea care avea să fie în iaz, nu el.

Fără să-l mai privesc, mi-am lipit palma de granitul aspru și fără culoare al Vârfului Celui care Aduce Ploaia, apoi am făcut un prim pas ezitant. În timp ce pășeam,

mi-am întins gâtul și am privit spre ceea ce mă aștepta. O cățărare periculos de abruptă, cu câteva crevase sau fisuri de care să mă prind și o proeminență în formă de nas în vârful. Un singur pas greșit și aș fi alunecat spre moarte.

Acela era momentul când începea vraja lui Edan.

Pantofii mi s-au lipit de stâncă, de parcă ar fi fost din clei. Pe centură aveam doi pioleți ascuțiți pentru escaladări – laude flerului lui Edan și abilităților lui de negociere – pe care să-i proptesc în granit când va fi nevoie. Pas cu pas, m-am târât sus, pe munte, simțindu-mă ca o furnicuță ce înainta încet pe marginea unei săbii. Echilibrul meu era precar pentru că, la început, nu eram sigură că pantofii vor rămâne pe loc. Dar s-a dovedit un pic mai ușor de îndată ce am încercat. Un pic.

Mi-am stăpânit emoția și am înfipt unul dintre pioleți mai sus în perete. Am repetat. Pas cu pas.

Nu urcasem foarte mult când Edan mi-a strigat:

— Ține minte să nu îți umezești pantofii! Când o să ajungi mai sus, o să dai de zăpadă!

— Știu! i-am strigat.

Apoi, mi-am continuat ascensiunea. Edan a rămas atât de departe de mine, încât nu am mai reușit să strigăm unul la celălalt. Din acel moment, singurătatea și îngrijorarea au devenit stăpâne. Edan era mai slăbit decât lăsa să se înțeleagă. Detestam că îl părăsisem, mai ales atât de curând după ce crezusem că murise în lupta cu oamenii lui Vachir.

Nu aveam însă prea mult timp la dispoziție și, în caz că nu reușeam, ar fi trebuit să aștept încă o lună până la o nouă lună plină. Așadar, a trebuit să-mi continui drumul.

Nori de ploaie se îndreptau grămezi spre mine, dar erau încă departe. Preocuparea mea era zăpada. Petice albe acopereau vârful, iar zăpadă topită picura jos, pe stâncă. Râulețul ca o panglică strălucea în lumina soarelui înșelător de frumos. Dar știam ce și cum. Dacă îmi umezeam orice parte a pantofilor, stricam vraja aruncată asupra lor. Inima mi se oprea de fiecare dată când făceam greșeala să privesc în jos și m-am imaginat pășind în apă, alunecând și pierzându-mi viața.

Teama de cădere îmi păstra atenția trează chiar și când urcam ore întregi – aproape o zi întreagă. Palmele îmi erau julite de la prinderea pioleților, unghiile, înnegrite, iar spatele, dureros. Dar începeam să înțeleg de ce aceasta era proba minții, nu a trupului.

Cu cât urcam, atmosfera devenea tot mai rece. Alegerea drumului spre vârf a devenit o serie de pariuri calculate. Ar trebui să ocolesc peticul acela strălucitor de gheață sau să îndrăznesc să pășesc peste el? Oare aceea este umbra unei stânci sau o fâșie de zăpadă? Spaima copleșitoare că următorul pas ar putea fi ultimul îmi dădea ameteți și mă sufoca.

„Rămâi calmă”, îmi reaminteam ori de câte ori mă sfâșia o rafală de vânt. „Ține-te tare!”

Mi-am ațintit privirea spre munte, concentrându-mă asupra luminii și a culorilor și încercând să evit gheața și zăpada.

„Treaba asta nu este foarte diferită de cusut”, mi-am spus. „Te prefaci că ești un ac care coase sus, pe munte, încercând să descopere calea de a realiza cusătura perfectă. Un punct greșit, și țesătura muntelui se va rupe.”

„Uneori, este dificil, dar, până la urmă, găsești calea. Atâta timp cât nu te dai *bătută*.”

Curajul meu sporea, iar eu înaintam cu îndârjire. Un punct de sprijin după un altul. În timp ce îl căutam pe următorul, mă rezemam de stâncă, înfigând pioleții cât puteam de adânc. Îi ținusem atât de strâns, că muchiile lor rigide mi se imprimaseră în palme.

În cele din urmă, soarele a început să dispară sub orizont. Am lăsat un piolet fixat într-o crevasă și am întins mâna în buzunar după cutia cu iască. Atentă, am aprins torța care îmi atârna la cingătoare.

Ajunsesem la Vârful Celui care Aduce Ploaia când am simțit aripile lui Edan fremătând în spatele meu. A urmat o rafală de vânt care mi-a trecut ușor prin păr și mi-a ridicat moralul.

N-ar fi trebuit să-l las să mă distragă. Era deja întuneric și, în graba mea să ajung în vârf, n-am fost atentă. Exact când am tras un piolet din stâncă, pantoful stâng a zgâriat un petic de gheață. M-a cuprins panica, iar inima mi-a sărit nebuște din piept. Am încercat cu disperare să-mi recapăt echilibrul, dar pantoful nu s-a mai ținut.

Am țipat.

Torța mi-a căzut, lăsându-mă în întuneric. M-am ținut bine de pioletul din dreapta, agitând brațul stâng când pantoful a alunecat în gol pe stâncă. În timp ce stăteam agățată de marginea prăpastiei, mi-am simțit mușchii din braț întinzându-se și cum îmi venea tot mai greu să mă țin de piolet. Secundele păreau o eternitate.

Vântul îmi urla în urechi.

„Voi cădea. Voi eșua.”

„Nu. Nu aici. Nu acum.”

Am înfipt puternic pioletul din stânga în crevasă și, încercând să-mi păstrez echilibrul, m-am ridicat încet.

Doar după ce m-am târât pe culme și m-am rostogolit de pe marginea prăpastiei, am îndrăznit să elimin aerul din plămâni, observând cum aburii respirației se risipeau în văzduh. Apoi m-am culcat pe spate, gâfâind, uitându-mă la lună, și cu brațele zvâcnind de parcă erau gata, gata să se dezmembreze. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de cer – atât de aproape, încât simțeam puterea luminii sale fremătându-mi prin oase.

Edan era cocotat pe o stâncă, scoțând sunete ascuțite și fluierând așa cum făcea și când își lua înfățișarea ome-nească. M-am înălțat și am ridicat un braț obosit, făcându-i semn să se apropie.

El și-a ridicat aripile și a coborât în mare viteză pe umărul meu. Împreună, am mers să explorăm culmea. Era un loc liniștit. Chiar și vântul era mai blând decât fusese la urcare. Luna era enormă și atârna în noapte ca un lam-pion rotund, cu lumina ei atât de palidă, că eram aproape să întind mâna ca să o ating.

Edan a zburat spre umbra culmii și eu l-am urmat, atentă la fiecare pas. Vene de gheață șerpuiau de-a curmezișul piscului, atât de fragile, că îmi trosneau sub tălpi. Nu se auzea nimic în afară de fluturarea aripilor lui Edan și de zornăitul prundișului care cădea în cascade. Am ciulit urechile. De unde venea zgomotul acela?

M-am îndepărtat de Edan, pornind după căderea de grohotiș dinspre partea de miazănoapte a culmii. Așa am

descoperit că pietricelele se vărsau într-o deschidere stâncoasă un pic mai largă decât șoldurile mele.

— Am găsit o peșteră! am strigat, făcându-i semn cu mâna lui Edan să vină la mine.

M-am ghemuit, pregătită să cobor singură. Deschizătura era îngustă, așa că am înaintat încet spre interior. Am avut sentimentul tulburător că intram în fălcile unei bestii uriașe. Stalactite asemenea unor dinți mă înțepau, iar apa picurată din ei îmi săruta creștetul capului.

Lilieci își fluturau cu putere aripile pe când înaintam, împleticindu-mă.

Edan mi-a mușcat părul și m-a tras tare înapoi.

Am încremenit. Am respirat scurt. Lumina lunii se filtra prin crăpăturile din tavan, descoperind un covor argintiu de gheață. Încă un pas în față și aș fi căzut în iazul de dedesubt.

M-am uitat în jos. Un oraș de cristal care strălucea dedesubtul gheții, iluminat de fâșii din lumina lunii.

„Va trebui să înoți după lumina lunii”, îmi spusese Edan când îmi dăduse cea de-a doua nucă. „Și ține asta cu tine”, adăugase el, oferindu-mi și nuca plină cu lumina soarelui. Coaja ei răspândea mereu o lumină discretă, un glob strălucitor și cald de lumină.

„Ține-o aproape de inimă”, îmi spusese Edan în timp ce ascundeam nuca în tunică. „Îți va oferi căldură.”

Am îngenunchiat lângă iaz cu Edan vulturul pe umărul meu.

— Acolo? am arătat eu spre mijlocul apei liniștite, unde lumina lunii strălucea cel mai tare. Acela e locul unde trebuie să ajung, nu-i așa?

Gâtul vulturului a zvâcnit. „Da”, am presupus. Era imposibil de spus cât de adânc era iazul.

Trupul mi s-a cutremurat când am dezbrăcat mantia, pantalonii și mi-am descălțat pantofii. Le-am împăturit pe toate într-o grămadă ordonată pe o stâncă. Apoi, așa cum făcusem mai înainte cu soarele, mi-am pus mânușile din mătase de păianjen și mi-am apucat strâns foarfeca.

Frigul îmi amortișise teama. Am tras cea mai mare gură de aer posibilă și am sărit.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru șocul apei reci. Fără nuca mea cu lumina soarelui, care îmi răspândea căldură prin vene, aș fi înghețat în câteva secunde.

Am plonjat în jos, departe de lumina estompată de la suprafață. Era atâta tăcere, că tot ce puteam să aud era sunetul pulsului meu care încetinea!

Iazul era fără fund. Aerul adunat în plămâniile mele se subția. Pișca. Stăruitor și ferm.

„Întoarce-te!” mi-a poruncit mintea. „Întoarce-te în clipa asta!”

Dar am continuat să lovesc cu picioarele. După o ascensiune aproape de moarte, nu era momentul să abandonez. Am încercat să mă gândesc la *Baba* și la *Keton*, la faptul că nu-i puteam dezamăgi. Dar proba aceea nu era despre inima mea.

„Nu mai lovi cu picioarele, nu mai înota! Relaxează-te!”

M-am lăsat în voia momentului. Am lăsat totul. Trupul meu a început să plutească înapoi spre suprafață în timp ce gâtul îmi ardea aproape lipsit de aer. Nu... Oare făcusem o greșală îngrozitoare?

Un curent puternic m-a prins și m-a tras în jos atât de repede și de adânc, încât mi-am simțit stomacul în gât. Undeva, dedesubt, o lumină blândă și argintie străpungea apa, iluminând orașul de piatră și cristal care mă înconjura. La început, lumina s-a arătat transparentă, străvezie și slabă. Dar, pe măsură ce eram dusă mai adânc, s-a separat în raze strălucitoare și dense, care licăreau precum ca niște ochi – lacrimi de lună! Luceau împrejurul meu, precum niște spirale lungi de argint care se topeau. Nu-mi rămânea decât să prind una.

Lumina lunii era alunecoasă. Chiar și cu mânușile mele din mătase de păianjen, ea se încrețea și se răsucea, greu de apucat. Următoarea rază am prins-o și am înodat-o repede de parcă n-ar fi fost lumină, ci o fundă. Raza a licărit și a sclipit, devenind atât de strălucitoare, că m-am văzut nevoită să mă uit în altă parte. Am tăiat capătul și am închis foarfeca pe lumină înainte ca aceasta să dispară.

Am încolăcit panglica peste lamele foarfecii și am vârât-o în nuca lui Edan. Sub apă, sarcina pe care o aveam de îndeplinit era mai dificilă decât cea cu lumina soarelui. În timp ce respiram, scoteam nenumărate bule ce clipoceau spre suprafață.

„Nimeni nu te poate ajuta, Maia.”

Deasupra, am zărit forma vulturului Edan, care își fâlfâia aripile peste apă.

În cele din urmă, am închis nuca și am înotat la suprafață. Când am scos capul din apă, am icnit. Mă simțeam de parcă aș fi inhalat gheață, nu aer. Dacă nu ieșeam mai repede din lac, aveam să mor.

Am lovit apa cu picioarele. Era atât de densă, încât fiecare lovitură mă epuiza în timp ce gheața îmi îngreuna circulația sângelui. Mi-am întins brațele, făcând un efort să ajung la ceva de care să mă pot ține. O stâncă, un turture – orice.

Gerul înflorise peste genele mele, silindu-mă să închid ochii. Îmi era așa de frig, că nu mai eram în stare nici să văd ceva și nici să simt. Dar, în sfârșit, ceva mi-a apărut în cale. Marginea înconjurată de pietroaie a iazului. Am apucat una cât mai bine posibil și mi-am tras picioarele spre malul pietros.

Niciodată nu-mi mai fusese atât de frig! Pielea îmi căpătase o nuanță de gri-albăstrui, iar umezeala din coada ochilor înghețase.

Edan și-a înfășurat aripile în jurul pieptului meu, ceea ce m-a ajutat, dar nu a fost suficient să topească frigul din mine. Cu degete tremurătoare, am întins mâna în tunică după lumina soarelui și am strâns-o la piept.

NU ȘTIU CÂT AM ZĂCUT pe jos, în peșteră. Când am deschis ochii din nou, clipind des, afară ninge. Trupul îmi era acoperit și la căldură, iar lângă mine se afla un ceai fierbinte din care ieșeau aburi.

Și Edan era om.

Stătea lângă mine, cu brațele goale și încolăcite strâns, în jurul meu, în timp ce umerii lui puternici aruncau umbre în spate. Eram învelită cu ambele noastre mantii și îmbrăcată cu tunică lui, iar când mi-am dat seama de asta am luat pe dată o gură mare de aer, chiar dacă îmi era prea frig ca să-mi mai pese.

Edan s-a desprins repede de mine, însă îmi doream să nu o fi făcut-o. Căldura atingerii lui s-a îndepărtat, iar eu am început să tremur din toate încheieturile.

— Ai adormit, a spus el pe un ton sever, însă îngrijorat.

M-am ridicat, scoțându-mi mâinile de sub învelitori, ca să ajung la ceai.

— O-o-faci-să pară... o... c-c-crimă.

Un foc ardea, iar lângă flăcări, hainele mele și pantofii vrăjiți se uscau. Fața de masă magică a lui Edan era acolo, un pătrat mic fixat, deasupra căruia se afla un vas de lut cu tocană. Aromele de usturoi, anason stelat și carne de berbec mi-au sporit foamea.

Edan îmi punea deja o porție într-un bol.

— Ți-a spus cineva vreodată că vorbești în somn? m-a întrebat el. Este adorabil.

Obrajii mi s-au încălzit și am dat jos mantia lui.

— Ce am spus?

— În general ai îngăimat năstrușnicii, dar au fost și vreo două izbucniri cu „Edan, Edan, Edan”, a spus el, dându-mi bolul și zâmbind. Presupun că mă visai.

— Ai v-vrea t-tu! am replicat eu între îmbucături. N-am visat nimic.

El și-a pus mâna pe inimă.

— Ah, vai, este tulburător să aflu!

Am făcut ochii mari, dar mă obișnuisem cu tachinările lui.

— Ți-ți-ție nu ți-e f-f-frig?

— Nu în timp ce sunt lângă tine.

Pentru că am roșit, Edan s-a retras, ca și cum și-ar fi amintit de răbufnirea mea de mai devreme. A păstrat

o mică distanță între noi și și-a aplecat capul spre focul mititel pe care îl făcuse.

— Focul ajută. Și apoi, eu pot îndura mai ușor decât tine. În definitiv, *sunt* vrăjitor.

Cu toate acestea, pe brațele lui goale se vedea piele de găină, cu firele de păr negru drept în sus. M-am dus repede mai aproape de el și i-am acoperit umerii cu mantia lui. Brațele noastre s-au atins, dar el nu s-a îndepărtat.

— Cred... cred că îmi place mai mult de tine când e-e-ești pasăre, am glumit și am tras în piept deopotrivă aer și mirosul lui Edan. Când ești vrăjitor, ești nesuferit.

— Să nu te obișnuiești prea mult cu asta! a răspuns Edan, dar i-am simțit neliniștea din voce. Aștept cu nerăbdare să ne întoarcem, pentru ca puterile mele depline să-mi revină.

Ne-am cufundat într-o tăcere tihnită, eu sorbind din ceai, Edan privind la ninsoarea de afară.

— Va trebui să așteptăm să se oprească ninsoarea înaintea de a coborî de pe munte, a spus el. Puțină odihnă îți va prinde foarte bine.

— Nu sunt obosită, am protestat, mințind.

Aerul îmi înțepa gâtul înainte ca vorbele să se adune. Dinții îmi clănțăneau din nou, așa că m-am aplecat de umeri și m-am apropiat de foc.

— P-p-ur și s-simplu, am adormit. N-nu s-s-sunt o-obosită, am încercat eu din nou.

Edan mi-a luat mâinile reci. Mi le-a frecat, oferindu-mi o parte din acea căldură căreia deja începusem să-i duc dorul. Apoi, mi-a suflat în palme. A fost plăcut să-i simt căldura buzelor pe piele.

— Mincinoaso! a șoptit el. Bineînțeles că ești obosită. Ai înotat într-un iaz înghețat. Trupul tău este în șoc.

M-a tras spre el să mă încălzească. Am dorit să-l împing, dar trupul meu i-a absorbit căldura, iar brațul meu, din instinct, s-a strecurat pe sub al lui. Când mi-am dat seama ce am făcut, am încercat să mă retrag, dar el mi-a înclinat bărbia și m-a sărutat. Căldura m-a inundat din cap până în picioare, iar inima mi-a bătut cu putere, zvâcnitul ei răspândindu-mi-se în tot corpul.

Am deschis gura, doar pentru ca Edan să-mi înăbușe cuvintele cu un nou sărut. Nu l-am oprit, dar am încercat să strecur un cuvânt.

— Ți-am spus că nu...

— Sst! a spus el, atingându-mi buzele cu ale lui. Dormi!

M-am sprijinit de el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui. Inima îi bătea repede, un sunet ce trimitea o undă de șoc cu fiori ce mă tulburau. Edan mi-a cuprins talia cu un braț cald și m-a tras mai aproape.

El a adormit primul. L-am ascultat respirând. Un ritm care se potrivea cu cel al respirației mele fără ca măcar să îmi dau seama de asta

M-a copleșit un sentiment minunat, dar ciudat.

Edan avuse într-adevăr dreptate – călătoria mă *schimb* base pentru totdeauna.

Și, pentru prima dată, am încetat să mai număr zilele până la finalul ei. De fapt, în clipa aceea, îmi doream să nu se mai termine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când m-am trezit, am văzut că lumea din afara peșterii era albă, iar primul meu gând a fost că norii căzuseră din cer, atât de moale și de satinată era zăpada.

Mi-am început coborârea. Să cobori de pe Vârful Celui care Aduce Ploaia era mai ușor decât să-l escaladezi. Pantofii mei vrăjiți se uscaseră și, cu ajutorul lui Edan pe culme, am folosit o coardă ca să cobor. Totuși, asta mi-a ocupat cea mai mare parte din zi. La căderea nopții, Edan vulturul mi s-a alăturat. Și-a făcut apariția magnifică cu penele sale negre ca noaptea și aripile albe ca laptele, plănând și apoi poposind exact pe umărul meu, cu ghearele încovoiate ușor pe claviculă. I-am zâmbit.

— Circarule!

În cioc avea câteva flori sălbatice, pe care le-a lăsat să cadă în poala mea.

— Pentru mine? am întrebat.

Edan vulturul doar a clipit. Râzând, mi-am pus florile în păr și l-am sărutat pe cioc. Apoi, am pregătit caii,

eu călărind pe Opal cu Edan cocoțat pe umărul meu, iar Rook în urmă.

Luna ne lumina cărarea prin munți, așa încât nu aveam nicio problemă să călătorim noaptea. Uneori, Edan dispărea timp de o oră sau două. În definitiv, era o pasăre de pradă, așa că nu mă miram. Întotdeauna își găsea drumul înapoi spre mine, uneori cu un păianjen sau cu un șarpe în cioc.

I-am atins gâtul și l-am mângâiat cu degetul.

— Mă întreb dacă mâine nu cumva vei suferi de indigestie, Edan.

Era foarte ușor să stai de vorbă cu el când era pasăre, așa încât m-am pomenit povestindu-i despre frații mei, despre Finlei, care dorea să exploreze lumea, și despre Sendo, care scria poeme despre ocean. Despre *Baba*, despre Keton și despre visul meu de a deveni cel mai bun croitor în A'landi.

Prezența lui a făcut ca timpul să zboare, iar asta m-a ajutat să rămân trează. Când soarele a răsărit, Edan a zburat de pe umărul meu pe spinarea lui Rook. Iar când primele raze de soare au strălucit peste noi, nu mai călătoream în compania unei păsări.

— Obosită? a fost primul cuvânt pe care mi l-a adresat Edan.

Am dat din cap, dezaprobator.

A zâmbit, observând florile așezate după ureche, apoi a tușit ca să-și dreagă glasul.

— Le-ai acceptat.

— Nu trebuia?

— Un bărbat care dorește să curteze o femeie îi aduce flori.

Am roșit.

— Erai vultur. Pe lângă asta, nu există o astfel de tradiție în A'landi.

— Eu nu sunt din A'landi, mi-a reamintit el și și-a dres din nou glasul. Dar cândva am slujit într-un ținut unde era obișnuit să-ți faci intențiile cunoscute față de subiectul afecțiunii tale. Agreez ideea foarte mult. Și, a continuat el, înclinându-se mai aproape, dacă o femeie acceptă florile de la un bărbat, atunci înseamnă că e dornică să fie curtată de el.

Un val de căldură mi-a încălzit fața.

— Dar... cum ai putea tu să-mi faci curte? mi-a scăpat, dorindu-mi să-mi retrag cuvintele de îndată ce mi-au ieșit din gură. Cum rămâne cu jurământul tău?

O clipă, Edan a părut vulnerabil.

— Mi-ai spus să mă hotărâsc și am făcut-o, a spus el încet. Este o iluzie să presupun că alegem pe cine să iubim. Eu nu pot schimba ceea ce simt pentru tine. Aș muta soarele și luna din loc dacă asta ar însemna să fiu cu tine. Cât despre jurământul meu, nu pot promite să-l încalc, dar aș face tot ce îmi stă în putere să te fac fericită, Maia. Atât *pot* promite.

Vorbele lui au stârnit o dorință nebună în mine. Eram nerăbdătoare să-l sărut și să-i spun tot ce simțeam, dar mi-am mușcat limba.

Edan s-a întins după mâna mea.

— Nu vrei să-ți fac curte? Un singur cuvânt din partea și mă voi opri!

Îl *doream* cu toată ființa mea. Totuși, aveam o rețineră. Mi-am retras mâna și m-am făcut că adun o încâlceală din coama lui Opal ca să nu fiu obligată să mă uit la Edan.

— Unde mergem acum?

Brățele lui Edan au căzut neputincioase pe lângă trup.

— Către miazăzi. Spre lacul Paduan.

— Acolo vom găsi sângele de stele?

— Într-adevăr, a spus el în șoaptă. Va fi lucrul cel mai greu de dobândit din cele trei.

Am ignorat vârtejul de teamă care se forma în mine.

— O iau ca pe o aluzie că trebuie să mă apuc de covor.

Aveam două sculuri de fire de lână pe care Edan le cumpărase din valea Samarand. Culorile nu erau prea reușite — un albastru decolorat și un roșu-arămiu tern. Am început să înnod baza pentru un covor la dimensiunile precizate de Edan. Restul aveam să-l las în seama foarfecii mele.

— De ce nu am rămas pe Vârful Celui care Aduce Ploaia? am întrebat în timp ce călăream prin pădure. În mod sigur, vârful muntelui este mai aproape de stele.

— Nu ai studiat Cartea Cântecelor, nu-i așa? m-a muștră Edan ușor. În una dintre ode, „Marele Elogiu adus lui Li'nan”, stă scris că stelele strălucesc cel mai tare în întuneric, iar întunericul este în uitare. Noi trebuie să mergem pe Insulele Uitate ale lui Lapzur, din mijlocul lacului Paduan. La Degetele Nălucirii.

— Unde zeul hoților a tras săgeți în stele să le facă să sângereze, am spus. Cunosc legenda.

— Legenda nu îți spune totul.

— Și tu știi totul?

— Nu! a spus el, ridicând mâinile într-un gest care trăda descumpănire. Dar am studiat și învățat mai mulți ani decât tine. O cunoaștere a poeziei clasice din A'landi îți-ar îmbogăți măiestria, Maia. Și cred că i-ai aprecia frumusețea, chiar mai mult decât o fac eu, a încheiat el, căzând apoi pe gânduri. Îți voi da cărțile mele odată ce vom ajunge la Palatul de Toamnă. Sper doar ca servitorii să le aducă pe toate.

Palatul de Toamnă! Părea a fi foarte departe de locul unde ne aflam, atât ca distanță, cât și ca timp. Soarele roșu dispăruse de mai puțin de o lună, iar eu mai aveam încă mult de lucru la cele trei rochii ale lui lady Sarnai. La ce primire ne puteam aștepta la întoarcere?

Eu eram croitorul imperial, el, Lordul Vrăjitor. Edan avea să fie ocupat, dând sfaturi împăratului, iar eu aveam să mă prefac din nou că sunt băiat. Chiar dacă nu ar fi existat jurământul lui, cum am putea fi noi doi împreună?

Edan nu a mai spus nimic, ceea ce m-a neliniștit. Tăcerea dintre noi a devenit apăsătoare, ca atunci când vine furtuna și aștepti să lovească fulgerul. Cu fiecare clipă care trecea, atmosfera devenea și mai încărcată, astfel că, atunci când mă aflam aproape de el, era ca și cum m-aș fi atins ușor de foc. Nu mai puteam rezista.

— Sendo mă speria cu povești despre Degetele Nă-lucirii, am spus cu un frison, pentru că nu crezusem în

fantome când eram copil, dar ultimele câteva luni mă schimbaseră mult. Povestea că lacul Paduan a fost cândva patria unei mari civilizații, un oraș antic plin de comori cum nici prin gând nu ne trece. Vestea s-a răspândit, iar oamenii s-au lăcomit. Dar nu au reușit niciodată să traverseze apa — furtunile și vremea neprielnică le-au silit bărcile să dea înapoi. Apoi, într-o bună zi, o ambarcațiune a reușit să treacă. A fost prima care a ajuns la insule într-o sută de ani, așa că orașul i-a întâmpinat cu bucurie pe oameni, considerând că era un semn din partea zeilor. Marinarii s-au dat drept negustori, dar erau, de fapt, barbari care folosiseră magia ca să ajungă în oraș. Noaptea, i-au ucis pe toți. Locuitorii au devenit fantome; lacul s-a ridicat, inundând orașul până când a mai rămas doar ceea ce știm ca fiind Insulele Uitate, iar barbarii au fost blestemați să fie demoni, bogați în comori, dar niciodată liberi să plece.

— Au plătit scump pentru lăcomia lor, a comentat Edan. Oamenii din oraș nu au meritat ce li s-a întâmplat. Cunoști povestea foarte bine.

— N-am știut că era adevărată.

— Fratele tău a auzit parte din ea corect.

— Care parte?

— Partea despre fantome, a spus Edan. Dacă vei vedea una, fii prudentă! Dacă vei atinge una, vei muri și vei deveni tu însăși o fantomă!

Avertismentul mi-a făcut piele de găină.

— Dar un demon?

— Dacă vei vedea un demon, a spus Edan misterios, sfatul meu este să o rupi la fugă.

— Vom da peste vreunul pe aici?

— Trebuie să ne pregătim și pentru această posibilitate, a răspuns el după o pauză.

Cu greu mi-am stăpânit emoția. Învățasem deja că Edan era mereu pregătit, dar gravitatea tonului său însemna că ceea ce ne aștepta urma să fie cu adevărat periculos.

— Și cum vom traversa lacul? am întrebat.

— Vom zbura, a răspuns Edan, arătând spre covorul pe care îl țeseam. Pe ăsta.

L-am privit neîncrezătoare.

— Vrei să spui că, în tot acest timp, am fi putut zbura? Mi-ai fi putut spune asta înainte să urc muntele ăla!

Edan a clătinat din cap în semn de dezaprobare.

— Magia trebuie conservată. Iar lacul Paduan este plin de... surprize, a spus el în timp ce un nor i-a trecut peste față. Am fost acolo. Este un loc pe care nu îl poți uita prea ușor.

— De ce ai fost acolo?

— Ucenicia unui vrăjitor este învăluită în mister, a spus el, dar cei asemenea mie sunt supuși la mai multe probe decât sunteți voi — probe ale trupului, ale minții și ale sufletului.

— Și una dintre ele era pe Insulele Uitate?

— Ultima, a răspuns Edan, ezitând. A trebuit să bem sânge de stele. Este testul final pe care orice vrăjitor trebuie să-l dea.

Sânge de stele!

— Ce se întâmplă când îl bei?

— Puterile îți cresc de o sută de ori și ești înzestrat cu o mie de ani de viață, a răspuns Edan încet. Este aspirația oricărui tânăr vrăjitor. În tinerețe suntem foarte imprudenți. Înlăcărați și credem că putem schimba lumea. Iar eu eram mai tânăr decât majoritatea când mi-a venit rândul. Mult mai imprudent. Cei mai mulți dintre cei care ajung la stele nu supraviețuiesc. Eu am fost norocos... sau ghinionist, depinde cum privești situația.

Am făcut o grimasă. Nemurire și putere, pentru a fi sclav. Bineînțeles că, probabil, nu o numeau sclavie atunci când făceau jurământul. Cât de ciudată trebuie să fi fost tinerețea lui Edan!

— De ce ai *dorit* să devii vrăjitor? am întrebat.

— Noi nu considerăm că a fi constrâns de un jurământ este un sacrificiu, ci o onoare. Este o onoare să-ți folosești puterile ca să faci această lume mai bună.

— Dar ai putea avea un stăpân groaznic.

— Aceasta este cumpăna destinului. Nu suntem invincibili, iar puterile noastre se diminuează pe măsură ce apar noi ere, iar oamenii uită de magie. Când ai slujit atât de mult ca mine, este imposibil să nu fii dezamăgit de jurământ, a spus el cu o voce cumva melodioasă. Devine imposibil să *nu* te întrebi dacă ai putea să fii mai fericit fără magie.

Edan m-a sfredelit cu privirea lui adâncă și pătrunzătoare. M-a topit cu totul.

— Știu un singur lucru, Maia Tamarin: să fiu cu tine mă face să mă simt mai fericit ca niciodată.

Nu mai puteam să lupt cu inima mea.

— Mă bucur că ai devenit vrăjitor, am spus pe un ton dârz. Știu că ai suferit mai mult decât ai lăsat să se înțeleagă. Dar, dacă nu ai fi făcut-o, nu te-aș fi întâlnit.

Am luat florile din păr și mi-am îngropat fața în ele, bucurându-mă de parfumul pe care îl răspândeau. „Într-un fel sau altul”, mi-am jurat eu, „într-un fel sau altul, voi găsi o cale să-l eliberez pe Edan.” Apoi, atât de încet, că aproape nu m-am auzit nici eu, am șoptit:

— Poți să-mi faci curte.

Fără grabă, Edan a trasat cu un deget conturul buzelor mele și m-a sărutat, apoi a început să sărute fiecare pistru de pe nas și de pe obraji până când am fost îmbătată de dulceața respirației lui.

— Dar numai dacă îmi spui numele tale, am spus, ridicându-mă să respir. Unul pentru fiecare zi.

El a oftat.

— Va trebui să-ți fac curte o mie de zile?

— Și este prea mult?

— Speram la o sută, cel mult.

— Și? am spus, ținându-mi respirația din cauza emoției.

Nu știam cum era în țara natală a lui Edan, dar fusese în A'landi suficient de mult ca să știe că un bărbat nu făcea curte unei femei dacă nu avea intenții serioase.

— N-ar fi deloc amuzant pentru mine dacă ți-aș spune toate planurile pentru noi doi.

— Edan!

El a zâmbit misterios. Habar nu aveam la ce se gândea, dar fericirea de pe chipul său a devenit molipsitoare. Am zâmbit și eu, entuziasmată.

— Ar fi mai ușor dacă n-ar trebui să te prefaci că ești băiat, a recunoscut Edan, și dacă eu n-aș fi sub puterea jurământului să-l slujesc pe împărat. Dar noi o vom rezolva, pas cu pas. Promit!

— Deja știu patru dintre numele tale, am șoptit, așezându-mi mâna peste mâna lui. Plus Edan. Așa că vor fi nouă sute nouăzeci și cinci de zile. Spune-mi primul tău nume!

— Primul meu nume a fost Gen, a spus el. Este cel mai obișnuit dintre nume și înseamnă *băiat*.

— Băiat! am exclamat eu. Nu prea aduce a nume.

— Nici nu este, a încuviințat el. Tatăl meu avea șapte fii și, la vremea când m-am născut eu, rămăsese fără nume. Astfel că mi-a spus așa. Nu am mai avut niciun alt nume până când nu am crescut.

I-am deschis mâna și i-am urmărit liniile din palmă. Erau lungi și netede, și păreau că fără de sfârșit.

— Și Edan ce înseamnă?

A zâmbit în timp ce buzele lui s-au întredeschis ușor înainte de a mă săruta.

— Înseamnă *vultur*.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Toamna își făcea apariția. Căldura verii se domolea, iar eu simțeam o răcoare purtată de vânt ce îmi mișca firele de păr de la ceafă, provocându-mi o senzație de furnicătură în timp ce degetele mele dansau pe lângă fiecare punct cusut într-un ritm mai încet și mai încordat decât de obicei. În pădure, marginile frunzelor erau poleite cu chihlimbar, iar peisajul înverzit căpăta nuanțe roșii, portocalii și chiar purpurii.

Am lăsat codrul Dhoya în urma noastră și ne-am reîntors spre Marele Drum al Mirodeniilor. Am trecut printr-un oraș sau două, de unde am trimis scrisori către *Baba* și *Keton*, dar niciodată nu ne-am oprit prea mult și întotdeauna ne-am așezat tabăra la câțiva kilometri depărtare. Pentru că știam că *shansen*-ul îl căuta pe *Edan*, trebuia să fim cu ochii în patru.

În fiecare zi, mă trezeam în zori să reaprind focul de tabără și să-l salut pe vrăjitorul meu când se întorcea la mine, tânjind după atingerea mea. Diminețile și zilele

noastre erau dedicate sărutărilor – fie când eram pe jos, fie călare. Probabil că exista o vrajă atâta timp cât cai noștri știau încotro să meargă, pentru că eu și Edan le acordam prea puțină atenție în afară de cazul când bidiviii se îndepărtau de Marele Drum al Mirodeniilor.

Cu cât ne apropiam mai mult de lacul Paduan, nopțile deveneau tot mai lungi și mai întunecate, iar somnul meu, tot mai adânc. Într-o dimineață, m-am trezit târziu și tocmai ațâțam focul când l-am zărit pe Edan vulturul coborând din înaltul cerului spre mine.

A poposit în spatele locului unde se înălțau flăcările focului de tabără, transformându-se în om. O căldură intensă, deja familiară, m-a cuprins din cap până în picioare.

Ochii lui Edan erau încă galbeni, iar transpirația îi picura pe frunte. Părea obosit.

Am îngenunchiat lângă el, în timp ce stătea sprijinit de un plop lângă focul de tabără. Cămașa îi era încheiată greșit, iar eu m-am luptat cu impulsul de a îndrepta lucrurile.

— Cum pot eu desface blestemul tău?

— Nu este un blestem, ci un jurământ.

— Da, un jurământ pe care nu-l poți călca. Care este diferența?

— Nu este un răspuns ușor, a spus el cu tristețe. Khanujin nu mă va elibera în afară de cazul când va fi constrâns.

— Nici chiar după nuntă, când, îm sfârșit, va domni pacea?

— Nu m-aș baza pe asta.

M-am întins pe pământ, observând pâlcul de plopi din jurul nostru, majoritatea atât de înalți, încât mă împiedicau

să văd răsăritul de soare. Nu m-a deranjat. Priveliștea era atât de frumoasă, că m-am mulțumit doar cu vederea copacilor, care se legănau ca niște pene înfoiate de vânt.

— Uneori, mă gândesc la lady Sarnai, am murmurat. Inima ei este alături de lordul Xina. Crezi că îl va iubi vreodată pe împăratul Khanujin?

Edan s-a domolit.

— Nu are importanță! Ei urmează să se căsătorească pentru pacea ținutului A'landi.

— Asta-i trist.

— Acesta e destinul regilor și al reginelor, a spus el, distant. Nu contează unde te afli. Peste tot e la fel.

Atunci m-am întrebat oare câți regi slujise. Dacă nu cumva zâmbetul său copilăresc și silueta deșirată erau parte a unei alte vrăji, a jurământului său.

— Și cum rămâne cu tine? am întrebat foarte curajoasă. *Tu* te vei căsători vreodată?

O roșeață rară a colorat gâtul lui Edan.

— Așa sper.

— Speri? l-am provocat. Îmi faci curte... Nu poți să îți iei cuvântul înapoi.

— Căsătoria nu este recomandată cât timp ești legat de un jurământ, a răspuns el încet. Tu vei îmbătrâni în timp ce eu voi rămâne tânăr.

— Nu-mi pasă de asta!

— Asta spui acum, dar părerea ta se poate schimba, a spus el, iar tonul i s-a asprit. Și dacă amuleta mea s-ar pierde vreodată, aș deveni vultur din nou. Și asta nu ar fi corect față de tine.

— Lasă-mă *pe mine* să decid ce este corect și ce nu.

El s-a întors și mi-a luat mâinile, frecându-mi bătăturile de la degete.

— Doar că... Nu vreau să ai regrete, Maia. Tu ești tânără, ai visuri și o familie de care îți pasă. Și acum, că ai devenit croitor imperial, nu vreau să irosești totul pentru un băiat nesăbuit ca mine.

— Nu aș înceta să cos din cauza ta, Edan, am spus în glumă. Aș deschide o prăvălie în capitală — una lângă ocean, de preferință. Aș desena lângă apă și aș coase toată ziua, am mai spus, strecurându-mă în adâncitura umărului său ca să-mi odihnesc capul acolo. Iar tu nu ești deloc nesăbuit doar pentru că urmezi calea magiei. Văd în ochii tăi cât de mult îți place. Îndeajuns cât să plătești un preț atât de mare, am mai spus și am făcut o pauză, mușcându-mi buzele. Ai pierde-o, dacă ai fi eliberat?

— Vrajitorii se nasc cu magie, a răspuns el, dar da, mi-aș pierde priceperea și abilitatea de a o stăpâni. Ceva ce aș primi cu brațele deschise dacă asta ar însemna să fiu cu tine.

Mi-am înăbușit emoția, simțind o durere ce își făcea loc în piept, deși nu era o durere pe de-a-ntregul neplăcută.

— Ce ai face, dacă ai fi liber?

Profunzimea din vocea sa a dispărut treptat, iar el a căpătat tonul băiatului ce era.

— Dacă aș fi liber? Poate că aș fi muzician și aș cânta la flaut sau m-aș ocupa de cai în grajdul unui om bogat.

— Iubești cu adevărat caii.

Edan mi-a făcut cu ochiul.

— Sau aş fi un înţelept bătrân şi gras, cu o barbă lungă. M-ai iubi şi atunci?

— Nu mi te pot imagina cu barbă, am spus, atin-gându-i bărbia moale şi simţind din nou o durere în piept. Dar, da! Întotdeauna!

— Bine, a spus el, zâmbind în timp ce gropiţa din colţul stâng al gurii şi-a făcut apariţia. Eu voi răspunde de instruirea copiilor. Sper că ştii că mă aştept să am mulţi copii. Cel puţin opt.

L-am lovit ușor cu palma în joacă.

— Opt!

— Am avut şase fraţi, la urma urmei. Sunt obișnuit cu o familie mare, a spus el şi s-a ridicat să mă sărute, iar, în pofida oboselii de pe chipul său, ochii îi străluceau de o mulţumire pe care nu o mai văzusem niciodată.

— Nu ne-am putea permite opt copii în capitală.

— Atunci voi cultiva un arbore de bani când mă voi întoarce la palat.

Nu mi-am dat seama dacă glumea.

— Un arbore de bani?

— Cum altfel crezi că devin înstăriţi vrăjitorii eliberaţi? a rostit Edan, pufnind. Am semintele ascunse într-o trapă secretă din odaia mea. Vom folosi arborele să ne cumpărăm un conac pentru noi, tatăl tău şi fratele tău, şi vom avea o sută de servitori. Crezi că tatăl tău mă va plăcea? a întrebat el, cu un aer îngrijorat.

— Tatălui meu nu-i pasă deloc de bogăţie, am spus, râzând fericită la gândul că Edan încerca să-l impresioneze

pe *Baba* și să se împrietenească cu Keton. Cred că tata ar vrea doar ca tu să fii bun cu mine.

— Voi fi! a promis Edan. Mai bun decât bun, a mai spus el și a băgat mâna în buzunar, de unde a scos un caiet de piele mic, cu o copertă albastră și un șnur auriu, subțire, cu ciucure pentru a-l păstra închis. Marginile erau ușor îndoite pentru că îl ținuse o vreme în buzunar. Pentru tine, a spus el.

— Un caiet nou de schițe?

— L-am cumpărat în Samaran, a spus el cu sfială. Mi s-a părut că al tău era aproape terminat.

— *Ai* spirit de observație, am spus, ducând caietul de schițe la nas ca să inspir mirosul de hârtie proaspătă. Am întins mâna spre obrazul lui Edan și am urmărit linia părului către maxilar în vreme ce un scurt frison m-a furnicat pe șira spinării. Mă întreb cine ar trebui să fie următorul meu subiect.

Edan s-a strâmbat.

— Vrajitorii nu prea pozează pentru portrete. O clipă nu ne găsim locul. Totuși, foarte curând, voi avea nevoie de o mantie nouă, a spus el, făcând un semn spre cea uzată. În caz că dorești să-mi mulțumești, maestre croitor.

— Un caiet de schițe pentru o mantie? Nu prea pare a fi un târg echitabil.

— Este un caiet de schițe *magic*, a spus Edan, întinzându-l spre mine.

Am făcut ochii mari.

— Oare?

— Când îl întorci cu fundul în sus, cade nisip, a spus Edan, zâmbind larg în timp ce prindea grăunțe aurii din deșert în palmă. Nisip, nisip și iar nisip.

— Sunt uimită!

El a râs.

— Așadar, maestre Tamarin, pot conta că vei face din mine cel mai bine îmbrăcat vrăjitor din Cele Șapte Tărâmurii?

I-am întors gulerul, îndreptându-l, și am plesăit a dezaprobare.

— Nu prea poți să fii cel mai bine îmbrăcat vrăjitor de niciunde dacă nici măcar nu îți închei nasturii la cămașă cum trebuie.

— Ah! a spus el, uitându-se în jos, la cămașa lui.

Râzând, am întins mâna să-i aranjez. Dar râsul mi-a dispărut treptat de pe buze pe măsură ce mă trăgea mai aproape.

Tot trupul îmi tremura, iar degetele cel mai mult, în timp ce îi desfăceam nasturii unul câte unul și, deși am încercat din răspuțeri, nu am reușit să le stăpânesc. Pe când mâinile mi se mișcau pe pieptul lui, inima îmi bubuia, trădând o dorință de care până atunci nu avusesem habar.

Edan și-a încleștat mâinile în jurul taliei mele și m-a sărutat din nou, cu mai multă gigășie decât înainte.

— Mulțumesc, maestre Tamarin! a murmurat el și a început să-și încheie din nou nasturii cămășii, dar eu mi-am așzat palma pe pieptul lui gol.

Uimirea i-a licărit în priviri, inima i-a luat-o la galop și asta m-a mulțumit. Mi-a plăcut să-l văd așa. Vulnerabil și fragil. Mai mult băiat decât vrăjitor.

Înainte de a-mi pierde curajul, i-am dat jos cămașa de pe umeri. Edan aproape că a încremenit. Fiorul din inima mea părea că nu se poate domoli. Foamea pe care mi-o stăpânisem zile de-a rândul, poate chiar săptămâni. Firele de păr de pe pieptul lui s-au zbârlit când mi-am trecut degetele peste ele și l-am sărutat tandru pe gât.

Răsuflarea lui Edan s-a accelerat.

— *Maia!* a șoptit el aproape ca un găfâit.

O întrebare a plutit pe buzele lui, dar eu le-am acoperit cu degetele înainte ca el să o poată rosti. I-am desfăcut cingătoarea, apoi am făcut la fel cu cea care îmi ținea strânse veșmintele, eliberându-mi brațele din haine până când au căzut în spatele meu.

Vântul a suflat peste spatele meu gol, iar eu am tremurat, simțindu-mă brusc intimidată. Edan a pus o mână caldă pe spatele meu și m-a tras spre el. M-a sărutat, explorându-mi gura cu limba, apoi mi-a ațâțat dorințele, sărutându-mi urechile și gâtul până când m-a cuprins o dulce amețală. În cele din urmă, când genunchii mi s-au tăiat și nu am mai putut sta în picioare, Edan m-a așezat pe mantia lui, aflată pe pământul umed și moale.

Picioarele noastre s-au încolăcit, apoi, trupurile noastre au devenit unul. Ardeam toată, sângele îmi vâjâia nebunește în urechi, simțurile mi se avântau. Deasupra, stelele s-au stins treptat pe cerul înnegurat, iar soarele și-a răspândit lumina asupra noastră. Ne-am pierdut unul în celălalt până când zorii au alunecat spre amurg, iar soarele și-a pierdut strălucirea în fața lunii în timp ce stelele, cândva rătăcite, și-au regăsit locurile știute.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Am sosit la lacul Paduan trei zile mai târziu față de cum stabiliserăm, dar au fost trei zile pe care nu le-aș fi dat pe toată magia din lume. Îmi mărturiseam dragostea pentru Edan și era ca și cum m-aș fi lăsat pradă unui vis frumos și entuziast, din care nu doream să mă mai trezesc vreodată. Dacă n-ar fi fost jurământul lui Edan și promisiunea mea făcută împăratului, am fi putut uita de noi cu totul și am fi rămas pentru totdeauna lângă acel plop, sub soare.

În dimineața când urma să pornim în călătoria noastră pe lac, am întins covorul peste iarba galbenă și uscată. L-am auzit pe Edan foindu-se în spatele meu. De fiecare dată când îl vedeam, inima îmi devenea mai plină, dar parcă și mai grea. Luminițe aurii îi jucau încă în ochi, căci tocmai își încheiase noaptea sa de vultur.

— Bună dimineața! m-a salutat Edan și m-a sărutat pe obraz.

Oboseala îl copleșea tot mai puternic cu fiecare zi ce trecea. Uneori, dimineața devreme, când încă dormea, striga din pricina vreunui coșmar, iar când se trezea, ochii îi erau aproape complet albi.

Nu părea să-și amintească momentul, iar eu știam că n-aș face decât să îl rănesc, punându-i întrebări.

Am privit la covorul de la picioarele mele.

— Este suficient de bun?

Edan mi-a studiat munca.

— Foarte bun.

— Mulțumesc! am spus și mi-am întins brațele.

Nu-mi dădusem seama cât de tare mă dureau degetele de la cât împletisem, înnodasem și cususem. Foarfeca magică mă ajutase, fără discuție, dar numai până la un punct.

Edan și-a suflecat mânecile, iar cătușa de la încheietură a strălucit ușor, la fel cum strălucea foarfeca mea când știa că eram gata să o folosesc.

A îngenuncheat și a atins covorul, urmărindu-i marginea cu vârful degetelor.

Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am dat seama că Edan s-a neliniștit, deși încerca să nu o arate. Umerii îi erau încordați, expresia feței chinuită, iar privirea îndreptată oriunde, mai puțin spre mine.

În cele din urmă, covorul a început să trepideze, însă atât de subtil, că am crezut că doar îmi imaginasem. Fibrele i s-au încordat, unduindu-se și vibrând până când au ajuns să murmure un cântec profund și grav. Am sperat că îl țesusem suficient de zdravăn, încât să reziste magiei lui Edan.

Apoi, miracolul miracolelor: covorul a plutit. Foarte puțin deasupra ierbii la început, pe urmă din ce în ce mai sus, până când a ajuns la nivelul șoldurilor mele. Mă lua cu ametele numai când mă gândeam că așa ceva era de-a dreptul imposibil. Indiferent cât de mult mă obișnuisem cu vrăjile lui Edan, niciodată nu mai văzusem ceva asemănător.

— După dumneavoastră, doamnă! m-a invitat Edan, în a cărui voce se simțea o notă de triumf.

De îndată ce ne-am așezat amândoi pe covor, acesta a și pornit, avântându-se până aproape de nori. M-am prins cu mâinile de margine, uitându-mă la sutele de insule micițe răspândite jos, pe lacul Paduan, strălucitoare ca niște stele în lumina cețoasă a soarelui.

— Este foarte frumos! am șoptit.

— Nu lăsa frumusețea să te hipnotizeze! m-a avertizat Edan. Tărâmul ăsta este plin de magie neagră.

Parcă nici nu-mi venea a crede că era adevărat. Insulele păreau splendide cu arborii lor de un verde viu și plajele aurii. Însă ajunseseam să am încredere în avertismentele lui Edan după cele petrecute în Halakmarat și încă mai aveam coșmaruri cu căldura excesivă și cu plosca pe care o găseam plină cu nisip.

Edan privea spre un grup de insule învăluite în ceață. Abia puteam să le zăresc, întrucât cerul era întunecat, iar apa tulbure. Am coborât brusc, iar eu m-am prins de unul dintre ciucurii covorului, bucuroasă că îmi făcusem timp să îi adaug. Entuziasmul meu s-a transformat repede în teamă pe măsură ce vântul prindea putere.

— L-am făcut prea subțire, nu-i așa? am strigat eu. Nu-l mai putem stăpâni!

— Va trece! Ține-te bine! mi-a răspuns Edan, dar ceva din covor s-a rupt.

Am scăpat un țipăt în timp ce ne prăbușeam printre nori.

— Te-am prins! a strigat Edan, agățându-și brațul în jurul meu și întinzând mâna după un colț al covorului, pe care l-a răsucit pe când vântul ne împingea spre o pată întunecată de uscat.

Ceața era atât de deasă, că aproape nu vedeam nimic.

Rafale violente de vânt trăgeau de noi, încât nu îmi dădeam seama dacă zburam în sus sau în jos. Pe urmă, covorul s-a clătinat, iar noi ne-am îndreptat cu viteză spre pământ. Curajul meu slăbea și, în același timp, mă simțeam învinsă. În urma mea, o bucată de material biciuia aerul — mantia lui Edan sau a mea. Îmi era greu să spun ce era. Am zărit apa de sub noi, adâncimile ei flămânde și fără fund care vuiiau, acoperindu-mi strigătele.

Am apucat brusc mâna lui Edan. El a început să strige aceleași cuvinte la nesfârșit până când și-a pierdut claritatea vocii. Covorul s-a înclinat pe o parte, spre o întindere de pământ misterioasă, dar vântul i-a stricat socotelile. Fie că ne prăbușeam pe uscat, fie pe apă, nu avea nicio importanță. Tot aveam să murim.

Edan și-a aruncat brațele în sus, iar covorul ne-a înfășurat la fel de strâns ca un cocon, îndreptându-se spre insulă. Imediat ce am ajuns deasupra uscatului, covorul a șovăit, luptându-se cu vântul. O vreme am continuat să plutim, dar nu suficient cât să-mi recapăt răsuflarea.

Apoi am căzut din nou, de data asta într-un arbore strâmb, ale cărui ramuri străpungeau ceața. Am alunecat pe lângă trunchi, iar scoarța aspră a sfâșiat marginile covorului.

Am lovit pământul cu un zgomot puternic, iar licuricii au fugit spre ceața opacă de deasupra noastră.

După o vreme, Edan s-a mișcat.

— Maia? a șoptit el, rostogolindu-se pe o parte, cu fața spre mine. Ești rănită?

— Cred că nu, am răspuns, deși simțeam furnicături pe gât, dar puteam să-mi mișc capul și membrele. Tu?

— Sunt întreg.

M-am curățat de pământul rece și umed. Covorul zăcea la picioarele mele, bătut de vânt și uzat, cu firele de lână pe jumătate deșirate. Mi-am strecurat brațul pe sub brațul lui Edan și l-am tras în sus. Folosirea magiei îl epuizase și respira cu greutate.

— Ești sigur că te simți bine?

— Nu mai vreau întâlniri de felul ăsta cu moartea, te rog? a glumit el, lipsit de vlagă. Nu mai sunt în stare să te mai salvez.

— Să mă salvezi? am replicat eu, tăios. Săgețile lui Vachir te-ar fi transformat într-o perniță de ace dacă n-aș fi fost eu cu foarfeca mea. Și nu uita că și tu erai pe covor!

— Adevărat, adevărat, a chicotit el. Să ne salvăm, atunci.

Mi-am ascuns un zâmbet și mi-am scuturat pământul de pe mâneci.

— Aici e?

El s-a uitat în jur, privirea lui pătrunzătoare deslușind lucruri pe care eu nu le puteam percepe.

— Da!

Prin ceață și umbre, insula se dezvăluia încet. Un cimitir de arbori morți, cu ramuri noduroase și strâmbe, care brăzdau cerul. Lăsând la o parte licuricii, singurele semne de viață erau uliții, corbii și ciorile. Oricât de ciudat ar părea, în toată acea liniște sinistră, țipetele lor îmi aduceau un soi de alinare.

Chiar și apa, care se izbea de malurile pe care le lăsașerăm în urmă, devenise surprinzător de liniștită. Numai dacă ascultam cu mare luare aminte puteam să aud valurile șoptind fără odihnă de departe.

O rafală de vânt singuratică a șuierat, agitându-mi mânele și burzuluindu-se pe ceafa mea. Ceața era groasă, dar stelele de deasupra străluceau atât de puternic, că lumina lor răzbea până la noi. Păreau foarte aproape și parcă suspendate pe cer, chiar dacă zorii se iviseră de ceva vreme, un fapt care mă deruta, căci insula era cufundată în beznă.

În depărtare, am reușit să zăresc ruinele unui oraș. Am dat să pornesc spre acesta, dar Edan m-a tras înapoi.

— Nu te aventura! a spus el. Nu aici.

Edan și-a scos mantia, dar eu am păstrat-o pe a mea. Pielea mi s-a încrețit, degetele mi-au devenit rigide și aerul rece mi-a pătruns în oase.

Insula era mai mare decât mi se păruse de sus. Cu cât înaintam, cu atât locul devenea mai tăcut și până și păsările amuțiseră.

— Liniștea asta era și ultima dată când ai fost aici? am întrebat.

— Da! a răspuns el, arătând spre o clădire aflată în depărtare. Se spune că zeul hoților a sărit din vârful aceluia turn să fure stelele. Bineînțeles că, la vremea aceea, ele erau mult mai aproape.

— Ai fost înăuntru?

Edan a dat din cap aprobator.

— A fost ultimul ritual înainte de a depune jurământul. Când vrăjitorii se consideră pregătiți, călătoresc spre Turnul Hoțului. În noaptea când sângele stelelor cade din cer, beau din fântâna de acolo, a spus el, făcându-și mâinile căuș ca să-mi arate. Dacă supraviețuiesc, sângele le pătează mâinile și confirmă jurământul, a continuat Edan, ridicând încheietura mâinii cu cătușa. Iar vrăjitorii trebuie să slujească o grămadă de ani cu ajutorul magiei... la bine și la rău.

— Câți nu supraviețuiesc? m-am întrebat cu voce tare.

— Sânge de stele nu înseamnă să fii beat, a spus Edan ca un fel de răspuns. Iar această insulă este plină de surprize, a rostit el pe un ton întristat. Vei auzi lucruri... Poate că chiar ai să vezi lucruri care sunt... care nu sunt din această lume.

Cu greu mi-am înăbușit emoția.

— Înțeleg!

— Să nu asculți pe nimeni decât pe tine însăși, indiferent ce auzi! a spus Edan încet. Pe aici sunt fantome. Ele te vor chema, îți vor spune lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar putea ști ca să te atragă. Să nu le atingi!

Am încuviințat cu o mișcare din cap. Mă avertizase deja.

— Dar demonii?

Edan și-a încleștat maxilarul.

— Nu există doi demoni la fel. Ține minte: demonii se pot folosi de magie, pe când fantomele nu.

— Dar s-ar putea să nu fie niciun demon pe aici, nu?

— Mă rog să nu fie, a spus el și a ezitat. Ți-am povestit că am avut un profesor care a devenit demon. S-a îndreptat spre aceste insule, a spus Edan, întinzându-se după mâna mea. Dacă se mai află aici, s-ar putea să fie mai interesat de mine decât de tine.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu încerc să te fac să te simți mai bine, mi-a reamintit Edan. Eu încerc să te țin în viață.

Împreună am trecut prin poarta orașului. Clădiri pe jumătate prăbușite se înșiruiă de-a lungul a ceea ce probabil ar fi fost cândva o stradă. Tăblițe rupte, cu inscripții într-o limbă pe care nu o cunoșteam, atârnav de la ferestrele distruse. Peste tot, am văzut sticlă spartă și cărămizi căzute, chiar și cești cu ibrice acolo unde odinioară trebuie să fi fost o cainărie. Nici vorbă de oase sau de vreo altă urmă de viață. Totul era încremenit.

Cam pe atunci, am început să aud șoapte:

TU! Vrăjitor... N-ar trebui să fii aici! Întoarce-te! Acum! ACUM!

— Edan! am spus, apucându-l brusc de mână, ai auzit?

Edan era încordat ca o coardă de arc.

— Mergi mai departe! m-a îndemnat el. Nu lua în seamă, indiferent ce vei auzi! Făpturile astea doar îți hrănesc teama.

Am mers mai repede.

Întoarce-te, vrăjitorule! Întoarce-te acum sau rămâi pentru totdeauna!

Poate că fata va rămâne cu noi. Îi place aici. Mai mult decât ți-a plăcut ție.

Inima mea a bătut mai repede. Edan m-a strâns de mână, iar asta m-a ajutat. Mi-am adunat puterile, respirând adânc, și am privit la turnul aflat în fața noastră.

Pe fundalul cerului întunecat, Turnul Hoțului semăna cu un far, doar că în vârf nu avea nicio lumină și nicio speranță. Era construit din pietre netede și drepte, la fel ca boabele de pe un cocean de porumb veștejit, neatînse de distrugerea din jurul nostru.

Am înaintat pas cu pas până când am ajuns la statuile de lângă ușă. Statuile zeului hoților, am presupus. Lumina soarelui străpungea ceața și îi atingea ochii, făcându-i să strălucească.

Maia, Maia, ești aici!

Am înghețat. Aș fi recunoscut vocea aceea oriunde.

Maia, micul dejun este gata! Nu vrei să vii alături de noi? Ia o îmbucătură!

Împotriva voinței mele, am adușmănit. Mirosoasă plăcut de terci de pui, alături de aluat prăjit, plutind nevăzut prin aer. Atât de ademenitor, atât de real!

Nu puteam să mă mai mișc. Picioarele îmi erau ca de plumb.

— Ce se întâmplă? a spus Edan, scuturându-mi mâna și trăgându-mă înainte. Nu te opri!

M-am împiedicat, urmându-l.

— Am auzit vocea mamei.

— Nu era vocea ei. Amintește-ți ce ți-am spus!

— M-a făcut să cred că era ea.

Edan a clătinat din nou din cap.

— Nu era ea! a spus el, cu o voce severă.

Maia! Ne-ai găsit!

Am pălit.

— Finlei! am șoptit.

Am dat să mă întorc, dar Edan m-a apucat brusc de umeri.

— Nu te uita înapoi! Promite-mi, Maia! Trebuie să ignori ce auzi!

L-am privit cu un aer absent.

— Auzi? am șoptit.

Edan mi-a prins mâna.

— Maia, a spus el pe un ton aspru și insistent, nu sunt fantomele familiei tale. Încearcă să te păcălească. Fii puternică!

M-am bosumflat. Palma îmi era transpirată pe palma lui și am încercat să-mi retrag mâna, dar Edan nu mi-a dat drumul. „Sunt puternică”, m-am gândit eu. „Întotdeauna am fost puternică.”

Maia, Maia, fata mea! a răsunat vocea mamei. *Nu îl asculta! Te minte.*

Maia! a vorbit apoi Sendo. *Vino cu noi!*

Mă strigau fără încetare. Mama, Finlei și Sendo. *De ce ne ignori, Maia? Soră dragă, vorbește cu noi! Vino cu noi!*

Cum mai tânjeam să alerg după eil Dar Edan nu-mi dădea drumul la mână, iar eu mi-am amintit avertismentele lui despre fantome.

— Nu pleca! i-am șoptit. Nu până nu trebuie neapărat.

Edan a încuviințat cu o mișcare din cap. Părea foarte obosit și lipsit de vitalitate. Ce îl frământa? Ce nu-mi spusese?

Am continuam să mergem, urcând peste dărâmături. Sarea se simțea puternic în aer. Sare, praf și altceva. Dispăruse însă acel miros de la terciul de pui al mamei.

Edan mi-a scuturat brațul.

— Maia, a insistat el, povestește-mi despre frații tăi!

Încerca să-mi distragă atenția de la fantome. Eu mi-am stăpânit emoția și am început să îmi descriu frații. Frații mei adevărați. Era foarte dureros să mă gândesc la ei.

— Finlei... Finlei era conducătorul. Cel curajos, am spus și vocea mi-a tremurat. Sendo era visătorul, am continuat, în timp ce Edan m-a strâns de mână, încurajându-mă să povestesc mai departe. Keton era șmecherul, cel amuzant, dar nu a mai fost la fel după ce s-a întors din război.

— Și tu?

— Cea ascultătoare.

— Nu! a spus Edan. Tu ești cea puternică!

Da, cea puternică. Cea care păstrează laolaltă firele familiei mele.

Am tras aer în piept, sperând că era de ajuns.

Mult prea curând, am sosit la poarta de la Turnul Hoțului. Aerul era sec și parcă încremenit.

— Te aștept aici! a spus Edan, aprinzând o lumânare pe care mi-a dat-o.

Flacăra pâlpâia chiar dacă nu era nicio adiere de vânt.

— Ce trebuie să fac ?

— Este cea de-a noua zi a celei de-a noua luni a anului, a spus Edan. Soarele rămâne sus, pe cer, așteptând luna să răsară. O singură dată pe an, cei doi aștri se întâlnesc preț de o clipă, legați de un pod din lumina stelelor, a continuat el și a deschis palma, dând la iveală cea de-a treia nucă. Atunci când podul se va prăbuși, stelele vor cădea sângerânde din cer, unele chiar în fântâna din vârful turnului. Adună ce poți!

Edan m-a prins de mânecă exact când am dat să trec de poartă. Avea o expresie de om frământat, iar pielea îi era atât de palidă, că m-am temut că s-ar putea prăbuși.

— Cauți doar sânge de stele! a rostit el aspru. Nu te lăsa ispitită de altceva!

— Edan, am spus cu ochii mari de îngrijorare. Te simți bine?

— Mă voi simți! a șoptit el. Imediat ce vei reveni la mine, a adăugat și m-a sărutat pe obraz. Ești puternică, a mai spus el, aproape reușind să schițeze un zâmbet. Pleacă! Găsește stelele!

Am urcat treptele spre baza turnului. Pașii mei răsunau în noapte, sunetul cel mai singuratic pe care îl auzisem vreodată. Nu exista o ușă, așa că, pur și simplu, am intrat într-o încăpere goală și rotundă, deschisă spre cer. M-am simțit ca în interiorul unei bobine de ață. Ferestre nu exista, iar pereții din jurul meu nu aveau margini sau colțuri.

Unde erau treptele spre partea de sus? Cu cât înaintam, cu atât mi se părea că încăperea se întinde la nesfârșit.

Linıştea de acolo mi-a reamintit de un templu, deși nu existau divinități de venerat. Nici tămâie și nici ofrande pentru zei. Dar nu m-am mai simțit singură.

Nu, am auzit voci. Voci care murmurau... din interiorul pereților.

Sângele mi-a înghețat în vine. Am recunoscut vocea lui Sendo. Care cânta: *A fost odată o fată înveșmântată în albastru. Părul ei era mai întunecat decât noaptea.*

— Sendo, am șoptit, iuțind pasul și, în final, aproape alergând.

Ea s-a îndrăgostit de ocean, acea fată înveșmântată în albastru.

M-am oprit și m-am întors.

Iată, în capul scărilor, stătea fratele meu!

— Nu! am șoptit. Tu nu ești adevărat.

Îți amintești cum stăteam noi pe dig, Maia? Iar eu îți spuneam povești cu zâne și fantome?

— Îmi amintesc.

Mi-e dor de acele vremuri. Sendo dispărea treptat pe scări în timp ce vocea i se auzea tot mai îndepărtată: *Vrei să vii cu mine? Nu mă părăsi, Maia! Sunt foarte singur aici!*

În timp ce urcam, stelele au apărut pe neașteptate, iar luna s-a ivit din ceață. Era ca un glob neclar, dar luminos, o bilă albă, strălucitoare, care se ridica încet pentru a se întâlni cu soarele.

Pe măsură ce urcam, s-a întâmplat ceva, un lucru îngrozitor și extraordinar. Odaia s-a schimbat. Pietrele neșlefuite cenușii au dispărut, la fel și mirosul rece și umed, împreună cu praful de la dărâmăturile de afară.

Eram acasă.

Mai întâi, am mirosit locul. Tămâia lui *Baba*: cuișoare, anason stelat, lemn de santal... și scortîșoară. Am inspirat, lăsând parfumul să mă învăluie, să mă copleșească.

M-am învățit în jur. Nu, aceea nu era prăvălia noastră din Port Kamalan. Era foarte mare și foarte aglomerată. Era cea din Gangsun – l-am zărit pe *Baba* în față, stînd de vorbă cu mușterii, iar Finlei se afla în spate și se certa cu furnizorul nostru din pricina unei stofe de brocart turcoaz, care, din câte se părea, avea florile greșit brodate pe ea.

În colț, se afla rama mea de brodat – ah, și eu eram aproape gata cu un săculeț pentru lady Tainak. Îl dorise brodat cu o scenă despre Cele Trei Mari Frumuseți. Mai trebuia să termin Frumusețea care cânta la lăută. Fața ei era greu de cusut – niciodată nu fusesem bună la brodat nasurile.

Dar unde erau Keton și Sendo?

Am pășit în magazinul lui *Baba* și am atins stocul nostru de mătăsuri, satinuri și brocarturi.

Probabil că Sendo se ascundea pe undeva cu nasul într-un caiet de eșantioane. Bineînțeles cu o poveste de aventuri ascunsă între paginile sale.

— Maia! am auzit pe cineva strigînd, o voce profundă și familiară, dar îndepărtată.

Am privit pe geamul prăvăliei și am văzut un vultur. Ochii lui galbeni luceau strălucitori ca două flăcări arzătoare. Pasărea a scos un țipăt scurt, dar acesta s-a risipit în uitare pe când vîntul l-a dus cu sine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Toată teama mea a dispărut, dată uitării, pe când pătrundeam în magazinul lui *Baba*. Mergeam încet, măsurând totul cu privirea – teșghelele de lemn de curând curățate, croiala conică a pantalonilor lui *Baba*, vasele de porțelan albastru, pline cu orhidee proaspete și crini, veșmintele de satin ce atârnau pe peretele dinspre miazăzi.

Și rochiile! Cel puțin o duzină de rochii frumoase, pregătite deja să fie luate de proprietarele lor. Erau minunate! Fustele străluceau precum lampioanele, mânecile erau ușoare și vaporose, împodobite cu mătase brodată.

Ajutasem oare la realizarea vreuneia dintre ele? N-am reușit să-mi amintesc.

Am grăbit pasul. Trebuia să-l găsesc pe Sendo. Unde era?

Mirosul de terci al mamei revenise. Plutea prin prăvălie, trimițând parcă săgeți asupra stomacului meu înfometat. M-am luat după miros spre camera de țesut, dar Finlei mi-a făcut semn să plec de la gherghefuri.

— Maia! a strigat el. Hai să mergem la piață!
M-am întors cu fața spre fratele meu cel mai mare.

— Acum?

— Sigur că acum. Profită de vânt, Maia! Este un transport nou de lână din Samaran care trebuie să fie mai moale decât piciorul unei cămile. Dacă mergem repede, putem cumpăra ceva înainte de sosirea rivalilor noștri, a spus el, privindu-mă ca un frate protector mai mare ce era. Iar tu să mi-l arăți pe ticălosul ăla despre care Keton spune că îți ține calea lângă templu!

Am chicotit.

— Pot să am grijă de mine singură, Finlei, am spus și, deși era tentată să merg cu el, m-am retras. Ești nerăbdător să scoți nasul din prăvălie. Du-te înainte, vin și eu după ce îi salut pe toți!

Mi-am croit drum pe lângă un paravan din lemn de trandafir, pe lângă o odaie cu muncitori la roțile de tors, spre bucătărie. Keton se afla acolo; avea părul mai lung decât îmi aminteam. Și de ce și l-ar fi tăiat? Nu fusese niciodată la război. Spăla vase — fără îndoială că era o pedeapsă pentru ceva ce făcuse în acea dimineață —, iar o tulpină de trestie-de-zahăr i se ițea din buzunarul de la spate. Am fost ispitită să-i spun să o pună deoparte înainte să o vadă mama, care nu se bucura când fiul ei se lăsa pradă slăbiciunii pentru dulciuri. Dar el nu s-a întors să mă salute, așa că l-am lăsat în pace.

Am mers mai departe.

— Mamal am șoptit.

— Prânzul va fi gata curând, a spus ea, ștergându-și mâinile de șorț.

În spatele ei, o oală mare fierbea. Am tras adânc aer în piept, savurând mirosurile de pui cu varză și pește sărat.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat.

— Nu, nu! a răspuns mama, turnând vin de orez în oală și acoperind-o. Am slujitoare. Sunt afară, la cuptor, pregătesc chifle cu nucă de cocos și găluști de taro. Preferatele tale.

Mama a început să frigă carnea de porc cu varză și a spart un ou sărat într-o tigaie. Uleiul a împrășcat, iar vaporii au plutit spre nasul meu. Am inspirat cu lăcomie.

— Ți-e foame?

Stomacul m-a dat de gol.

— Mi-e o foame de lup!

— Bine, a spus mama peste carnea care sfârâia. Asigură-te că *Baba* mănâncă! Trudește atât de mult, că uită să mănânce.

Mama a chicotit și s-a întors cu spatele.

De ce aveam impresia că trecuseră ani de când îi văzusem ultima dată chipul? Aproape că nu am recunoscut-o — pistruii delicați de pe nas și obraji, bucelele negre și ochii ei zâmbitori și rotunzi. Mama a făcut un pas spre mine cu brațele deschise.

Îmi doream să o îmbrățișez mai mult decât orice. Totuși, dintr-un motiv oarecare, m-am abținut.

— Știi unde este Sendo?

— Sus, a spus mama.

Exista o scară în magazinul lui *Baba*?

— Sus?

Mama s-a prefăcut că nu mă aude. A vârât un polonic în oală, a amestecat și mi l-a oferit să gust.

— Haide, Maia! Gustă!

— Mai târziu! am spus, clătinând din cap, încă nedumerită de existența acelei scări misterioase.

Dar când am părăsit bucătăria, am văzut-o. Era acolo, cu treptele abrupte și inegale, cu bara de care m-am ținut strâns în timp ce urcam. Erau mult mai multe trepte decât ar fi trebuit să fie. Urcau în spirală și dincolo de magazin, atât de sus, că nu am mai izbutit să simt mirosul bucatelor pregătite de mama.

Picioarele mi-au devenit grele și respirația gâfâită, dar cântecul intonat de cineva și vibrația ușoară a coardelor unei lăute m-au atras spre vârf, lăsându-mă să înțeleg că nu va fi o căutare în van.

— *La răsărit de soare, mări de safir strălucesc. Dansează cu mine, cântă cu mine...*

Am fredonat împreună. Știam melodia, dar întotdeauna uitam cuvintele.

La fel ca Edan. Am clătinat din cap. „Cine, Cerule Mare, este Edan?”

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce urcam, iar când, în sfârșit, am ajuns în capătul scărilor, am descoperit un hol îngust. Da, holul îmi era cunoscut. Dormitorul părinților mei se afla pe dreapta. Ceea ce însemna că al lui Sendo era...

M-am întors spre stânga și am împins cu mâna ușa să o deschid.

Cântecul s-a oprit, iar inima mi-a luat-o razna.

În odaie, se afla Sendo. Era în viață. Respira. Absolut sănătos.

În sufletul meu a înflorit ușurarea. Apoi, aceasta s-a transformat în uimire, astfel că orice legătură m-ar fi ținut nemișcată pe pământ s-a rupt, iar eu am plutit de bucurie.

Bineînțeles că era în viață. De ce să fi crezut că n-ar fi fost? Ochii lui căprui și calzi clipeau privindu-mă, la fel de reali precum praful în care ne jucam lângă casa noastră cu prăvălie, și la fel erau și pistruii, precum și cicatricea crestată de pe degetul lui mare de la mâna stângă de când se tăiasse cu foarfeca. Acela era Sendo al meu.

Am vrut să-l ating — să întind degetele și să-mi trec mâna peste barba lui ușor țepoasă de pe bărbie. Am vrut să mă așez la picioarele lui și să-i ascult poveștile despre marinarii și negustorii care veniseră la magazinul lui *Baba* cât fusesem eu plecată. Am vrut ca totul să fie așa cum era de obicei, dar ceva m-a reținut. Poate că era teama că, dacă m-aș apropia prea mult, el ar dispărea. Pentru nimic în lume, nu am reușit să-mi amintesc de ce aveam acea teamă.

— N-ar trebui să lucrezi la eșarfa aia pentru lordul Belang? m-a tachinat Sendo.

Vocea lui m-a luat prin surprindere. Am încercat să-mi înfrâng emoțiile care mă tulburau, dar vocea mi s-a schimbat ușor când am vorbit.

— Cea... cea plină de ciucuri? am întrebat, iar degetele mi s-au încheștat, amintindu-mi ceva despre niște ciucuri... *un covor*... dar, imediat, am izgonit amintirea. Am oroare de făcut noduri. Pot să lucrez după prânz.

Sendo ținea în mâini o lăută bombată – nu-mi dădusem seama că știa să cânte. O beretă de marinar stătea înclinată pe capul său ca o lingură de supă, gata, gata să-i alunece de pe scăfârlia cu păr negru, ciufulit. Văzând-o, am simțit că ceva în mine se topea.

— De când știi tu să cânți la lăută?

— Nu-mi amintesc. Tu mi-ai cumpărat-o, cadou pentru aniversarea mea. De atunci am exersat în fiecare zi.

Ah, în clipa aceea mi-am amintit! *Baba* îmi dăduse voie să mă ocup de primul meu mușteriu și îmi îngăduise să păstrez banii pe care îi câștigam de la comandă. Fuseseră suficienți să cumpăr cadouri pentru toată lumea. Pentru părinți și pentru frați. Nu luasem nimic pentru mine.

M-am așezat pe pat, întinzându-mi picioarele și încrucisându-mi gleznele. O briză venită prin fereastra deschisă mi-a gădilat brațele goale.

— Cineva trebuie să întrețină buna dispoziție pe navă, a spus Sendo, zdrăngănind din nou. De ce nu eu? Știi să scriu poezii și să cânt. Și pot înnoda sfori mai bine decât oricine din Gangsun.

— Nodurile din croitorie sunt foarte diferite de cele din navigație, l-am dojenit. În plus, *Baba* nu te va lăsa niciodată să devii marinar.

— Dar nu are nevoie de mine în pravălie, a insistat Sendo. Treaba merge foarte bine. Acum avem șase angajați, a mai sus el, domolind coardele lăutei cu degetele. Vrei să vorbești cu el despre asta?

M-am înduioșat. Întâlnirea cu el îmi născuse o durere în suflet de parcă am fi fost despărțiți de foarte mult timp.

— Fac orice pentru tine!

— Mulțumesc! a spus Sendo.

Am dat să mă ridic, dar Sendo și-a înclinat capul și și-a încrunțat sprâncenele lui groase.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat.

— Vino mai aproape!

Am ezitat din nou. Ce mă reținea?

Sendo a lăsat lăuta pe pat.

— De ce porți pumnal, Maia?

Am privit în jos. Eram îmbrăcată cu obișnuita mea rochie bleumarin, cu un brâu special pentru ace și foarfecă. Dar Sendo avea dreptate: un pumnal îmi atârna într-o parte.

Pumnalul îmi inspira ceva familiar, dar amintirea era vagă, gata, gata să alunece și să nu mai fie redesteptată.

Mi-am mușcat buza.

— Nu știi.

— Dă-mi-l mie! a spus Sendo.

Supusă, i l-am înmânat. Fratele meu s-a ridicat și s-a dus spre fereastră. L-am urmat, încălzindu-mă la lumina caldă a soarelui. Afară era o zi perfectă. Am zărit căruțele negustorilor oprite de-a lungul drumului și copiii care se jucau cu zmeie-dragon.

Sendo a răsucit șnurul de mătase al pumnalului.

— Pare valoros. Mânerul este din lemn de nuc, iar teaca este dantelată și are o piatră argintie. Meteorit, aș spune.

— Meteorit? am repetat eu. Ca și cum ar fi din stele?

Stomacul meu s-a revoltat din nou și am simțit o durere, născută parcă din impresia că aș fi uitat ceva. Sendo a încercat, dar nu a reușit să scoată din teacă pumnalul.

— Stai! am spus. Lasă-mă să încerc eu!

În mâinile mele, pumnalul era ușor, iar șnurul era murdar de nisip. Ciudat! Nu îmi aminteam să-l fi scăpat jos. Dar, pe de altă parte, nu-mi aminteam nimic legat de acel pumnal.

— Jinn, am rostit eu, iar teaca s-a deblocat.

Lama, pe jumătate fier și pe jumătate meteorit, a strălucit, reflectând lumina soarelui, aproape să mă orbească.

Mi-am protejat ochii, iar Sendo mi-a luat pumnalul din mână.

— Ce-a fost asta? a spus el, arătându-se impresionat. Ai spus ceva...

Am ridicat din umeri.

— Un cuvânt absurd. Presupun că acest cuvânt deschide teaca.

Sendo a admirat lama la lumina lumânării, studiindu-i cele două părți diferite. Partea de metal lucea în timp ce marginea de piatră scânteia atât de tare, că strălucirea ei orbitoare l-a făcut pe fratele meu să-și ferească ochii.

— N-am văzut niciodată o lamă cu două tășuri ca aceasta. Ți-a dăruit cineva pumnalul?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Nu... nu știu.

— Nu-l lăsa pe Keton să-l vadă! a spus el, băgând pumnalul în teacă și așezându-l pe masă, lângă el. Nu ți-l va mai da înapoi.

Brusc, cerul s-a întunecat. Cu doar câteva minute în urmă, magazinul lui *Baba* se bucurase din plin de soare și, într-o clipă, peste noi a căzut noaptea. Nori groși pluteau

duși de vânt și ascundeau luna, deși am reușit să o văd plină și strălucitoare de parcă ar fi ținut o plasă de stele ce erau gata să explodeze pe cer.

— Nu ai de gând să ne părăsești, nu-i așa? a spus Sendo.

— Să vă părăsesc? am repetat eu. Unde să merg?

— Memoria ta este îngrozitoare astăzi, Maia! Împăratul te-a invitat să devii croitorul său. Trebuie să te hotărăști în seara asta. De aceea mama gătește pentru tine. De fapt, mama nu vrea să pleci. Și nici eu nu vreau.

— Împăratul? am repetat eu, clipind mirată. Și stelele...

Ce uitasem?

— Maia? a rostit Sendo, ale cărui buze s-au strâmbat, în timp ce pe chip i-a apărut o expresie amenințătoare pe care nu o mai văzusem niciodată. Maia, tu mă ascuți? a întrebat el cu o voce mai groasă și ușor nerăbdător.

Sendo nu era niciodată nerăbdător.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te hotărăști. Rămâi sau pleci?

— Nu vreau să-mi părăsesc familia...

— Atunci, nu ne părăsi! a spus Sendo agresiv. Rămâi aici!

Am privit în pământ, apoi mi-am ridicat capul. Cineva îmi spusese să scap de obiceiul acela prost. Cine oare? Keton? De ce mi-ar fi dat Keton un asemenea sfat? El niciodată nu discuta cu mine decât dacă era vorba despre o farsă. Dar mi-am amintit vocea lui. Mi se păruse foarte tristă, foarte matură.

— Pari nefericită, a spus Sendo, deschizându-și brațele spre mine. Vino aici, surioară!

Am dat să întind brațele.

— Așteaptă! am spus, încruntându-mă. Nu trebuie să te ating!

Sendo a râs. Nu era râsul lui obișnuit, relaxat. Am perceput o oarecare iritare în el.

— Poftim?

Am făcut un efort să-mi amintesc. „Cred că este ceva ce trebuie să...”

O rafală de vânt mi-a atins brusc părul. M-am uitat afară și am zărit o pasăre neagră cu vârfurile aripilor albe. Un vultur.

O senzație ciudată s-a stârnit în mine.

— Edan.

— Ce-ai spus?

— Edan, am șoptit din nou. Ce înseamnă acest cuvânt? De ce nu-mi pot aminti?

Sendo a pășit încet spre mine. Luase pumnalul și îl ținea îndreptat spre mine.

— Surioară, te porți cam ciudat.

Umbre dansau de-a lungul peretilor. Soarele dispăruse, dar, în clipa aceea, la fel se întâmplase și cu luna, și cu stelele.

— Sendo! am spus. Este întuneric, am continuat cu o voce lipsită de tărie. O să plec acum.

Fratele meu s-a grăbit să blocheze ușa.

— Nu pleci nicăieri!

Lăuta lui dispăruse. Fereastra, patul și scaunul de bambus de lângă masa lui de toaletă se făcuseră și ele nevăzute. Toate dispăruseră de parcă nici nu fuseseră acolo.

Apoi, ochii lui Sendo s-au cufundat parcă în craniu și au căpătat o nuanță de roșu foarte viu. În întuneric, străluceau precum rubinele. Roșii ca sângele.

Mi-am stăpânit un țipăt.

— Nu ești Sendo!

— Nu! a rostit el răgușit.

Pielea fratelui meu îmbătrânea chiar în timp ce îl priveam, iar părul i se lungise și era vâlvoi. Pielea i s-a acoperit cu o blană cenușie, pleoapele i s-au micșorat, la fel ca pupilele, care au ajuns niște perle mici, ca la lupi. Veșmântul i-a devenit alb ca osul, iar o amuletă neagră, cu o crăpătură în mijloc, îi atârna de gât.

În jurul meu, pereții dormitorului s-au cutremurat și s-au încetșosat, apoi au dispărut, ca niște năluciri. Mă aflam afară, pe meterezele Turnului Hoțului. În tot acest timp fusesem afară.

— Ești o fantomă, am șoptit.

Mâhnirea creștea în mine. Mâhnire pentru familia mea, pentru Sendo, pentru că visul de a fi cu toții fericiți împreună se spulberase brusc.

Șocul mă pârjolea pe dinăuntru, iar respirația îmi era ca de gheață.

— Toate creaturile cu care te-ai întâlnit erau fantome, a spus Sendo, lăsând să cadă pumnalul lui Edan, de care nici nu mai avea nevoie dacă îi priveai ghearele curbate, cu vârfuri tăioase ca briciul, capabile să-mi jupoaie pielea în fâșii. Eu sunt cu totul altceva.

CAPITOLUL TREIZECI

Am plecat clătînându-mă din preajma demonului care luase înfățișarea lui Sendo și am mers așa, împleticit, până când m-am ciocnit de parapet. Piatra s-a frecat de coatele mele, iar eu am privit în jos. Dedesubt se afla lacul Paduan, cu apele sale învolburate. O cădere teribilă, dar aș putea supraviețui dacă nu m-aș lovi de stânci.

Demonul a răs.

— Maia cea mică, rătăcită și singură. Ai crezut că familia ta era împreună din nou? m-a întrebat pe un ton batjocoritor. Fată prostituată! Te-ai lăsat păcălită foarte ușor. Alții, de obicei, se împotrivesc mai mult.

Mi-am mușcat buza, înăbușîndu-mi cu greu un suspin. Îmi dorisem foarte mult ca familia mea să fie din nou întreagă, iar el folosise asta împotriva mea.

— Cum de știi atât de multe lucruri despre mine?

— Știi totul, Maia, a rostit răgușit demonul. Știi că vrei să fii cel mai bun croitor din ținut, că vrei să fii iubită de vrăjitor și că vrei să salvezi ceea ce a mai rămas din

familia voastră – să-ți vezi tatăl fericit și fratele în stare să meargă din nou, a mai spus el în timp ce ochii lui roșii au lucit privindu-mă. Ei bine, nu poți avea totul. Dar știi deja asta, nu? Ai aflat-o când a murit fratele tău cel mai mare. Toate nopțile acelea ai dorit și te-ai rugat să-i vezi din nou. Permite-mi să-ți îndeplinesc eu dorința asta, a încheiat el, ridicând o gheară.

Am plonjat chiar înainte ca el să facă o săritură înainte, ajungând cu greu în siguranță.

Sângele mi-a năvălit în cap. Pumnalul lui Edan a strălucit metalic în urma mea, nu departe de scara de piatră care ducea spre partea de sus a turnului. Am alergat în viteză după el și, scoțându-l din teacă, m-am repezit pe trepte cât de repede m-au ținut picioarele. Nu știam unde se afla demonul, dar învățasem de la escaladarea Vârfului Celui care Aduce Ploaia să nu las frica să mă copleșească. Dacă aș fi lăsat-o, aș fi fost pierdută. Am continuat să urc.

Partea superioară a turnului era goală, cu excepția unei fântâni de piatră aflate în mijloc. Deasupra mea, soarele și luna erau unul lângă altul. Podul care îi lega descria un arc de-a curmezișul cerului, o dungă de argint strălucitor. Odată ce avea să se prăbușească, sângele stelelor avea să picure în fântână.

Continuând să gâfâi, m-am aplecat peste marginea puțului. Înăuntru era un abis negru, nesfârșit. M-am rugat ca sângele stelelor să cadă curând.

Am ciulit urechile, atentă la ceea ce părea un zgomot de cuțite pe piatră.

Demonul mă urmărise. Ghearele lui se frecau de perețele turnului, iar ochii roșii străluceau intens când a ajuns, dintr-o săritură, de cealaltă parte a fântâniei.

A râs de pumnalul meu ridicat.

— Abia dacă știi să-l folosești.

„O parte este folosită împotriva omului”, spusese Edan. „Cealaltă parte este făcută din meteorit și este folosită împotriva creaturilor pe care sper că nu le vom întâlni.”

Țineam arma aproape. Marginea din meteorit a început să strălucească, iar privirea demonului a devenit aprigă. El s-a năpustit spre mine, iar eu am luat-o la sănătoasa cu un țipăt. N-am știut cum să-l atac. Uneori, demonul era subțire ca aerul, alteori, solid ca fierul. S-a ghemuit în partea de sus a fântâniei, sărind la mine și blocându-mi calea ori de câte ori încercam să trec pe lângă. Râdea și se juca cu mine.

Era un joc pe care nu-l puteam câștiga. Era mult prea rapid. Doar încercând să-i evit ghearele ca tăișul briciului, mă lăsa gâfâind îngrozită. Trebuia să atac repede, înainte de a obosi prea curând.

M-am oprit din alergat și m-am întors cu fața spre demon, rotind lama cu toată puterea. Gestul l-a surprins, dar numai pentru o secundă. Demonul s-a răsucit, iar eu am ratat, însă meteoritul i-a străpuns lanțul amuletei. Am apucat brusc și i l-am smuls de la gât.

Demonul s-a retras. Ochii încă îi străluceau de furie, dar nu a mai făcut nicio mișcare să atace.

— Dă-mi amuleta înapoi! a cerut el insistent în timp ce își retrăgea ghearele, iar vocea i se îndulcea din nou, devenind aproape ca a mamei. Dă-mi-o înapoi, Maia!

Am mers cu spatele până când am ajuns lângă fântână. Deasupra mea, podul strălucitor dintre soare și lună s-a prăbușit într-o străfulgerare uriașă, iar o dungă albă a trecut peste noapte, întinzând lumina de-a curmezișul cerului. Nu a durat mult. Întunericul a revenit, iar sângele stelelor a început să cadă, un foc de artificii cu praf de argint care se scurgea asemenea picăturilor de ploaie. Pietrele din fântână zbârnâiau și vibrau, iar lumina radia din adâncime devenind din ce în ce mai strălucitoare.

— Nu ai unde să te duci! a mârâit demonul. Dă-mi înapoi amuleta, iar eu nu te voi ucide!

Am rotit lama de meteorit cu o mână și am ținut amuleta deasupra fântânii cu cealaltă.

— Un singur pas și o arunc în fântână!

Demonul și-a însușit din nou vocea lui Sendo, știind că asta mă tortura.

— Fantomele te vor moartă și nu o să-ți îngăduie să pleci cu sângele de stele. Dă-mi înapoi amuleta, iar eu te voi lăsa să pleci în siguranță de pe această insulă.

— În siguranță? m-am răstit la demon. Ai încercat să mă ucizi!

— Dă-mi amuleta și te voi lăsa să pleci, a spus el, făcând apoi o pauză bine gândită. Sau îți pot da ceva după care inima ta tânjește.

Abia mai respiram.

— Ce știi tu despre inima mea?

— Edan! a șoptit demonul. Îl iubești, dar el a depus un jurământ care nu poate fi încălcat. Dă-mi amuleta și voi rupe jurământul!

Am ezitat.

— Cum?

— Lasă-mă să-ți arăt! a rostit el printre dinți, înaintând puțin câte puțin cu mișcările sigure ale unui lup. Doar dă-mi amuleta înapoi!

Eram nehotărâtă. „Ești nebună, Maia? Nu poți avea încredere într-un demon.”

Dar dacă spunea adevărul? Dar dacă l-ar putea elibera pe Edan? Am putea fi împreună.

„Vino-ți în fire!” striga la mine partea rațională a creierului meu. „Demonul te manipulează. Dacă nu aduni sângele de stele în clipa asta, nu va mai fi speranță de pace pentru A'landi. Alte mii de oameni vor muri. Sângele lor va fi pe mâinile voastre.”

„Dar Edan...”

„Vom găsi o altă cale.”

— Nu negociez cu demonii, am spus șovăielnic.

— Asta-i foarte rău, a spus demonul. Așteptam cu nerăbdare să-l eliberez pe Edan. Moartea va fi un dar pentru el după ce a slujit foarte multe sute de ani.

Un aer rece mi-a încrețit pielea pe ceafă. Demonul l-ar fi ucis pe Edan. Încercase să mă păcălească *din nou!*

Ura m-a copleșit. *Nu mai suportam.* Inima îmi bătea nebunește, iar degetele băjbâiau. Am desfăcut nuca și m-am aplecat peste fântână, întinzând mâna adânc după lichidul de argint strălucitor din interior. Încă puțin și gata!

Umbra demonului s-a conturat peste mine. Am sărit, simțindu-i respirația rece ca gheața pe gât, iar nuca mi-a alunecat din mână în fântână.

— Nu! am strigat.

Inima mi s-a strâns de disperare, iar demonul a chicotit.

— Ce fată nepricepută! a murmurat el, clătinând din cap.

O mică fiolă i-a apărut în palmă. Mi-o întindea în timp ce unghiile ascuțite îi străluceau puternic.

— Dă-mi înapoi amuleta, iar fiola va fi a ta!

Am strâns și mai tare amuleta, studiindu-i suprafața neagră și zgrunțuroasă. Fața ei rotundă era zgâriată și cio-bită, având probabil sute de ani. Poate și mai mult. Semăna cu cea purtată de împăratul Khanujin, doar că avea un lup în loc de vultur.

L-am privit furioasă. Doream cu disperare fiola.

— Bine!

Cu toată puterea, am aruncat amuleta spre el. El a ridicat ghearele să o prindă și, într-o clipă de nebunie, am sărit înainte și i-am înfipt pumnalul în umăr. El a scos un urlet chinuit, care m-a înspăimântat.

M-am repezit la fiolă înainte ca aceasta să se spargă de pământ. În clipa aceea, fântâna era aproape plină. Am umplut fiola cât am putut de repede, pentru că ar fi trebuit să fug imediat, dar sticla strălucea cu o intensitate care m-a fascinat.

Sânge de stele!

Am ținut-o aproape, privind-o cu nesaț. Era ușor să o privesc la nesfârșit, captivată de culorile mereu

schimbătoare. Nici nu voiam să mă gândesc câți oameni își pierduseră viața, încercând să obțină această substanță neprețuită. Dar nu scăpasem încă, așa că am pus capacul la fiolă și m-am întors pe călcâie, să o iau la fugă. . .

Drept în brațele demonului.

Revenise. Negru, cu sângele cald care i se scurgea din rana de la umăr, deși se vindeca deja într-un vârtej de fum și umbră. Am încercat să fug, dar el m-a blocat și mi-a cuprins gâtul cu ghearele. Șocul atingerii sale a fost ca un fulger ce m-a sfâșiat în interior și mi-a redus la tăcere gândurile și nervii. Pumnalul meu a zăngănit, dar zgomotul făcut de lama cu două tășuri pe podeaua de piatră mi s-a părut a fi la peste o mie de kilometri depărtare.

Am înghețat. Nu mai puteam vedea nimic. Nici cerul inundat de stele strălucitoare, nici ochii roșii îngrozitori ai demonului din fața mea.

El mi-a râs la ureche și m-a tras mai aproape de el.

— Nu vei merge nicăieri, a șoptit el. Fantomele mele sunt flămânde. Nu le auzi jelind?

Am auzit strigătul prelung, dar crezusem că era vântul. Am închis ochii, dorind să-mi astup și urechile în același timp. M-am smucit și am lovit aerul, trăgând de fața demonului, într-o încercare disperată de a mă elibera de acesta. Însă el era prea puternic.

— A trecut foarte multă vreme de când nu au avut mai avut un vizitator, a continuat el. Și încă unul cu amintiri atât de dragi! N-ai vrea să rămâi cu ele, Maia? Cu fantomele mele. Ați putea fi cu toții din nou o familie

fericită, a mai spus el și mi-a strâns gâtul exact în locul unde în bătea pulsul.

Am găfâit și inima mi-a stat, apoi a pornit să bată din nou.

— Fantomele devorează amintirile, nu ți-a spus Edan? O atingere, și îți fură trecutul. Tu uiți totul și devii una dintre ele, a continuat el, strângându-mă și mai tare în timp ce respiram greu, din ce în ce mai greu. Sau ar trebui să te păstrez pentru mine? Demonii te devorează încet, bucată cu bucată, amintire după amintire. Până când nu mai reprezinți nimic.

Eram prea slăbită să mai lupt cu demonul. Brațele mi-au căzut pe lângă corp, moi și inutile. Dar foarfeca mea a vibrat la șold și, cu o ultimă zvâcnire de putere, am desfăcut-o și am înfipt lamele în inima demonului.

El a scos un urlet înfiorător, iar eu n-am mai zăbovit. De îndată ce demonul m-a scăpat din mână, forma lui îngrozitoare s-a preschimbat în fum, oasele s-au prefăcut în cenușă, iar eu eram deja pe drum.

Mi-am luat pumnalul și am coborât din turn, împleticindu-mă, căci picioarele se deplasau mai rapid decât respiram. Fantomele au început să apară, strigându-mi cuvinte batjocoritoare. Zgomotele mă urmăreau atât de aproape, că urechile îmi țiuiau.

Jumătatea de meteorit a lamei mele a strălucit, așa că am ținut-o ridicată. Magia ei era cea mai bună apărare.

O gloată fantomatică mă aștepta jos — toate năluciri cu păr alb și ochi roșii, umezi, ce ieșeau din orbite. Țipetele

lor mi se înfigeau în piele, rezonând în oase, până când am crezut că aş putea să mă sparg în bucăți.

Nu aveam să mă dau bătută. Nu aveam să le ating.

Am ţâşnit afară din turn, coborând repede treptele de piatră spre oraşul abandonat. Dar nu exista nicio scăpare de pe insulă. Nu aveam încotro să alerg. Apoi...

Edan! Aripile lui mari băteau vântul. Reuşise cumva să aducă în cioc covorul nostru. Greutatea acestuia îl încetinea, dar el bătea tare din aripi. Când a ajuns suficient de aproape, a lăsat covorul să cadă în faţa mea şi a cârâit.

Marginile covorului erau uzate, iar restul era zdrenţuit şi rupt. L-am lovit cu piciorul, sperând să-l trezesc la viaţă. Nu a ajutat la nimic.

Degetele mi-au tremurat când am scos foarfeca şi am pus-o să cârpească găurile şi rupturile ca să anime covorul. „Te rog, zboară, te rog, zboară!”

Edan s-a rotit în jurul meu, aşteptând împreună cu mine. „Ah, divinităţi, nu există nicio scăpare de aici!” În clipa aceea, am zărit fantomele care dădeau năvală spre mine. Aşe şerpuiau şi se înnodau dedesubtul foarfecii. Eu tăiam şi tot tăiam cât de repede reuşeau degetele mele să se mişte. În urma mea, noaptea devenise tăcută din nou.

Degetele îmi ardeau pe când legam înspăimântată ciurcii cu magia foarfecii. În cele din urmă, covorul s-a trezit la viaţă. Am sărit pe el.

— Zboară! am strigat spre el. Zboară!

Covorul a început să se ridice, dar fantomele erau după mine. Cu un cor de şoapte şi de ţipete, s-au năpusit înainte cu braţele lor lungi şi scheletice întinse. Erau

atât de aproape, că am reușit să le văd pustiul din priviri. Gurile le atârnavu deschise, cu limbile subțiri și lungi ca niște șerpi.

RĂMÂI, Maia! Nu vrei să rămâi cu familia ta pentru totdeauna?

RĂMÂI CU NOI!

Am rotit pumnalul în toate direcțiile și, pentru o vreme, a ținut fantomele la distanță.

Dar erau mult prea multe. Nu le puteam opri pe toate.

Disperată, mi-am scotocit prin buzunare căutând ceva ce m-ar putea ajuta. M-am înțepat în ace, dar am căutat mai departe. În buzunarul mantiei, în buzunarul tunicii. Eram gata să renunț când degetele mele au atins o nucă – cea în care era adunată lumina soarelui.

Atunci s-a născut speranța, apoi, curajul.

Mi-am rupt o bucată din mânecă și m-am legat în grabă la ochi. Apoi, am închis ochii și am desfăcut nuca. Chiar și o clipă era de ajuns.

Lumina soarelui a explodat peste turn, iar fantomele au țipat.

Covorul s-a ridicat, eu m-am apucat strâns de marginile lui jerpelitate și mi-am agățat bărbia peste margine, urmărind cum Insulele Uitate dispăreau una câte una, asemenea lumânărilor stinse de ceață, până când, în sfârșit, lacul Paduan s-a făcut nevăzut.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Am zburat până în zorii zilei următoare, când am poposit într-un crâng, lângă cai. Cerul era de un cenușiu tumultuos, apăsător și prevestea ploaie. Dar soarele își făcea loc printre spațiile înguste dintre nori, iar eu mă bucuram din plin de lumina lui blândă.

Habar nu aveam încotro ne îndreptam, dar nu-mi păsa. Atâta timp cât eram departe de insula aia nenorocită, eram foarte mulțumită. Nici măcar soarele, a cărui margine devenea mai întunecată și mai roșie cu fiecare oră, nu mă îngrijora. Preferam să înfrunt mânia împăratului Khanujin decât creaturile din Lapzur.

Edan și-a recăpătat înfățișarea umană și s-a întins pe pământ. Ochii i s-au deschis agitați, iar el s-a ridicat brusc în picioare.

— Te simți...

— Mă simt bine, am mințit eu repede.

Nu era așa. Ce văzusem pe insula aceea continua să îmi macine sufletul – mama, Finlei și Sendo în viață... Uram

demonul, pentru că îmi pângărea amintirile prețioase cu ei și pentru că redeschisese o rană pe care luptasem cu multă îndârjire să o închid.

O voce interioară mă sfătuia să-i povestesc lui Edan despre întâlnirea mea cu demonul ale cărui gheare încă le simțeam pe ceafă. Da, el mă atinsese, dar nu se întâmplase nimic. Îl biruisem, dar urletul lui înfricoșător îmi suna încă în urechi, iar imaginea șocantă a oaselor sale carbonizate continua să mă chinuie.

— Mă simt bine, am repetat și, ridicând privirea spre Edan, mi-am cuibărit capul în colțișorul special de pe umărul său.

Aveam multe întrebări adunate pentru el, dar cuvintele nu doreau să se facă cunoscute.

— Ai avut dreptate! A fost cea mai dificilă sarcină dintre cele trei, am spus în schimb.

— E diferită de orice altceva, a spus el. Ce-ai văzut?

Mi-am frecat tâmpile. Vârfurile degetelor îmi vibrau de căldură și simțeam frisoane în tot corpul. Edan avea să fie excesiv de panicat, așa că nu i-am povestit mare lucru despre ce simțeam. Fără îndoială că totul se întâmpla din cauza epuizării.

— I-am văzut pe Finlei și pe Sendo. Și pe mama. Erau încă în viață și eram foarte fericiți împreună. Și *Baba* era fericit și cosea. Iar *Keton*... nu fusese plecat nicio dată la război, am spus cu o voce sugrumată de emoție, simțindu-mi gâtului iritat și încordat. Nu voiam să mai plec. Am uitat... aproape totul.

Edan a răsucit pe deget o şuviță rebelă din părul meu și mi-a ascuns-o după ureche.

— Chiar și pe mine? a întrebat el încet, dar cu o urmă de ștregărie în voce.

— Chiar și pe tine.

Mi-a atins fruntea cu fruntea lui.

— Atunci va trebui să mă strecor mai profund în viața ta, Maia Tamarin.

Ideea m-a făcut să zâmbesc.

— Presupun că da.

Edan și-a ridicat capul și mi-a urmărit zâmbetul.

— Poftim, croitorul meu pătimaș s-a întors.

— Nu mai sunt *xitara*?

— Am crezut că nu-ți plăcea.

— A început să-mi placă, am recunoscut eu.

Gura lui Edan a devenit o linie subțire, semn că era gata să facă o mărturisire.

— Nu am folosit cuvântul cu sensul de *mielușel*, îți dai seama. Tu ai fost mereu prea puternică și curajoasă pentru această comparație.

— Dar...

— În a'landana veche, *xitara* înseamnă *mielușel*. Dar în narat, limba cu care am crescut, înseamnă... *cel mai inteligent*.

— Cel mai inteligent, am șoptit, iar cuvintele au cântat în inima mea. Dar m-ai numit astfel chiar când ne-am cunoscut.

— Atunci am spus-o pentru talentul tău la croitorie, m-a tachinat Edan. Iar acum, pentru ceea ce reprezinți

pentru mine, a continuat el, iar expresia de veselie de pe chip i-a dispărut. Cât am fost în Lapzur, mi-a fost teamă că nu voi mai avea șansa să îți spun. M-am temut că te voi pierde.

Voiam să-l îmbrățișez pe Edan strâns și să-i spun că nu mă va pierde niciodată. Dar un sentiment ciudat m-a copleșit pe neașteptate când mi-am amintit de atingerea demonului.

Fără să știe nimic din toate acestea, Edan și-a așezat o mână caldă pe umărul meu.

— Magia acelor insule este puternică, dar te-ai descurcat bine. A fost extraordinar că ai folosit lumina soarelui ca să ții departe fantomele. Dacă n-ai fi fost tu, cred că încă ne mai aflam acolo, a spus el, mângâindu-mă pe obraz. Și acum, avem și sânge de stele.

Spre ușurarea mea, Edan nu mi-a cerut să-l vadă. Doar m-a sărutat pe nas, apoi a plecat să se ocupe de cai. Când nu se uita, am scos fiola demonului din buzunar. Conținutul ei irizat mi-a strălucit în mână în nuanțe atât de bogate, de parcă aș fi ținut diamante sub un curcubeu. Dar când am apucat fiola de capac, fără să ating sticla, totul s-a estompat, devenind întunecat precum ardezia, astfel încât recipientul putea fi confundat cu ușurință cu o călimară plină cu cerneală, nu cu prețiosul lichid care oferea o putere imensă. Nu cu sânge de stele.

Am strâns sticluța în pumn, iar intensitatea luminii mi-a făcut degetele să strălucească.

Cea mai grea parte se terminase. Odată ce ajungeam la Palatul de Toamnă, trebuia să cos copiii Amanei în trei

rochii: o provocare care, cândva, mă adusese în pragul agoniiei. Abia așteptam să înșir magia din soare, din lună și din stele printre degete, să o cos în trei rochii perfecte, demne de zeițe și, în cele din urmă, să pun capăt acestei călătorii.

Edan a revenit cu Opal și Rook. Opal a galopat spre mine, iar eu am alergat să-mi îmbrățișez calul. Iapa m-a înghiontit cu nasul, dar era mai concentrată asupra florilor sălbatice ce îmi atingeau pulpele. Când și-a aplecat capul să pască, i-am mângâiat gâtul cu afecțiune. Cât de bine era să fii din nou printre cei vii!

Am întins mâna după plosca mea și am luat o înghițitură mare.

— Este foarte cald aici!

— Nu, nu este, a spus Edan, încruntându-se.

Am eliminat brusc aerul din plămâni. Frisoanele îmi stăpâneau trupul în continuare. În clipa aceea, se ridicau, furișându-se spre gât. Pielea îmi ardea și era atât de fierbinte, că mă durea să și respir. Teama mă paraliza.

— Nu mă simt prea bine. Simt că... am febră.

Edan mi-a atins fruntea și mi-a luat mâinile. Încheieturile degetelor mele erau palide, aproape albe.

— Maia, uită-te la mine! mi-a cerut el. Ce s-a întâmplat cu tine pe insulă? Ai...

— Nu fantomele, am ezitat eu. Ci demonul... m-a atins... exact înainte de a-l înjunghia.

Edan mi-a dat părul la o parte. Indiferent ce a văzut pe gâtul meu, l-a enervat la culme.

— La naiba! Trebuie să te ducem cât mai departe posibil de insule, a spus el și m-a împins spre cai, apoi m-a săltat pe șaua lui Rook înainte să pot protesta.

Amețită, m-am aplecat înainte.

— Am crezut că suntem în afara pericolului.

— Nu încă, a spus el, sărind în spatele meu pe Rook. Ar fi mai bine să evităm Marele Drum al Mirodeniilor. Știu o scurtătură spre Palatul de Toamnă. Dacă vei începe să nu-ți mai simți membrele, să-mi spui imediat! m-a sfătuit el, apăsând cu două degete locul unde îmi bătea pulsul.

Am inspirat adânc.

— Am înțeles!

Tunetul a bubuit deasupra noastră, iar din cer a început să toarne cu găleata. Edan mi-a ascuns capul sub bărbia lui, dar ploaia continua să mi se reverse pe obraji. Mi-am lipit urechea pe pieptul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii, care se armonizau cu zgomotul copitelor lui Rook.

Am călărit prin ploaie ore întregi. Caii au galopat curajoși peste dealuri și văi până când, în sfârșit, am ajuns într-un canion unde râul Layang se unduia printre zidurile de stâncă precum o panglică. Am fost nevoiți să ne oprim pentru odihna cailor. Edan i-a călăuzit spre o grotă puțin adâncă, în care abia încăpeam toți patru. Pe la mijlocul amiezii, ploaia s-a mai potolit, în sfârșit, dar eu continuam să o aud picurând pe stânci.

— Ro-rochiile mele sunt în cufere? am întrebat, mișcând buzele, chiar dacă nu le simțeam și încă tremuram. N-nu t-t-trebuie să se ude.

— Stau foarte bine rochiile, a spus Edan, ținându-mi bărbia în căușul palmei ca să-mi șteargă de pe nas picăturile de ploaie, cu toate că și fața lui era udă, dar nu-și bătea capul să se șteargă. Și tu vei fi foarte bine. Doar odihnește-te, a adăugat.

— Nu pot să dorm. Îmi simt trupul înțepenit. Mă doare dacă mă mișc, am spus, iar dinții mi-au clănțănit incontrollabil. S-spune-mi c-ce s-se în-întâmplă c-cu mine!

Edan și-a aruncat mantia peste mine, în timp ce așteptam să-mi explice. Șovăia.

— Demonul te-a marcat, a spus el. Asta înseamnă că s-a înstăpânit peste o parte din sufletul tău... și, până când va hotărî să o devoreze, te poate urmări.

Chiar și în starea în care eram, mi-am dat seama că se întâmpla ceva foarte, foarte rău.

— Un-unde m-mă ur-urmărește?

— Peste tot, a spus Edan rece.

Frisoanele mi-au ajuns la buze.

— Credeam... credeam că l-am ucis.

— Demonii sunt greu de ucis, a spus Edan, fără să mă privească. Sunt vinovat. Am crezut că va fi suficient să-i abat atenția lui Bandur, a mai spus el, iar vocea i s-a stins în timp ce se întorcea spre mine. Nu ți se va întâmpla nimic rău! Jur!

Caii au nechezat, iar Edan a ridicat capul; era încordat și foarte atent.

Eu n-am auzit nimic altceva decât că ploaia se oprise.

— Ce este?

După o secundă, Edan a răspuns serios:

— Nu suntem singuri.

— B-b-bandiți?

Edan și-a pus un deget pe buze.

— Oamenii *shansen*-ului. Probabil că ne-au urmărit.

— Ce facem?

Edan deja își scotea arcul.

— Tu nu faci nimic. Nu pe tine te urmăresc, a spus el, aruncând o pătură peste cuferele noastre. Du-te spre răsărit. Ieși din pădure cât de repede poți! Dacă te urmărește cineva, nu ezita să folosești pumnalul așa cum te-am învățat.

Am încercat să protestez, dar Edan luase deja o hotărâre și era de neclintit. M-a săltat pe Opal.

— Dii! a strigat el, bătând-o prietenește pe spate.

Opal a luat-o la galop, iar eu m-am prins de gâtul ei, în timp ce inima bătea să îmi sară din piept. Eram atât de slăbită, că n-am reușit să mă întorc să-l văd pe Edan dispărând în canion, pentru că simplul fapt că mă țineam de calul meu era un mare efort.

Mi-am dat seama că ar fi posibil să nu-l mai revăd nicio dată. Dacă muream, n-aveam să aflu zile la rând, poate chiar și mai mult de atât. Avea să fie singur, la fel ca frații mei.

Câtă judecată mai aveam mă îndemna să continui drumul – cum l-aș fi putut ajuta pe Edan în halul în care eram? Mai mult îi stăteam în cale. Dar inima mea a respins gândurile haotice și am tras de frâie. Opal s-a ridicat în două picioare, lovind aerul cu picioarele din față.

Cu un strigăt, am căzut din șa pe drumul alunecos. Am sărit în picioare, deși genunchii abia mă țineau. Vederea îmi era încetoșată, iar trupul transpirat din pricina

fierbințelii. Locul de pe gât unde mă atinsese demonul era și mai cald decât înainte, dar suportam durerea. Trebuia, dacă aveam de gând să-l ajut pe Edan.

— Sst! am spus, mângâind-o Opal pe cap. Rămâi aici! Vei fi în si-siguranță.

Nu am văzut nimic, doar canionul stâncos, cu nervuri roșii. Nici urmă de soldați. De mercenari. Nici urmă de Edan.

Inima îmi bătea nebunește când am întins mâna după pumnal și, apoi, în săculeț, după foarfecă – pentru orice eventualitate –, ascunzându-le în cizmă. Edan îmi arătase cum să tai gâtul unui om sau cum să înjunghii pe cineva pe la spate – am încercat să-mi reamintesc sfaturile, sperând din toată inima că nu voi avea nevoie de ele.

Astfel înarmată, m-am grăbit să-l ajung din urmă pe Edan. Ploaia se oprise, dar pământul era umed în timp ce alergam de-a lungul râului Leyang.

Am auzit soldații înainte de a-i zări la o cotitură. Caii lor suflau zgomotos pe nări și nechezau pe cealaltă parte a râului, iar armura soldaților zăngănea. Bărbații mășăluiau într-un șir care se întindea de-a lungul canionului, săbiile și scuturile lor de fier contrastând cu verdeța luxuriantă. Am strâns din dinți când, printre soldați, l-am zărit pe Vachir, călărind pe o iapă albă.

Ghemuită în spatele unui copac, am cercetat atent zona în căutarea lui Edan. Nu era mult mai încolo de mine și se afla pe aceeași parte a râului, cu fața spre ei. Am alergat la el.

— S-a pus un preț destul de mare pe capul tău, Lordule Vrăjitor! a strigat Vachir. Tu, domnule, vei merge la *shansen*. Noi vom lua cuferele și fata.

Auzind ultima parte, privirea lui Edan s-a întunecat de mânie. Niciun om sănătos nu cuteza să amenințe un vrăjitor, dar oamenii *shansen*-ului erau necugetat de încrezători.

Știau ei oare că magia lui Edan își pierdea din putere?

M-am alăturat lui Edan lângă râu. El a făcut un pas într-o parte, protejându-mă, dar și-a păstrat privirea ațintită dincolo de râu, către dușmanii noștri, și a ridicat arcul.

— Am crezut că vrăjitorii nu au nevoie de arme, a spus pe un ton de batjocură unul dintre soldați.

— Nu vrei să luptați împotriva mea, a spus Edan. Vă sfătuiesc să vă vedeți de drum!

Vachir și-a agitat sabia, iar oamenii lui au început să treacă râul printr-un vad.

Câțiva dintre ei și-au îndreptat atenția spre mine, strigând cuvinte obscene și scoțând sunete asemănătoare sărutatului. Privirea lui Edan s-a înnegrat precum cenușa. A devenit încordat, a ridicat arcul și a tras trei săgeți rapide. Oamenii au căzut în râu și acolo au și rămas pentru vecie.

Soldații se aflau deja pe partea noastră, încercuindu-l pe Edan. Acesta m-a prins brusc de încheietura mâinii și m-a împins de lângă râu.

— Pleacă! a strigat el.

Am alergat, dar doi soldați s-au năpustit asupra mea de după un arbore. Aveam pumnalul pregătit, însă bărbății m-au înconjurat, râzând.

— Unde mergi, fato?

Am fluturat pumnalul spre cel care vorbise, dar i-am ratat gâtul; în schimb, i-am zgâriat obrazul. I-am făcut o tăietură lungă și crestată — una care nu avea să arate prea bine odată ce se vindeca. Omul a bombănit și, în timp ce încerca să mă lovească, am ridicat din nou arma. Dar cel de-al doilea soldat a apărut dintr-o parte, m-a prins de braț și mi l-a răsucit până când am scăpat pumnalul.

Omul avea dinții galbeni și încovoiați, iar respirația îi mirosea a carne stricată. Înainte să apuc să țip, mâna lui rece și transpirată mi-a acoperit buzele. I-am văzut murdăria și sângele de pe unghii, iar genunchii mi-au cedat. El mi-a răs în față în timp ce îmi ținea cuțitul la gât.

— Nu te mai prosti și omoar-o! s-a răstit prietenul său, ștergându-și cu mâneca fața sângerândă. Nu pe capul ei s-a pus recompensă. Pe al vrăjitorului.

— Știi cât timp a trecut de când n-am mai simțit o femeie?

Răpitorul meu mi-a smucit părul negru, silindu-mă să întind gâtul în sus.

— Acum nu mai ești foarte spirituală, nu?

Am început să simt teama. Doi bărbați, amândoi mai mari și mai puternici decât mine. Eu fără pumnal și fără Edan. Lumea a început să se învârtă.

„Nu”, m-am apostrofat în sinea mea. „Ai ajuns mult prea departe ca să renunți în clipa asta. Trebuie să lupți!”

Folosindu-mi ambele mâini, am apucat repede brațul care ținea cuțitul lipit de gâtul meu și l-am tras deoparte. M-am desprins din strânsoarea atacatorului meu, înfi-gându-mi cotul într-o parte a corpului său și, prinzând

repede și cu hotărâre mânerul cuțitului său, l-am lovit în vintre până când omul mi-a dat drumul.

Prietenul lui a sărit să mă prindă, dar eu i-am rotit cuțitul spre față și l-am marcat cu încă o tăietură. Pe când bărbatul urla de durere, am lăsat jos cuțitul, mi-am luat pumnalul și am reușit să fug.

Cei doi soldați m-au urmărit, pașii lor bufnind periculos de aproape. Le-am ignorat strigătele și nu m-am uitat înapoi. Apoi, o săgeată a fâșâit pe lângă mine, urmată de un țipăt scos de unul dintre soldații aflați pe urmele mele.

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe Edan cu arcul ridicat. Soldatul pe care-l tăiasem a încercat să se întoarcă și să fugă, dar a fost următorul răpus. Trupul i s-a prăbușit în noroi.

Nu eram la mai mult de douăzeci de pași de Edan când cineva m-a apucat brusc din spate. Strânsoarea atacatorului s-a dovedit suficient de puternică să-mi strivească coastele, în timp ce acesta își apăsa sabia pe gâtul meu.

— Pune jos arma, vrăjitorule! Ești depășit numeric.

Am recunoscut vocea. Vachir!

— Las-o să plece! a spus Edan, ridicându-și arcul.

Vachir a scuipat la picioarele lui Edan.

— Obligă-mă! Dacă ai mai avea puteri, le-ai fi folosit deja.

Edan a strâns din dinți. Era adevărat — magia lui aproape că secase. Nu mai aveam nicio cale de scăpare.

Mi-am înfipt unghiile în brațul lui Vachir și l-am lovit cu călcâiul în picior, dar pielea lui era dură ca a unui animal. Vachir m-a apucat și mai strâns.

— Las-o să plece! a repetat Edan. Acesta este ultimul meu avertisment.

Au sosit alți soldați. Prea mulți de înfruntat. Ne-au încercuit și toți au răs cu arcurile și săbiile ridicate spre capul lui Edan.

Totuși, acesta nu și-a lăsat arma în jos.

Lama lui Vachir apăsa și mai adânc pe pielea mea, iar eu am închis ochii strâns. „Nu așa îmi voi sfârși zilele – cu gâtul tăiat de un balardan!”

Degetele mi-au alunecat încet spre centură și au prins foarfeca.

În spatele meu, Vachir s-a încordat în timp ce întindea gâtul să se uite la cer.

O avalanșă de nori apăruse de nicăieri, aruncând o umbră uriașă asupra noastră. Fulgerul a aprins cerul, iar tunetul a bubuit. Pământul a tremurat, iar câțiva dintre soldați au căzut în genunchi. Am ridicat foarfeca și, orbește, am înfipt-o în coapsa lui Vachir.

Pe când acesta urla, m-am desprins din brațele lui.

Mai mulți soldați morți îl înconjurau pe Edan, dar el nu mai avea săgeți. Vachir și oamenii lui rămași în viață cereau răzbunare. Apoi, pământul a zvâcnit dedesubtul nostru, iar râul a început să se ridice.

— Tu faci asta? am strigat la Edan, luându-mi pumnalul.

— Nu! a spus el, trăgându-mă de mână și îndemnându-mă să urc stâncile din față. Vine!

— Cine anume? am întrebat cu voce tremurată.

În loc de răspuns, Edan a spus:

— Trebuie să ajungem mai sus.

L-am urmat, cățărându-ne pe panta abruptă, departe de râu. Lumea se învârtea și, cu fiecare pas, capul meu se simțea din ce în ce mai ușor în timp ce pielea îmi ardea din ce în ce mai tare. Dar am continuat să-mi țin ochii deschiși și să privesc mai jos de noi. Mai bine nu o făceam!

Fantome! Crezusem că rămăseseră captive în lacul Paduan, dar mă înșelasem.

Am simțit un frison pătrunzător pe șira spinării. Am tras cu putere de mâneca lui Edan, incapabilă să vorbesc.

El m-a tras înainte.

— Nu privi! Continuă să mergi!

Nu puteam să-mi smulg privirea de la fantome. Am numărat o mulțime, poate o sută. Cele mai multe aveau înfățișare de animale — urși, vulpi și lupi, toate cu ochi roșii. Dar ele nu țipau și nici măcar nu murmurau, ci pluteau deasupra pământului într-o tăcere sinistă, astfel că se auzeau doar strigătele soldaților. Oamenii tăiau bestiile cu săbiile, apoi urlau pentru că nu se vedea nici urmă de sânge.

— Magie! zbierau ei. Fantome!

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de ei înainte ca fantele să-și arate dinții și să-i încercuiască, îmbrățișându-i, până când au amuțit și ultimele strigăte.

O singură creatură ieșea în evidență față de restul. Îmi era tulburător de cunoscut și părea mai puternic decât toate fantele la un loc.

Bandur! Demonul care luase înfățișarea lui Sendo în Turnul Hoțului. Cel care fusese cât pe ce să măucidă. Era îngrozitor să-l privești în lumina soarelui. Doar fum

și umbră, ochi negri ca sângele, fără strălucire. În ziua aceea, purta armură, iar amuleta îi atârna la gât.

Bandur m-a surprins privind și, cu un zâmbet, a dispărut din toiul bătăliei. Știind că făcusem o greșală, am grăbit pasul după Edan. Prea târziu! Am țipat când Bandur și-a făcut apariția și m-a separat de Edan.

— Tu! am strigat eu. Te... te-am ucis!

— Nu l-ai ascultat pe Lordul Vrăjitor? a râs Bandur. Nu poți ucide pe cineva care este deja mort, fato! Deși te aplaud pentru încercare. Știu să apreciez o urmărire reușită și a trecut foarte mult timp de când n-am mai părăsit insula aceea blestemată. Din nefericire, asta te va costa.

Pumnalul de lângă mine a vibrat. Edan îl chema la el. Pumnalul a zburat spre mâna lui, apoi a trepidat și a tremurat... de parcă ar fi fost derutat.

— Liniște! a strigat Bandur cu un zâmbet crud pe buze pe când arma lui Edan cădea cu zgomot pe pământ. Puterea ta este slabă, Edan. N-ar trebui să fii atât de departe de stăpânul tău.

Edan și-a ridicat pumnalul.

— Nu o poți lua.

Ochii roșii, îngrozitori, ai demonului s-au întors să mă cerceteze. În scânteierea răutăcioasă a pupilelor sale, am zărit o imagine reflectată a urmelor de gheară pe gâtul meu.

— Fata este marcată, iar tu ești un prost să-ți deschizi sufletul în timp ce te afli sub jurământ. Fata nu se va elibera de mine dacă nu vreau.

— Atunci spune-mi ce dorești! Voi plăti!

— Nu! am strigat eu. Edan!

Demonul a ridicat o mână să mă facă să tac. Mi-a scăpat un geamăt, dar limba nu se mai mișca – eram încremenită.

— Nu-ți imagina că ai ceva ce-mi doresc, Edan, a continuat Bandur. Ai știut prețul pe care îl vei avea de plătit când ai băut sângele de stele. Ți-ai jertfit libertatea și nu va mai fi a ta din nou – nu cât trăiește fata. Nu ai ce să-mi oferi cât timp ești sub jurământ. În afară de cazul când... a mai spus el și s-a oprit, retrăgându-și ghearele. Mă îndoiesc că ai sacrifica atât de mult pentru o simplă fată...

— Nu este o simplă fată! s-a răstit Edan. O iubesc.

— Dar ea este liberă, iar tu ești sub jurământ.

Edan s-a așezat în dreptul meu, cu brațele ridicate.

— Eu sunt de mai mare valoare pentru tine, chiar și așa, sub jurământ.

— Serios, Edan? a rostit disprețuitor Bandur în timp ce ochii lui duși în fundul capului mă sfredeleau. Pot intui magie în ea. Este încă slabă, dar, așa cum ai spus mai devreme, ea nu este o *simplă fată*.

— Spune-mi ce vrei în schimbul eliberării ei și voi face – cu jurământ sau nu!

— Știi ce vreau, vrăjitorule, a rostit aspru Bandur. M-am săturat să fiu gardian. Îmi vei lua locul.

„Nu!” am vrut eu să strig.

Dar Edan a dat din cap aprobator. Încet.

— Dă-mi un an, a spus el, să o duc înapoi pe Maia în siguranță la palat și să mă asigur că pacea este restabilită sub împăratul Khanujin...

— Rezolvă tot până la soarele roșu, Edan! l-a întrerupt Bandur. Duci fata acasă și înainte de apus, te reîntorci

pe Insulele Uitate. Dacă îndrăznești să fugi de această obligație, consecințele vor fi imense. Voi veni după ea și o voi sfâșia, împrăștiindu-i rămășițele peste lacul Paduan, așa încât ea își va trăi restul eternității distrusă. Și nu va mai părăsi niciodată insula.

— Înțeleg, a spus Edan cu fermitate. Atunci rămâne până la soarele roșu. Pe onoarea și pecetea mea de Lord Vrajitor, ai cuvântul meu!

— Minunat! a rostit tăios Bandur.

Dacă demonii erau vreodată veseli, atunci așa arătau. Bandur și-a înfipt ghearele în copacul din spatele meu, copacul s-a uscat, scoarța i s-a făcut cenușie, iar frunzele ofilite au murit.

— Ai acceptat. S-a făcut! a încheiat el.

— S-a făcut, a repetat Edan.

Bandur și-a apucat strâns amuleta și a dispărut împreună cu armata sa de fantome. Pădurea a fremătat din nou de viață și, dacă n-ar fi fost oamenii căzuți ai lui Vachir, ar fi fost de parcă umbra lui Bandur n-ar fi atins-o niciodată.

Deși nu mai aveam febră, tremuram, legănându-mă încolo și încioace și ținându-mi strâns brațele la piept.

— Ce-ai făcut? am șoptit.

— Nimic pentru care nu eram pregătit, a spus el. Să mergem!

L-am apucat de mânecă.

— Edan, ești rănit, am spus, arătând spre vătămurile sale.

— Hai să ne ocupăm de asta mai târziu! Mai întâi, vreau să ieșim din locul ăsta blestemat.

Fără să deschid gura, am dat din cap aprobator. Am luat caii și cuferele și am pornit spre Palatul de Toamnă. Aveam inima grea și, pe măsură ce înaintam călare, devenea și mai grea pentru că Edan nu vorbea cu mine. Ploaia cădea răpăind, făcându-i părul negru lucios. În clipa aceea, ochii îi erau firești – albaștri ca marea. Dar el ținea frâiele atât de strâns, că articulațiile degetelor i se albiseră.

— Bandur... a fost profesorul tău, nu-i așa? am întrebat în cele din urmă. Cel care a devenit demon.

La început, am crezut că nu mă auzise, pentru că răspunsul a întârziat mult.

— Da!

M-am aplecat să-i ating brațul lui Edan. Am simțit că mă înăbuș de emoție și am înghițit în sec.

— Cum a...

— Sunt multe tipuri de demoni, Maia. Unii se nasc sau sunt blestemați. Nu toți încep ca oameni sau vrăjitori, sau chiar ca animale. Dar gardienii precum Bandur sunt printre cei mai puternici dintre demoni și întotdeauna sunt vrăjitori care și-au încălcat jurămintele. Bandur l-a ucis pe omul căruia îi jurase să-l slujească – omul care avea în posesie amuleta sa. Drept pedeapsă, a fost obligat să devină gardian pe Insulele Uitate pe vecie. Sau până când un altul îi va lua locul.

— Și acum tu vei deveni următorul gardian al insulelor, am șoptit.

Spre uimirea mea, Edan a izbucnit într-un râs trist.

— Nu îți face griji pentru asta, *xitara*, a spus el și m-a sărutat pe obraz atât de delicat, că aproape nici nu l-am

simțit. Mai degrabă îndur această soartă decât să-i îngădui lui Bandur să-ți stăpânească sufletul.

O parte din mine s-a simțit devastată. Curajul mi-a pierit, iar eu n-am mai reușit să-mi țin emoțiile în frâu. Am demolit-o pe Opal și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui Edan.

— Nătângule! am strigat eu, ținându-l de obraji și trăgându-l mai aproape, astfel ca frunțile noastre să se atingă. Promite-mi că vom găsi o cale să ne împotrivim acestei situații! Promite-mi că nu te vei transforma într-un demon... precum Bandur!

Edan m-a împins cu blândețe.

— Te iubesc, Maia! Eu am trăit destul, așa că dă-mi voie să fac ceva bun pentru tine. Vei deveni cel mai important croitor din A'landi și vei găsi un băiat norocos cu care să te căsătorești...

— Nu!

— Fii isteată! a spus el, strângându-mi mâinile. Eu nu-ți pot oferi un viitor. Mă vei uita. Pot face ca asta să se întâmple.

Mi-am desprins brusc mâinile din mâinile lui, rănită.

— Să nu îndrăznești! am spus, suspinând și cu pieptul palpîtând.

Edan m-a tras lângă el și m-a îmbrățișat strâns, sărutându-mă pe obraz, apoi pe gât.

— Nu mă atinge! am spus, smulgându-mă din brațele lui pentru că aveam nevoie de aer, aveam nevoie să fiu departe de Edan. Cum rămâne cu toate promisiunile tale?

Nu mă puteam aduna să spun toate câte le aveam pe suflet – despre prăvălia pe care aveam s-o deschidem împreună lângă ocean, despre cum voiam să mă trezesc în fiecare dimineată auzindu-i râsetul, despre cum voiam să cos, acompaniată de cântecul flautului său, despre turnurile de cărți împrăștiate pe lângă războaiele de țesut și ramele mele în timp ce îmbătrâneam alături de el. Gura mi s-a uscat, iar pierderea unui vis la care, în sfârșit, îndrăznisem să sper m-a făcut să nu mai pot respira.

Eram rănită și furioasă – pe mine însămi și pe Edan, pe lady Sarnai și pe împăratul Khanujin. Doream să întind mâna în cufărul meu și să rup în bucăți rochiile lui lady Sarnai. Ele erau cauza tuturor relelor; dacă n-aș fi pornit în călătorie ca să le crez, nimic din toate cele amintite nu s-ar fi întâmplat.

Iar acum Edan era condamnat să devină demon.

Totul din cauza mea.

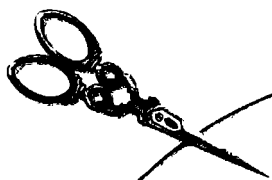
Se lăsa înserarea, iar Edan vulturul a încercat să se cocoțe pe umărul meu de câteva ori, dar l-am alungat cu un gest al mâinii până când a dispărut. Nu am privit înapoi, întrebându-mă încotro s-ar fi putut duce.

Mi-am stăpânit un alt suspin. Trupul mă durea, iar ochii îmi erau iritați de la plâns. Eram foarte obosită. Din cauza atacului, din cauza lui Bandur și din cauză că eram atât de aproape de stele.

Din cauza faptului bine cunoscut că eram pe punctul de a-l pierde pe băiatul iubit.

PARTEA A TREIA

JURĂMÂNTUL

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

De îndată ce am ieșit din canion, eu și Edan am călătorit zile în șir fără să întâlnim vreun semn de civilizație până când, în sfârșit, am ajuns la o mănăstire. Adăpostită între două sălcii uriașe, avea un acoperiș ale cărui margini se ondulau ca niște aripi și un clopot de bronz care suna dintr-o curte înconjurată de stâlpi, chiar lângă intrare.

N-am știut dacă să fiu plină de speranță că aveam să ne bucurăm de o masă caldă și un pat în noaptea aceea sau neliniștită că urma să avem companie. Eu și Edan am călătorit în tăcere, el, în urma mea păstrând o distanță calculată. De fiecare dată când aruncam câte o privire fugară spre el, brațele îi erau încrucișate în poală și doar mâinile le mai mișca să-și îndepărteze buclele negre și dezordonate din ochi. Îmi doream să fi fluierat sau să fi fredonat ceva, dar nu, a îndrăznit. Nici chiar umbra lui nu a atins-o pe a mea.

— Ar trebui să dormi o noapte aici, a spus el cu o voce slăbită parcă de prea multă tăcere. Călugării îți vor oferi adăpost.

Am tras aer în piept. Aerul era proaspăt și încărcat de mireasma pinilor, iar umbrele pluteau ușor spre miază-noapte, pe când universul se pregătea să meargă la culcare.

— Dar tu?

— Magia și religia nu se împacă bine de secole. Mă îndoiesc că o mânăstire m-ar primi cu brațele deschise.

— Nu intru fără tine.

Edan a trecut cu vederea comportamentul meu capricios.

— Asta înseamnă că dorești să te însoțesc?

N-am răspuns, iar el l-a strunit pe Rook spre mânăstire.

Am lăsat caii afară. Exista un grajd modest, bine aprovizionat cu fân și apă pentru Opal și Rook. Edan a ascuns armele noastre sub un tufiș în apropiere.

Am zărit călugării înainte să ajungem la porți; erau afară, măturând treptele de piatră largi ale mânăstirii. Aveau capetele rase și purtau mantii de muselină sobre peste veșminte. Ne-au salutat cu plecăciuni politicoase, iar Edan a avut dreptate — starețul l-a privit cu un aer suspicios. Totuși, nu ne-a respins.

Ne-am lăsat încălțărilor la intrare, iar unul dintre călugării mai tineri ne-a adus apă să ne spălăm pe picioare. Un fir de șofran plutea în ligheanul de lemn, parfumând aerul. Mi-am cufundat degetele, tremurând, în timp ce apa rece îmi inunda pielea.

Edan a încercat să se întindă după mâna mea, dar eu l-am dat la o parte. I-am observat falca încordată și gura devenind o linie subțire în timp ce inima mi-a tresărit îndurerată. Îl răneam, dar nu aveam încotro. În adâncul sufletului, tânjeam după îmbrățișarea lui, după respirația

lui caldă când îmi atingea părul și după bătaia inimii lui alături de inima mea. Dar, de fiecare dată, promisiunea lui Edan față de Bandur îmi clocotea în minte, o străfulgerare de mânie ce-mi ardea în suflet.

Să merg cu Bandur fusese alegerea *mea*, nu a lui Edan.
A mea.

Mi-am strâns buzele tare, refuzând să-l privesc. În schimb, m-am uitat la soare. N-am reușit să privesc mai mult de o secundă. Totuși, am zărit nuanța roșie tot mai întinsă din coroana sa. Mai aveam două săptămâni să termin rochiile blestemate ale lui lady Sarnai. Ele erau motivul pentru care totul mersese anapoda.

Starețul, căruia auzisem că ceilalți îi spuneau Ci'an, s-a apropiat. Omul era foarte bătrân, slab și plăpând, dar cu ochi pătrunzători.

— Primim cu bucurie oaspeți la mănăstire atâta timp cât se fac utili în timpul șederii lor. Știi să gătești?

— Știu, am recunoscut eu, dar sunt mai pricepută la lucrul cu acul.

Mărturisirea i-a făcut plăcere bătrânului călugăr. Spre deosebire de ceilalți, acesta purta o eșarfă roșie decolorată, zdrențuită la capete.

— Atunci, vei ajuta cu reparatul hainelor rupte. Dar tu? s-a adresat el cu prudență lui Edan

— Eu pot da o mână de ajutor cu caii, a răspuns scurt Edan.

Călugărul a mormăit, apoi ne-a făcut semn să-l urmăm în mănăstire și spre odăile noastre. Încăperile pe lângă care am trecut erau aproape nemobilate, cu excepția câtorva altare și

a câtorva statuete, în mare pare reprezentându-i pe Amana și Nandun, zeul cerșetor care și-a dăruit averea săracilor.

— Suntem o comunitate de bărbați aici, a spus Ci'an, adresându-se lui Edan. Dacă doriți să faceți o baie, tu ești bine primit, dar o rugăm pe soția ta să aștepte până la căderea serii.

M-am încordat toată. Firește, știusem că eu și Edan trebuia să ne dăm drept soț și soție ca să rămânem acolo, dar, auzind, m-a durut, pentru că mi-am dat seama că nu va fi niciodată adevărat.

— Înțeleg, a spus Edan.

Acesta era suficient de înțelept să se retragă la grajd ca să-mi dea timp să fiu singură. Un alt călugăr a adus un schimb de veșminte, iar hainele mele au fost luate la spălat.

Mi-am ascuns foarfeca în cingătoare și am început să fac reparațiile pe care le promisesem. Aveam găuri de pe-tecit și mâneci de scurtat, dar cusutul a fost întotdeauna la fel de simplu ca respiratul pentru mine. Am terminat atât de repede, că, în momentul când am înapoiat îm-brăcămintea, călugărul responsabil a ezitat, aproape nevenindu-i să creadă.

Fără să pierd timpul, am căutat în cufărul meu rochia din lumina lunii și m-am așezat turcește pe pat să cos. Din cele trei rochii, aceasta avea cele mai multe componente: o jachetă, un corsaj, o fustă cu centură și un șal. Era, de ase-menea, și cea mai fidelă modei a'landane, deși îmi luasem unele libertăți în privința croielii. În clipa aceea, lucram la jachetă, asamblând bucățile și punând mânecile la locul lor.

Apropierea sorocului mă făcea să nu mă mai gândesc la Edan și la blestemul lui Bandur. O distragere a atenției de care aveam mare nevoie. Încetul cu încetul, am lăsat munca să-mi umple sufletul, îngăduindu-mi să mă desfăt cu rochia din lumina lunii și să-mi reamintesc cât de mult îmi iubeam meseria și cu câtă mândrie o făceam.

Când lumina zilei își pierdea strălucirea, cineva mi-a bătut la ușă. Edan.

A intrat și a închis ușa în urma lui.

— Mănăstirile nu s-au schimbat mult în ultimele sute de ani. Călugării continuă să psalmodieze și să se roage. Totuși, mirosurile s-au mai îmbunătățit, a spus el, încercând să zâmbească. Sunt recunoscător oricărui zeu care insistă ca toată lumea să facă baie de două ori pe zi și să măture odăile în zori și la amurg.

Încerca să mă amuze, dar parcă eram din nou străini.

— Au fost foarte binevoitori, am spus cu o atitudine bătoasă.

— Cu tine. Și pentru asta le sunt recunoscător.

— Întotdeauna i-ai antipatizat pe călugări?

Edan a ridicat din umeri.

M-am întors cu spatele și am început să brodez cu fir de aur tivul rochiei lui lady Sarnai.

Edan știa că îl ignoram. M-a lăsat în pace o vreme. Apoi, a vorbit:

— Am fost crescut într-o mănăstire, a spus el într-un târziu. Zeii venerați acolo erau diferiți, dar, aflându-mă în această mănăstire, mi-am reamintit.

Cât de puține știam despre trecutul lui Edan! Chiar dacă doream să nu-l iau în seamă, eram totuși curioasă.

— Unde?

— Nelronat, a spus el. Era un oraș la mii de kilometri depărtare de acest loc. Nu mai există. Barbarii l-au distrus în urmă cu câteva secole.

Am rămas tăcută. Nu auzisem niciodată de Nelronat.

— După ce mama a murit la naștere, a continuat Edan, tatăl meu a rămas să crească șapte fii singur. M-a urât și m-a învinovățit de moartea mamei, iar faptul că eram un băiat costeliv, care prefera să citească decât să mâne vacile la păscut, nu a ajutat mai deloc.

Tristețea din vocea lui m-a făcut să mă topesc, dar nu mi-am ridicat privirea. M-am concentrat la un punct de broderie și am reușit să trec la o nouă culoare de ață.

— Într-o zi, tata m-a luat într-o călătorie. Mi-a spus că intenționa să mă înscrie la școală, de vreme ce îmi plăcea să citesc. Nu era o minciună... Imposibil! Eram foarte fericit.

— Te-a părăsit, am spus, ridicând privirea.

— La o mânăstire aflată la patru zile distanță de ferma noastră. Am încercat de multe ori, dar n-am reușit niciodată să găsec drumul spre casă. Călugării cu care am crescut erau diferiți de cei de aici. Nu erau nici generoși, nici binevoitori. Iar zeii pe care îi veneram erau severi și neiertători. Am rămas cu ei ani la rând, până când soldații au invadat templul, iar eu am fost considerat ca având vârsta potrivită să lupt pentru cauza lor. Abia împlinisem unsprezece ani, a spus el, chicotind, deși râsul îi era lipsit de umor. După șase

luni în serviciul militar, mi-am descoperit talentul pentru magie. Așa am ajuns să servesc în mai multe războaie, dar mai mult ca armă decât ca băiat. . . până când m-a găsit primul meu profesor, a spus el și s-a oprit, ca și cum ar fi auzit ceva în depărtare. Ar trebui să cobori. Cina este gata.

Am pus jos acul.

— Dar tu? Urmează să devii vultur.

— Doar spune-le călugărilor că am vrut să mă odihnesc, a spus el cu gravitate.

— Ar trebui să-ți aduc cina?

Edan a reușit să schițeze un zâmbet.

— Voi ieși la vânătoare. Dar ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai lăsa fereastra deschisă.

— Vei găsi drumul de întoarcere?

Zâmbetul i s-a lățit pe chip, iar eu am înțeles: tocmai îi arătasem că încă îmi păsa.

— Spre tine, întotdeauna!

Cuvintele lui m-au tulburat, dar am devenit încordată, apoi am dat din cap aprobator și am plecat.

Cina consta din salată fiartă și morcovi culeși din grădină cu un bol de orez cu semințe de susan. Nimeni nu a mâncat cu mine – călugării mâncau doar dimineața, așa se părea. Dar câțiva dintre cei mai tineri mi-au stat alături și au sorbit lapte de soia din boluri de lemn.

Când cina s-a terminat, mi-am spălat și șters vasul, apoi am plecat în căutarea lui Ci'an.

— Ai spus că aș putea face baie odată ce apune soarele.

— După spălătorie este un izvor pe care îl poți folosi, mi-a spus el. Mergi cu mine! Te voi conduce acolo. Soțul

tău nu a dorit să ia parte la cină? a întrebat el în timp ce îl urmam afară din mânăstire.

— A dorit... să se odihnească, am răspuns, privindu-mi fix mâinile.

Sentimentul de vinovăție născut din faptul că mințisem un călugăr m-a făcut să nu-l pot privi în ochi.

— Înțeleg, a spus Ci'an.

Călugărul mai în vârstă mergea încet pentru că era întuneric și erau multe trepte în grădină.

— Călugării sunt învățați să caute pacea, a spus Ci'an, întrerupând liniștea, dar chiar și frații mei se ciondănesc unul cu altul din când în când. Totuși, indiferent cât de serioasă e divergența, ei reușesc să-și aducă aminte că armonia între ei este mai importantă.

Mi-am înăbușit emoția. Ci'an trebuie să fi simțit că eu și Edan ne certaserăm.

— Ții mult la soțul tău, a continuat el. Poate înțelege oricine vă vede. Dar el ține la tine și mai mult.

M-am încruntat.

— Asta nu este...

— Dragostea adevărată este dezinteresată, a intervenit bătrânul. Și eu văd că sunteți foarte tineri.

Am rămas tăcută și atentă pe unde calc. Trecuserăm pe lângă spălătorie, iar cărarea de piatră pe care o urmaserăm dispăruse.

— Soțul tău poartă o povară grea. I se vede în priviri. Nu este primul de felul lui care să treacă prin aceste ziduri.

Am tras aer în piept brusc.

— Adică?

— Această mânăstire are o mie de ani, a spus Ci'an. Mulți vrăjitori au venit pentru singurătatea și pacea pe care le oferă, în mod special înainte de a depune jurământul. Însoțitorul tău este primul pe care l-am cunoscut. . . , primul care a venit aici *după* ce a depus jurământul.

— Am crezut că mânăstirile nu întâmpină cu bucurie vrăjitorii.

Călugărul a râs.

— Ruptura dintre religie și magie a crescut. Dar eu nu am fost întotdeauna călugăr și am văzut multe lucruri de care cei mai tineri nu au habar. Multe lucruri pe care ei nu le vor vedea. Pe vremea mea, le spuneam vrăjitorilor gardieni, pentru că păzeau magia de restul oamenilor. Este o responsabilitate grea. Respectată chiar și de oamenii religiei. Eu păstrez acest respect până în ziua de azi.

Ci'an m-a luat de braț să mă conducă.

— Singurul lucru pe care nu l-am văzut însă niciodată este un vrăjitor îndrăgostit. Ei nu trebuie să se îndrăgostească. În anumite privințe, sunt învățați să se poarte asemenea călugărilor — să fie miloși și altruști. Doar că ei nu iubesc pe nimeni, iar noi iubim pe toată lumea. Vrăjitorul tău este altfel.

Mi s-a pus un nod în gât.

— A slujit mult timp, am spus, privind în pământ.

— Prin urmare, și el, a spus Ci'an. Mulți doresc o astfel de putere pentru ei înșiși, dar eu nu-l invidiez pentru calea lui. Prețul este mare.

N-am spus nimic. Nu doream să discut despre Edan. Mă durea prea mult să mă gândesc la promisiunea făcută lui Bandur, știind că nu puteam schimba nimic în privința ei.

În cele din urmă, am ajuns la izvor. Luna de curând apărută lumina un iaz limpede, precum și cele trei statui ale Amanei care stăteau pe maluri. Zeița avea ochii închiși, iar mâinile îndreptate spre cer.

— Cu mult timp în urmă, aceste ape erau de neatins pentru preotesele zeiței mamă, a explicat Ci'an. Totuși, unele veneau o dată pe an, în a noua zi din cea de a noua lună, să vadă stelele formând un pod între soare și lună. Numai că tu tocmai ai pierdut momentul.

— Îmi dau seama de asta, am șoptit, privind insistent spre statuete.

Două dintre ele purtau soarele și luna ce sclipeau sub lumina selenară, dar umbrele acopereau statuia ce purta sânge de stele.

— Fiind croitoreasă, probabil că rochiile Amanei te-au fascinat, a spus Ci'an.

— Mereu am crezut că erau o legendă, am răspuns, la fel de îndepărtate de noi precum zeii. Dar asta a fost înainte ca eu să cred în magie. Acum, că am văzut ce poate face, nu mai sunt sigură că hotarul dintre paradis și pământ este la fel de clar precum credeam, am continuat, gândindu-mă la Bandur și la fantome. Și dacă n-ar fi zeii? Dacă ar fi doar magie, doar vrăjitori, demoni și fantome?

— Trebuie să-ți păstrezi credința, a spus Ci'an. Zeii ne supraveghează, dar, spre deosebire de spiritele acestui

tărâm, nu se amestecă în viețile noastre. În afară de cazul când îi înfuriem prea tare sau îi impresionăm.

— Da, am murmurat eu. Când Amana l-a iertat pe zeul hoților, ea a înapoiat lumina lumii, dar numai jumătate de zi. Ea ne-a dăruit noaptea.

— Totuși, zeița s-a mâniat pe el, a spus Ci'an. Pe drept. Dar tu ai uitat de croitorul care a făcut, de fapt, rochiile pentru zeul hoților. Ceea ce puțini știu este că Amana l-a răsplătit cu un dar.

— Ce dar?

— Se spune că i-a dat o foarfecă, a răspuns Ci'an. Vrăjită să insuflă proprietarului o fărâmbă din puterea ei.

Brusc, am devenit foarte tăcută.

— Nu a văzut-o nimeni niciodată, dar îmi imaginez că trebuie să existe totuși, trecută din generație în generație.

Mi-am înăbușit un oftat și am întins mâna la brâu, unde se afla foarfeca mea vrăjită. Cu degetele am urmărit desenele gravate pe mânere — cel al soarelui și al lunii. Acea trebuia să fie foarfeca pe care Amana o dăduse croitorului.

Asta însemna că familia croitorului era propria mea familie? Explica asta de ce magia se răspândise în mine? În mod sigur. Și mai explica și motivul pentru care doar eu puteam folosi foarfeca și pentru care Bandur spusese că eram mai specială decât păream.

— Ce-ar fi dacă cineva ar reuși să creeze rochiile Amanei? am spus în grabă. Zeița Mamă ar interveni?

— Mulți au încercat să le facă, ispitiți de legenda că Amana ar îndeplini o dorință oricui ar reuși.

— Adevărat?

— Îmi imaginez că, dacă cineva ar reuși într-adevăr să realizeze rochiile Amanei, o astfel de ispravă i-ar putea atrage mai degrabă mânia decât binecuvântarea, a răspuns el, dar, când a observat expresia mea abătută, Ci'an a zâmbit. Pe de altă parte, aș pune rămașag că povestea a fost născocită de preoții copiilor Amanei ca să-și mențină templele prospere și vizitate.

— Înțeleg, am spus încet.

— Vorbește cu ea aici, a spus Ci'an, arătând spre izvor. Amana ascultă întotdeauna, dar poate că aici, printre copiii ei, va asculta și mai atentă, a mai spus el și m-a bătut cu palma pe umăr înainte de plecare. Fă pace cu vrăjitorul tău! Te iubește foarte mult!

Rămasă singură, am zăbovit la marginea iazului vreme îndelungată, ascultând arborii și vântul. În clipele acelea, am înțeles de ce foarte mulți venerau rochiile Amanei și de ce unii le numeau cea mai mare moștenire. Datorită lor, ea ne dăruise lumea așa cum o știam. Zi după zi și noapte după noapte, ea urzea zorii și destrăma întunericul.

Și, într-un fel, eu eram mai aproape de acea moștenire decât îndrăznisem vreodată să visez.

Încet, mi-am dezbrăcat veșmintele și am pășit spre izvor. Apa era blândă, iar peștii îmi gâdilau picioarele. Apoi, mi-am ținut respirația și m-am scufundat până când am rămas complet sub apă, ridicând-mă pentru aer doar în ultima clipă cu un gâfâit ușor.

Semiluna strălucea deasupra mea, o perlă spartă în marea întunecată a nopții.

Am întins mâna în grămada mea de veșminte și am scos foarfeca ținând-o în mâini ca și cum ar fi fost o ofrandă.

— Amanal am șoptit. Amana, îți mulțumesc pentru acest dar cu care ai răsplătit o persoană din familia mea! Și mă rog pentru iertarea ta. Dacă nu dorești ca eu să fac rochiile, mă voi opri. Dar te rog, te rog nu-l pedepsi pe Edan pentru că am fost nătângă! Te rog, hai să găsim o cale să-l eliberăm de Bandur!

Am așteptat mult timp. Dar, așa cum m-am temut, Amana nu a răspuns.

ZORII ȘI-AU FĂCUT APARIȚIA, dar nici urmă de Edan. Am continuat să sper că îi voi vedea umbra plutind peste ziduri cu ultima mângâiere a nopții pe aripile sale, în timp ce intra pe fereastră.

Mai nainte nu mi-aș fi făcut niciodată griji pentru Edan vulturul. Dar, după tot ce se întâmplase, eram foarte speriată — și dacă ar fi zburat pe deasupra unui lac tocmai când se lumina de ziuă? Nu știa să înoate. S-ar fi înecat!

Dar dacă un vânător ar trage în el? Sau poate că unul dintre oamenii *shansen*-ului — oare știau ei cum se transforma Edan la căderea întunericului?

M-am așezat pe pat să-mi descurc cu degetele părul încâlcit. Crescuse mult în timpul călătoriei. Aveam să-l tai curând, înainte de a ne reîntoarce la Palatul de Toamnă. Totuși, înainte de război, tradiția fusese ca bărbații să-și poarte părul lung.

Mi-am atins vârfulile părului. Oare m-ar lăsa împăratul să rămân croitorul imperial după ce aş termina cele trei rochii... şi după ce Edan m-ar părăsi?

Întrebările erau dureroase şi înrăutăţeau singurătatea care deja îmi amăra sufletul. M-am ridicat, m-am îndreptat la masa mică din odaia mea şi am început o scrisoare pentru Baba şi Keton. *Călătoria mea se apropie de final*, am scris. *Curând, voi fi la Palatul de Toamnă.*

Cuvintele mele se simţeau dure şi distante, deşi, oricât de mult am încercat, nu am reuşit să prind un ton vesel. Inima îmi era prea grea.

Şi Maia — nouăzeci şi cinci de paşi, am încheiat. *Sper că voi fi acasă curând să ne plimbăm împreună.*

Am lăsat jos pensula să se usuce şi am închis călimara. În timp ce împătureauam scrisoarea, aerul a foşnit parcă.

— Bună dimineaţa! m-a întâmpinat vocea lui Edan din uşă.

Nu-l auzisem intrând.

— Unde ai fost?

Părul îi era umed, iar veşmintele sale de călugăr cădeau neglijent pe trupul zvelt. Şi-a trecut o mână prin păr, aranjându-l. Rezultatul l-a făcut să arate imposibil de tânăr.

— Am promis că dau o mână de ajutor cu caii. Şi am făcut-o.

Voiam să-i spun ce aflasem despre foarfeca mea. Dar, văzându-l cât de stângaci stătea acolo, lângă uşă, mi-am muşcat buza.

— Eşti obosit? De obicei dormi de îndată ce te reîntorci.

— Mă simt bine.

Tăcerea care s-a lăsat între noi a devenit apăsătoare. Edan a rămas la ușă și a schițat un gest spre rochia la care lucram și se afla pe cealaltă parte a patului meu.

— Este frumoasă, a spus el. Lady Sarnai ar fi o nătângă dacă nu ar aprecia-o.

I-am auzit pe călugări psalmodiind. Nu înțelegeam cuvintele, dar erau ritmice și regulate, estompându-se într-o bolboroseală hipnotică profundă.

— Ai psalmodiat în fiecare zi? am murmurat eu. Când ai trăit la mănăstire?

— Da, a spus Edan cu vocea însufletită întrucâtva de speranță. În fiecare zi.

— M-aș putea obișnui cu viața de călugăr, am spus. Nu este diferită de cea a unui croitor. Coși toată ziua, psalmodiezi toată ziua — când eram mică, obișnuiam să-mi număr împunsăturile de ac cu voce tare.

— Nu ți-ar plăcea, a spus Edan, rezemându-se de ușă. Nu e locul tău aici, nu ăsta e rostul tău, ferecată într-o mănăstire. Tu ar trebui să vezi lumea.

Am simțit că mă sufocam. M-am îndreptat spre el.

— Edan...

— Știi că ești furioasă pe mine, a spus el. Și ai dreptate să fii. Dar eu te iubesc, Maia!

Mi-am înăbușit emoția. Cât de nedrept era că nu ne fusese dat să fim împreună decât atât de puțin timp! Că foarte curând, aveam să nu-l mai văd.

— Și eu te iubesc! am șoptit cu o voce sugrumată de emoție, pentru că era dureros să vorbesc mai tare. Și îți voi arăta. Soarele și luna se întâlnesc într-o singură zi din

an. Chiar dacă va fi vorba despre o oră sau despre o zi, aş prefera să fiu cu tine măcar şi atât decât deloc.

O lumină a strălucit pe chipul lui Edan. Nu a zâmbit. Totuşi, într-un fel, a părut mai bucuros decât îl cunoscusem de-a lungul tuturor lunilor.

— Pot să te sărut? a şoptit el.

— Poţi.

El mi-a atins bărbia şi mi-a ridicat-o într-o parte, dar eu eram deja pe vârfuri. Gura s-a lăsat dusă înainte, iar ochii erau pe jumătate închişi.

Edan a râs încetişor.

— Eşti nerăbdătoare, nu-i aşa? Atunci, n-ar fi trebuit să mă refuzi atâta vreme.

Fără grabă, Edan a urmărit cu degetele linia gâtului meu până la claviculă. Atingerea lui m-a făcut să tremur şi am simţit furnicături pe piele în timp ce el a revenit cu degetele pe linia gâtului şi în jurul buzelor. Iar când eram gata să protestez că mă chinuia, el m-a ridicat în braţe.

Mi-am strivit gura de gura lui, înfăşurându-mi braţele în jurul gâtului său şi picioarele în jurul soldurilor. Sărutările lui s-au mutat pe obrajii mei, pe gât, pe sâni şi înapoi pe buze. Pasionate, apoi tandre. Pe urmă, pasionate din nou, de parcă n-am fi fost în stare să ne hotărâm. De parcă am fi ştiut că buzele noastre ar fi învineţite mâine, dar râdeam de asta.

Era foarte uşor să uiţi, iar eu m-am simţit alunecând în iluzia că totul era bine.

I-am dat părul la o parte din ochi şi i-am prins bărbia în mâini.

— Lasă-mă să vin la lacul Paduan cu tine!

Edan încă își ținea respirația.

— Trebuie să fie o cale să-l învingem pe Bandur, am spus încet. Amuleta pe care o poartă – i-am luat-o când eram pe Turnul Hoțului și asta i-a slăbit puterea. Poate că dacă o putem distruge, te vei elibera de el.

— Amuleta unui demon este deja distrusă, a spus Edan, împingându-mi spatele în perete. Distrugerea nici nu-l va ucide pe Bandur, nici nu-l va slăbi.

— Dar am văzut...

Edan și-a pus două degete pe buzele mele.

— Bandur este șiret, a spus el. A vrut să te păcălească, făcându-te să crezi că ar avea un punct slab, ca tu să lași garda jos – atunci te-a putut marca.

Am tăcut, știind că Edan avea dreptate.

— Totuși, voi veni cu tine. M-am hotărât.

Edan a oftat.

— Maia, știi doar că insulele sunt pline de fantome și de demoni. Chiar dacă tu ai fost ferită de atacurile lor, eu nu voi fi la fel.

— Crezi că îmi pasă?

— Ar trebui, a spus el pe un ton amenințător. Voi fi demon.

— Atunci, voi deveni și eu. O fantomă, un demon – orice îmi vor cere insulele. Nu trebuie să fii singur.

— Țasta e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit în viața mea, a spus Edan cu asprime. Și te implor să nu-l mai repeți.

Umerii mi-au căzut, dar am rămas dreaptă.

— Foarfeca mea este de la Amana, am spus cu înverșunare. Cunoști legenda cu zeul hoților. Ai știut asta?

— Am bănuțit...

— Asta înseamnă că, în parte, și eu sunt legendă, l-am întrerupt. Poate chiar în parte sunt și vrăjitoare. Am în mine magie, deci lasă-mă să te ajut!

Edan și-a lipit buzele strâns una de cealaltă.

— Cu tine nu o scoate omul la capăt, nu-i așa?

— Sunt cea mai inteligentă, ai uitat? Chiar tu ai spus.

El a râs și m-a sărutat din nou, cu și mai multă tandrețe. Apoi, m-a ținut strâns – așa cum mă ținuse când stătusem sub stelele de dimineață – până când ziua s-a abandonat nopții.

Mi-am dat seama atunci că eram ca două bucăți de pânză, cusute împreună pentru totdeauna. Cusăturile noastre nu puteau fi desfăcute.

Nu aveam să permit asta!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

A m ajuns în apropierea Palatului de Toamnă cu cinci zile înainte de soarele roșu. Nu voiam să număr zilele până când Edan avea să se predea lui Bandur, dar nu mă puteam abține. Adesea îmi ridicam privirea spre cer, urmărind roșul care sângea lent spre coroana soarelui. Numai noaptea, când bezna înghițea soarele, reușeam să nu mă mai gândesc la asta.

Simțeam magia cum se unduia în fibrele rochiilor mele – din ce în ce mai mult, pe măsură ce mă apropiam de sfârșitul lucrului. Poate că îmi imaginam, dar, uneori, când nucile care purtau lumina lunii și a soarelui se aflau în apropiere, veșmintele îmi susurau. Era un cântec domol și discret, ca freamătul unui pârâu liniștit. Edan nu-l putea auzi, dar cântecul mă chema, ca și cum m-ar fi implorat să-mi termin treaba.

Mi-am întins gâtul ca să privesc mai bine Palatul de Toamnă. Se înălța în vârful unui deal, înconjurat de arbori înveșmântați în frunze roșii, aurii și portocalii. Din locul unde stăteam, palatul părea luminat de flăcări.

— Nu prea pari dornică să te întorci, a spus Edan mai mult ca să mă tachineze. Sunt sigur că Ammi va pregăti o mulțime de fursecuri și prăjituri ce te vor aștepta la bucătărie. Asta este ceva care ar trebui să îți facă plăcere.

N-am spus nimic, doar am oftat și am început să-mi răsucesc părul în vârful capului.

Edan a venit mai aproape.

— Nu uita asta! a spus el, dându-mi o pietrică să mi-o pun în pantof.

Lăsasem bastonul lui Keton în Palatul de Vară.

Trecuse foarte mult timp de când nu mai fusesem nevoită să mă dau drept băiat. Nu eram sigură că o puteam face din nou.

Am dat din cap, aprobator, fără să scot un sunet, dar fața mea cred că mi-a trădat neliniștea, pentru că Edan mi-a atins obrazul cu mâna.

— Totul va fi bine!

— Va fi? am întrebat cu un nod apăsător în gât din cauza căruia îmi era dificil să vorbesc.

Edan m-a sărutat atât de prelung și de profund, că buzele au continuat să ardă și după ce el s-a depărtat.

— Va fi, a șoptit el. Voi face eu să fie.

Știam că încerca să mă încurajeze, dar nimic nu putea șterge durerea plecării sale.

Amorțită, am spus:

— Când vei pleca spre Lapzur?

— În dimineața soarelui roșu. Nu voi pleca până când nu vei termina rochiile. Nu până când nu voi vedea că ești în siguranță.

Cuvintele lui nu au avut darul să mă aline. Mi-am șters coada ochiului cu dosul degetului.

— Îți amintești când ți-am vindecat mâna? a spus el încet. Ai spus că ai vrea să mă răsplătești.

Am avut impresia că ne-am întors în timp. M-am ridicat din brațele lui.

— Da!

— Vreau să faci ceva pentru mine.

Nu mi-a plăcut ezitarea din vocea lui.

— Ascult!

— Când voi pleca spre Lapzur, a spus Edan încet, vreau să mergi acasă, la familia ta, și să le dai asta, a continuat el și și-a deschis palma, dezvăluind o a patra nucă, nu diferită de cele pe care le folosisem să prind lumina soarelui ori a lunii. Un dar pentru tatăl tău și pentru frațele tău, a spus el. În această nucă se află o picătură din sângele păianjenului Niwa, care, printre altele, va aduce puțină fericire familiei tale.

Respirația mi-a devenit neregulată.

— Edan...

— Pune-le în ceai! m-a întrerupt el. Și în ceaiul tău. Veți adormi, iar, când veți deschide ochii, veți fi cu toții fericiți.

M-am încruntat, incapabilă să citesc ceva în privirea lui întunecată și de nepătruns.

— Ceaiul magic nu mă va face fericită, Edan. Fără tine, nu voi fi fericită.

— Te rog! a spus el, atingându-mi buzele. Ai încredere în mine!

Mi-am vârât capul sub bărbia lui și am tras aer în piept. Dar n-am făcut nicio promisiune.

APROAPE CĂ SE LĂSASE înserarea când am ajuns la Palatul de Toamnă.

Răsăritul lunii arunca o lumină caldă pe frunzele roșii și portocalii, iar eu nu m-am putut abține să nu simt că eram ca niște molii în interiorul unui felinar. Prinși în capcană.

Mă întrebam dacă aveam să sosim înainte ca Edan să se transforme. Mi-am dat seama că era pe punctul de a o face după galbenul din ochii săi, care devenea tot mai strălucitor pe măsură ce luna detrona soarele. Dar, de îndată ce am ajuns la porțile palatului, strălucirea din priviri i-a scăzut în intensitate.

— Spune-i Majestății Sale că Lordul Vrăjitor și croitorul imperial s-au reîntors, a cerut Edan gărzii.

Marile porți roșii din fața noastră s-au deschis scârțâind, iar noi am descălecat. Edan a tras adânc aer în piept. Brusc, a părut a fi mai corpulent și mai înalt.

Și-a deschis palma ca să-mi ofere o floare sălbatică albastră, la fel ca florile pe care mi le dăruise în Munții Lunii.

— Aceasta nu se va ofili.

N-am vrut să o iau.

— Îmi plac cele vechi, am răspuns, gândindu-mă că le presasem în caietul meu de schițe.

Edan a dat din cap aprobator, fără să vorbească, iar floarea a dispărut. Porțile s-au deschis suficient de larg să

pot vedea grădina din interior. Umbre licăreau. Ultimele câteva clipe de libertate pentru mine și Edan.

— Voi încerca să te văd ori de câte ori va fi posibil, a spus el. Nu pot promite că se va întâmpla des. Khanujin nu va fi încântat că am fost plecat atâta vreme. Mă va ține alături.

Înainte de a reuși să răspund, ministrul Lorsa a sosit să ne escorteze spre Palatul de Toamnă. După expresia lui surprinsă, am știut că se așteptase să eșuez.

Ce bine era dacă o făceam!

Lorsa și-a încrucișat brațele acoperite de mâneci albastru-deschis care i se umflau în urmă, pornind înainte în pas vioi. Era la fel ca în acea primă zi când sosisem la Palatul de Vară. Îmbrăcămintea lui Lorsa era asemănătoare cu cea de atunci, iar pandantivul de jad și ciucurele roșu uriaș se aflau la locul lor, legănându-se atârdate pe eșarfă. Numai că, în clipa aceea, nu am mai încercat să țin pasul cu el, ci am șchiopătat și am luat-o încetișor, considerând ideea drept o mică victorie ori de câte ori Lorsa se oprea să mă aștepte.

Am urât Palatul de Toamnă de îndată. Am simțit lipsa Palatului de Vară cu ale sale acoperișuri aurii și coloane stacojii, cu grădinile splendide, unde mirosul de iasomie se întâlnea cu cel al florilor de prun. Da, arborii de la Palatul de Toamnă ardeau într-o explozie țipătoare de culori chiar și la lumina felinarului, iar podelele de piatră erau inundate de frunze aurii, proaspăt căzute, dar aerul avea un miros închis, ca o cerneală umedă. Nu existau nici libelule, nici fluturi, nici ciocârlii și nici rândunici. Doar

o ceață subțire ce acoperea pământul de parcă l-ar fi pregătit pentru un somn îndelungat și profund.

Spre surpriza mea, am zărit-o pe lady Sarnai în una dintre grădini. Nu a trădat nicio reacție când ne-a observat, dar s-a ridicat, iar fustele i-au strălucit în timp ce stătea în picioare și se uita fix către ceva în depărtare, pe colț, de parcă și ea ar fi preferat să fie oriunde, nu acolo.

Ministrul Lorsa ne-a condus în apartamentele personale ale împăratului. Ușile erau pictate cu lei care aveau ochii roșii, fapt ce m-a făcut să mă cutremur și să mă gândesc la Bandur. Împăratul Khanujin ne aștepta cu fața ascunsă după un văl albastru-închis. Imediat ce Lorsa a plecat, suveranul și-a ridicat vălul.

Edan îmi spusese că împăratul se baza pe magia lui să-și îmbunătățească aspectul fizic, totuși, m-a șocat cât de diferit arăta în clipa aceea. Adevăratul împărat era lipsit de măreție, mai scund și mai puțin musculos decât îmi aminteam; cu o gură nesigură și ochi negri, mici și neîndurători.

Încercând să nu-l privesc în ochi, am căzut în genunchi, iar Edan mi s-a alăturat.

— Ar trebui să te spânzur de îndată, Lordule Vrăjitor, a rostit împăratul Khanujin printre dinți. Ai plecat fără permisiunea mea.

— Accept consecințele acțiunilor mele, Majestatea Voastră, a spus Edan. Am considerat necesar să-l ajut pe croitorul imperial, să asigur căsătoria voastră și pacea pentru A'landi.

— Ai considerat că, părăsindu-mă, faci un lucru înțelept? a spus împăratul și și-a aruncat ceașca de ceai, care s-a spart chiar la picioarele lui Edan. Înțelept pentru *shansen* să știe că erai plecat? Să-i dai ocazia să te vâneze?

— Dacă a gândit astfel, a dat greș.

Împăratul Khanujin a pufnit, întrucâtva domolit. Bătea însă cu degetele pe brațul scaunului său de lemn, care nu aducea mai deloc cu un tron. Pentru că avea unghiile lungi și netăiate, zgomotul iscat de mișcarea lor m-a iritat la culme.

— Călătoria a fost încununată de succes?

— Da, Majestatea Voastră.

— Atunci, cel puțin absența ta nu a fost degeaba. Mă întreb cum ar trebui să te pedepsesc? La urma urmei, nu există nimic de care să te temi, după câte știu. Iar eu nu te pot executa pentru nesupunere, de vreme ce am nevoie să-mi fii alături.

Edan a rămas tăcut.

Împăratul Khanujin și-a atins amuleta.

— Presupun că însăși existența ta este pedeapsa perfectă. Tu, o navă atât de puternică, la comanda mea.

Edan nu a tresărit, dar eu da. Mi-am încleștat pumnii pe lângă trup și m-am văzut obligată să-mi mușc obrajii pe interior ca să evit să-l reped pe împărat.

— Maestre Tamarin, ai treabă de făcut! Lasă-ne!

Am aruncat o privire spre Edan, care și-a ridicat aproape imperceptibil bărbia. Un semn să fac ce mi se spune.

Împăratul știa că piciorul meu nu era șchiop cu adevărat, dar, oricum, am lăsat impresia că fac un efort să mă ridic din poziția îngenuncheat, ca mai apoi să mă înclin în fața lui.

— Să ne trăiți o mie de ani, Majestatea Voastră! am rostit eu cuvintele familiare, dar care, în clipa aceea, îmi păreau străine.

Apoi am plecat, reîntorcându-mă la viața pe care visasem cândva să o trăiesc. Ce n-aș fi dat ca acea viață să fi rămas un vis!

SĂCULEȚUL ȘI CUFĂRUL erau deja în noua mea odaie. Am deschis cufărul să-mi aerisesc rochiile. Văzându-le, m-am simțit mai bine. Chiar dacă eram înapoi în palat, nu puteam uita de aventurile prin care trecuserăm. Nu puteam uita bătăliile pe care eu și Edan le dăduserăm și nici magia pe care o văzusem.

Rochiile acelea aveau să îmi amintească mereu de cele întâmplate.

O farfurie cu fursecuri de migdale mă aștepta pe masa de croit. Deși tratația nu avea niciun bilet, știam că era din partea lui Ammi. „Bine ai revenit!” o și auzeam exclamând.

Amintindu-mi că singura mea prietenă din palat se bucurase că mă întorsesem, am și înfulecat fursecurile, cu gând să-mi umplu iute stomacul gol. Tocmai când am lăsat jos farfuria și am început să desfășor rochiile, ușa odăii mele s-a deschis.

— Înălțimea Sa lady Sarnai te onorează cu prezența ei! s-a auzit o voce de dincolo de ziduri.

Lady Sarnai a intrat. Fruntea ei încruntată și buzele țuguiate arătau cât se putea de clar că nu era încântată că revenisem în viață, dar fiica *shansen*-ului nu mă mai speria. Mi-am luat în grabă bastonul și am făcut o plecăciune.

— Soarele roșu se apropie, a spus ea în loc de bun venit.

Replica ei m-a durut, însă ea nu avea de unde să știe din ce pricină.

— Aproape am terminat, Înălțimea Voastră.

— Așadar i-ai găsit? a rostit ea, fără pic de sinceritate în glas. Pe copiii Amanei?

— Da, Înălțimea Voastră!

Lady Sarnai ținea în mână un evantai, ca întotdeauna, dar îl răsucea atât de tare în mâini, că m-am gândit că era posibil să îl rupă. Când a vorbit din nou, avea vocea tensionată.

— Arată-mi ce-ai făcut!

Am îngenunchat lângă cufăr, bucuroasă că îl curățasem de nisip și pământ. Una câte una, am scos cu mare grijă cele trei rochii.

Lady Sarnai mi-a smuls-o din mâini pe prima, ridicând-o de mâneci să o privească.

— Asta urmează să fie rochia lunii, am spus. Nu am cusut încă în ea lumina lunii.

Chiar și fără elementul magic la locul potrivit, rochia îți tăia respirația. Mi-am dat seama după tăcerea lui lady Sarnai că realizasem o creație ruptă de cele lumeste.

Mânele erau lungi și largi, iar ținute în sus, erau arcuite precum fundul elegant al unei lăute. Firul de borangic

alb-auriu strălucea de pe manșete și de pe gulerul suprapus pe care brodasem cu toată osteneala flori miciuțe și nori, iar fusta era argintie, cu cinci straturi de mătase din cea mai subțire pentru a crea iluzia luminii difuze și strălucitoare.

Frumusețea de netăgăduit a rochiei a mișcat-o. I-am zărit lacrimile ce îi umezeau ochii chiar dacă clipea și se lupta să și le stăpânească.

Lady Sarnai a lăsat rochia să cadă pe podea. Culoarea i se scursesese din obraji, iar ochii erau inundați de un amestec de uimire și groază.

— Trebuia să fie... imposibil.

— Nu a fost ușor, am spus ostenită.

Nu puteam jubila – rochiile se făcuseră cu un mare sacrificiu.

— Am întâmpinat multe obstacole, unele magice, altele nu. Oamenii tatălui Înălțimii Voastre ne-au urmărit.

Chipul lui lady Sarnai s-a întunecat, auzind vestea. Am crezut că mă va muștra cu asprime, pentru că insinuasem că ea îl trimisese pe Edan cu mine ca tatăl ei să-l poată captura, dar nu a spus nimic. Totuși, nu s-a arătat surprinsă. M-am întrebat dacă sentimentele ei se împărțeau între datoria față de *shansen* și ura față de acesta – pentru că o obliga la o mariaj cu împăratul Khanujin.

Lady Sarnai și-a ridicat bărbia, reclădindu-și atentă masca de piatră, deși nu a reușit să fie la fel de convingătoare ca mai nainte.

— Foarte bine, maestre Tamarin! a spus ea, ținându-și privirea semeață ca să evite să-și îndrepte ochii spre rochie, de parcă însăși vederea acesteia ar fi rănit-o. Sunt sigură că împăratul Khanujin va fi mulțumit că i-ai adus darul de nuntă. Dar să nu te lași înșelat crezând că aceasta este prima ta din multele realizări pentru el. Promisiunile Fiului Paradisului sunt la fel de goale precum norii ce îl apasă. N-ar fi trebuit să te întorci niciodată.

Evantaiul a pocnit în mâinile ei, iar ea a lăsat să cadă bucățile rupte pe rochia mea. Fără să mai arunce vreo privire la celelalte două rochii pe care le croisem pentru ea, a ieșit din odaie, plină de furie.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Am supraviețuit în următoarele câteva zile, cufundându-mă în muncă. Eram atât de absorbită să termin rochiile lui lady Sarnai, că abia auzeam clopotele sunând în fiecare dimineață și seară sau ploaia care lovea repetat acoperișul în timpul furtunilor care se abătuseră asupra Palatului de Toamnă. Aproape chiar nu am dat atenție când Ammi a pălăvrăgit despre recuperarea miraculoasă a împăratului după boală, deși am ridicat capul o singură dată – când fata s-a plâns că Lordul Vrăjitor mânca puțin la cină. Magia pe care o țeseam încet, încet în rochii m-a ajutat să înăbuș toate zgomotele de afară, făcând ca sorocul pentru isprăvirea rochiilor să pară departe, foarte departe.

După aproape trei luni pe drum, uitasem cât de însuflețitor era să mă adâncesc în meșteșugul meu. Nu cu mult timp în urmă, îmi dorisem cu ardoare să devin cel mai important croitor din A'landi. Viața fusese foarte diferită mai apoi – înainte de a veni la palat, înainte de a mânui foarfeca magică, înainte de a-l întâlni pe Edan.

Acesta nu a venit să mă viziteze. Faptul în sine îmi provoca durere, dar nu-l puteam învinovăți. Probabil că împăratul Khanujin îi interzisese, deși, uneori, simțeam că la fereastra mea poposea un vultur ce mă urmărea lucrând până târziu în noapte. În adâncul sufletului, când izbuțeam să dau uitării mânia mea față de împărat, îmi spuneam că era de preferat acea variantă – pentru amândoi. Avea să doară mai puțin în ceasul despărțirii.

Și, astfel, cu ajutorul foarfecii mele fermecate și al mănușilor din mătase de păianjen, am petrecut zile întregi răsucind lumina soarelui într-un fir auriu atât de delicat, încât nici nu orbea, nici nu ardea. Lumina soarelui nu era ceva ce puteam revărsa pe masa de croit și să măsor cu bățul. Așa că lucram direct din nucleu, trecând raze de lumină pe mănuși și apoi tăindu-le cât de subțire puteam. Apoi le rulam pe lamele foarfecii și le răsuceam într-o ață atât de fină, că aluneca prin ochiul acului. Cu lumina lunii am făcut la fel, doar că am împletit razele argintii în șnururi subțirele, strălucitoare.

În noaptea dinaintea soarelui roșu, am țesut lumina soarelui în prima rochie. Zâmbetul soarelui nu prea mă ajuta să-mi înveslesc sufletul, dar, pe măsură ce razele sale săreau deasupra foarfecii, voiam să râd – dar nu de bucurie, ci de uimire și de ușurare. Pentru că atunci când a fost gata, rochia era atât de scânteietoare, că ochii mi-au lăcrimat de la strălucirea ei; chiar și când mi-am întors privirea să mă uit în altă parte, coronițe de lumină îmi supuneau vederea unei senzații dureroase.

Am privit cu ochii pe jumătate închiși, îndoindu-mi degetele. Fiola cu sânge de stele stătea caldă în poala mea, iar foarfeca a bâzâit pe când am purces să brodez lacrimile de lună pe cea de-a doua rochie a lui lady Sarnai. În timp ce lucram, mi-am amintit de încercarea dureroasă de pe Vârful Celui care Aduce Ploaia și momentul când am plonjat în iazul rece ca gheața. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz, dar nu una de tristețe, ci pentru că înțelegeam că Maia care termina acele rochii nu era aceeași cu Maia care le începuse în urmă cu trei luni. Ele reprezentau călătoria mea și, curând, aveam să ne despărțim.

Am făcut cusătura finală pe rochia din lumina lunii. Mai aveam de croit o singură rochie – cea din sânge de stele.

Degetele îmi tremurau și mi-am șters ochii cu dosul mâinii. Nu dormisem zile în șir, iar epuizarea mă ajungea din urmă, făcându-mi mintea să rățăcească și hotărârea să scadă.

Acul meu ezita deasupra ultimei rochii. Ce avea să se întâmple cu mine după ce terminam?

Împăratul știa că eram femeie. Odată ce rochiile erau croite, avea să mă păstreze la palat? Odinioară, pe când încă mai eram naivă, asta era tot ce îmi doream: să intru în grațiile Majestății Sale și să ajung croitorul imperial. Acum însă, lucrurile se schimbaseră.

Dacă îmi îngăduia să rămân, asta ar fi fost ca o eternă aducere aminte a puterii pe care o avea asupra mea și, în aceeași măsură, a ceea ce pierdusem.

Peste puțin timp, Edan avea să se întoarcă în Lapzur. Și să devină demon, la fel ca Bandur.

Și asta doar din vina mea.

Doar munca mă împiedica să-mi pierd speranța. Și, în clipa aceea, speranța urma să-mi fie confiscată. Rochiile erau aproape gata, iar dimineată, lady Sarnai avea să le revendice.

Mi-am simțit răsuflarea lungă și neregulată. Luni la rând fusesem puternică. Puternică pentru familia mea, puternică pentru mine însămi și puternică pentru Edan.

În cele din urmă, m-am dezlănțuit. Tot ce mă chinuisem să îngrop în mine, toată suferința și durerea, le-am eliberat printre suspine.

De ce nu izbutisem eu să fiu doar Maia, fiica ascultătoare? Fata care iubea lucrul de mână și dorea să-și petreacă restul zilelor alături de tatăl și cei trei frați ai ei?

Dar Finlei nu mai trăia. Și nici Sendo. Iar Keton... spiritul lui era doar o fantomă a celui ce fusese cândva.

Edan umpluse golul lăsat de frații mei. În plus, scosese la lumină aventuriera, visătoarea și rebela din mine. Dar, în clipa aceea, eram pe punctul de a-l pierde și pe el.

Nu-l puteam pierde pe Edan.

Nu voiam!

Am încercat să pun opreliște gândurilor și am pus pie-sele cap la cap. Dacă Edan era eliberat de jurământul ce-l lega de împăratului Khanujin, atunci nu mai era vrăjitor. Nu mai putea deveni demon și nici să îi ia locul lui Bander ca gardian în Lapzur.

M-am rostogolit pe pat și mi-am luat foarfeca. Folosindu-mi dinții, am scos dopul, păstrând sângele de stele în fiolă și, foarte atentă, am turnat conținutul prețios peste lamele foarfecii. Apoi, le-am atins de mătasea albă și nedată a ultimei rochii.

Încet-încet, sângele de stele s-a împrăștiat, culoarea unduindu-se peste țesătura goală.

Noaptea era întunecată și fără stele, dar, în interiorul odăitei mele, țeseam un univers de lumină.

Rochiile străluceau atât de tare, că puterea lor pătrundea prin ușile și ferestrele închise. Vederea celor trei veșminte deodată ar fi trebuit să mă orbească, dar eu le croisem, iar asta mă proteja de puterea lor.

Am făcut un pas înapoi, cu un oftat adânc, și mi-am privit creațiile.

— Una țesută din zâmbetul soarelui, am șoptit. Alta brodată cu lacrimi de lună și, în fine, una pictată cu sânge de stele.

Am căutat ceva de reparat, o ață desprinsă sau un nasture descusut, dar eu și foarfeca nu făcuserăm nicio greșală. Rochiile erau perfecte. Demne de orice împărăteasă. Demne de o zeiță.

Cu un suspin, am atins cu mâna ultima rochie. Culoarea se uscaseră nefiresc de rapid și, în timp ce degetele mele zăboveau peste mătasea ei fină, mi-am dat seama că era cea mai frumoasă dintre cele trei, era capodopera mea. Rochia țesută cu zâmbet de soare era bogată și amplă, de un auriu incandescent și luminos, cu fâșii rotunjite la tiv ce străluceau intens precum razele soarelui, în timp ce rochia brodată cu lacrimi din lună era lucioasă și argintie, cu mâneci ce cădeau în falduri din umeri și o fustă mulată ce se unduia în jos într-o trenă. Dar rochia din sânge de stele, deși neagră ca noaptea, când am atins-o, a căpătat sclipiri aurii, argintii și violete, plus o mie de alte nuanțe pe care

nu le puteam denumi. Am ținut corsajul la piept, imaginându-mă cum aş arăta îmbrăcată cu ea.

„De ce nu, Maia? Ți-ai petrecut întreaga viață cosând pentru alții și croind rochii pe care niciodată nu ai îndrăznit să le probezi.”

Înainte de a putea să mă răzgândesc, am desfăcut cei o sută de nasturi pe care, cu minuțiozitate, îi cususem pe rochia pictată cu sânge de stele, am intrat în fustă și am tras în sus corsajul vârându-mi brațele în mâneci. Indiferent ce putere ar fi deținut rochiile Amanei, intenționam să descopăr. În seara aceea.

Ca prin magie, fusta a strălucit, nasturii s-au încheiat unul după altul, iar cordonul s-a legat peste talie. Mi-am atins inima cu mâinile, încercând să-mi țin în frâu entuziasmul. Rochia se potrivea perfect. Îmi venea ca turnată pe șolduri, mătasea moale revărsându-se spre exterior ca petalele unui trandafir. Țesătura însăși era caldă într-un fel care mă făcea să mă simt cumva însuflețită.

Mi-am lăsat părul pe spate și mi-am ascuns fața cu un văl subțire, făcut din mătasea rămasă.

Pe urmă, m-am aventurat afară. Palatul era întunecos, iar felinarele ce luminau cărările grădinii licăreau, lumânările lor având din ce în ce mai puțină ceară. Dar eu nu aveam nevoie de niciun felinar sau tortă să-mi găsesc calea. Rochia mea strălucea și îmi lumina drumul.

Gărzile care m-au văzut au făcut ochii mari și au rămas cu gurile căscate. Câțiva dintre soldați au căzut în genunchi, atingând cu frunțile pământul de parcă aş fi fost o zeiță. Niciunul nu a întrebat cine eram și încotro mergeam.

Am ajuns la Marele Templu. Umerii mi s-au încordat, dar eu am împins ușile de lemn cu forța și mi-am croit drum spre locul sfânt.

Un altar pentru Amana mă aștepta, luminat de lumânări și înmiresmat de tămâie, deși templul era nesupravegheat.

Am luat un pic de tămâie și mi-am ridicat fusta ca să pot îngenunchea.

— Amana, binecuvântează-mă și iartă-mă! Pentru că am creat trei rochii din copiii tăi: soarele, luna și stelele.

Am pus tămâia în vas, m-am înclinat și, când m-am ridicat să plec, a început să vuiască vântul. Nu, nu vântul vuia. Zgomotul mi-a adus aminte de foarfeca mea – un cântec liniștit, care rezona cu ființa mea de parcă doar eu l-aș fi putut auzi.

— *Așadar tu i-ai descoperit pe copiii mei*, a rostit o voce de femeie domoală, dar puternică și totuși binevoitoare. *Și tu ai croit rochiile mele.*

Am căzut în genunchi din nou.

— Zeiță Mamă, da!

— *Ele au o putere mare, prea mare ca să rămână în lumea ta.*

Mi-am plecat capul în fața dojenii primite.

— Înțeleg asta acum, Zeiță Mamă, am rostit cu voce tremurată. Voi ispăși orice pedeapsă vei dori.

Amana a cântărit cele spuse de mine.

— *Nu este necesară nicio pedeapsă. Ai suferit mult, iar puterea rochiilor te poate costa și mai mult.* Zeița a făcut o scurtă pauză, apoi a continuat: *Mă voi îndura de tine și îți voi lua una dintre poveri. Cere-mi cea mai mare dorință a inimii tale, Maia, iar eu și-o voi îndeplini.*

M-am simțit copleșită. Nu trebuia să mă gândesc de două ori.

— Te rog, Amana, dezleagă-l pe Edan de jurământul făcut împăratului Khanujin, ca să poată fi liber!

Mirosul de tămâie a devenit intens, aprig, așa cum s-a întâmplat și cu privirea Amanei.

— *Dorința ta va avea urmări importante, Maia. Edan nu va putea să îndeplinească promisiunea făcută demonului Bandur, iar tu va trebui să plătești prețul pentru jurământul încălcat.*

— Nu-mi pasă! am spus. Îl iubesc pe Edan!

A urmat o pauză. Am așteptat, ținându-mi respirația.

— *Este cu adevărat dorința ta doar din dragoste? Ai în tine furie, copilă. Furie și multă tristețe. Nu ai nimic să-ți dorești pentru tine?*

Ascultând cuvintele ei, umerii mi s-au prăbușit. Nimeni nu putea să o mintă pe Zeița Mamă.

— Foarte mulți ani, mi-am dorit ca familia mea să poată fi împreună încă o dată, am recunoscut simplu. Dar asta este o pierdere pe care știu că nici măcar tu, Zeița Mamă, nu o poți repara. În timp ce pentru Edan... mai există speranță.

— *Atunci, așa să fie!* a spus Amana în cele din urmă. *Cu lumina din sânge de stele de unde a fost el legat prin jurământ, tubitul tău va fi liber.*

— Mulțumesc! am șoptit. Mulțumesc, Zeița Mamă!

M-am înclinat de trei ori, apăsându-mi fruntea pe scândurile de lemn reci ale podelei templului. Apoi, am coborât scările alergând, cu inima grea de binecuvântarea Amanei și cu brațele întinse larg în speranța că a doua zi avea să se depeze un nou început.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Am continuat să dorm după ce au bătut clopotele ce anunțau ivirea zorilor, ba chiar și după dangătul clopotelor matinale obișnuite. Când Ammi a intrat brusc în odaia mea, m-a găsit adormită peste pături și cu picioarele atârându-mi de pe pat.

Slujnica m-a scuturat tare.

— Toată lumea te așteaptă! a strigat ea în timp ce cozile i se mișcau repede din cauza agitației. Trebuia să fii la reședința lui lady Sarnai încă de acum douăzeci de minute.

Am tresărit. Primul lucru pe care l-am văzut a fost soarele roșu. Strălucea orbitor din ușa pe care Ammi o lăsase deschisă, aruncând un luciul purpuriu peste odaia mea, chiar și peste tava cu micul dejun pe care slujnica o pusese pe podea cu câteva ore în urmă. O parte din supă se revărsase pe tava lăcuită, iar în lumină părea aproape de culoarea sângelui.

Ochii mi-au rătăcit spre rochiile. Rochiile din lumina soarelui și din lumina lunii erau împăturite una peste alta

în ordine, amândouă gata de prezentat împăratului Khanujin și lui lady Sarnai. Dar ultima rochie... atârna pe scaunul meu cu fustele măturând podeaua.

Trebuia să fi fost un vis.

— Trezește-te! Trezește-te! a spus Ammi, trăgându-mă de braț și luptându-se să mă ridice de pe pat. Cel puțin ai dormit cu hainele pe tine.

Chiar așa dormisem. Ciudat, pentru că nu îmi aminateam să mă fi îmbrăcat din nou în seara anterioară. În stânga mea se afla o oglindă lungă și dreptunghiulară, cu o ramă din lemn de trandafir. Mi-am văzut imaginea în acea oglindă, cu ochii duși în fundul capului, obosiți din cauza grijilor și a lipsei de somn, cu smocuri de păr negru căzute peste față și restul încurcat la capete. Nimic neobișnuit.

Mi-am aranjat părul și mi-am îndreptat pantalonii.

— Sunt trează.

Ammi a făcut un pas înapoi, apoi și-a încrucișat brațele.

— Nu mai este timp pentru micul dejun, a spus ea și a îngenuncheat să ștergă supa vărsată pe tavă. Voi lăsa asta aici pentru tine să o mănânci mai târziu!

Am dat din cap aprobator, fixându-mi brâul de croitor. Foarfeca îmi atârna într-o parte cu greutatea ei obișnuită.

Ammi mi-a șters praful de pe pălărie și mi-a înmânat-o.

— Ți-a crescut părul.

Am ezitat, dorind ca vraja lui Edan asupra palatului să nu o fi atins și pe Ammi. Ar fi fost frumos ca o altă fată să-mi cunoască secretul.

— Știu, am răspuns, luând pălăria. Mulțumesc!

Am adunat rochiile într-un coș și am pornit repede spre apartamentele lui lady Sarnai, aproape uitând să șchiopătez și să-mi folosesc bastonul. Ca și Palatul de Vară, Pavilionul Orhideelor se afla în cealaltă parte a grădinii și, în timp ce treceam pe coridoarele deschise și prin curți, am evitat să privesc cerul. Îmi dădeam seama doar trăgând cu coada ochiului că norii erau focoși și că până și umbra mea avea o nuanță de roșu. Dar nu voiam să-mi ridic privirea, nu voiam să văd soarele înflăcărat.

Am urcat în grabă treptele și am căzut în genunchi, plecându-mi fruntea, după ce gărzile m-au lăsat să intru.

— Majestatea Voastră Imperială, cele mai profunde scuze pentru...

La vederea împăratului Khanujin mi-am uitat cuvintele.

Conducătorul scund și lipsit de vlagă pe care îl întâlnisem cu doar cinci zile în urmă dispăruse. Datorită magiei lui Edan, împăratul Khanujin era din nou suveranul maiestuos, iubit și înspăimântător pentru toată lumea. Avea părul negru ca abanosul ascuns sub o coroană făcută în întregime din aur, iar ochii îi erau luminoși, dacă nu afectuoși. Înfațișarea îi era atât de uluitoare, că am și uitat cum arăta cu adevărat.

Mi-am luat privirea de la el, refuzând să las magia să se joace cu percepțiile și sentimentele mele. Alături de el se afla Edan. Mi s-a încleștat gura. Trecuseră multe zile de când fuseserăm împreună. Părul lui Edan era mai scurt, cu buclele îmblânzite pe umeri, și era îmbrăcat în veșminte negre, așa cum purta mereu când se afla în preajma stăpânului său.

Era drept și înalt. Aproape încordat. *Constrâns*. Cătușa de aur îi înlănțuia încă încheietura mâinii, iar aura împăratului radia la fel de intens ca întotdeauna. Probabil că îmi imaginasem întâlneala mea cu Amana din noaptea anterioară. Văzându-l astfel pe Edan, am simțit că inima stătea să îmi explodeze.

Mi-am întors capul ușor, măsurând cu privirea apartamentele lui lady Sarnai. Mi s-au părut mai mici decât încăperile ei din Palatul de Vară, poate pentru că erau prea mulți adunați acolo: ministrul Lorsa cu alți trei eunuci, un șir de curteni, câteva dintre slujitoarele lui lady Sarnai... și lordul Xina. Toți se aflau acolo să vadă dacă reușisem să realizez rochiile Amanei.

— Ai întârziat, a spus împăratul Khanujin când ușile s-au închis.

Nu se uita la mine și a durat un pic până să-mi dau seama că altcineva sosise după mine.

În urma mea se apropia lady Sarnai. Avea arcul atârnat pe umăr de parcă tocmai s-ar fi întors de la vânatoare. În mână ținea o săgeată la fel de ascuțită ca ura care i se citea în priviri. M-am întrebat dacă nu cumva o bătea gândul să tragă în mine. Nu părea deloc încântată să mă vadă acolo.

Ea a dat arma unuia dintre eunucii împăratului și a lăsat săgeata din mână, precum și tolba pe podea. Dacă a fost surprinsă să-l vadă pe lordul Xina acolo, și-a ascuns bine uimirea în timp ce făcea o plecăciune în fața împăratului.

— Ridică-te! a rostit el, luând loc pe unul dintre cele două scaune stacojii lăcuite așezate pentru el și lady Sarnai în mijlocul încăperii, cu tămâia ce ardea alături de ei.

Am observat amuleta lui Edan pe eșarfa împăratului. Arăta la fel ca întotdeauna – veche și tocită, cu acel vultur gravat pe ea.

— Soarele roșu a apărut, a spus împăratul Khanujin. Maestre croitor, am așteptat îndelung să termini rochiile Amanei. Prezintă-le lui lady Sarnai ca ea să se poată îmbrăca în una dintre ele pentru a onora sosirea *shansen*-ului la banchetul din seara asta.

Mi-am înăbușit emoția, ținând capul în jos și mâna pe baston când m-am ridicat.

— Înălțimea Voastră, am spus, adresându-mă lui lady Sarnai, am terminat rochiile și vi le prezint în așteptarea căsătoriei Înălțimii Voastre cu împăratul Khanujin.

Când am ridicat rochiile și le-am despăturit, m-am mirat că nicio cută nu deranjase țesătura. Când am ridicat fiecare rochie, una după alta, le-am auzit pe slujitoarele lui lady Sarnai pierzându-și respirația. Fustele înfoiate precum norii licăreau și străluceau cu atâta intensitate, de parcă erau țesute din raze de soare și de lună, din aur, din diamante și din alte nestemate.

— O rochie țesută cu zâmbet de soare, am povestit, în timp ce slujitoarea prelua rochiile de la mine pentru a le prezenta lui lady Sarnai. Și una brodată cu lacrimi de lună.

Lady Sarnai se uita cu greu la ele. Era dificil să o faci. Rochiile străluceau foarte puternic, dar ochii mei erau obișnuiți cu lumina lor.

— Iar în final, am spus, o rochie pictată cu sânge de stele.

— Stai! a spus lordul Xina, făcând un pas în față să cerceteze rochia.

Mâinile lui mari au plutit peste țesătura care, în mod bizar, nici nu a scânteiat și nici nu a strălucit. Chiar și în amintirea mea vagă, aș fi putut jura că veșmântul se animase noaptea trecută când îl purtasem. De parcă aș fi fost îmbrăcată în lumina stelelor.

Dar nu, rochia a rămas neagră. Neagră precum cărbunele, neagră precum cerneala — neagră precum moartea.

— O culoare nefericită pentru o nuntă, nu-i așa? a spus lordul Xina, aruncând cuvintele spre împărat. Îl insultă pe *sbansen!*

Un colț al buzelor lui lady Sarnai s-a ridicat chinuit.

— Chiar dacă această culoare nu-mi provoacă repulsie, este extrem de simplă, maestre Tamarin. Greu de crezut că e o rochie care să amintească de marea noastră zeiță.

M-am apropiat de slujitoarea care ținea rochia și am încercat să o fac să pășească în lumină. Dar lumina era purpurie și nu a ajutat deloc să scoată în evidență culorile stelelor.

— Rochia reflectă lumina, Înălțimea Voastră, am spus, încercând să ascund cât de derutată eram de rochia fără strălucire. Poate pentru că astăzi este soarele roșu, lumina este diferită.

Împăratul Khanujin și-a încrucișat brațele la piept în timp ce mânecile lui lungi de mătase îi atârnavă până la podea.

— Nu ai de ce să te arăți atât de ursuză, lady Sarnai. Cred că este o culoare care ți se va potrivi foarte bine.

— Nu o voi purta, a spus ea. Lordul Xina are dreptate. Va fi de rău augur.

— Poate că Înălțimea Voastră ar trebui să probeze una dintre celelalte rochii, a îndemnat-o Edan. Rochia soarelui. Lady Sarnai l-a privit printre gene.

— Ce importanță are o altă rochie, dacă asta nu reușește să strălucească? Am cerut trei rochii ale zeiței Amana, nu imitații.

— Nu sunt imitații, a rostit Edan, tăios.

— Într-adevăr, nu, a spus și împăratul Khanujin cu mâinile sprijinite pe genunchi și arătând ciudat de calm. Gărzile mele jură că, noaptea trecută, au văzut-o pe zeița Amana la Marele Templu purtând o rochie făcută din stele.

Câțiva dintre eunuci și-au murmurat unul altuia că și ei auziseră povestea aceea.

Lordul Xina s-a întors spre Edan cu fața încordată de furie.

— Ai crezut că ne păcălești cu magia ta? Să ne faci să credem că zeița Amana mergea într-adevăr pe pământ în... în această rochie oribilă?

— Îmbracă rochia! mi-a poruncit împăratul Khanujin.

Capul meu nu a fost singurul care s-a repezit să stea cu fața la împărat.

— Sire?

— Maestre Tamarin, demonstrează-i puterea așa cum cred că ai făcut-o noaptea trecută!

— Nu văd cum maestrul ar fi persoana potrivită să o facă, a intervenit lordul Xina. Maestrul Tamarin este bărbat. El n-ar putea nicicum să...

— Aici greșești, lord Xina, a spus împăratul cu o urmă de zâmbet pe buze. Maestrul Tamarin este cel mai mic copil al lui Kalsang Tamarin. Fiica sa, Maia.

Am rămas fără suflare, iar șocul s-a răspândit în întreaga încăpere. De ce făcea împăratul asta?

— O impostoare! am auzit lumea murmurând.

Mâna ministrului Lorsa s-a ridicat brusc la gură, iar eunucul de lângă el a început să mâzgălească în documentele sale cu înverșunare. Zâmbetul încrezut al lui lady Sarnai s-a transformat în uluire, dar am renunțat să-l savurez, fiind prea ocupată să-l urmăresc pe Edan. Chipul lui a rămas calm și solemn, deși a ridicat o sprâncenă privindu-mă, un semn că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea împăratul. Agitată, mi-am frânt mâinile.

— Maia Tamarin, îmbracă rochia!

Edan a venit să mă ajute, dar împăratul a ridicat o mână și l-a oprit.

Conștientă că toată lumea mă urmărea, am recuperat rochia pictată cu stele și am mers în spatele paravanului să mă schimb. Simțeam privirile lui lady Sarnai străpungând prin peretele despărțitor, în speranța că rochia mea nu va reuși să dea viață magiei lui Amana.

În sinea mea, am simțit că lady Sarnai putea avea dreptate. Niciuna dintre slujitoare nu s-a mișcat să mă ajute, iar nasturii nu s-au încheiat singuri în acea dimineață. Am întins mâna după foarfecă și a fost suficient ca magia să revină. Nasturii s-au încheiat și mi-au strâns trupul în rochie.

Fără nicio ezitare, mi-am ridicat pălăria, iar părul mi-a căzut în valuri pe umeri. Apoi am ieșit din spatele paravanului.

Rochia mea răspândea explozii orbitoare de lumină, suficient de intense să cuprindă întreaga încăpere. Copleșit, împăratul Khanujin și-a ridicat mâinile să-și protejeze ochii. Lady Sarnai și lordul Xina au procedat la fel.

Dar Edan nu s-a uitat în altă parte. Doar a răsuflat ușurat. Uimirea îi strălucea în priviri, trezindu-l, și, pentru o clipă, Edan *al meu* se reîntorsese, nu Edan care era slujitorul împăratului Khanujin. Totuși, el nu se uita la rochie, mă privea pe mine.

— Strălucești, a șoptit el atât de încet, că doar eu l-am putut auzi.

Am privit în jos, derutată. Rochia mea prinsese viață așa cum se întâmplase și noaptea trecută. În ziua aceea, culoarea era alta, mai mult violet decât negru – mai intensă chiar decât nuanțele pe care doar regii și reginele și le îngăduiau. Țesătura se vălurea și strălucea în toate nuanțele imaginabile. Apoi mi-am văzut imaginea reflectată în oglindă. Străluceam – pielea, părul, mâinile și întregul trup radiau o lumină delicată argintie, care era parcă mai strălucitoare pe măsură ce deveneam conștientă de ea. Edan a întins mâna după foarfeca mea, pe care o țineam atât de strâns, că mânerile îmi făcuseră adâncituri pe degete.

Rochia a devenit și mai strălucitoare când mâna lui s-a atins de mâna mea, dar, mai apoi, el a făcut un pas înapoi și împăratul Khanujin i-a luat locul.

Uimirea s-a întipărit pe chipul împăratului. Expresia batjocoritoare de pe buzele sale a dispărut, iar el mi-a atins bărbia, ridicând-o așa cum făcuse și în celula închisorii.

— Ce transformare minunată! a spus el, cercetându-mă din toate unghiurile. Acum înțeleg de ce gărzile te-au confundat cu Amană însăși. Fă câțiva pași!

Îmi simțeam picioarele grele, dar m-am supus, făcând un pas și rotindu-mă în fața împăratului ca toți să mă poată observa. Privirile lor îmi urmăreau fiecare mișcare, captivați de strălucirea rochiei.

În ciuda faptului că știam cum acționa forța împăratului Khanujin, era dificil să rezisti puterii acesteia. Ceea ce confundasem cândva cu charisma era forța care se revărsa din el, mai puternică atunci când era lângă Edan. M-am împotrivit acesteia doar cu mintea, dar nu și cu trupul. Împăratul mi-a spus să mă rotesc, iar eu l-am ascultat. Mi-a spus să-l iau de braț și l-am ascultat. Mi-a atins fața și l-am lăsat.

Edan a urmărit totul, frângându-și mâinile ținute la spate. Avea maxilarul încordat; știam că era furios pe împărat pentru că își folosea puterea să mă manipuleze. Și furios pe sine pentru că nu-l putea opri.

— Vă mai îndoiiți că acestea sunt rochiile Amanei? a întrebat împăratul Khanujin. Doar o astfel de magie ar putea transforma o fată simplă precum Maia Tamarin într-o zeiță.

Lordul Xina și lady Sarnai nu au spus nimic. Lumina din rochiile mele dansa în fața ochilor lor, dar nu îi umplea de uimire. Doar de suferință.

— Arată-ne puterea Amanei, Maia! a sunat vocea împăratului cu autoritate, deși tonalitatea ei îmi dădea o stare de încordare.

— Majestatea Voastră, l-a întrerupt Edan. Rochiile nu sunt destinate acestei lumi.

— Liniște! s-a enervat împăratul Khanujin în timp ce amuleta lui Edan îi atârna pe veșmânt, deși în clipa aceea ea strălucea printre alte pandantive, mai ales pe când lumina din rochia mea se atinge ușor de ea.

Cu lumina din sânge de stele de unde a fost el legat prin jurământ, spusese Amana, iubitul tău va fi liber.

Edan îmi spusese odată că devenise vrăjitor după ce băuse sânge de stele. Că acea cătușă de la încheietura mâinii lui apăruse de îndată ce depusese jurământul în Lapzur.

Privirea mea a rătăcit de la amuleta așezată pe eșarfa împăratului la cătușa de pe încheietura mâinii lui Edan. Oare era atât de simplu?

— Maia Tamarin, a spus împăratul Khanujin din nou, arată-ne puterea Amanei!

O lumină a cântat înăuntrul meu când am dezlănțuit magia rochiei pentru Edan, nu pentru împărat. Pe măsură ce determinarea creștea, țesătura strălucea din ce în ce mai tare cu o lumină argintie orbitoare ce eclipsa orice atingea. M-a cuprins amețeala și m-am învârtit atât de tare, încât nu am simțit când Edan m-a apucat brusc de umăr, nici nu am auzit că împăratul Khanujin râdea și nici că lady Sarnai țipa.

M-am rotit cu fața la Edan, împletindu-mi degetele cu ale lui. Un vârtej de lumină albastră și mov ne-a încercuit ca o furtună de raze luminoase.

— Ce faci? a strigat el.

În loc să-i răspund, i-am strâns mâna și am așezat-o pe inima mea. Lumina a devenit atât de puternică, încât nimeni nu a mai reușit să ne vadă, nu în fața furtunii. Am stat pe vârfuri și l-am sărutat, gândindu-mă la *toate* cele mai mari dorințe ale sufletului meu: pentru Keton să meargă din nou, pentru *Baba* să fie fericit, pentru Edan să fie liber. Una câte una, am făcut ca toate acestea să se întâmple, fără să aibă importanță cât avea să mă coste.

„Fii liber, Edan! Fii liber!” Mi-am întredeschis buzele, mi-am atins fruntea de fruntea lui și am văzut uimirea înțipărindu-i-se pe chip. Mâna lui a tresărit pe pieptul meu în timp ce cătușa de aur a început să fumege și să fâsâie, și praf de aur să cadă încet pe podea asemenea unor firisoare de nisip. Vântul l-a luat repede, înainte ca lumina din rochia mea să se stingă treptat și pereții de lemn ai palatului să ne înconjoare din nou.

Magia era încheiată. Cât mai calmă posibil, m-am despărțat de Edan. Toți ceilalți din încăpere se prăbușiseră. Vasele și scaunele erau răsturnate, ceștile de ceai sparte, iar podeaua era împestrițată cu pânze de in. Împăratul și-a revenit primul. L-am văzut pe lordul Xina ajutând-o pe lady Sarnai să se ridice și mai apoi așezându-se la o distanță respectabilă de ea. El avea fălcile încleștate și gura ca o linie fermă și tristă. O expresie ce îmi era foarte cunoscută! O văzusem adesea pe chipul lui Edan.

— Iată splendoarea și puterea Amanei! a spus împăratul, îndoindu-și brațele ca să-și scuture mânele de praf. Felicitările mele, maestre Tamarin! Nimeni nu poate nega

că nu ai îndeplinit dorințele lui lady Sarnai și că nu ți-ai câștigat poziția la curtea mea.

M-am așezat în genunchi, făcând o plecăciune. Amuleta de pe eșarfa lui era lipsită de strălucire, iar pe mijloc avea o crăpătură subțire, ce despica vulturul. Dar împăratul nu observase. Aveam sentimentul că nici nu avea să o facă până când nu-și va vedea propria glorie pălind în oglindă.

— Ești scutită de toate îndatoririle pentru restul zilei.

Cu greu am auzit restul cuvintelor împăratului, care ne îngăduia să ne retragem, mie și tuturor celorlalți din Pavilionul Orhideelor, pentru că nu puteam decât să mă frământ sub ardoarea privirii fixe a lui Edan. Fața lui devenise cadaverică, ochii îndurerati și tulburați, mișcările greoaie. Edan a încercat să-mi rețină privirea, dar n-am îndrăznit să mă uit la el, nici când mi-a înapoiat foarfeca și nici când mantia lui mi-a atins umărul în timp ce îl urma pe împărat spre ieșire.

Gărzile au deschis ușile brusc, lăsând să intre o rafală de aer rece. Când încăperea s-a golit, slujitoarele lui lady Sarnai s-au grăbit să reinstaureze ordinea. Nimeni nu s-a arătat suficient de curajos să mă ajute să-mi scot rochia, așa că am făcut-o singură și am lăsat-o lipsită de puteri pe scaunul roșu lăcuit al împăratului.

Lady Sarnai m-a urmărit, dar privirii ei furioase îi lipsea obișnuita amenințare și părea resemnată. Întorcându-se cu spatele la mine, s-a îndreptat încet spre un colț al odăii, unde s-a așezat lângă rama ei de brodat, cât mai departe posibil de rochia pe care o lăsasem pe scaunul împăratului.

Pumnii i-au rămas încleștați chiar și când m-am întors să părăsesc încăperea.

Nu mi-am mai pus pălăria, am ținut-o într-o parte în timp ce mă întorceam spre odaia mea. Gărzile au luat poziție de drepți când m-au văzut.

— Maestre Tamarin, au murmurat ei, plecându-și capetele cu respect.

Ministrul Lorsa, aflat în apropiere, și-a plecat capul înainte de a se îndrepta repede în altă direcție.

Ar fi trebuit să mă simt victorioasă. În definitiv, eu, o simplă croitoreasă din Port Kamalan, creasem rochiile legendare ale Amanei, devenisem croitorul imperial, prima femeie ajunsă vreodată în această poziție, și îl eliberasem pe Edan, un Lord Vrăjitor, de jurământul său de o mie de ani.

Totuși, simțeam un gol în suflet. Momentul când îl eliberasem pe Edan s-a năpustit peste mine ca un frig intens.

El era liber, mi-am reamintit eu pe când m-am prăbușit pe pat. *Asta era tot ce conta.*

Și cu acest gând, am adormit cu cel mai trist dintre zâmbete pe buze.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Când m-a trezit, Edan nu zâmbea. Avea brațele încrucișate la piept și stătea pe marginea patului meu. Schimbarea care se petrecuse cu el era subtilă, dar am observat-o imediat.

Avea umerii mai relaxați, de parcă ar fi fost ușurați de o greutate cumplită. Și părul îi era mai ondulat, mai aproape de negrul semințelor de mac decât de negrul nopții, rădăcina nasului, un pic strâmbă și, pentru prima oară, am observat mici imperfecțiuni pe fața lui — o cicatrice subțire deasupra ochiului, un semn care nu fusese mai înainte acolo, și o mică aluniță pe obraz. Îmi creștea inima să le văd.

— Tu ai chemat-o pe Amana, a spus Edan pe un ton oarecum încordat.

Nu a fost o întrebare, dar am dat din cap aprobator și m-am ridicat.

— Noaptea trecută. Când am îmbrăcat rochia, am mers la Marele Templu, iar ea a venit la mine. Ea mi-a îndeplinit o dorință.

— Maia, cât de impulsivă și de imprudentă...

— Ce altceva să-mi fi dorit? am spus încet. Te iubesc! Lumina soarelui a atins fața lui Edan, aruncându-i pe chip o strălucire de culoarea rubinului în timp ce furia se risipea. Mâhnirea din privirea lui spunea cât o mie de cuvinte.

— Ar fi trebuit să te determin să bei.

— Să beau?

— Poțiunea aceea pentru tatăl tău și fratele tău. . . Este suficientă și pentru tine. M-ai fi uitat și ai fi fost fericită.

În clipa aceea, mi-am amintit ce voia el să spună. Răspunsul meu nu se schimbase.

— Cum aș putea să fiu fericită vreodată fără tine?

Mi s-a pus un nod în gât și mi-am dat seama că spusese un adevăr. Fusesem fericită doar o clipă în acea dimineață, când îl eliberasem pe Edan de legământ. Dar puteam fi fericită pentru totdeauna. Deși refuzasem să recunosc adevărul, în adâncul sufletului meu, știusem că, eliberându-l, eu și Edan nu aveam să fim niciodată împreună.

— Nu îți dai seama ce-ai făcut? a spus el. Acum Bandur va veni după tine.

— Pentru mine ar fi cumplit dacă ai deveni. . . ca el. Edan mi-a scuturat umerii.

— Ar fi cumplit pentru mine dacă Bandur te-ar răpi. Nu îți pasă de asta?

Am simțit o strângere de inimă. Niciodată nu-l văzusem pe Edan atât de vulnerabil și de trist. Doream să fiu cu el. Sufletul meu o dorea cu ardoare.

„Tu va trebui să plătești prețul pentru jurământul încălcat”, spusese Amana. Dar Bandur nu venise după mine. Nu încă, oricum.

— Bandur nu mă va răpi, am spus cu voce tremurată. Nu poate.

— Nu înțeleg, Maia, a spus Edan în timp ce ochii săi foarte limpezi și albaștri, de care nu-mi mai aminteam să fi avut vreo altă culoare, au clipit rapid. Ce vrei să spui?

— Ai spus că rochiile nu aparțin acestei lumi, am răspuns, formulându-mi încet minciuna. Ele m-au eliberat și pe mine.

Privirea lui Edan mă străpungea. Nu m-a crezut.

— Uite! am spus, dându-mi părul la o parte ca să-i arăt gâtul. Nu există nicio urmă.

— Urma a dispărut de când Bandur a transferat blestemul asupra mea.

— Iar acum acest blestem este anulat, am spus. Ești liber de jurământul tău și de Bandur, am spus, deși m-a durut să-l mint, dar a fost mai ușor decât ar fi trebuit să fie, cu toate că mi-am simțit limba grea și m-a copleșit o senzație ciudată de frig. Amândoi suntem.

Un mușchi a zvâcnit pe obrazul lui Edan în timp ce el îmi căuta privirea. Mi-am amortit emoțiile, surprinsă de cât de ușor era să nu simt nimic, să-l fac pe Edan să nu descopere nimic. El nu mai dispunea de magie și nici de farmece să-mi descopere minciuna.

— Juri?

Era cât pe ce să mă prăbușesc. M-am agățat de indiferență; aveam nevoie de ea să mă ajute să-l protejez pe Edan.

— Da! am spus calmă.

După asta, trăsăturile lui s-au îndulcit. Mă credea.

— Dacă suntem cu adevărat liberi, atunci de ce mă simt ca și cum nu putem fi totuși împreună? Ca și cum micuța casă cu prăvălie de lângă ocean la care visezi este încă foarte departe?

Tobe au început să bată, răpindu-mi șansa de a răspunde.

— *Shansen*-ul va sosi curând, am spus. Trebuie să pleci. Nu va dura mult înainte ca împăratul Khanujin să-și dea seama că nu mai ești legat de el. El se va... se va schimba.

Edan nu s-a clintit.

— Vino cu mine!

Ah, cât îmi doream! Dar chiar dacă n-aș fi mințit în legătură cu Bandur, n-aș fi putut. Nu puteam risca soarta familiei mele dacă împăratul Khanujin descoperea că pusese capăt jurământului lui Edan.

Am clătinat din cap cu tristețe.

— Pleacă, haide! Cu cât stai mai mult, cu atât mai mare va fi pericolul în care ești, am spus și, pentru că mi-am dat seama că nu era suficient ca să-l conving, am adăugat: Și eu la fel.

Edan a deschis gura să mă certe, dar i-am tăiat vorba.

— Voi fi în siguranță aici. Curtea este agitată de vestea că sunt femeie și că am creat rochiile Amanei. Asta îi va ține ocupați pe *shansen* și pe împărat suficient de mult ca să ai timp să dispari.

— Când ai devenit atât de curajoasă, *xitara* mea? a spus el și mi-a luat mâna, privind-o. Mâna ta este rece, Maia.

— Este... este pentru că port rochia, am spus, retrăgând-mi mâna în timp ce simțeam un mare nod în gât.

Alte minciuni.

— Te rog! Trebuie să pleci!

Edan mă ținea strâns de mână. Graba îi îndepărta durerea și mânia pentru ceea ce făcusem; știa că eu aveam dreptate, că nu mai era timp.

— Păzește rochiile! Au o mare putere și îți vorbesc. Împăratul va fi slab fără mine. Eu nu mai pot proteja A'landi. Dar poate că tu da.

— Unde vei merge?

— Să găsec o sursă de magie care există dincolo de jurământ.

— Este... posibil?

— Vrajitorii se nasc cu magie. Chiar și atunci când jurământul este distrus, ceva din el rămâne în noi și stă doar în puterea noastră să o reînviem. Profesorii mei mi-au povestit despre un vrăjitor eliberat din Agoria care putea practica totuși magia. Dacă acesta mai este încă în viață, este posibil să mă ajute.

— Edan, eu mi-am pus dorința pentru tine, ca să fii liber, nu ca să...

— Așa aleg eu să fiu liber, m-a întrerupt el cu blândete. Până nu voi ști că ești la adăpost de Bandur – și de Khanujin – trebuie să găsec o cale să te protejez. Și când voi reuși, mă voi întoarce și te voi lua cu mine. Acum, tu ești jurământul meu, Maia Tamarin! Și nu vei scăpa niciodată de mine.

I-am luat mâna și am lipit-o de obrazul meu. Căldura ei mi s-a răspândit pe chip, risipind răceala.

— Știu!

Edan mi-a atins fruntea, iar degetele lui mi-au mângâiat pielea.

— Amana să te aibă în pază până te voi regăsi!

Mi-a reușit un răs anemic.

— Parcă nu credeai în zei.

— Încep să cred, a spus el serios. Așa cum încep să cred că ești cea mai bună soluție pentru A'landi, a mai spus el și mi-a dat de pe podea covorul nostru. Ține ăsta! Dacă vreodată vei fi în pericol, folosește-l să scapi cu fuga! Folosește-l să mă găsești!

— Tu ar trebui să-l păstrezi.

— Obiectul ăsta nu mă mai poate auzi, a rostit el cu o tristețe care i se insinuase în voce în ciuda efortului de a o ascunde.

Edan m-a tras aproape și m-a sărutat. Agresiv, apoi profund, ca și cum intensitatea dragostei sale ar fi putut să îmi schimbe părerea și să mă convingă să merg cu el. Aproape că nu am mai izbutit să respir. M-am agățat de gâtul lui, ascultându-i bătăile regulate ale inimii.

El mi-a mângâiat părul, apoi mi-a luat obrajii în mâini și m-a privit în ochi.

— Mulțumesc, Maia, că m-ai eliberat!

— Să ai grijă de tine! am șoptit. Nu uita că ești muritor acum. Să nu faci vreun gest nebunesc și să nu dureze prea mult până te vei întoarce la mine.

Un zâmbet slab i s-a ițit pe buze.

— Nu va dura mult.

Edan și-a desprins degetele dintre degetele mele și, după un ultim sărut, s-a întors și a plecat.

Voiam să plâng, dar lacrimile nu veneau. Un fior mi-a cuprins inima, învăluind-o din ce în ce, de parcă se

pregătea să o frângă. Amorțită, am tras perdelele, lăsând umbrele să cadă peste odaia mea.

Tobe băteau dinspre templu, semn că împăratul sosise pentru rugăciunile de amiază în onoarea soarelui roșu. Zgomotul făcea ca apa din lavoarul meu să se învoldureze.

Mi-am cufundat degetele în apă și mi-am stropit fața.

— Tu l-ai eliberat pe vrăjitor, a murmurat o voce necunoscută și furioasă. O greșeală, Maia Tamarin! O greșeală gravă! Te-am avertizat că, dacă Edan își va încălca jurământul, mă voi întoarce după tine.

Am înghețat. Nu puteam să îmi dau seama de unde venea vocea. Părea să răsună din pereți.

— Ascultă din nou! a șoptit vocea.

Mi-am stăpânit emoția, apoi am trecut în camera mea de lucru. Războiul de țesut era gol, cum erau și scaunele cu masa. M-am întors în dormitor; acolo se afla Bandur, în oglindă.

— Știai că se bat tobele ca să sperie demonii? m-a întrebat el.

Mi-am tras umerii spre spate, îndreptându-mă.

— Dacă ai venit după mine, nu mă tem.

— Vocea ta tremurătoare te dă de gol, Maia Tamarin, a rostit mîeros Bandur. Nu doresc decât să am o vorbă cu tine, a spus demonul, luând înfățișarea lui Sendo, pentru ca mai apoi fratele meu să-mi zâmbească din oglindă. Poate că asta te va ajuta.

— Nu-l implica pe fratele meu în toate astea! am rostit plină de ură.

Bandur a râs, iar trăsăturile lui obișnuite s-au întors.

— M-ai surprins, Maia Tamarin! Sufletul lui Edan era un premiu mare, dar tu, croitorul care a chemat-o pe Amana la viață, tu ai putea fi un premiu și mai valoros.

— Dacă ai venit să mă duci la Lapzur, atunci fă-o! am spus, încleștându-mi pumnii atât de tare, încât unghiile mi s-au înfipt în palme. Sau nu ai forța să umbli atât de departe de tărâmul tău?

Bandur a plutit în oglindă în timp ce ochii lui de culoarea obsidianului, din care se prelingeau cenușă și moarte, mă priveau fix.

— Nu trebuie să te duc eu la Lapzur, a spus în timp ce mâna lui a străpuns oglinda, iar eu am dat înapoi, clătinându-mă. Vei veni de bunăvoie.

— Nu mă voi întoarce niciodată în locul acela periculos! m-am răstit. Niciodată!

— Vom vedea, a spus Bandur și a râs. Acum, că iubitul tău vrăjitor este liber, nu te poate proteja de mine. La timpul potrivit, mă vei implora să-mi iei locul ca gardian în Lapzur.

Siguranța lui m-a îngrozit.

— Îți faci iluzii, Bandur!

— Crezi? a rostit el răgușit. Dacă ai fi fost o simplă fată, soarta ta ar fi fost mai ușoară. Ți-aș fi împrăștiat oasele de la un capăt la altul al pământului, astfel că sufletul tău ar fi rătăcit fără odihnă. Dar nu, Edan a avut dreptate. Nu ești o simplă fată și, de aceea, prețul pe care îl plătești trebuie să fie mai mare. Amana te-a avertizat în această privință.

Genunchii mei ar fi trebuit să tremure și să am un gol în stomac, dar n-am simțit nimic. L-am privit cu insolentă.

— Nu mă tem.

— Atunci, deja a început, a spus Bandur. Demonii nu simt teama.

Frigul care creștea brusc în pieptul meu s-a dezlănțuit, iar mie mi-a scăpat un strigăt.

— *Nu, nu!*

— Ba da, cu fiecare secundă, începi să fii tot mai mult ca mine. Curând, tobele îți vor aminti doar de sufletul pe care l-ai avut cândva. Fiecare bătaie pe care o ratezi, fiecare răceală ce te atinge sunt un semn al întunericului ce te învăluie. Într-o zi, te va îndepărta de tot ceea ce cunoști și prețuiești: amintiri, chip, nume. Nici măcar vrăjitorul tău nu te va mai iubi când vei deveni demon.

— Nu! am strigat, bătând cu pumnul în oglindă. Ceea ce spui nu este adevărat.

Bandur mi-a prins încheietura mâinii, iar unghiile lui negre mi-au zgâriat pielea.

— Fii fericită, Maia! Nu va dura mult!

Apoi, demonul a dispărut.

Încet, m-am prăbușit la pământ. Bandur mințea. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

Voiam să plâng, dar nu mi-a curs nicio lacrimă. Și oricât am încercat să fac apel la frică, nu am reușit. În adâncul sufletului, știam că Bandur avea dreptate. În sufletul meu exista o fisură, o nouă prăpastie unde se infiltrau umbre care se înfășurau peste inima mea. Curând, prăpastia aceea avea să mă distrugă, iar eu aveam să devin ca el. Un demon.

— Eu sunt Maia Tamarin, am spus oglinzii. Fiica lui Kalsang și a lui Liling Tamarin, sora lui Finlei, a lui Sendo

și a lui Keton, am mai spus și mi-am înăbușit emoția. Iubita lui Edan.

Am rostit aceste vorbe continuu, amintindu-mi fețele părinților mei, ale fraților și a lui Edan, amintindu-mi de copilăria mea lângă ocean și de dragostea mea pentru mătase, culori și lumină. Mi-am amintit ceea ce pierdusem și ceea ce câștigasem, și de durerea plecării lui Edan fără să știe că îl mințisem. În cele din urmă, lacrimile au apărut, sufocându-mă de emoție, în timp ce mă legănam înainte și înapoi.

Îmi era foarte dor de *Baba* și de Keton. Foarte dor.

„Fii fericită”, mă luase Bandur peste picior. „Nu va dura mult.”

Cum puteam să fiu fericită fără familia mea? Îmi imaginasem că, venind la palat, îl voi salva pe *Baba*, voi salva prăvălia, dar mă înșelasem foarte mult. Și în clipa aceea, eram și fără Edan...

Pe neașteptate, mi-am adus aminte de darul lui Edan și cuvintele sale: „Va readuce un pic de fericire familiei tale”.

M-am frecat la ochi și am căutat cu furie în cufărul meu ultima nucă pe care mi-o dăduse Edan. Când am găsit-o, am strâns-o în pumn, agățându-mă de căldura ei.

Nu aveam să-l las pe Bandur să-mi răpească sufletul. Nu fără luptă.

Trebuia să văd din nou lumina din ochii lui *Baba*, să-l văd pe Keton mergând din nou. Trebuia să-mi aduc aminte cum era să fii fericit. Fie și măcar pentru ultima oară.

Întinzând mâna după foarfeca mea, am atacat resturile covorului nostru vrăjit până când acesta a fremătat de viață.

Acasă! Mergeam acasă!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Am sosit în Port Kamalan la câteva ore înainte de apusul soarelui. Drumurile erau pustii, toată lumea era acasă pentru a sărbători soarele roșu și nici măcar negustorii ambulanti nu ieșiseră pe străzi să-și vândă mărfurile. L-am urmărit pe furiș pe tatăl lui Calu, în brutăria sa, amestecând făină, ulei, zahăr și apă, așa cum făcea în fiecare după-amiază, preparând aluatul de chifle pentru dimineața zilei următoare, dar el nu m-a văzut. Nimeni nu m-a văzut.

Prăvălia noastră era închisă, dar știam că *Baba* era distrat și era posibil să fi uitat să încuie ușa. Cu covorul rulat sub braț, am intrat încetișor.

Nimic nu se schimbase — grămezi de cămăși de in stăteau împăturite pe tejghea, pânze de păianjeni atârnav pe la colțuri, iar tigaia cu mangel a lui *Baba* era lăsată pe un taburet mic.

— Cine e acolo? s-a răstit o voce din spatele tejghelei, dacă ar fi să ghicesc, dinspre micul nostru altar de lângă bucătărie.

Baba și-a târât picioarele încet spre partea din față a prăvăliei.

Când mi-am văzut tatăl, m-am înecat de emoție.

— *Baba!*

Mi-a recunoscut vocea înaintea siluetei și, atunci, a făcut ochii mari.

— Cerule, *Maia!* a rostit el cu răsuflarea înecată. Ar fi trebuit să ne dai de veste că sosești acasă!

— Nu pot să stau mult, am spus, încercând să rămân în umbră.

Aveam ochii injectați de la plâns și nu voiam ca *Baba* să mă vadă așa.

Baba m-a poftit înăuntru.

— Ți-a dat vacanță împăratul?

— Da!

— Nu credeam că o va face, acum, că ești croitorul imperial, a spus *Baba*, ținându-mă de umeri. *Fiica mea*, croitorul împăratului. A fost greu să-ți păstrăm secretul, mai ales pentru că sunt atât de mândru de tine!

— Nu mai trebuie să păstrezi secretul. Împăratul a spus tuturor că sunt femeie.

— Adevărat? a spus *Baba* și mai mândru. Atunci, laudă *Amanei*, este la fel de magnific precum se spune!

În loc să răspund, am făcut o grimasă. Soarele roșu atârna mai jos pe cer, dar lumina lui se revărsa din fereastră bucătăriei, așa că mi-am protejat ochii de strălucirea orbitoare.

— Unde este *Keton*?

— Acasă la timp pentru cină? s-a auzit o voce din spatele meu. Mulțumesc zeilor! *Baba* m-a însărcinat cu gătitul. Dar acum, că te-ai întors...

— Keton, am rostit eu încet în timp ce mâna mi-a alunecat în buzunarul cu nuca pe care mi-o dăduse Edan și pe care am apucat-o strâns în timp ce îl priveam pe Keton luptându-se din răspuțeri să se târască de-a lungul peretelui.

M-am repezit să-l ajut, înclinându-mă sub umărul lui și încolăcindu-mi brațul în jurul taliei ca el să se poată sprijini de mine.

— Ai grijă, Maia! m-a cicălit el, oarecum tachinându-mă. Oasele astea totuși se vindecă. Le vei zdrobi cu strânsoarea asta a ta.

Coada ochilor mei a strălucit și am simțit un nod în gât. I-am dat drumul.

— Poți să mergi?

— Mai deloc, a răspuns Keton, sprijinindu-se cu greu de perete.

— Ai spus că vei face câte un pas pentru fiecare zi cât am fost plecată.

— Maia! a rostit *Baba* pe un ton tăios.

Alături de mine, Keton și-a lăsat capul în jos.

— Am încercat! Chiar am încercat, Maia!

Inima mi s-a strâns, dar am zâmbit, așa încât Keton nu a putut să-mi vadă tristețea din priviri.

Mi-am sprijinit covorul lângă perete și m-am uitat prin magazin. Era mai ordonat decât înainte, dar numai foarte puțin. Pe masa de croit am zărit scrisorile mele împrăștiate, cu marginile lor deteriorate, și m-am întrebat pentru puțin timp dacă nisipul prins între cutele lor ajunsese în Port Kamalan. Nu m-am putut duce să verific.

Pe masa de bucătărie se aflau un șir de lumânări pe jumătate arse și o grămadă de mătase parțial cusută.

Am mângâiat mătasea; era satinată și lucioasă, calitatea pe care o puteai cumpăra numai de la negustorii de pe Marele Drum.

— Ai cusut iar! m-am mirat, auzind cutia cu bolduri zornăindu-i în buzunar în timp ce mă urma. Au fost suficienți banii pe care i-am trimis?

— Ne-ai trimis *prea* mulți bani, m-a certat *Baba*. A trebuit să dau jumătate din ei de pomană ca vecinii noștri să nu mai întrebe de unde au venit și unde erai plecată. Sunt perspicace nevestele alea de pescari, dar nu și turnătoare... Cel puțin nu după o sută de jeni.

— M-am temut că nu aveți hrană suficientă, am spus ușurată.

— Fii mai neliniștită pentru îndemânarea la cusut a lui Keton.

— Merg spre bine, a protestat fratele meu.

— Da, în sfârșit, poate coase nasturi.

Keton s-a strâmbat.

— Dar tu, dragă Maia? a spus el, cercetându-mă. Tu arăți... altfel.

Purtam vechile mele haine — cele pe care le luasem în noaptea când plecasem de acasă. Totuși, mi-am dat seama ce voise să spună. *Eram* diferită.

Mă bătușem cu fantomele și atinsesem stelele. Urcașem pe un munte până la lună și cucerisem furia soarelui. Cum puteam fi aceeași fată care stătea într-un colț, reparând rupturile și brodând cât era ziua de lungă?

Dar n-am spus nimic despre asta în timp ce l-am ajutat pe Keton să se așeze pe scaun și i-am întins o pătură peste picioare. Se auzea răpăit de tobe. Zgomotul m-a făcut să tresar:

— Ce-i asta?

— Se aud de la templu, a spus Keton, încruntându-se din cauza neliniștii mele. Maia, te simți bine?

— Sunt doar obosită, am răspuns repede. Am făcut o călătorie lungă.

Era prima minciună pe care o spuseseam fratelui meu. Nu mă simțeam bine, iar când am privit spre *Baba*, mi-am dat seama că știa. Am ținut strâns în mână nuca de la Edan. Într-un fel, ea îmi dădea puterea să recunosc că, dacă acela era momentul când îmi vedeam familia pentru ultima dată, puteam face ceva bun pentru amândoi.

— Așadar, a spus Keton, povestește-mi totul!

M-am așezat pe taburetul de lângă scaunul său, încă neliniștită din cauza tobelor. Bubuitul lor se potrivea întrucâtva cu bătăile inimii mele.

— Ce să povestesc?

— Haide, Maia! Ai fost plecată luni în șir. Ai devenit croitorul imperial. I-ai întâlnit pe împărat și pe fiica *shansen*-ului. Trebuie să ai o poveste de spus.

I-am atins genunchii și m-am uitat înapoi la grămada cu haine care trebuiau cârpite. Ar fi fost foarte ușor să stau alături de ei, să am grijă de prăvălie și să uit tot ce se întâmplase. Numai că nu puteam.

— Nici măcar nu știu de unde să încep.

— Începe cu începutul! a spus *Baba*. Transformă totul într-o poveste, la fel ca acelea pe care vi le spunea Sendo. Apoi, povestea va ajunge la tine.

Da, Sendo ne spunea povești. Ce mult i-ar fi plăcut povestea mea, dacă ar mai fi fost alături de noi: povestea unei fete care cususe soarele, luna și stelele în trei rochii, povestea unei fete pe care un demon jurase să o posede.

Dar era și povestea unui băiat. Un băiat care putea zbura, dar nu știa să înoate. Un băiat cu puterile zeilor, dar cu cătușele unui sclav. Un băiat care mă iubea.

Era o poveste care încă se scria.

Am respirat adânc, apoi, le-am povestit despre probă, despre maștrii croitori pe care îi întâlнисem și împotriva cărora concurasem, și despre cererea lui lady Sarnai de a-i face cele trei rochii din soare, din lună și din stele. Am relatat amănunțit călătoria mea cu Edan prin A'landi, deșertul Halakmarat și Agoria, chiar și pe Insulele Uitate ale lui Lapzur și ce vrajă îl înconjura pe împăratul Khanujin ori de câte ori Edan se afla alături de el. Dar, pe măsură ce mă apropiam de sfârșitul poveștii, expresia lui *Baba* se schimba. Oricât am încercat să ascund ceea ce simțeam, tata mă putea citi mereu și, astfel, și-a dat seama că lăsasem ceva nespus. Și avea dreptate.

Umbre mă învăluiau pe măsură ce ziua înainta în ore, iar eu m-am cufundat în ele ca să mă ascund de privirea cercetătoare a lui *Baba*. Nu-i puteam spune că mă îndrăgostisem de vrăjitorul împăratului sau că puterea rochiilor Amanei îl eliberase, sau că fusesem blestemată de un demon.

— Asta-i povestea perfectă, Maia! a spus *Baba* când am terminat. Așadar, datorită ție, împăratul și lady Sarnai se vor căsători.

— Povestește-mi mai mult despre fantome și demoni! a insistat Keton. Și despre acel vrăjitor.

— Mai târziu, Keton! a spus *Baba*, uitându-se la mine și încruntându-se. Maia, tu nu arăți bine.

— Sunt doar obosită, am spus și am reușit să și zâmbesc un pic, dar pumnii îi țineam încleștați, pentru că de

la una dintre ferestre pătrundea un curent rece. Keton, tremuri! Lasă-mă să-ți fac un ceai!

— Nu tremur! a protestat fratele meu, dar eu deja mă ridicasem.

Am vârât mâna în buzunar și am prins nuca. Apoi, cu dexteritate, am deschis-o ca pe un ou. Un lichid galben și gros ca mierea a strălucit înaintea ochilor mei, iar în aer a plutit miros de ghimbir. Am început să golesc conținutul în ceainic, dar, în ultima clipă, am ezitat. Fusesem martoră la vrăjile lui Edan suficientă vreme ca să am încredere în ele. Totuși, magia nu fusese niciodată ceea ce îl determinase pe *Baba* să îmi spună „cea puternică”. Magia mă schimbuse, dar nu mă făcuse niciodată mai puternică – sau mai fericită. Cum putea oare să acționeze asupra lui *Baba* și a lui Keton?

Ei doi mă așteptau, așa că am împins nuca în spatele uneia dintre plantele ce creșteau într-un ghiveci. Am ridicat cea mai apropiată ceașcă și am umplut-o. Greutatea ceaiului îmi apăsa vasul în palmă, iar căldura s-a instalat o clipă mai apoi. Pielea mă furnica de la fierbințeală când i-am dat ceașca lui Keton, apoi am turnat pentru *Baba* și pentru mine.

— Să sărbătorim numirea mea în calitate de croitor imperial, am spus, sperând că vocea să nu îmi pară sugrumată! Să închinăm pentru nunta împăratului Khanujin cu fiica *shansen*-ului. Și să ne rugăm ca reușita acesteia să-mi îngăduie să vin acasă mai des!

— Pentru pace, a închinat *Baba* și și-a golit ceașca, iar Keton a băut ceaiul cu o înghițitură lacomă, ca mai apoi să se șteargă la gură cu dosul mâinii.

I-am privit pe amândoi, sperând din toată inima că făcusem alegerea corectă.

— Te uiți fix la mine, Maia, a spus Keton pe un ton poznaș. Am cumva frunze de ceai rămase pe nas?

M-am ghemuit lângă el, luându-i mâna în mâna mea și zâmbind.

— Nu, sunt doar fericită că te văd. Și că-l văd pe *Baba*. Și că sunt acasă din nou.

El m-a tras mai aproape.

— Îți aduci aminte de ultima noastră dimineată în Gangsun? a întrebat el încet. Am refuzat să plec și m-am urcat într-un copac să mă ascund ca nimeni să nu mă găsească.

Mi-am amintit.

— Și tu ai căzut și ți-ai rupt brațul.

— M-am lovit atât de tare, că m-am temut că nu voi mai fi în stare să-mi folosesc brațul niciodată, dar mai tare m-am temut de Finlei, a spus Keton, râzând ușor. M-a certat până când mi-au țiuit urechile. Dar, după aceea, mi-a pus o atelă la braț și imediat ce s-a vindecat, m-a ajutat să fac exerciții și să-mi recapăt forța din nou.

Mâinile lui Keton au încetat să mai tremure, iar respirația i-a devenit egală.

— Nu mi-am amintit de dimineata aceea foarte mulți ani. Totuși, după ce ai plecat, m-am gând la ea în fiecare zi. Cred că mi-a fost teamă și de tine, a mărturisit el în cele din urmă. Nu că mă certai, ci că te dezamăgeam.

M-am bucurat că mă ținea de mâini pentru că mi-am pierdut echilibrul, clătinându-mă de surpriză.

— Keton...

— Chiar am încercat, a spus el, reducându-ne la tăcere și domolindu-ne pe amândoi în același timp. În fiecare dimineață și în fiecare seară. Unele zile au fost mai bune decât altele, dar, de fiecare dată, am căzut. Nu voiam să cad când aveai să te întorci.

Înainte ca *Baba* să poată spune ceva, fratele meu a dat pătura la o parte. Genunchii îi tremurau, iar el a întins mâna să-i stăpânească.

— Ai fost plecată foarte multă vreme, soră, iar eu am promis să fac câte un pas pentru fiecare zi. Dar nu am promis că acești pași vor fi făcuți toți simultan, a spus el și a tras aer în piept, venind spre marginea scaunului și așezându-și picioarele ferm pe podea.

Keton s-a chinuit să stea drept, fără să se țină de pereți sau de *Baba*, și nu mi-a acceptat brațul când l-am întins spre el.

Îndoindu-și degetele ferm pe baston, l-a înfipt la o distanță prudentă în față, și-a târât piciorul înainte și a făcut un pas. Apoi, un altul. Și încă unul, până când l-am auzit pe *Baba* respirând des și greu în timp ce Keton mergea, clătinându-se, spre el.

Trei pași, iar fratele meu s-a prăbușit pe scaunul de lângă *Baba*. Mi-am aruncat brațele în jurul lui.

— Trei deocamdată, a spus fratele meu, zâmbind, în timp ce îmi ciufulea părul. Vei lua acești pași în considerare, *Maia*?

— Aș prefera să-ți număr zâmbetele, nu pașii, dragul meu frate, am spus. Cel mai important pentru mine este că mă aflu aici, acasă, cu tine și cu *Baba*.

Baba a venit spre noi și ne-am îmbrățișat. Trecuse foarte mult timp de când nu mai fuseserăm cu toții împreună și nu voiam să ne mai despărțim.

În vreme ce stăteam îngenuncheată lângă fratele meu, *Baba* ne-a povestit întâmplări despre noi, când eram copii, cum *Keton* îmi pusese viermi în păr și cum *Baba* își făcuse griji că nu aveam să fiu recunoscută niciodată drept croitor prin forțe proprii. Și el a râs, iar eu mi-am auzit tatăl râzând pentru prima oară după ani de zile.

Înserarea și-a făcut apariția prea curând. *Baba* a început să aprindă lumânările, deși pleoapele îi cădeau grele de oboseală. L-am condus în odaia lui să se odihnească. Apoi, cu delicatețe, l-am ajutat pe *Keton* să se instaleze în patul său.

Am găsit nuca unde o lăsasem, având conținutul cald și strălucitor. Mai rămăsese și pentru mine să beau și să fiu fericită, așa cum îmi spusese *Edan*. Dar pentru mine era prea târziu. Să-mi văd tatăl râzând și pe fratele meu în stare să meargă, iar pe *Edan* devenind liber... era toată fericirea de care aveam nevoie. Aveam să mă agăț de ea cât mai mult posibil — până când *Bandur* avea să îmi ia sufletul, bucată cu bucată.

Tobele băteau, încă departe, dar mai rapid. Inima mi-a tresărit. Poate că dacă aveam să rămân aici, profetia lui *Bandur* nu avea să se adeverească. Poate că dacă nu aveam să plec, puteam să o salvez pe cea care fusesem.

Nu! *Amana* mă avertizase în legătură cu prețul pe care îl aveam de plătit ca să îl salvez pe *Edan*. Și chiar și într-o mie de ani de viață, nu aș fi făcut o altă alegere.

Am turnat conținutul nucii într-un ghiveci cu un lăstar de bambus de pe pervazul ferestrei. Planta a devenit mai verde în timp ce absorbea magia lui *Edan*. O imagine care mi-a rănit sufletul și l-a făcut să se mândrească în același timp.

M-am așezat lângă Keton, pe patul său. Ochiu îi erau deja pe jumătate închiși, iar pe buze i se ițise un mic zâmbet. L-am sărutat pe frunte și mi-am lipit obrazul de obrazul lui.

— Dormi, frate drag!

— Este adevărat ce se întâmplă? a murmurat el, prinzându-mi mâna. Chiar ești aici? *Baba* a răs cu adevărat?

— Da, da! am spus. Sunt aici. Și *Baba* a răs. Și va mai râde de multe ori până când ne vom întipări în memorie râsul său – pentru că suntem împreună. Și vom fi din nou curând. Acum, dormi!

Am ascultat cum răsuflarea i se domolea. Un sunet lin și egal, într-un ritm constant, care însemna că fratele meu dormea buștean. I-am învelit umerii lui *Baba* cu o pătură și am tras-o și pe a lui Keton să-i acopăr pieptul. Apoi, atentă să nu fac vreun zgomot, am părăsit prăvălia.

Ultimele urme ale soarelui roșu colorau orizontul în purpuriu. Mi-am protejat ochii de lumina acestuia și m-am așezat pe covor. În vitrina prăvăliei lui *Baba*, o umbră a licărit în ochii imaginii mele reflectate, făcându-i să strălucească roșii ca sângele.

Un fior mi-a traversat șira spinării. „Doar un truc al luminii”, mi-am spus. „Din partea soarelui roșu.”

Am privit cerul până când ultimele tonuri ale luminii zilei s-au estompat, cotropite de întunericul nopții. Totuși, când am plutit peste apele strălucitoare din Port Kamalan înapoi spre palat, acel fior s-a statornicit în mine. Știam că îmi încheiasem povestea pentru *Baba* și Keton într-o notă nemaipomenit de bună. Îmi fusese teamă să le spun adevărul, că reîntoarcerea mea acasă nu era sfârșitul aventurii.

Era doar un început nou și foarte înspăimântător.

MULȚUMIRI

Mulțumiri pentru Gina Maccoby, bravul meu agent, fără a cărei contribuție nu ați fi ajuns să aveți în mâini această carte. Mulțumesc, Gina, pentru că ai văzut ceva special în scrierile mele și pentru că mi-ai dat o șansă, pentru că m-ai ajutat să-mi șlefuiesc stilul și pentru că ai crezut în mine în ciuda suișurilor și a coborâșurilor până la publicare. Ești mentorul pe care l-am visat dintotdeauna.

Recunoștința mea se îndreaptă spre Katherine Harrison, extraordinarul meu editor. Am știut încă de la început că Maia și-a găsit locul alături de tine și mulțumesc destinului că mi-a depus cartea în mâinile tale. Mulțumesc pentru că, alături de editorii tăi destoinici, i-ai făcut povestea și mai convingătoare și ai luptat pentru *Urzeala zorilor* în moduri de neimaginat pentru mintea mea.

Un mulțumesc din inimă pentru echipa de la Knopf BFYR: Alex Hess, Alison Impey, Julia Maguire, Mary McCue, Jaclyn Whallen, Alison Kolani, Tracy Heydweiller,

Jake Eldred, Artie Bennett, Janet Renard, Amy Schroeder și Barbara Perris, pentru extraordinarul entuziasm, timpul și efortul depuse pentru a transforma această carte într-o adevărată operă de artă, demnă de a fi citită, luată în seamă și prețuită.

Îți mulțumesc, Tran Nguyen, pentru nemaipomenita copertă dedicată Maiei Tamarin. Am pierdut șirul orelor petrecute contemplând-o. Nu mi-aș fi putut imagina o copertă mai nimerită, și o iubesc nespus! Mulțumiri Virginiei Allyn, pentru harta ce îți taie respirația; inima încă îmi tresaltă de fiecare dată când mai remarc un detaliu.

Mulțumiri lui Doug Tyskiewicz și Leslie Zampetti, partenerii mei critici: sunt convinsă că unul dintre cele mai dificile lucruri legate de scris e să găsești în rândul colegilor de breaslă un grup de critici ale căror opere și companie să le agreezi. Sunt atât de norocoasă că v-am întâlnit și încă și mai norocoasă că pot să vă numesc pe amândoi prietenii mei!

Mulțumiri lui Patti Lee Gauch pentru sfaturile care îți pot schimba viața privitoare la voce (nu tresări!) și pentru că m-ai inspirat să aprind scânteia în creația mea. Mulțumiri lui Gregory Maguire și Patriciei McMahon pentru că mi-au reamintit să depășesc poveștile mele preferate și să fac din Maia o eroină tenace. Ar fi o neglijență să nu îi pun pe listă pe Nancy Sondel, cu minunații adolescenți și adulți de la Pacific Coast Children's Writers Workshop, care mi-au oferit impresii prețioase referitoare la *Urzeala zorilor* încă de când romanul se afla într-o fază incipientă.

Mulțumiri confrăților mei scriitori, Liz Braswell, Kat Cho, Bess Cozby, Suzi Guina, Joanna Ruth Meyer, Lauren Spieller, June Tan și Swati Teerdhala, pentru sfaturile și prietenia lor, precum și pentru că m-au informat cu privire la ce mai e nou în materie de literatură și s-au chinuit cu ciornele și revizuirile. Am învățat foarte multe de la voi toți. Îi mulțumesc și lui Roselle Lim pentru perspectiva asupra școlilor chinezești de broderie și pentru cunoștințele sale despre cusut; îi mulțumesc lui Sarah Neilson pentru feedbackul bine gândit și pentru contribuția consistentă la consolidarea poveștii din *Urzeala zorilor*; mulțumiri lui Heidi Heilig, pentru că îi încurajează pe scriitorii aspiranți, și lui Jes Gaska, de la *Pop! Goes the Reader*, pentru că a avut amabilitatea de a găzdui dezvăluirea copertei de la *Urzeala zorilor*.

Mulțumiri pline de recunoștință, Electric 18s, pentru că este extraordinarul grup de debut pe care și l-ar dori orice fată. M-ați făcut cu toții să mă simt parte dintr-o familie mare și fericită. Vreau să mulțumesc și profesorilor alături de care am avut privilegiul să studiez: mulțumesc că m-ați încurajat să-mi asum riscuri și să fiu creativă.

Și, bineînțeles, mulțumesc tuturor confrăților scriitori, cititori, librari, bibliotecari Goodreads și bloggeri pe care i-am întâlnit în ultimii doi ani – în mediul virtual sau față în față –, care m-au făcut să mă simt binevenită în comunitatea literaturii pentru copii. Datorită vouă viitorul cărților și al artei narative – viitorul *nostru* – e mai strălucitor ca oricând.

Mulțumiri din inimă (și îmbrățișări călduroase) Dianei Link, lui Joyce Lin, Evei Liu și lui Amaris White – câțiva dintre cei mai dragi și vechi prieteni – pentru că mi-ați citit romanele anterioare, m-ați încurajat și susținut de-a lungul anilor și m-ați ajutat să-mi păstrez sănătatea mintală prin nenumărate mesaje și convorbiri telefonice în timp ce căutam să devin scriitor publicat, precum și pentru că mi-ați încredințat ochii și urechile voastre critice (și nu în ultimul rând, pentru că mi-ați spus cum e cu adevărat să călărești o cămilă și să escaladezi un munte folosind pioleți).

Cartea aceasta nu ar fi existat fără susținerea familiei mele. Mulțumesc bunicuței mele, pentru că mă ținea lângă ea la mașina de cusut când eram mică și îmi spunea povești. Ești una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut.

Mulțumesc părinților mei, pentru că m-au învățat de mică valoarea stăruinței. Tatălui meu, pentru că mi-a trezit dragostea pentru povești, pentru că e mândru de mine indiferent de calea pe care am ales-o, dar sfătuindu-mă să muncesc din greu și să fiu cea mai bună pe drumul ales. Tot ceea ce am realizat se datorează înțelepciunii tale. Mamei, al cărei talent pentru arte și meșteșuguri nu conținește să mă uimească: îți mulțumesc că m-ai încurajat să fiu creativă. Nu aș fi muzicianul sau scriitoarea de astăzi fără tine.

Mulțumesc surorii mele, Victoria, pentru că m-a împins să fac cartea și mai romantică (întotdeauna, ha-ha!), pentru că a fost mereu acolo când am avut nevoie de o

păreră sinceră și pentru sfaturile legate de design și modă. Viața mi-ar fi infinit mai singuratică (și mai puțin distractivă) fără tine.

Mai mult decât orice, îi mulțumesc lui Adrian, soțul meu, dragostea mea și cel mai bun prieten. Mulțumesc pentru că m-ai hrănit cu nenumărate mic dejunuri și cine și pentru că mi-ai amintit să iau prânzul atunci când eram atât de cufundată în muncă, încât uitam, pentru orele petrecute citindu-mi ciornele și oferindu-mi corecturile neiertătoare (și încurajările la fel de prețioase) de care aveam nevoie, pentru îmbrățișările și hohotele de râs, și pentru că mi-ai cumpărat un scaun mult mai comod. Ești inspirația și bucuria mea!

Mulțumesc copilului nostru, Charlotte, ale cărei zâmbete și chicoteli molipsitoare mă fac nerăbdătoare să mă trezesc în fiecare dimineață pentru a ne petrece timpul împreună. Deja aștept cu nerăbdare să citesc, să cânt, să dansez cu tine – și să scriu cu tine.

Și, în cele din urmă, îți mulțumesc ție, dragă cititorule. Pentru că ai ales cartea asta și i-ai dat o șansă, pentru că mă însoțești pe tărâmul imaginației și pentru că (să sperăm) ai ajuns până la capăt. Pe data viitoare!

ÎNTOARCEȚI PAGINA
PENTRU A CITI UN FRAGMENT DIN
AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
SÂNGE DE STELE

DESTRĂMAREA ÎNTUNERICULUI

Cândva aveam o mamă.

Ea m-a învățat să depăn cele mai fine fire și ațe făcute de viermii de mătase crescuți în curtea noastră cu duzi. Cu răbdare, înmuia mii de gogoși de mătase și, împreună, înfășuram fire diafane pe mosoare de lemn. Când a văzut cât de agile îmi zburdau degețelele pe roată, depănând mătasea ca pe șuvițe din lumina lunii, l-a implorat pe tata să mă învețe croitorie.

— Cască ochii bine la *Baba!* mi-a spus când el a fost de acord. E cel mai bun croitor din Gangsun și, dacă vei învăța temeinic, într-o zi și tu vei fi la fel.

— Da, mamă! am spus ascultătoare.

Poate că, dacă mi-ar fi spus atunci că fetele nu aveau cum să ajungă croitori, povestea mea s-ar fi derulat cu totul altfel. Dar, vai!

În timp ce mama se ocupa de frații mei — curajosul Finlei, gânditorul Sendo și nebunaticul Keton —, *Baba* m-a învățat cum să tai, să cos și să brodez. El mi-a antrenat

ochii să vadă dincolo de liniile și formele simple, să se folosească de umbre și să găsească un echilibru între frumusețe și structură. El m-a învățat să simt orice fel de material, de la bumbacurile aspre până la mătăsurile fine, să stăpânesc perfect țesăturile și să îmi dau seama cum acoperă ele pielea. El m-a silit să refac toate cusăturile în cazul în care ratam una, iar din greșeli am învățat cum un singur tiv poate face diferența dintre o haină ce se potrivește ca mărime și una care nu, sau cum poate fi reparată o ruptură săvârșită din neatenție, fără a lua tot lucrul de la capăt.

Fără învățăturile lui *Baba* nu aș fi devenit niciodată croitorul împăratului. Însă încrederea mamei în mine a fost cea care mi-a dat curajul să și încerc.

În fiecare seară, după închiderea prăvăliei, mama îmi ungea degetele iritate cu balsam.

— Te cam obosește *Baba*, îmi spunea adesea.

— Nu mă deranjează, mamă! Îmi place să cos.

Ea îmi ridică bărbia până la nivelul ochilor ei, și indiferent ce vedea, o făcea să suspine.

— Chiar că ești fata tatii. Foarte bine, dar ține minte: croitoria e un meșteșug, dar e și artă. Stai la geam, simte lumina și privește norii și păsările! spunea ea, apoi făcea o pauză, privind peste umărul meu la modelele pe care le croisem toată ziua. Și nu uita să te distrezi, Maia! Trebuie să te gândești și la tine!

— Dar eu nu doresc nimic.

Mama își înclina capul spre mine gânditoare. Pe când schimba bețișoarele chinezești arse la altarul familiei,

ridica una dintre cele trei statui ale Amanei care împodobeau altarul. Acestea erau sculptate simplu, cu fețele și veșmintele decolorate de razele soarelui.

— De ce nu faci trei rochii pentru Zeița Mamă?

Eu făceam ochii mari.

— Mamă, n-aș putea. Ele sunt...

— ... cele mai frumoase rochii din lume, termina ea pentru mine în timp ce îmi ciufulea părul și mă săruta pe frunte. Am să te ajut. Ni le vom imagina împreună.

O îmbrățișam, îmi îngropam fața la pieptul ei și o strângeam atât de tare, că îi scăpa un râs ce suna ca loviturile unui dulcimer¹.

Ce n-aș da să mai aud râsul acela, să o mai văd o dată pe mama, să îi ating fața și să îmi petrec degetele prin părul ei negru, strâns în coadă, ce se desfăcea în valuri, pe spate! Îmi amintesc că, indiferent cât aș fi încercat, nu puteam țese mătasea la fel de fin cum îi era părul. Îmi amintesc cum credeam că pistruii de pe obraji și brațele ei erau stele. Keton și cu mine îi stăteam în poală, eu încercând să îi număr, Keton încercând să-i șteargă.

Și ce povești ne mai spunea! Mama era cea care visa să părăsească Gangsun și să locuiască la malul oceanului. Ea ne tot repeta poveștile cu care crescuse — despre marinari neînfricați, dragoni de apă și peștișori de aur care îți îndeplineau dorințele —, povești la care Sendo era numai ochi și urechi.

¹ Instrument muzical medieval cu coarde ciupite sau lovite, strămoșul țambalului (n. red.).

Mama credea în zâne și fantome, în demoni și zei. Ea m-a învățat să cos amulete pentru călătorii, să croiesc haine din hârtie pe care să le ard pentru strămoșii noștri, să scriu farmece ca să alung spiritele rele. Dar, mai presus de orice, mama credea în soartă.

— Keton spune că soarta mea nu este să ajung croitor ca *Baba*, m-am smiorcăit eu într-o după-amiază, suspinând din cauza durerii provocate de cuvintele fratelui meu. El zice că fetele pot ajunge doar croitorese și că, dacă muncesc prea mult, nu o să am prieteni și niciun băiat nu o să mă vrea vreodată...

— Nu-l asculta pe fratele tău, a spus mama. El nu înțelege ce dar ai tu, Maia. Încă nu, a mai zis ea în timp ce îmi ștergea lacrimile cu mâneca. Însă cel mai important este dacă și *tu* vrei să ajungi croitor?

— Da, am îngăimat. Mai mult decât orice. Dar nu vreau să fiu singură.

— Nu ai să fii, mi-a promis. Nu e soarta ta. Croitorii sunt mai apropiați de soartă decât majoritatea oamenilor. Știi de ce?

— *Baba* spune că firele cu care coase în munca lui însuflețesc soarta, am spus după o lungă pauză de gândire.

— Mai mult decât atât, a replicat mama. Croitoria e o artă pe care până și zeii o respectă. Are ceva magic. Chiar și cel mai simplu fir are mare putere.

— Putere?

— Nu ți-am povestit despre firul sorții?

Am dat din cap în semn de negație.

— Fiecare are un fir legat de altcineva — o persoană sortită să-ți fie alături și să te facă fericită. Firul meu e legat de cel al lui *Baba*.

— Nu văd nimic, am spus privind-mi încheieturile mâinilor și gleznelor.

— Nu îl poți vedea, a spus mama, chicotind blând. Doar zeii pot. Firul poate fi lung, întinzându-se peste munți și râuri, și pot trece ani până îi dai de capăt. Dar vei ști când vei da peste persoana potrivită.

— Și dacă cineva îl taie? am întrebat îngrijorată.

— Nimic nu-l poate rupe, pentru că destinul e cea mai puternică promisiune. O să fiți legați unul de celălalt, indiferent ce se întâmplă.

— Așa cum sunt legată de tine și de *Baba*, și de *Finlei*. Și de *Sendo*? am întrebat fără să-l pomenesc pe *Keton*, pentru că eram furioasă pe el și, în clipa aceea, nu mă interesa dacă eu și fratele meu cel mai mic mai eram legați cumva.

— E la fel, dar diferit, a spus mama în timp ce mi-a atins nasul, frecându-l drăgăstos. Într-o zi ai să înțelegi.

În noaptea aceea am luat o bobină de ață roșie și am tăiat un fir ca să mi-l leg de gleznă. Nu am vrut să vadă frații mei și să râdă de mine, așa că am îngrămădit capătul liber în manșeta pantalonilor. Dar, pe când mergeam așa, cu secretul ce îmi gâdila glezna, m-am întrebat dacă aș simți ceva când aș întâlni persoana hărăzită. Oare mi-ar da de știre firul cu o smucitură ușoară? S-ar întinde și s-ar lega de cealaltă jumătate?

Am purtat firul legat la gleznă luni în șir. Încetul cu încetul, așa s-a ros, dar nu și încrederea mea în soartă.

Până când soarta a luat-o pe mama de lângă mine.

A venit după ea încet, de-a lungul a luni de zile, precum s-a întâmplat cu chiparosul din fața prăvăliei noastre. În fiecare zi, frunzele părăseau încet ramurile lungi și subțiri, doar câteva la început, dar din ce în ce mai multe pe măsură ce toamna își făcea loc. Apoi, într-o bună zi, m-am trezit și am descoperit că toate ramurile erau goale. Iar chiparosul nostru nu mai era, cel puțin până la primăvară.

Mama nu a mai apucat primăvara.

Toamna ei a început cu o tuse, când și când, întotdeauna acoperită de zâmbete. Apoi a uitat să pună varză în chiftelele de porc, care erau preferatele lui Finlei, apoi a uitat numele eroilor din povestirile pe care ni le spunea mie și lui Sendo la culcare. Îl lăsa până și pe Keton s-o bată la cărți și îi dădea prea mulți bani de cheltuit când își făcea treburile pe la piață.

Nu mi-am prea bătut capul cu scăpările astea. Mama ne-ar fi spus dacă nu se simțea bine.

Apoi, într-o dimineață de iarnă, chiar când terminam de împodobit statuile Amanei cu cele trei rochii — a soarelui, a lunii și a stelelor —, mama a leșinat în bucătărie.

Am zgâlțâit-o. Eram mică încă, și până și capul ei era greu pentru mine să-l ridic și să-l așez în poală.

— *Baba!* am strigat. *Baba!* Nu se mai trezește.

În dimineața aceea totul s-a schimbat. În loc să mă rog la străbunii noștri și să le urez de bine în viața de apoi, m-am rugat să se îndure de mama. M-am rugat Amanei,

la cele trei statui pe care le pictasem și îmbrăcasem, s-o lase să trăiască. S-o lase să ne vadă cum creștem, pe frații mei și pe mine, și să nu-l lase singur pe *Baba*, care o iubea atât de mult.

De fiecare dată când închideam ochii și-mi imaginam viitorul, îmi vedeam familia întregă. O vedeam pe mama lângă *Baba*, râzând și chinuindu-ne cu miresele ce răzbăteau din bucătărie. Îmi vedeam frații înconjurându-mă – Finlei reamintindu-mi să stau drept, Sendo strecurându-mi o mandarină în plus și Keton trăgându-mă de cozi.

Cât de tare m-am înșelat!

Mama a murit cu o săptămână înainte de a opta mea aniversare. Mi-am petrecut ziua de naștere cosând veșminte de înmormântare albe pentru tatăl și frații mei, haine pe care urma să le purtăm în cele o sută de zile ce aveau să urmeze. În anul acela iarna a fost deosebit de rece.

Mi-am tăiat firul roșu de la gleznă. Văzând cât de distrus era *Baba* fără mama, nu am vrut să fiu legată de cineva și să sufăr la fel.

Anii au trecut, credința mea în zei a pălit și am încetat să mai cred în magie. Am tras obloanele peste visurile mele și am dat tot ce am putut să-mi mențin familia împreună, să fiu puternică pentru *Baba*, pentru frații mei, pentru mine însămi.

De fiecare dată când fericirea se strecura printre sfărâmurile inimii mele și îndrăzneia să o facă întregă din nou, soarta intervenea și-mi reamintea că nu aveam cum să scap de ea. Soarta mi-a luat inima și mi-a distrus-o

bucată cu bucată: atunci când a murit Finlei, când aceleași drum l-a urmat și Sendo și când Keton s-a întors cu picioarele rupte și fantome în priviri.

Maia cea de ieri a cules toate aceste bucăți și le-a cusut cu meticulozitate la loc. Dar nu mai eram acea Maia.

Începând din ziua aceea, lucrurile aveau să fie altfel. Începând din ziua aceea, când soarta avea să mi se împotrivescă, aveam să o înfrunt curajos și să o întorc în favoarea mea.

Începând din ziua aceea, urma să nu mai am inimă.